

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DRAGONS OF TIRENE: BOOK THREE

CROWN
OF
BETRAYAL
AND
BLOOD

NINA FROST

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İHANET ve Kan Tacı

Tirene Ejderhaları Serisi
Üçüncü Kitap

NINA Frost

RoseHarbor
PUBLISHING

Copyright© 2025 by RoseHarbor Publishing Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

NINA Frost TARAFINDAN YAZILAN kitaplar

Tirene Ejderhaları Serisi

Gölgeler ve Kanatlar Krallığı Sırlar

ve Alevler Sarayı İhanet ve Kan

Tacı

Çok yakında

Efsaneler ve Yalanlar Kraliçesi

İçindekiler

Açıklama

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Sırada ne var?](#)

[Topluluğa Katıl Teşekkür](#)

[Nina Frost Hakkında](#)

Açıklama

"Kaderin her gölgesinde, göremediğiniz bir gerçek vardır."

Lark Axton'ın Tirene'ye ilk gelişinden bu yana geçen kısa sürede her şey değişti. Drachen uykusundan uyandıktan ve Tirene Kralı'nın ölümüyle sonuçlanan iki krallık arasında gözü dönmüş bir saldırıya girişti, kalenin ötesinde huzursuzluk söylentileri duvarlar çalkalanmaya başlar. Sterling/Knox -hem Tirene'nin hem de kalbinin prensi- tahta geçmeye hazırlanmak zorundadır ve soylular Drachen'ın yok edildiğine inansa da Lark ikna olmamıştır.

Drachen'ın kaçtığından neredeyse emin. Bu da demek oluyor ki hala dışarıdalar... geri dönmeyi bekliyorlar.

Kan döken ve dehşet saçan bilinmeyen karanlık güç hakkında daha fazla şey öğrenmeye kararlı olan Lark, cevaplar için bir arayışa girer, efsane ve sisle örtülü keşfedilmemiş topraklara yolculuk. Onun yerine bir

ölüm cezası bulur.

Çünkü Drachen hayal ettiğinden çok daha tehlikeli ve sevdiği her şeyi tehdit ediyor. Zaman tükeniyor ve Tirene'deki tek ejderha çağırıcı olan Lark, Sterling'i, krallığı ve korumaya yemin ettiği ejderhaları kurtarmak için. Bedeli ne olursa olsun.

Çok satan yazar Nina Frost'un büyüleyici Tirene Ejderhaları serisinin büyüleyici üçüncü kitabında heyecan verici romantizm, büyüleyici sihir ve heyecan verici macera devam ediyor.

Birinci Bölüm

"Tirene kralı ve krallığımızın koruyucusu Jasper Barda'nın yaşamı ve ölümünü onurlandırdığımız bu beşinci ve son günde, hepinizi tanrılara son bir kez dua etmeye ve bizi selamlamaları için yalvarmaya davet ediyoruz. büyük bir hükümdar olarak öbür dünyada onlara katılacak."

Başlar öne eğilirken ve saygılı bir sessizlik hüküm sürerken rahibin sesi kalabalığın içinde çınlıyor. Odanın arka tarafında, diğer katılımcılar yas tutarken benim boynum bükülmüyor.

Tirene Kralı Jasper Barda pek de sevdiğim biri değildi.

Taht odası birkaç yetişkin ejderhanın rahatça sığabileceği kadar uzun ve geniş olmasına rağmen, Tiren vatandaşları ayakta Omuz omuza, ölen hükümdarları için tuttukları geleneksel yas günlerini onurlandırmak için bir araya geldiler.

Çocukken kaçırıldıktan sonra Aclaris'te büyümüş olsam da kan bağıyla Tirenliyim. Bu toprakları gerçekten evim yapmak istiyorsam, geleneklerine saygı duymalıyım.

Bu mekanda çok fazla insanla ve onların vücutlarının birbirine karışmış kokularıyla tıka basa dolu olmamın nedenlerinden biri de bu. Üst üste beşinci gün. Beyaz keten bir saray elbisesi bile giyiyorum. geleneksel yas rengi.

Ancak Jasper'ın bana yaşattıkları düşünüldüğünde, tüm bu gösteriye ilişkin oldukça karmaşık duygular besliyorum.

Kral ölmeden önce küçük kardeşine Aclaris'in Uçan Cennet Akademisi'nde eğitmen ve alikorn eğitmeni gibi davranmasını, güvenimi kazanmasını ve beni kaçırmasını emretti. Tirene'ye vardığımda beni

Ejderha çağırıcı mirasımı kanıtlamak için sürpriz bir testte iki zorlu ejderha ile bir muhafaza. Başarısızlık hem benim hem de Jasper'ın kaçırdığı kız kardeşim Leesa'nın sonunu getirecekti.

Flighthaven- yakılmak. Gitmek için eğlenceli bir yol değil.

Ama dahası da var. Daha sonra, kraliyet ejderha çağırıcı varisleri üretme umuduyla, Jasper beni onunla evlenmeye zorladı. O zaman Kardeşiyle benim aramda bir şeyler olduğundan şüphelenen kral, beni soğuk ve kirli bir zindana atarken, Sterling'i de herhangi bir kurtarma girişimini engellemek için göreve gönderdi. Üstüne üstlük, pis hücremde kralla birlikte iki kişilik sıcak bir akşam yemeği yerken biri yemeğime zehir kattı.

Dolayısıyla, Sterling ve annesi için kalbim parçalansa da, kardeşinin ölümünü o kadar da yıkıcı bulduğumu söyleyemem. Aynı zamanda, bu adama çok şey borçlu olduğumu da kabul ediyorum. Kelimelerin ötesinde bir minnettarlık. Hayatının belki de en özverili hareketini yapan Jasper, bedenini küçük kardeşi ile drachen'in arasına sokarak kendini prens için feda etti.

Jasper'ın kana susamış bir gölge yarattığın ellerinde korkunç bir ölüme maruz kalmasını asla istemezdim ama eğer seçim onun yaşaması ya da sevdiğim adamı kurtarması arasındaysa? Tartışma yok.

Son asker de düşerken Sterling tek başına duruyordu, vücudu kaskatı kesilmişti ve bakışları önünde asılı duran Drachen'e sabitlenmişti.

Azalan koruma alevlerini terk edip karanlığa yaklaştıkça içimdeki korku yayılıyor.

"Sterling! Hayır!"

Kalbim tekliyor.

Ben prenze doğru koşarken ejderhaların meydan okuyan kükremeleri göklerde gürlüyor ama o çok uzakta.

Erkeksi bir çığlık, bir hareket telaşıyla birlikte çınlar. Kral kılıcını havaya kaldırmış Sterling'e doğru koşuyor.

Kral muhafız çemberinden fırlayarak omzunu kardeşine çarptı ve Sterling'i kenara savurdu. Jasper kılıcıyla kesik atıyor ve kılıcını drachen'e suyu deler gibi batırıyor. Silah hayalet benzeri yarattığın içinden geçip gidiyor.

Yaratık hızlı ve acımasız bir hareketle saldırır. Jasper'ın boğazından fişkıran derin ve koyu kan, yeri kraliyet kanıyla boyuyor.

O aşığı çekilmeden önce kan.

Duvara yaslanıp hızlı nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Böylesine korkunç bir saldırıya rağmen canavarlar hakkında hâlâ çok az şey biliyoruz.

Bir bakalım. Öncelikle, çok ürkütücüdürler. Etrafta dolaşıp şekil değiştirebilen gölge yaratıklar öldürürken ayrım gözetmeksizin var olmamalıdır. İkincisi, bazen tek bir iz bırakmadan öldürüyorlar, bazen de kan içiyorlar.

En azından Tirene'de hayvanları öldürmeye başladıklarını biliyoruz... geyikleri, alikornları, hatta yavru bir ejderhayı.

Sonra saraya saldırı geldi.

Drachen çok sayıda insanı büyüledi ve onları düşünemeyecek ya da kaçamayacak kadar dehşete düşürdü. Fiziksel silahlarla savaşmak Kılıçlar işe yaramadı... Sterling'in kardeşinin çok geç öğrendiği bir şey. Ateş büyümden çıkan alevler onları uzakta tuttu. Bunun ışıktan mı yoksa ısıdan mı kaynaklandığından hâlâ emin değiliz.

Sanırım Jasper'a Sterling'i güvende tutmaktan daha fazlasını borçluyum. Eğer onun emirleri olmasaydı, kardeşiyle asla tanışamaz ve ona aşık olamazdım. Hikayemiz benim Prens Knox Sterling Barda'nın yanında sadece bir iş olarak başlamasına rağmen - ya da Eğitimci Sterling Thorne, onu Flighthaven'da tanıdığım şekliyle, kısa sürede birbirimize daha da yakınlaştık.

Yalanlarının ve ihanetinin ilk şoku geçtikten sonra, Sterling aşkımızın gerçek olduğuna beni ikna etti. Yaptığı her şey için nedenlerini anlıyorum. Adam kaçırma. İhaneti. Tirene'e olan sadakatini ve sevgisini. Onu affettim ve bunu geride bıraktık.

Tirene'in veliaht prensine aşık olduğum hâlâ gerçek gibi görünmüyor.

Drachen saldırısında kralın yanı sıra yirmi sekiz kişi daha öldü.

Tenimde bir ürperti fısıldıyor. Yirmi sekiz kişi. Öldüler, aynen böyle. Dokuz saray muhafızı, yedi asker, beş hizmetçi, dört soylu, iki çocuk ve bir kral.

Çok fazla insan hayatını kaybetti ama daha fazlasını kaybetmediğimiz için şanslıydık.

Duvara yaslanarak kalabalığın üzerinden ön taraftaki yükseltilmiş kürsüye doğru bakıyorum. En altta, Jasper ve Sterling'in annesi Dul Kraliçe Alannah Barda, beyazlar içinde bir hayalet gibi oturuyor.

Yaşayanlar arasında keder. Zavallı kadın kocasını, kızını ve en büyük oğlunu kaybetmiş, geriye sadece Sterling kalmıştı
Yakın aile. Gözleri perili havuzları andırıyor, o kadar derin bir acıyı yansıtıyor ki, sık sık dünyanın kavrayışının ötesine kaymasına şaşmamak gerek.
Jasper'ın ölümünden sonra, siyah saçlarında yeni beyaz çizgiler belirdi. neredeyse bir gecede. Bugün, çizilmiş yanaklarının etrafında gevşekçe dalgalanıyorlar.

Onun yanında, Sterling'in kederi de annesininki kadar hissedilir bir şekilde yayılıyor.

Kardeşinin onu kurtarmak için öldüğü bilgisi, saldırıdan sonraki günlerde omuzlarına ağır bir yük bindirdi.

Rahip konuşmaya devam ederken, korkunç anılar bir kez daha onları uzak tutmak için inşa ettiğim barikatları pençeliyor. I
Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyor, acıyı şimdiki zamana dönmek için kullanıyorum.

Kraliyet konseyi üyeleri, kralın öldürüldüğüne ikna olmuş görünüyorlar. krallığın güvenliğini sağlamak için nihai bir fedakârlıkta bulundu. Keşke ben de onların güvenini paylaştıysaydım ama içimde bir şüphe var.

Oradaydım ve Drachen'in kaçışına şahit oldum. Kralın kılıç darbesinden değil. Hayır, ejderhaların bizi korumak için dönüşünü müjdeleyen ateşten kaçtılar.

O gece onları kovalamayı başarmış olmamız tehdidi tamamen ortadan kaldırdığımız anlamına gelmez. Sadece geri çekilmiş olabilirler. Karanlık köşelerde pusuya yatmış, zaman kolluyor olabilirler. Saldırıya hazırlanıyor-

Tedirginlik enseme ve omurgamı diken diken ediyor.

Birinin beni izlediğini hissedebiliyorum.

Doğruluyorum ve etrafımdaki yüzleri tarıyorum. Herkes görünüyor
Kürsüye odaklanmışken bana doğru bakan tek bir çift göz bile bulamıyorum.

Hissi hafifletmek için boynumu ovuşturarak, sinirlerimi beni biraz rahat bırakmaya ve duvara karşı görevime devam etmeye teşvik ediyorum. Yine de kendimi diğerlerini gizlice incelemeye devam etmekten alıkoyamıyorum.

Yas tutanlar.

Soylular odanın ön tarafını doldurur. Saygılarını sunmak için seyahat edenler, sarayda ya da yakınında yaşayanların arasına karışıyor. İki sıra muhafız bu alanı uzak taraftan ayırarak sıradan halkın da toplanıp saygılarını sunmasına olanak tanır.

Tepede, on iki oyuğun yarısını dolduran ek muhafızlar keskin gözlerle olayı inceliyor. Muhafızların kaptanı Hyde'ı seçmek kolaydır çünkü dağ gibi gövdesi oyuğa zar zor sığmaktadır.

Altlarında, bir zamanlar Jasper'ın sancaklarının asılı olduğu yerde giderek artan sayıda Sterling'in mührü sallanıyor. Bir nöbet değişimi, sade ve

Her gün eski kralın renklerinden bir avuç yenisiyle değiştirilirken gizlenmeden.

Rahip, ölen krala övgüler düzmeye ara veriyor. Yas tutanlar birbirleriyle kısık seslerle konuşurken mırıltılar yükseliyor ve tenim yeniden karıncalanmaya başlıyor.

Yüzler denizini tarıyorum ve siyah saçlı, yaşlı bir adamın bakışlarını yakalıyorum. Göz açıp kapayınca kadar kalabalığın içinde kayboluyor.

Ben takip edemedim biri koluma dokundu.

"Leesa." Çok az sayıdaki kanatsızlardan biri olan ablama sarılıyorum. Henüz kendilerini geliştirecek kadar olgunlaşmamış çocuklar dışında katılımcılar.

Bir an için yüzümü onun koyu altın sarısı buklelerine gömdüm. Kan bağımız olmasa da birlikte büyüdük ve birbirimizi sevdik. Hayatımız boyunca birbirimizi sevdik. Biyolojik ailem hakkındaki son ifşaat ilişkimiz hakkında hiçbir şeyi değiştirmedim.

Leesa ve annemin nasıl olup da aynı şeyi paylaştıklarını açıklıyordu. Zeytin rengi tenim, dalgalı saçlarım ve kahverengi gözlerimle Axton ailesinden kimseye benzemiyordum.

"Lark." Bastian Drago, kız kardeşim geri çekildiğinde bana sarılacakmış gibi yaklaşıyor ama kısa keserek omzuma garip bir vuruş yapıyor onun yerine.

"Bastian." İlk kez değil, ela gözleri, soluk teni ve hafifçe kalkık burnu bana tanıdık geliyor. Yine de kafamın içinde olmalı, çünkü kız kardeşimin sevgiliyle daha önce hiç tanışmadığıma eminim.

Tirene'e geldi.

Anladığım kadarıyla, altın kalpli iyi bir adam. Zeki de. Bazen benim yanımda biraz rahatsız davranıyor, ama belki de Leesa'nın kız kardeşi üzerinde iyi bir izlenim bırakmaktan endişe ettiği içindir. Belli ki ona çok değer veriyor.

Leesa bir bukleyi çekiştiriyor. "Hayalet kovalıyormuş gibi görünüyorsun."

"Belki de öyleyimdir." Leesa'nın önünde sinirlerimi dizginlemeye çalışıyorum çünkü o benim her zaman aşırı korumacı ablam olmuştur. Bana yardım etmek için dünyayla ve annemizle savaşıyor kişi. "Tanıdığım birini gördüğümü sandım. Beni izliyordu, ama sonra kayboldu."

Leesa kolunu benim koluma doluyor, tutuşu hem rahatlatıcı hem de sınırlayıcı. "Arşivleri araştırıyor, *The Chronicles of the World*'de okuduğunuz Kayıp Şehir'den bahseden herhangi bir şey arıyorduk. *Anne Wurm*."

Umut kabarıyor. Kayıp Şehir, saldırıdan sonra okuduğum bir yazıda ortaya çıktı. Drachen hakkında daha fazla şey öğrenmemize yardımcı olacak potansiyel bir ipucu olduğunu umuyorum ama şu ana kadar bir şey bulamadık. "Bir şey bulabildiniz mi?"

Aradığımız bilgiyi bulabilecek biri varsa, o da bu ikisidir.

Yine de bazen hangi işe daha çok zaman harcadıklarını merak ediyorum... araştırmaya mı yoksa sevişmeye mi?

Bastian başını sallıyor ve yüzünü buruşturarak umudumu kırıyor. "Hayır ama birkaç harita keşfettik. Onları elemek için biraz yardıma ihtiyacımız olabilir. 'Kayıp Şehir'in yerin gerçek adı olduğu oldukça şüpheli, bu yüzden haritaları karşılaştırmamız ve bir şehrin aniden ortadan kaybolup kaybolmadığını kontrol edebileceğimizi düşündük. Hepsini kronolojik sıraya koyduk."

"Sonra görüşürüz." Leesa kolumdaki tutuşunu gevşetiyor, dikkatini odaya giren bir haberci çekiyor. "Kral Jasper'ın başarılarını okuma vakti geldi."

"Sizinle sonra buluşuruz o zaman." Kendimi nazikçe çözüyorum.

Bastian, Leesa'nın elini tutup onu götürmeden önce şöyle bir bakıp başını sallıyor.

Herkesten uzakta, düşünebileceğim ve nefes alabileceğim sessiz bir yere ihtiyacım var. Diğerlerinin dikkati dağılmışken, yalnızlık vaat eden bir koridordan aşağı kayıyorum. Avluya açılan girintiler, pencereler ve kapılarla kaplı. Hepsi biraz dinlenmek için girebileceğim yerler. mahremiyet.

Ayak seslerimin sessiz yankısı boş koridorda yalnız bir ritim yaratıyor, boğuk yaşam kutlamalarıyla keskin bir tezat oluşturuyor

Arkamda. Kargaşadan uzaklaştıkça, boynumu ve omuzlarımı daha az gerginlik eziyor.

Sessizlik benim de baş ağrımı dindirmek için uzun bir yol kat ediyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, büyük bir el bileğimi sarıyor, beni yana doğru çekiyor ve bir kapı aralığına doğru sürüklüyor.

İkinci Bölüm

Hava titriyor ve içimde bir sıcaklık oluşuyor. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken, damarlarımdaki büyü kabarıyor ve yüzeye çıkıyor.

Bileğimdeki gevşek tutuş bana saldırganın nerede olduğunu haber veriyor. Keskin bir hareketle serbest kalıyorum ve kanatlarımı havaya uçuruyorum. Bir dövüşte bana ağırlık yapmalarına ihtiyacım yok.

Loşlukta saldırganın silüetini zar zor seçebiliyorum.

Saldırganım uzun boylu. Çok uzun.

Deri, sabun ve baharatın tanıdık kokusu burnuma çarparken alevler parmak uçlarımda toplanıyor.

Derin bir ses boğuk bir tonda konuşuyor. "Tanrım, her zamanki gibi ateşli ve ateşlisin."

Rahatlama ateşimi söndürüyor ve gerginlik kaslarımdan sızıyor. "Ziva'nın alevleri, Sterling, neredeyse seni yakıyordum!"

Avucumu yontulmuş göğsüne dayayıp itiyorum, sinsice yaklaşılmamasından duyduğum öfke alevleniyor.

Prens Knox Sterling Barda elimi tutuyor ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra beni kendine doğru çekiyor. Alevlerimin sıcaklığı azalıyor, vücudumda daha aşağılara iniyor. Odanın karanlığı tehlikeden arzuya dönüşürken sertçe yutkunuyorum.

Gözlerim alışmaya başladığında beyaz dişleri parıldıyor ve alçak, kadifemsi kahkahası etrafımı sarıyor. "Sakın bana Dokunuşumu tanırsın. Seninkini nerede olsa tanırım."

Binlerce kişilik bir kalabalıkta ölü ya da gözleri bağlı. Tanrılar bile beni kandıramaz."

"Kaderi kışkırtmayalım."

Dudakları boynumdan kulağıma doğru ilerliyor. "Sana ihtiyacım var."

Tirene veliaht prensine olan kızgınlığının tüm izleri yok oldu.

Şehvet kıvılcımları aramızda hayat buluyor, benim alevim onun ayazına karışıyor. Son birkaç gündür, bulduğumuz her fırsatta bir araya geldik.

Artık gizlice dolaşmamıza gerek kalmadığından, bir sürü fırsatımız oldu. En azından geceleri. Belki de tutkumuzu üzüntü ve gelecek kaygısına karşı bir kalkan olarak kullanıyoruz.

Ama benim için sorun değil.

Elleri tenimi bir aşığın hassasiyetiyle haritalıyor, hareketleri ikimizin de evcilleştirmek istemediği açlığa ihanet ediyor.

Artık birlikteyken tereddüt yok, suçluluk yok, kendinden şüphe duymak yok.

Artık birilerinin bizi basacağı endişesi yok. Keşfedileceğiz ve cezalandırılacağız. İlişkimizi resmen ilan etmemiş olsak da, Jasper'ın ölümünden beri bunu bir sır olarak saklamaktan da rahatsız olmadık.

Keskin bir nefesle, yetenekli parmakları duyularımla oynarken düşüncelerimi düz tutmaya çalışıyorum. "Durman gerek gizlice yaklaşıp beni böyle yakalıyorsun. Bir gün seni yakacağım. Ya da seni bıçaklamak. Ya da-"

"Kısır konuşmana bayılıyorum." Eteklerimi yukarı kaldırıyor, Beni ifşa ediyorsun. "Seni zaten istediğimden daha fazla istememe neden oluyor, ki bu imkansız olmalı."

Isı yanaklarıma doğru yükseliyor. "Sende bir sorun olmalı."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Olmadığını hiç iddia etmedim."

Sterling ellerini uyluklarımin arkasına doğru uzatırken bedenim titriyor. Beni havaya kaldırdı ve bacaklarım otomatik olarak beline sarılır.

Artan ihtiyaç sırtımı kamburlaştırıyor, yumuşaklığımı onun sertliğine bastırıyor.

"Burada mı?" Nefeslerimin arasında bir şeyler söylüyorum, ama bu bir sorudan ziyade pervasızca terk edişimizin bir itirafı. "Ya biri bizi bulursa?"

Jasper'ın ilişkimizi keşfedip beni tekrar hapisane hücrelerine atmasından korkmak zorunda olmayabilirim ama yine de davranışlarımın Tirene'nin veliaht prensini kötü bir duruma düşürmesini istemiyorum.

"Bana durmamı söyleme şeklin bu mu?" Sterling kalçalarını sallayarak kalçalarımın arasına yerleşiyor.

"Hayır." Sol elimi aramızda kaydırdım ve parmaklarımı Pantolonunun kumaşından etrafını sarıyorum. Kavrayışımı hafifçe sıkıyorum ve nefesinin göğsünde gürlemesine neden oluyorum. "Ben sadece. Şey..."

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Kafamda olup biten her şeyi nasıl ifade edeceğimi. Son zamanlarda çok şey oldu ve çözmemiz gereken çok şey var.

Aclaris'in kralı Xenon'la ilgili kurallara uymayan bir şeyler oluyor. Flighthaven Akademisi duruşmasındaki korkunç davranışları birden fazla ölümle sonuçlandı. Sonra, kaçırıldım ve isteğim dışında Tirene'ye getirildim, sadece Tirenese olduğumu keşfettim ve bir hem de ejderha çağıran. Bu krallığa gelmemden kısa bir süre sonra, tüm hayvan sürüleri ve kuş sürüleri görünürde bir neden olmaksızın ölmeye başladı.

Bir hafta önce, saray arazisinde acımasız bir saldırı atlattık... insanlardan değil, drakenlerden.

Drachen. Yüzyıllar önce yenildiği varsayılan kadim, şeytani yaratıklar. Şimdi geri döndüler ve hiç kimse nedenini ya da onları nasıl yeneceğini bilmiyor.

Son zamanlarda beynimi kapatmakta zorluk çekiyorum.

"Endişelenmeyi bırak." Sterling'in eli benimkini kapatıyor. "Ve bunu inkâr etmeye çalışma, çünkü içinde dönen çarkları görebiliyorum. Kafa. Bu odadan çıktığımızda sorunlarımız hala bizi bekliyor olacak. Birkaç dakikalığına her şeyi unutmamı istiyorum. Biz hariç her şey." Ağzımın köşesini öpüyor. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Böyle bir aşkı hak etmek için ne yaptığımı merak ederek başımı sallıyorum. Elim otondan uzaklaştığında, şoktan hareketsiz kalıyorum.

Ta ki elimi kendi etime bastırana kadar.

endişe eriyip gider.

Aman Tanrım. Bu adam.

"Benimkiler." Parmakları benimkilerin sırtında geziniyor, okşarken ve içimde kayarken onları yönlendiriyor. "Sen tamamen benimsin, her inanılmaz santimin. Sana dokunduğumda hissettiklerimi senin de hissetmeni istiyorum. Ne kadar mükemmel olduğunu."

Eğer sözleri beni tahrik etmeye yetmiyorsa, parmaklarımı bana karşı kullanması kesinlikle yetiyor. Vücudumu iyi tanıyor ve yetenekli bir müzisyen gibi çalışıyor. Karanlıkta bile, parmaklarımın arkasından başka bir şey hissetmeden, tam olarak ne yapacağını, nereye dokunacağını biliyor.

Sadece birkaç vuruşla parmaklarım ıslandı.

Gözlerim loşluğa alıştığı için onun ne zaman Koyu renk gözleri sadece bana özel bir kıvılcımla parlıyor. Parmaklarım onun rehberliğinde mükemmel noktayı bulurken onu inceliyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve diğer elimi boynuna dolayarak dizlerim bükülmeye başladığında destek.

Daha da yaklaşıyor, içimde zevk birikirken beni duvara yaslıyor. Başım geriye düşüyor ve kalçalarımı kaydırıyorum, tutamıyorum Hala onun bakımı altında. Benimkinin altında.

Hareketlerime uyuyor.

Sağ elim saçlarına dolanıyor, kavrayacak bir şey arıyor.

"Sterling." Onun adı boğazımdan çekilen bir inilti.

"Evet." Parmaklarını daha hızlı hareket ettiriyor, ben o sınıra ulaştığımda bakışları bana odaklanıyor. "Aynen böyle. İşte böyle seviyorsun."

İçimden bir zevk iniltisi kaçıyor. Beni uçurumun kenarına iterken çığlık atmamak için çenemi sıkıyorum ve beni sıkıca tutarken tek başıma düşmeme izin veriyorum.

Sular çekilir çekilmez, daha fazlasını arzuluyorum.

Yalnız gitmek yeterli değil. Bana katıldığında çıkardığı seslere, hareketlere açlık duyuyorum. Adımı bir dua gibi söylediğinde.

Bana o kadar yakın ki, henüz onu öpemedim bile. Boynunun arkasındaki elime sıcaklık akıtıyorum,

Bu da onun refleks olarak kaçmasına neden oluyor. O bunu yaparken ben de ayaklarım yere değene kadar ondan aşağı kayıyor ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

"Oh, bu kirli oynamak," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı.

Alt dudağını ağzımın içine çekiyorum ve o inleyene kadar bırakmıyorum. "Peki senin yaptığın değil mi?"

"Öyle olmadığını hiç söylemedim, aşkım."

"Yeterince adil." Ellerimi göğsünde gezdirerek, sıcak teniyle kaplı kaslarının sert düzlemlerini okşuyorum. Düz karnını keşfetmeye devam ediyorum ve bir başparmağımı pantolonunun beline sokuyorum.

"Kıyafetlerimi çıkarmamı istiyorsan, tek yapman gereken sormak." Pantolonunun yere çarpma sesi nefesimi kesiyor. O benim elimi çekip arkamdaki duvara dayadım.

"Sormam gerektiğini bilmiyordum." Duvara yaslanıp Beni destekleyeceğine güvenerek zıplıyorum ve bacaklarımı bir kez daha ona doluyorum.

Böyle bir harekete hazır olan Sterling bir adım öne çıkıyor. Biraz manevra yapmak gerekiyor, ama çok geçmeden tam olmak istediğim yerdeyim, iki bacağımla ona sıkıca yapışmış, sağ kolum omuzlarına dolanmış.

Ben ona binerken sol elimi tutuyor, sonra parmaklarımı emiyor.

Tadıma bakıyor.

"Sterling," diye nefes alıyorum, onun adı bu duvarların ötesinde bizi bekleyen şeyin yaklaşan dehşetine karşı bir tılsım.

Koruma ve sahiplenmeden bahseden ilkel bir hırıltıyla cevap veriyor.

Orada, sarayın ve kraliyet konseyinin önünde, ona Veliht Prens Knox demek zorunda kalıyorum. Kendimiz için çaldığımız bu parçalanmış anda, biz sadece Lark ve Sterling'iz.

Ne eksik ne fazla.

"Daha fazla." Geri çekiliyor ve parmaklarımı ağzından çıkarıyor. "Neden sana sahip oldukça seni daha çok istiyorum? Bu özlem içimde sadece büyüyor."

"|-"

Ağzı benimkine çarpıyor.

Onun dili benimkiyle savaşıırken ben sadece bedenimle cevap verebilirim. Her kasımla, her hareketimle, her nefesimle ona hissettiklerimi gösteriyorum.

Aynı şekilde. O güçlü bir uyuşturucu, karşı koyacak gücüm yok ve ona olabildiğince sıkı sarılmak için tüm bedenimi kullanıyorum.

Hiçbir şeyi esirgemiyor, sahip olduğu her şeyi bana veriyor ve ben de onu memnuniyetle alıyorum. Her şeyini.

Onun ritmine ayak uydurarak, daha fazlasını talep ediyorum. Sınır. Tekrar zirveye ulaştığımda ağzı çığlıklarımı bastırıyor ve o kendini içime boşaltırken ben parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum. Birbirimizi kucaklayarak uçurumdan birlikte yuvarlanıyoruz.

Halsiz ve bitkin, bacaklarımın sarkmasına izin veriyorum. Beni yakalıyor ve daha önce hiç görmediğim bir odada, karanlıkta yayılmış bir şekilde kucağında oturana kadar duvara doğru kayıyoruz.

Yakınlarda bir yerde, soylular ve konsey üyelerinden oluşan bir kalabalık muhtemelen prenslerinin nerede olduğunu merak ediyordur.

Kıkırdamaya başladım. "Gerçekten bundan daha fazla kendimize hakim olmalıyız. Bu oda ne için kullanılıyor ki? Çok büyük değil. Biri buraya gelip bizi yakalayacak mı?"

Nefesimi tutabilmem için yeterince geriye yaslanarak gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Ben veliaht prensim. Teknik olarak, hepsi benim."

Perdeler güneşi engellemek için kapalıyken, sadece ışık Kapının altındaki karanlığı delerek, kollarını uzatıp alanı kaplarken onu gölgeli bir figür haline getiriyor.

Sahiplik beyanını görmezden gelerek kendimi yukarı ittim ve ondan ayrıldım. "Ve ben aniden çok fazla para harcayan Aclaris soylusuyum. hala yas tutan Veliaht Prens Knox ile zaman geçirecek."

İrkildi. "Demek söylentileri duydun. Kulaklarınıza ulaşmadan önce onları ezmeyi umuyordum."

Ayağa kalkıyorum, sonra ayağa kalkmasına yardım etmek için uzanıyorum. Yıllarca eğitim görmekten ve dövüşmekten nasır tutmuş eli, şiddet kapasitesini yalanlayan bir nezaketle benimkini kavıyor. "Bu zor olurdu

Son birkaç gündür her gün soylular, kraliyet konseyi üyeleri ve Tirene'nin sayısız diğer insanıyla bir araya geldiğimizi düşünürsek.

Söylentiler burada ejderhalardan daha hızlı uçar."

"Ve yüz kat daha yıkıcıdırlar."

Alnı kırış kırış olmuş bir halde pantolonunu yeniden bağlayışını izlerken neşem azalıyor.

"Konuş benimle." Sesim yumuşak bir komut, tam olarak bir emir değil, ama bir yalvarmadan daha fazlası.

Bir parmağımı kaldırarak, görebilmemiz için yeterli ışığı sağlayacak bir alev üretiliyor. Onu alçak bir kanepeye götürüyorum ve yanıma çekiyorum.

Üstünde antika bir avize var ve birkaç fitili yakmak için alevi uzatıyorum.

Sterling tereddüt ettiğinde, onu görme fırsatını değerlendiriyorum.

Parlak kuzguni saçları bir şelale gibi omuzlarına dökülüyor ve giydiği bembeyaz matem kıyafetiyle tam bir tezat oluşturuyor. Uzun kollu gömleği, kollarında ve göğsünde dalgalanan kasları gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Kayıtsız kalmaya çalışarak başımı yukarı doğru eğiyorum. Bakışları yüzünde geziniyor. Bronz ten. Güçlü yüz hatları. Yüksek elmacık kemikleri, kare çene, dolgun dudaklar.

Çok güzel. Bu adam düpedüz güzel. Bir tanrının görüntüsü.

Hâlâ cevap vermeyince ona doğru uzanıyorum ve çenesinin saç çizgisindeki silik yara izini takip ediyorum. Nefesini içine çekiyor.

"Ben değilim... Bu ben değilim." Bir süpürme hareketi daha yapar, Birdenbire görünür olan odanın ihtişamını kuşatarak. "Emirlere uyarak krallığıma hizmet etmek üzere eğitildim. Savaşmak için. Savaşmak için. hayatta kalmak."

Bakışları, düşman topraklarında, kardeşinin emriyle beni arayarak geçirdiği bir geçmişin hayaletleri tarafından rahatsız edilmiş gibi sürükleniyor.

"Ve şimdi sen liderlik etmelisin." Kalbim onun için acıyor. "Söylediklerinin aksine, liderlik konusunda iyisin. İnsanlar seni seviyor ve sana saygı duyuyor. Ve bu konuda yalnız değilsiniz."

"Hayır mı?" Gözleri benimkilerde bir cevap arıyor, zihninin gerisindeki şüphe hayaletini vurguluyor.

"Asla." Yanağını okşuyorum, buna inanmasını istiyorum. Jasper'ın son sözleri zihnimi tırmalıyor -*Lark*'la evlen- *ama* onları bir kenara itiyorum. Kehanetin ya da politikanın zamanı değil. Rahatlama, insani bağ kurma zamanı.

Bir vuruş sessizliği bozar. Bir, iki, üç kez.

"Majesteleri? Kitleler sevgili prenslerini özlüyor. Onlara, çok önemli bir meseleyle ilgilendiğinizi söyleyeyim mi?"

kişisel yardım ve bu sorumlulukları *yerine getirdikten* sonra *kısa süre içinde* onlarla birlikte olacaksınız?"

Agnar'ın neşeye boğulmuş sesi ormanın içinden sızıyor.

Sterling bariz imalar karşısında homurdanır. "Neden az önce sevgili prensinizin dayanıklılığına hakaret etmişsiniz gibi hissediyorum?"

Agnar, "Neden, eminim bilmiyorum, ey yüce kişi," diye takılıyor.

Kıkırdayarak elbisemi düzeltmeyi bitiriyorum ve kanatlarımı uzatıyorum. "İçeri gel, Agnar."

Sanırım yalnız zamanımız sona erdi.

Üçüncü Bölüm

Agnar Kerrin, parmaklarını gözlerini bağlar gibi açarak kapıyı açar.
"Umarım bölmüyorumdur."

İri yarı, geniş omuzlu, yüzü savaş yaralarıyla dolu bir askerin ellerinin arkasına saklanması gülünçten başka bir şey değildir.

Ben homurdanırken Sterling'in dudakları seğiriyor, yüzünde isteksiz bir gülümseme belirliyor. "Görev çağrısı mı?"

Kıyafetini hızlı bir şekilde düzeltiyor. Tüyleri gümüşle çizgili devasa kanatlar, düzgünce katlanmadan önce ortaya çıkar
Sırtında zarif bir pelerin gibi.

"Gerçekten de öyle." Blair Jameson'ın sesi koridordan geliyor, aramızdaki bariyerden bile anlaşılıyor. "Tabii artık tozlu oturma odalarına yerleşmediyseniz?"

"Prensimiz için sadece en lüks oturma odaları." Agnar'ın sözlerindeki sırtışı neredeyse duyabiliyorum.

Başlangıçtaki güvensizliğine rağmen Agnar ve ben arkadaş olmayı başardık. Bir zehirlenme girişiminin ardından yemek tadımcım olarak atandığından beri daha da yakınlaştık.

Çilekli pasta. Adamdan hoşlanmadan onunla günlük yemekleri paylaşmak, çoğu kişinin başarısız olacağı bir meydan okuma gibi görünüyor.

Bu zehirlenme girişimi haftalar önce, Aclaris ve Tirene geçici bir ateşkes çağrısı yapmadan önceydi. O zamandan beri çok şey değişti.
Drachen ortaya çıktı ve açgözlü bir saldırıya başladı.

Sterling'in yüzü, Flighthaven'da eğitmenimken beni kaçtırtacak bir kaş çatmayla çatıldı.

"Siz ikiniz buraya gelin. Son dedikoduları tartışıyoruz." Dikkatlerini dağıtabilsem, törenin ortasında gizlice kaçan azgın gençler gibi davrandığımız için bizimle dalga geçmemeleri için küçük bir şansımız olur.

Blair, Agnar'ı kapı aralığından iter.

Agnar tökezleyerek dengesini sağladı ve sonra yukarı bakarak Oturduğumuz yerin üstünde asılı duran avize. "Ateş atmakta gittikçe ustalaşıyorsun."

Omuz silkiyorum, fark etmesine içten içe seviniyorum.

"Hangi söylentilerden bahsediyoruz?" Blair içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Adam dedikoduyu en az hizmetçilerle -ya da bekâr kadınlarla- takılmayı sevdiği kadar seviyor. ki bu oldukça fazla.

Uçları kıvrılan kumral saçlarıyla, çocuksu Yakışıklılığı ve yumuşak huyluluğuyla Blair'le sokakta karşılaşsam onu çok yetenekli bir asker olarak görmezdim ama o da Agnar ve Sterling gibi bir savaşı.

Bu üç adam birbirleri için hiç tereddüt etmeden ateşin içinden geçebilecek silah arkadaşlarıdır.

"Benim hakkımda olanlar." En iyi dedikoduyu bilen varsa Blair olacak. Onun gibi bir adam için yastık konuşması.

"Sorunların siz buraya geldikten sonra başladığına dair olanları mı diyorsunuz?" Agnar ilk konuşarak hepimizi şaşırttı. O Genelde işine ve eğitimine dedikoduları dinlemekle uğraşmayacak kadar önem verirdi. "Ve seni kovalasak nasıl daha iyi olacağımızı Krallık mı?"

"Bunların içi boş ve herkes bunu biliyor." Blair onun elini konuşan bir ağız gibi tutuyor ve sırtıyor. Yumuşak kahverengi gözleri muziplikle parlıyor. "Sanırım Knox'un Tirene'den ayrıldıktan sonra Aclarisli bir soylu kadınla geri döndüğü ve o zamandan beri kralın kanadına taşındı ve bu sarayın geri kalanı için ne anlama geliyor."

Öfkelendim. "İnanması zor ama ilk tanıştığımızda sen Sessiz bir tane." Kaburgalarını dürtüyorum. "Neden içi boş olduklarını düşünüyorsun? Aclaris'in gemilerimize yaptığı baskınlar kesinlikle benimle ilgiliydi, çünkü Kral Xenon beni geri göndermesi için Tirene'e baskı yapmak amacıyla bu baskınları başlattı."

Blair'in şakacı ifadesi kaybolur. "Çünkü kehanet o söylenti kadar hızlı yayılıyor. Hani şu dünyayı kurtarabilecek tek kişinin sen olduğunu anlatan söylenti."

Kral Jasper'ın ölmeden önce paylaştığı ek gizli bölüm de dahil olmak üzere kehanet hala aklımda, her kelimesi hafızama kazınmış bir şekilde duruyor.

*Drachen'e kulak ver
Gölgelerin yaratıkları,
Karanlıktan doğanlar
Bane'in güçlendirilmesi,
Ursulların iyileştirilmesi Birçok
kişinin ölümü.*

*Ejderhaların çocuğu, ama kimsenin çocuğu değil.
Avcı ay yılında doğdu. Ne Tirene'den ne
de Aclaris'ten,
Bir ejderha çağırıcı, nesillerdir ilk kez, canlı
canlı gömüldü,
sadece ölmek için
ortaya çıkarıldı. Ateşte
dövülmüş,
Külden yeniden doğdu,
Onun sadakati kralın ve krallığın anahtarı. Kayıp
varis dünyaları yıkacak
Ve dünyaları kurtar.*

Göğsümden haklı bir öfke oluşuyor. "Tabii ki, diri diri gömüldüğüm ve sonra öldüğüm kısımdan etkilenmiyorlar."

Hayır, sorun yok, gerçekten. Kimse benim için endişelenmesin. Antrenmanlara devam edeceğim, böylece gelecekte belli olmayan bir tarihte bir pislik beni diri diri gömecek, tekrar çıkaracak ve sonra tekrar öldürecek. Hepsi kırıldıktan sonra ve sonra onu kurtarmak. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Böyle bir heyecan için kim kaydolmaz ki? Gerçekten iyi vakit geçirecekmışız gibi geliyor.

Hayır.

Ellerimi kalçalarımaya dayayıp duvara dik dik bakıyorum. Neden kehanetler hep kıyamet, kasvet ve bilmecelerden ibaret olmak zorunda?

"Dürüst olmak gerekirse," Agnar bakışlarını bana çevirmeden önce diğer iki adama bakıyor, "dünyayı kırdığınız kısım da oldukça korkutucu."

Küçümseyici bir el sallıyorum. "Dünyanın onu kırabileceğim kadar kırılğan olduğunu sanmıyorum. Değil mi?"

"Unutmayalım, kehanetler ille de harfi harfine alınmak zorunda değildir." Sterling elimi tutuyor, parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyor. "Belirsiz olmasının bir nedeni var. Birçok anlama gelebilir."

Drachen saldırısının olduğu gece ben de aynı şeyi düşünmüştüm, Kehaneti gerçekleştirmek üzere olup olmadığımı merak ediyordum. Canlı canlı gömülmek birçok anlama gelebilir. Ziva'nın alevleri, kehanetin her satırı sayısız şekilde anlaşılabilir.

Bu kehanetin hakkında olduğu kişi gerçekten ben miyim?

Ben "kimsenin çocuğu" değilim çünkü aslında iki annem ve bir babam vardı. Beni çok seven ebeveynlerim, beni korumak için her şeyi yapmaya hazırıldılar.

Garip bir düşünce ama yine de doğru.

"Merak etme, Lark. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Ve insanların senin hakkında kötü konuşmasına da izin vermeyeceğiz." Blair Sterling'e bakar, sonra aniden doğrulur ve selam verir. "Ya da sen, Sterling. Veliht Prens Knox, efendim, Ekselansları."

Sterling bu isim karşısında homurdanır. "Lütfen bana bir daha böyle seslenme. Yeterince eğilip bükülen insan gördüm."

Agnar omzunun üzerinden kapıya doğru başparmağını sallayarak, "Eğilip kalkmaktan bahsetmişken," dedi, "taht odasındaki kalabalık giderek artıyor.

Nerede olduğunuzu ve kardeşinizi onurlandırmak için neden orada olmadığınızı merak ederek öfkeleniyorlar. Daha fazla dedikodu çıkmadan geri dönsek iyi olur."

Sterling iç geçiriyor ve bana mahcup bir bakış fırlatıyor. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. İşinin başına dön." Elini sıkıyorum bırakmadan önce. "Biraz daha bekleyeceğim, sonra da

Taht odasına da. Bu gece tekrar *konusabiliriz*." "Pekâlâ."

Sterling bir elini saçlarının arasında gezdirir.

Sonra dönüp elimi tekrar kavlıyor ve parmaklarıma bir öpücük konduruyor. Gözleri parlıyor ve yanaklarım ısınıyor. Bunlar daha önce emdiği parmaklar. Aynı parmaklar ben-

"Konuşuyoruz." Blair, Sterling ve bana şeytani bir sırıtışla baktı. "Artık buna böyle mi diyoruz?"

En azından iş üstünde yakalanmadık.

"Bilemeyeceğime eminim," diyorum gözlerimi kısarak. "Kasaplık etleri sakladığınız soğuk odayı son zamanlarda tekrar ziyaret ettiniz mi? Orası çok... *açıklayıcı* bir yerdi."

Blair'in boynunda kırmızı bir kızarıklık belirlediğinde bir kısıkcı yutuyorum.

Bakışları aramızda dolaşırken Agnar'ın kaşları çatılıyor. "Depo odası mı? Neyi kaçırıyorum?"

Endişe verici sesleri araştırırken çıplak popolu bir Blair'in bir kadını duvara yapıştırdığını görmemizi kaçırıyor.

Blair'e acıyarak elimi Sterling'den kurtarıyorum ve ön kolunu sıkıyorum. "Gitsen iyi olur."

Sterling yanağıma bir öpücük konduruyor ve gözlerinde dans eden bir eğlenceyle kapıya yöneliyor.

Blair ona ve Agnar'a kapıyı açıyor, bana alaycı bir bakış fırlatıyor ve sonra onlara eşlik ediyor.

Uygun bir süre bekledikten sonra mumların üzerindeki ateşi çekiyorum, fitilleri tütüyor ve sıcak ama karanlık bırakıyorum. Bu da pratik yaptığım başka bir şey.

Başımı dik tutarak kapıyı açtım.

Sinsice ilerlemek sadece hareketlerime daha fazla dikkat çekecektir. Sterling ve adamlarının taht odasına açılan ilk kapıdan gireceklerini düşünerek koridorda yürüyüp odanın arka tarafından giriyorum. Duvar boyunca bir yere yerleştiğimde kimse bana bakmıyor. Hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyor, bu da iyi bir şey. Sıkıcı.

Acelenin ve çalınan anların izlerini silmek için elbisemin kenarlarını düzeltiyordum ki annem bir yaz fırtınası gibi üzerime çöktü.

Ani ve her şeyi kapsayan.

Leydi Lynnea Axton hesaba katılması gereken bir güç ve onun evlatlık kızı olmak beni kurtarmayacak.
eksik.

İnce dudakları sıkıntıyla gerilmiş, elleri saçlarımda geziniyor, bilse annemin kalp krizi geçirmesine neden olacak ateşli seks sırasında kaçmış olması gereken tutamları yeniden birleştiriyor. "Lark, neden her zaman rüzgârla güreşmiş gibi görünüyorsun? Bu bir saray etkinliği. En iyi tavırlarını takınmalısın. Ve konuşurken telaffuz etmeyi unutma. Nasıl algılandığımıza göre değerlendiriliriz. İlk izlenimler, yaratabileceğimiz tek izlenimler olabilir."

"Elbette anne."

Gözlerimi devirip ona dağınıklığımın gerçek nedenini söyleme dürtüsüne direniyorum. Annem her zaman giysilerin bir zırh olduğuna ve zırhın her zaman düzgün giyilmesi gerektiğine inanmıştır.
Kendine.

Omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini kaldırarak onu taklit etmemi işaret ediyor. "Dik dur, sevgilim. Kanatların senin gururun, gururun değil. utanç."

Bunu sanki bana her zaman söylediği bir şeymiş gibi dile getirmesine gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Kanatlarıma sadece birkaç haftadır sahibim, onları olgunlaştırmak için gereken büyü, ateş büyümünü kontrol altında tutmam için bana verdiği tabletler tarafından bastırıldı.

Yaptığı işi incelemek için geri çekilmeden önce, tüyden daha hafif bir dokunuşla kulağımın arkasına son bir gevşek dal sıkıştırıyor.

Elini sıktım. "Teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım ben?"

Kahverengi gözleri duyguyla parlıyor. "Asıl soru şu: Sen olmasaydın ben ne yapardım, kalbimin kızı?"

Boğazımda bir top düğümlendi. Bir kez keşfetmenin ilk şoku
Onun biyolojik kızı olmadığımı, Kral Xenon'un emriyle ülkemden çalınan Tiren'li bir kız olduğumu.

Lynnea'nın beni Axton Kalesi'ne kapatmadan haftalar önce ölmüş olan kızı olarak tanıttığı

Beni koruma çabası azaldı, tepkim büyük ölçüde Lynnea'ya yönelttiğim öfke ve kızgınlık içeriyordu. Neyse ki, ben

Anne dediğim kadının kaçırılmamda hiçbir rol oynamadığını ve beni Xenon'dan korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını anlayacak kadar öfkemi bırakabildim. Bir zeytin dalı uzattım
Çünkü kan bağı olsun olmasın, bu kadın beni küçüklüğümden beri büyüttü.

Öfkemi hak eden kişi Kral Xenon. Bana okumayı ve dikiş dikmeyi öğreten, bir kabus beni uyandırdığında onunla yatmama izin veren ve doğum günümde her zaman bir pastam ve hediyelerim olmasını sağlayan kadın değil. Gerektiğinde özür dilemem ve kendimi savunmam için beni sert ama nazik bir şekilde yönlendiren kadın değil başka biri bana yanlış yaptığında.

Yanağımı okşuyor, ama söylemek üzere olduğu şey, telaşlı ve soluk soluğa bir sesin uğultuyu yarıp geçmesiyle kesiliyor şenlik.

"Ekselansları!" İki haberci kalabalığı yararak Sterling'e ulaşır. Aceleyle eğilirler, biri bu sırada neredeyse sözlerine takılıp düşüyordu.

"Prens Knox, Majesteleri, Drachen'lar Kamor'a saldırdı. Kuzey sınırı yakınlarındaki raporlara göre çok büyükler."

"Flighthaven da kıpırdanıyor," diye ekliyor diğeri, yanakları koşmaktan daha fazla kızarmış. "Kral Xenon birliklerini harekete geçirdi. Hava ve kara askerleri. Drachen'a karşı mı yoksa savaş için mi hazırlandıklarını bilmiyoruz."

Kalbim küt küt atıyor.

Kim saldırıya uğradı? Nerede? Aclaris'te çok fazla yakın arkadaşım olmasa da, Flighthaven'da ve annemin arazisinin etrafındaki köylerde birkaç kişiyi tanıyorum. Aklımdan düzinelerce yüz geçiyor.

Royce, Beckkerun'da kurulmasına yardım ettiğim gıda kileri işleten tüccar. Onun ailesi. Malikânemizdeki personel. Flighthaven'daki uçuş biriminin üyeleri. Tüm öğrenciler ve öğretmenler. Sayısız Diğerleri.

Sterling'e bakıyorum, bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum.

Kıpırtısızlığı, koparabileceği fırtınanın bir başlangıcı, yine de bakışlarında bir titreme var. O artık orduda bir yüzbaşı değil. Şimdi hiç istemediği bir tacın sorumluluğunu da düşünmek zorunda.

"Casuslarımızdan herhangi biri haber gönderdi mi?"

Blair doğruldu, boyu katılımcıların çoğunun başının üstünü görmesini sağlıyordu. "Kontrol edeceğim, Majesteleri."

Aceyle başını eğerek uzaklaşır ve kalabalığın içinde kaybolur.

Haberciler geri çekiliyor, haberleri tüm ülkeye yayılıyor. gölün yüzeyine fırlatılan bir taş gibi toplanıyor. Etrafımdaki yüzlere yansıyan korku dalgalarını hissediyorum.

Sarayımızda yirmi sekiz kişinin ölümüyle sonuçlanan büyük saldırıdan bu yana kimse bir drachen saldırısı duymadı.

Zeru'nun lütfuyla, kimse bir daha asla başka bir saldırı duymayacak.

Çeşitli katılımcılar, kalabalık insan grubunun yırtıcı hayvanları çekebileceğinden korkmuş gibi mazeretler gevelemeye ve toplantıdan kaçmaya başlar.

Tek bildiğimiz, korkularının haklı olabileceği. Drachen'in sadece hayvanları avladıktan sonra insanlara saldırmasına neyin sebep olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok.

Mırıltılar bir panik kreşendosuna, mermer duvarlardan seken ve ağır havayı yumruklayan bir kakofoniye dönüşür. Konsey üyeleri ve soylular beyaz yas kıyafetleriyle içeri doluşur,

Her biri sesini duyurmak, kaosun yaklaşan gölgesinde kendi değerini kanıtlamak için çaresizdi.

"Majesteleri, strateji şu olmalı-" diye başlıyor biri.

"Topraklarım için koruma talep ediyorum-" diye ısrar etmeye başladı bir diğeri.

Sterling'e yan gözle bakınca, onun da danışman arayanlar. Metanetli bir kararlılık maskesi olan yüzü, daha önceki şüphelerinden hiçbir şey ele vermiyor.

Muhtemelen bu taktiksel bir sorun olduğu için bilgi toplama ve askeri cesaret, ve Sterling ikisinde de başarılı.

Odak noktam kaçmak, çaresizliğin pis kokusu duyularımı tıkamadan nefes almak için daralıyor. Sterling'in bana ihtiyacı olmayacak ve insanlar bu tehlikeleri tartışırken burada durmaya hiç niyetim yok.

Aclaris, bir zamanlar evim dediğim yer.

Anneme dönüyorum, kül rengi yüzünü kaçırmadan. "Sanırım ben odama gideceğim. Şu anda yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok." Onu alıp

Elimi tutup bizi kapılara doğru götürürken adımlarım hafifti ve kanatlarım engellenmemek ya da fark edilmemek için uzaklaşmıştı.

"Bu iyi bir fikir, canım. Bu bizim işimiz değil. Tabii Veliaht Prens Knox bizi istiyor, biz de elbette ona elimizden geldiğince yardımcı olacağız." Annem iki tarafa da bakarak kapıdan çıkar. "Biz de ayrılırsak iyi olur. Böylece insanlar komplo kurduğumuzu düşünmez."

Sesindeki korkuyla kalbim sıkışıyor. Kral Xenon'un hükümdarlığı altında yaşadığı, onun ne kadar acımasız olabileceğinin farkında.

Ben hayattayım. Onun asla her türlü imayı ve olası sonucu düşünmeden hareket etmediğini biliyor. Ama onun niyetini hiç anlamadı.

"Kendine iyi bak."

Duruyor, gülümsüyor ve yanağını okşuyor. "Benim için endişelenme. Ben odama döneceğim. Belki de sen ateş padokuna gitmelisin.

İnsanlara Tirene için neden bu kadar önemli olduğunuzu hatırlatın. Acele et." Beni itiyor, sonra diğer yöne doğru gidiyor.

Bir an için gidişini izledim. Benim sevgi dolu, iyi kalpli annem. Kralın kanadına doğru tek başına yürüyor, Tirene soylularının arasından sıyrılıyor. Kanatlarının olmayışı onlardan biri olmadığını belli etse de başı dik.

Kendi çenemi kaldırarak onun cesaretini taklit ederek diğer yöne, beni avluya götürecek yürüyüş yollarına doğru ilerliyorum ve ateş padokunda. Ejderhalarla duygusal bağ kurabilen bir ejderha çağırıcısı olarak orada olabildiğince çok zaman geçiriyorum. Ve annem haklı.

Tüm krallıklarda tek ejderha çağırıcısı olarak Saygıdeğer yaratıklarla birlikte görünmek Tirenli'lere sadece onlardan biri olmadığımı, aynı zamanda bana ihtiyaç duyulduğunu da hatırlatacaktır.

Umarım.

Her adımda, beni görkemli yaratıklara bağlayan bağ daha da güçleniyor. Mesafe bağımızı zayıflatıyor, tıpkı sarayın kalın mermer duvarları gibi. Odaklanmadığım sürece, sadece onların en güçlü duygularını hissedebiliyorum ve bunun tersi de geçerli.

Etrafta dolaşan insanlar bana şu bakışları atıyorlar dostça, temkinli ve düpedüz düşmanca. Tirene'deki resepsiyonum

biraz sarsıcı olduğunu kanıtladı. Genel olarak, yerel halkın beni ilk geldiğim zamankinden daha fazla kabul ettiğini düşünüyorum, ancak Aclaris veya Xenon'dan olumsuz bir şekilde bahsedilmesi şüphelerini yeniden alevlendiriyor.

Şimdi annem gittiğine göre, bana yönelik üç suikast girişimini hatırlamadan edemiyorum. Tam olarak kim olduğunu asla bulamadık. Suçlular, ülkeye bozuk eyril kaçakçılığı yapan küçük bir grup olsa da. Şimdiye kadar kaçakçılığı kabul ettiler ama Hayatıma yönelik girişimlerden haberdar olmadıklarını iddia etmeye devam ediyorlar ve şu anda saray zindanlarında tutuklu olmalarına rağmen, endişelerim içimi kemirmeye devam ediyor.

Özellikle de saray habercisi "Aclaris" ve "savaş" kelimelerini aynı cümle içinde kullandıktan sonra.

Birden düşmanca bakışlar daha tehditkâr gelmeye başladı. Nabzım sıçırıyor ve ayaklarım hızlanıyor.

Boş bir koridora dönüyorum. Bir oyuğun yanından hızla geçerken, bir hareket gözüme çarpıyor.

Güçlü bir kol belime dolanıyor ve beni sarsarak durduruyor. Bir el ağzımı kapatıyor.

Bir an için Sterling'in beni tekrar gölgelerin içine sürüklemek için yükümlülüklerinden kaçtığını düşündüm.

Keskin, şıfalı koku burun deliklerimi yakana kadar buna inanıyorum.

Kalbim küt küt atıyor, büyü derimin altında sıcak ve hazır bir şekilde dalgalanıyor. Ben alevleri serbest bırakamadan karanlık çöküyor.

Nefesim kesiliyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Düşüncelerim parçalanıyor, rüzgârdaki korlar gibi dağılıyor. "Ster-" Onun adı dilimde ölüyor.

"Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim."

Derin, sarp ses tanıdık gelmiyor. Erkek sesi.

Bu, yer eğilip beni boşluğa sürüklemekten önceki son tutarlı düşüncem.

Görünmez akıntılar beni uzaklara götürüyor. Sürükleniyorum, Sterling'den, güvenlikten,...

Dibe batıyorum ve dünya yok oluyor.

Dördüncü Bölüm

Bileklerime bir şey batıyor ve belli belirsiz tanıdık bir ilaç kokusu duyularıma saldırıyor. Beynim bulanık, bedenim ağır.

Zihinsel sisi eleyerek, ne olduğunu hatırlamak için savaşıyorum oldu. Aklımdan görüntüler geçiyor. Annem. Koridor sarayda. Güçlü kollar beni yakaladı. Keskin, keskin bir koku. O ses.

Biri bana ilaç verdi.

Kendimi içinde bulduğum bu durumdan kurtulmak için savaşımaya hazır bir şekilde sihrimi çağırırken alarm sisi kovuyor. Yanıt vermiyor. Yüzeyin hemen altında hiçbir güç uğuldamıyor. Sıcaklık yok.

Gözlerim hızla açılırken alarmımın yerini korku alıyor.

Odanın konforunda değil, geniş bir odadayım.

Gri taş duvarların arasından birkaç perdeli pencere görünüyor. Önümde ağır ahşap bir kapı duruyor. Farklı yüksekliklerde kitaplıklar ve boyutları eski ve yenilerin eklektik bir karışımıyla doludur. tomes. Sağımda büyük, özenle yapılmış bir yatak var. Tencere ve tavalar solumdaki duvarda, demir bir ocağın yanındaki kancalardan sarkıyor.

Sobanın ötesinde, ahşap sandalyelerin dizili olduğu kaba yontulmuş dikdörtgen bir masa duruyor. Bir bıçak ve hançer koleksiyonu Celeste Dawson'ı -Flighthaven'in silah eğitmeni- kışkırtmak yüzeyin yarısından fazlasını kaplıyor.

Aşağı bakıyorum. El ve ayak bileklerimi bağlayan ipler beni daha iyi günler görmüş deri bir sandalyeye bağlıyor.

"Merhaba." Heybetli bir figür, kaslı kolları ve koyu, kırlaşmış saçlarıyla kısa süreli bir izlenim bırakarak çevreme doğru adım attı. "Seni uyanık gördüğüme sevindim."

Sertleşiyorum ve bağlarımı çekiyorum ama faydası yok. Aptal şeyler kımıldamıyor. "Sen de kimsin be?"

"Konuşmamızın devam etmesini sağlamak isteyen biri özel." Görüş alanımın dışında kalıyor ama yeterince dönersem, yanındaki kılıcın parlayan ucunu seçebiliyorum. *Muhteşem*. "Rahat ol. Sana zarar vermek istemiyorum. Öyle olsaydı, şu anda konuşuyor olmazdık."

İyi bir önlem için ipleri tekrar test ediyorum, ama düğümler sadece Sıkı. "Beni kandırabilirdi. Bilirsin, beni uyuşturup kaçırarak falan."

Kahkahalar yükseliyor ve ardından silahlara atfettiğim bir homurtu ve çınlama sesi geliyor. Sanırım beni esir alan kişi az önce oturdu. "Cesur olduğun kesin."

Sinirden tüylerim diken diken oluyor. "Azmimin seni etkilemesinden ne kadar memnun olsam da, Ziva aşkına neden bu kadar beni buraya getirdi. Benimle konuşmayı bu kadar çok istiyorsan, medeni bir insan gibi kendini sarayda tanıtabilirdin."

Ağır bir iç geçirir. "Haklısın. Ve her şey için özür dilerim. ama önemli bir şey konuşmam gerekiyor. Ve kimsenin duyması riskini almak istemedim."

"Yani benimle konuşmak için beni bağlayıp yüzünü saklamak zorunda mıydın?" *Kim bu adam?*

"Evet. Bu çok önemli. Umarım bunun için beni eninde sonunda affedebilirsin, ama affetmesen bile Tanrılar niyetimin saf olduğunu biliyor." Daha fazla açıklama yapmadan arkamda bir sandalye gıcırıyor.

"İzninizle. Hemen döneceğim."

Tuhaf. İnanması zor ama bu kendimi içinde bulduğum en tuhaf durum olabilir.

Yalnız kalınca, endişemi yatıştırmak için nafile bir çabayla etrafımı daha fazla inceliyorum. Göklerin tanrısı Zeru'nun bronz bir heykeli bir masanın üzerine tünemiş. Dört element tanrısını tasvir eden renkli bir vazo bir diğerini süslüyor. Duvarlarda birkaç tablo asılıdır; bunlardan en yakın olanı, dört ejderha daha bakarken siyah ve sarı bir ejderhanın sırtına tünemiş, kuyruğu yanan bir anka kuşunu göstermektedir. Bu

İkincisi ise Zafer Tanrıçaları Bida'nın

ve Fimmilena, başlarının üzerinde süzölüp kazanan tarafa gülümsüyorlar.

Toz zerrecikleri bir ışık huzmesi içinde dans ederek üçüncü tabloyu aydınlatıyor. Bir portre.

Sanatçı, uçan bir ejderhanın tepesine binmiş bir kadını resmediyor; kadının silueti, çalkantılı gri gökyüzünün fonunda güçlü ama dingin. Sadece profili görünüyor, ama başının eğimi, boynunun kıvrımıyla ilgili bir şey içimde bir çağrışım yapıyor.

Koyu renk tek gözü soluk teniyle tezat oluşturuyor. Acaba gerçek bir özne mi, yoksa bir ressamın hayali bir kadın yorumu mu? Kesinlikle çok güzel, gücü kollarının belirginliğinden ve dar pantolonunun içindeki kalçalarının sert kabarıklığından anlaşılıyor.

Yeni bir ejderha sürücüsü olarak bacaklarımdaki kasların farkındayım. Bir ejderhanın sırtına her bindiğimde egzersiz yapıyorlar.

Başımı eğiyorum. Hâlâ biraz tanıdık geliyor. Onu tanıyamadığım için en iyi tahminim saraya yakın bir yerde yaşadığı. Muhtemelen yolları kesişmiştir.

Adam geri döner, şimdi kapüşonlu ağır bir pelerin giymektedir. yukarı çekti. Yüzü çoğunlukla gölgeli ama uzun boylu ve fit olduğunu söyleyebilirim.

Elinde bir kurdeleyle sıkıca sarılmış eski bir kâğıt tutuyor. Kırmızı bir mühür kurdeleyi yerine bağlıyor. "Sanırım bende istediğiniz bir şey var."

Kaşları havaya kalktı. Söylemesini beklediğim şey hiç de bu değildi. Olsa olsa, Tirene'e ihanet ettiğim için bana bağırıp çağırır ya da Sterling'den iyilik istemem için bana şantaj yapar diye düşünmüştüm.

Soğukkanlı davranma niyetime rağmen bakışlarım parşömene kayıyor. "Hiç tanışmamışken bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim."

Dikkatimi onun kapüşonlu yüzüne veriyorum ve kulaklarımdaki hızlı çınlamayla çelişen sıkılmış bir ifade takınıyorum.

İşaret parmağını kağıda vuruyor. "Belki de yanılıyorum. Kayıp Şehir hakkında sorular sorduğunuzu duydum ama belki de yardımınıza ihtiyacınız yoktur."

Odadan çıkacakmış gibi döndüğünde donup kaldım. "Bekle!"

Adam durdu ve tekrar bana dönmek için döndü. Pelerininin kapüşonu geriye düşüyor ve bir sırtış ortaya çıkıyor. "Şimdiden fikrini mi değiştirdin?"

Ugh. Gözlerinde parlayan eğlenceye bakılırsa, tepkilerimden fazlasıyla keyif alıyor. Bütün bunları göz ardı etsek bile Uyuşturucu ve adam kaçırma olayı, yaşlı bir adam için oldukça sinir bozucu.

Sanki keşfedilmemiş bir türmüüm gibi beni analiz etmesinden hoşlanmıyorum.

Ayrıca, nasıl bildiğini merak ediyorum. Benim araştırmam İster istemez bir sır, Kayıp Şehir'i arayışımız da herkes tarafından bilinmiyor.

Dikkatim elindeki parşömene dönüyor, merakım göğsümde kabarıyor. "Duruma göre değişir. Bana ne tuttuğunu göster, sonra sana haber veririm."

Hayal gücümü serbest mi bırakıyorum, yoksa o rulo bir harita içeriyor olabilir mi?

Yumuşak kıkırdaması odayı dolduruyor. "Komik kız. Tehlike karşısında burun kıvrırma yeteneğine hayranım."

Görünmez iğneler omurgamda bir aşağı bir yukarı ilerliyor. "Bana zarar vermek istemediğini söylediğini sanıyordum?"

"Bilmiyorum ama henüz bunu anlamanın bir yolu yok."

Şakacı göz kırpması beni biraz bıçak gibi kesiyor. Kaçıran Büyükbaba, derimin altına girmek için gerçek bir beceriye sahip gibi görünüyor.

Doğrudu, ifadesi ciddileşmeye başladı. "Bu bana, onu gerçek sahibine teslim edene kadar saklamam için verildi. Yalnızca Kraliçe Aero'nun soyunun görmesi için tasarlandı."

Queen Aero.

Bu isim zihnimin odalarında yankılanıyor.

Uzak bir çan sesi, kavramakta zorlandığım anıları canlandırıyor. Bu, toplum içinde fısıldamadığım bir isim.

Bana en yakın olanlar bile onun kim olduğunu biliyor. Tirene'nin son meşru hükümdarı. "Bunu sana kim verdi?" Soru dudaklarımdan kaymadan önce

bağlayabilirsin.

"Bunu söylemek bana düşmez. Henüz değil." Derin sesini bir keder notası renklendiriyor. "Ama bunu sana verirkenki ihtiyatımı unutma. Temkinli olmak için pek çok nedenim var. Senin de öyle. Dikkatli ol... Lark."

Parşömen rulosunu kucağıma bırakırken ismimin üzerine basıyor.

"Teşekkür ederim... Sanırım." Omuzlarımı oynatarak hâlâ bağlı olduğumu ve görünüşte eski olan parşömeni kaldıramadığımı gösteriyorum. "Beni bütün gün bağlı mı bırakacaksın?"

"Doğru." Çenesini kaşıyor. "Seni serbest bırakırsam kulübemden ayrılacağına ve beni takip etmeyeceğine inanıyorum. Aradığın şeyi bulduktan sonra gelip beni tekrar bulabilirsin."

Başımı salladığımda masadan bir hançer alıyor. Kapıya yönelmeden önce hızlı bir kesikle bağları kesiyor.

Beni kim bilir nerenin ortasında bırakmayı planlıyor olamaz.

Ancak kapıyı açıp dışarı çıkarken oldukça ciddi görünüyor.

"Bekle! Sorularım var. Gitme-"

Ama o çoktan gitti ve ortaya çıkan sessizlik söylenmemiş sözlerle kaynıyor.

Ona güvenmemi istiyor ve sonra beni ıssız bir yerde bir kulübede terk mi ediyor? Onu tanımıyorum bile. Bu hala bir tuzak olabilir.

Ağrıyan bileklerimi ovuyorum ve sandalyeden kalkıp kalan ipleri çekerek kurtarıyorum.

Rulo halindeki kâğıdı kaptığım gibi, gözetleme isteğime direnip kapıya doğru ilerliyorum. Adımımı attığımda sıcak güneş ışığı beni karşılıyor. Dışarıda. Bir açıklığın kenarındaki ormanın içinde çömelmiş yıpranmış taş kulübenin ötesinde beni kaçıran kişiye dair hiçbir iz bulamıyorum.

Kağıda zarar vermemeye dikkat ederek haritayı açıyorum, bakışlarım mürekkepli sınırları ve şehir işaretlerini izliyor. Tanıdık bir isim gördüğümde nefesim kesiliyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

Kayıp Şehir.

Ana Wurm'un Günlükleri burayı efsaneden biraz daha fazlası olarak resmetse de, birisi bu eski haritada yerini işaretlemiştir.

Parşömene bakakaldım. "Bu gerçek mi?"

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kanatlarımı açıyorum ve sarayın çok uzakta olmadığını umarak havalanıyorum.

Beşinci Bölüm

Çizmelerim sarayın avlusundaki kaldırım taşlarına değdiği anda, tepemde bir gölge belirliyor.

Daha kafamı kaldırmadan ejderhayı hissediyorum.

Dame, kırmızımsı kahverengi pulları geç saatlerde parlıyordu. öğleden sonra güneşi, ayakkabılarımın tabanlarına titreşimler gönderen bir gümbürtüyle iniyor. Kuyruğunun kürek şeklindeki ucu kıvrılıyor, Alt tarafını boydan boya kaplayan soluk sarıyı gösteriyor.

Altın sarısı gözlerindeki aciliyeti ya da aklıma soktuğu duygu girdabını yanlış anlamak mümkün değil. Dört ayağımın dört parmağı da yere basıyor, tıpkı bir kedinin battaniyeyi yağurması gibi.

Önümde çömelirken kulaklarını koruyan sarı fırfırın titremesine neden olan kendini beğenmiş bir memnuniyetle birlikte sevinç öfkeyle karışıyor. Yılan gibi boynu kuyruğu kadar uzun ve kalın, bu da kendi sırtının üzerinden bakmasını sağlıyor.

Yukarı çıkıp onunla bir yerlere uçmam konusunda kararlı olduğunu anlamak için kelimelere ihtiyacım yok. Yansıttığı duygular, heyecanlı duruşuyla birlikte, bunu açıkça ifade ediyor.

Bir ejderha böyle bir şey istediğinde ona "hayır" demek akıllıca olmaz, kaçırılmış ve keşfetmem için bana bir devlet sırrı verilmiş olsa bile.

Kendi duygularımı -geri dönüp haritayı inceleme, efsaneye karışmış şehir hakkında daha fazla şey öğrenme arzumu- yutarak, güven vermek için elimi uzatıyorum.

Dame başını göz hizama getirdiğinde, devasa yaratığın pullu burnunu okşuyorum. "Merhaba."

İlk ejderha sürme deneyiminin üzerinden bir aydan az bir süre geçmiş olmasına rağmen, Dame'ın ön ayağına birkaç hafta öncesine göre çok daha kolay tırmanıyorum. Sırtına tırmanıyorum, omurgasının çıkıntıları avuçlarıma bastırıyor.

Rulo halindeki haritayı hızlıca elbisemin ön kısmına yerleştiriyorum, göğüs dekoltem onu yerinde tutuyor. İki elime de ihtiyacım olacak.

Kaslar, serbest kalmaya hazır yaylar gibi altımda kıvrılıyor. ile Dame güçlü bir sıçrayışla soluk sarı kanatlarını açar, ince zarlar ön kanattan uzanan eşit aralıklı tendonlarla desteklenir.

bir elin parmakları gibi geriye doğru uzanıyor. Havalandığımızda rüzgâr bizi savuruyor, siyah saçlarımı çekiştiriyor ve gözlerimi yaşartana kadar yakıyor. Saray elbisem böyle sert bir muamele için tasarlanmamış ve Tirene'in kasasındaki tüm zenginliklere bahse girerim ki Yatak Odasının Hanımı Rhiann'dan onaylamayan bir bakış alacağım.

saraya döndüğümde kıyafetlerimin ne halde olduğunu görür.

Ama bu daha sonrası için bir sorun.

Aşağıda, Tirene'nin başkenti küçülüyor, sarayın yüksek, gökyüzünü delen kuleleri artık sadece hırs ve gücün zirveleri.

Dame daha da yükseliyor, duyguları benim için açık bir kitap. Memnuniyet çünkü eşi onu bekliyor. Drachen'ın doğmamış çocuğuna karşı oluşturduğu tehditten dolayı öfke. Planına olan güveni.

Hoşuma gitse de gitmese de ben de bu planın bir parçasıyım.

Umarım ve dua ederim ki kendine güveni gerçekten de budur ve kibir değildir. Başka hiç kimse bizim için sağlam bir çözüm bulmayı başaramadı. Güncel Drachen sorunları.

Alabileceğimiz her yardımı alırım.

Kuzeydoğuya, dağlara doğru yöneliyoruz. Altımızda manzara değişir. Asil üzüm bağlarının düzgün sıraları yerini dağ yamaçlarına tutunmuş vahşi, yabani ormanlara bırakır.

Beni daha önce de bilinmeyen yerlere doğaçlama uçuşlara götürmüştü ama hiç bu yönde olmamıştı.

Yine de sormaktan zarar gelmez. "Beni nereye götürüyorsun?"

Zihinsel bağlantımıza odaklanarak merakımı kelimelerime yönlendiriyorum. Zihnim onunkine açıklaması zor bir şekilde dokunuyor.

Aynı anda hem geçici hem de elle tutulur.

Dame kelimelerle cevap vermiyor. Onun yerine, trompet çalıyor. Onun heyecanı içimi dolduruyor ve daha önceki tüm endişelerim, hatta Uyuşturulma ve kaçırılma endişesi yok oluyor. Bir ejderhanın sırtındayken, hiçbir şey altımdaki muhteşem yaratıkla bağlantı kurmak ve rüzgâra binmek kadar korkunç ya da önemli görünmüyor.

Dağlara yaklaştığımızda, Dame rotasını karanlık bir uçurumun yüzünde bir nokta. Uzaktan bile ejderha pençeleri tarafından genişletildiğini söyleyebilirim. Yaptığı işten duyduğu gururla birlikte içinde bir kez daha sevinç patlıyor.

Zarif bir kavisle kavernöz boşluğa süzülüyor, biz yere inerken pençeleri taşa sürtünüyor. Odanın içindeki hava, ısı ve nemle yoğun bir şekilde tenime yapışıyor. Sanki ejderhanın nefesinin içine girmiş gibiyim. Bu bir Bunaltıcı bir his, alnımdan inci gibi ter akmasına neden olan bir his. Dışarıdaki serin dağ havasıyla olan tezat sarsıcı ama dikkatimi çeken tek şey bu değil.

Bakışlarım duvarlarda gezinirken önümde uzanan olağanüstü ışık gösterisi beni büyülüyor. Binlerce ateş böceği koloniler halinde kümelenmiş, ışıldamaları mağarayı mavi ve mor tonlarına boyuyor ve pürüzlü granit üzerinde Nyc'in kendi alanından düşen yıldızlar gibi parlıyor.

"Çok güzel." Parmaklarım omzuna yakın pullardan çözülüyor ve uzattığı ön bacağından aşağı kayarak kayalık zemine yumuşak bir gümbürtüyle iniyorum.

Önümüzde her ne varsa, böylesine acil bir çağrıyı gerektirecek kadar önemli olmalı.

İhtiyatlı bir adım atıyorum.

Başımı çevirerek etrafımdaki manzarayı seyrediyorum. Işık, görüş alanımda dans eden tuhaf desenler oluşturuyor. "Pekâlâ, Dame, bana neden burada olduğumuzu göster."

Sessiz bir onaylamayla burnuyla beni nazikçe dürtüyor ve odanın kalbine doğru ilerlememi sağlıyor. Yanlara doğru sürünüyorum, elim mağara duvarının pürüzlü taşında geziniyor, sanki dokunursam sırlarını açığa çıkaracakmış gibi.

Sıcaklık etrafımı bir pelerin gibi sarıyor, baskıcı ve ısrarcı, aldığım her nefese yapışan bir nemle karışıyor. Buranın büyüğü o kadar güçlü ki neredeyse tadını alabiliyorum. Metalik, eski bir şeyin alt akımı ile.

Ayakkabılarımın altındaki çakıllar bana ihanet ediyor ve aniden ayaklarımın altında hiçbir zemin bulamayınca dengemi sağlamak için çırpınıyorum. Bir uçurumdan sadece birkaç santim ötede, duvarları kaplayan parlayan solucanlarla aynı renkte olan aşağıdaki geniş havuza bakarak eşikte sallanıyorum.

Bir düzine insanın sığabileceği kadar geniş, ateşin üzerinde kazan gibi kaynıyor... hayır, ateş değil. Bu dünyanın nefesi, karnında ısınmış ve bu gizli odaya üflenmiş.

Bakışlarım dibe kilitleniyor; iki siyah, şişkin şekil sıvının kucağında uzanıyor. Suyun amansız akışıyla yumuşatılmış obsidyen taşları gibi kaygan bir parlaklıkla parlıyorlar.

Ejderha yumurtaları.

Dönerek karnını inceliyorum.

Bana mı öyle geliyor yoksa şimdi biraz daha mı daraldı? Gerçeğin oturması biraz zaman alıyor.

İki ejderha yumurtası kaplıcada beşikte, doğanın kendi kuluçka makinesinde korunuyor. Kışın pençesindeyken bile burası dondan etkilenmeyecek bir sığınak. Burada yavrular soğuk nedir bilmeyecek, dünyanın şaşmaz sıcaklığıyla beslenecekler.

Mükemmel bir yer.

Sevinç ve gururla dolup taşan bir duygu düğümü boğazımı tıkıyor. "Oh, Dame. Çok güzeller."

Onaylarcasına kıkırdıyor.

Kollarım büyüklüğündeki parıltı solucanlarının ışıltısı Dame'ın pullarına gölge düşürüyor, kırmızımsı kahverengi derisinin üzerinde mavi ve mor oynuyor. Duyguları aramızdaki bağlantıda dalgalanıyor, memnuniyet bir huzursuzluk ipliğiyle bağlanmış.

Dumanı tüten bu havuzun kenarında durmuş, batık hazineler gibi duran yumurtaları izlerken, onun endişesi iliklerime kadar işliyor.

Güvende olacaklar mı?

Drachen çoktan genç bir ejderhayı öldürdü. Yetişkin ejderhaları öldürebiliyorlar mı bilmiyoruz, ama kesinlikle

görkemli yaratıklara hiç düşünmeden kaçacakları kadar büyük bir korku aşılabilir.

İyi aydınlatılmış taş duvarları inceliyorum.

"Bebeklerinizi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, Dame. Sana söz veriyorum." Dame'ın aramızdaki bağ sayesinde kararlılığımı ve niyetimi hissettiğinden eminim. "Onları birlikte koruyacağız."

Yine kıkırdıyor.

Bu muhteşem, korkunç ejderha bana güveniyor.

Hafife almadığım bir şey.

Dame beni hafifçe dürtüyor, burun deliği neredeyse başım kadar. Nefesi omzumu ısıtıyor ve ben de elimi çenesine koyarak onun varlığından güç alıyorum. Dışarıda eşi Chirean'ın yaklaştığını hissedebiliyorum.

Ailelerin tanrıçası Pera'ya ve beni dinliyor olabilecek diğer tanrılara bir dua fısıldıyorum. "Bize dayanma ve üstesinden gelme gücü ver. Burası onların sığınağı olsun."

Sabırlı ve görünmeyen hayatın beklediği derinliklere bakıyorum. Kaburgalarımın arkasında şiddetli bir duygu filizleniyor.

Ne olursa olsun, bu yumurtalar her türlü tehditten korunmalıdır. Olgun yumurtaları tehdit edebilecek pek bir şey olmasa da ejderhalar, drahenleri hissettiklerinde sürüye yayılan alarm, gölgeli canavarların bunu yapabileceğini gösteriyor.

Bu kabus yemini yok etmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız için bir neden daha.

İlk ve son kez.

ALTINCI Bölüm

Saraya döndüğümde güneş batmış olsa da, sıralı ışıklar dış yürüyüş yollarını saray kapılarına giden yolu bulmama yetecek kadar aydınlatıyor.

Soylular gündüzleri korkacak bir şeyimiz yokmuş gibi davransa da, muhafızlar ve personel gecenin karanlığının güvenli yerlere girmemesini sağlar. Elbette, soylular güvenli bir yere kaçarken o gecenin kan ve vahşetini temizlemek de personel ve muhafızlara kaldı. Drachen'i hatırlamak ve ondan korkmak için herkesten çok onların sebebi var.

Koridorlardan Kraliyet Arşivleri'ne doğru ilerliyorum, rulo halindeki harita hâlâ elbisemin içinde. Adımlarım yüksek duvarlarda yankılanıyor. Terliklerimin yırtık tabanları kanat çırparken tonozlu tavanlar ve geniş yürüyüş yolları.

Arşivlerin kapıları açık duruyor. Jasper'ın ölümünün ardından kütüphane artık kaçınılması gereken bir yer olarak görülmüyor. Yine de alışkanlık devam ediyor ve çok az kişi orada dolaşmaya zahmet ediyor.

"Leesa?" Sesimi alçak tutuyorum, sıra sıra dizilmiş eski kitapların ve parşömenlerin üzerine sinmiş sessizliği bozmaktan çekiniyorum. "Bastian?"

Boğuk bir küfür bana cevap veriyor, ardından kağıtlar karışıyor. Seslerin izini sürdüğümde, kız kardeşimi ve Bastian'ı darmadağın masa. Yüzlerine kazınmış hayal kırıklığı, göz gezdirdikleri metin satırları kadar derin.

"Bir şey var mı?" Gözlerindeki umutsuzluk bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Hiçbir şey." Bastian bir elini koyu kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Her efsaneyi, her masal fısıltısını, bulabildiğimiz her kitapta buna yaklaşılabilecek her çapraz referansı araştırdık. Drachen bir gizem olarak kaldı. Hiçbir zaman hiçbir yerde onların varlığından bahsedilmedi. Sizin bulduğunuz bir kronik dışında."

Leesa doğrulur, zeytin rengi teni stresten solmuştur. "Her ipucu bir çıkmaz sokak, Lark. Çok özür dilerim."

Başını ellerinin arasına alıp şakaklarını ovuşturuyor.

Boğazım düğümleniyor, çünkü korktuğum şey buydu. İçinde Barda ailesi, tahtı çalmalarının yanı sıra kitaplardan Drachen'a dair tüm referansları da sildi.

Seçkin bir azınlığın açgözlülüğü ve gururu hepimizi öldürebilir.

Söz konusu olan bu kadar çok şey varken, hayal kırıklığı içinde debelenmeyi göze alamayız.

"Benimle gel o zaman." Kapıya doğru işaret ettim. "Sterling'le konuşmamız gerek."

"Tamam." Leesa ayağa kalkıyor ve bana doğru uzanmaya başlıyor. "Elbisene ne oldu?"

Dame'ın çiziklerini gizlemek için yırtık pırtık eteğimi çeviriyorum. Terazî, uzaklaşıyorum. "Sterling'le birlikte olduğumuzda açıklayacağım. Gel hadî. Güneş battı, yani tören bugünlük sona erdi." Beni takip etmelerini işaret ediyorum ve kapıya yöneliyorum.

Biraz sessiz tartışmadan sonra ikisi de dediğimi yapıyor ve arkamdan geliyorlar.

Taht odasına giden yolun yarısında bana yetiştiler. Neredeyse nefesim kesilmişti, parçalanmış eteğimle boğuşuyordum ve Terlik.

"Tamam, cidden, kıyafetlerine ne oluyor?" Leesa kulağıma tıslıyor. "Eteğinin arkasında daha da fazla kesik var. Kavgâ falan mı ettin?"

"Bize söylemediğın şey ne?" Bastian ince paltosunu omuzlarıma sararak beni şaşırtıyor. Tirene'nin ılımlı iklim, yaz akşamları burada biraz serin olabiliyor. "Tehlikede misin?"

Bunun nasıl görüldüğünü fark ettiğimde suçluluk duygusu içime işliyor. "Hayır, öyle bir şey değîl." Elimle aşağı doğru işaret ediyorum. "Üstümü değıştîrecek vaktim olmadı.

Binicilik kıyafetlerimi giydim. Dame çok ısrarcıydı çünkü bana göstereceği harika bir şey vardı."

"Oh, yani iyi haber mi?" Leesa canlandı, kahverengi gözleri parıltıyor. "Birkaç gündür araştırmamızda bir yere varamadıktan sonra biraz iyi haber gerçekten işime yarayabilir."

"Öyle, ama bu daha sonra oldu..." Şimdi pek uygun bir zaman gibi görünmüyor.

Onlara kaçırıldığımı söylemek için doğru zaman, bu yüzden tekrar başımı sallıyorum. "Sterling'i bulduğumuzda size günümle ilgili her şeyi anlatacağım. Böylece her şeyi iki kez anlatmak zorunda kalmam."

Taht odasına yaklaştığımızda adımlarımı yavaşlatıyorum, kapıdan geçip büyük taht odasına girerken yaklaşmamızı sakınleştirmeye çalışıyorum. Mümkün olduğunca uzun boylu durarak Topluluk.

Taht odasının zenginliği her girdiğimde beni hayrete düşürüyor. Mermer zeminlerden mermer sütunlara kadar mekan bana bir zamanlar eski bir tarih kitabında okuduğum tanrıların saraylarından birini hatırlatıyor.

Sterling kürsüde saray mensuplarının arasında oturuyor. Hepsi de ona kendi görüşlerini detaylandırmaya ve burunlarını kıvrırken ona yağ çekmeye çok meraklı görünüyorlar.

Agnar ve Blair onun arkasındalar, her şeye ve her şeye dikkat ederken yüzleri nötr.

Kalabalığın çoğu çoktan ayrıldı ve ben beklerken daha fazlası süzülüyor.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi, Sterling'in sahiplenici bakışları odanın öbür ucunda benimkileri buluyor.

Aynı tepkiyi vermediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, ancak şimdi arzumu kabul etmenin zamanı değil.

Bu adam benim.

Özel olarak konuşabilmemiz için saray mensuplarından kurtulmasını işaret ediyorum.

Alt dudağı endişesini belli edercesine kıvrılıyor ama sonra kararlı bir ifadeye bürünüyor. Bana neredeyse belli belirsiz bir baş selamı veriyor ve birkaç sessiz kelimeyle taht odası boşalıyor, uçsuz bucaksız alanda sadece altımız kalıyoruz.

"Tanrılar aşkına sana ne oldu?" Sterling aniden ayağa kalkar. "Neden Bastian'ın paltosunu giyiyorsun? "Neden Bastian'ın

Saçınızın durumu, bir rüzgar kullanıcısıyla savaşmış gibi görünüyorsunuz."

Bir elimi kaldırıyorum. "Siz endişelenmeye başlamadan önce, size söz veriyorum, ben iyiyim. Kaçırıldıktan sonra ejderha gezintisine çıktım."

"Siktir, Lark." Sterling bir elini saçlarında gezdiriyor ve bana doğru ilerliyor. "Ve sen bana daha yeni mi söylüyorsun?"

"Bu konuda hiçbir şey söylemedin." Leesa, Bastian'la bakışıyor, sonra da sanki bahsedilmemiş bir yaram var mı diye beni tarıyormuş gibi beni değerlendiriyor.

Agnar kaşlarını çatarak Blair'e bir şeyler fısıldıyor ama Blair endişesini dile getirmekten kaçınıyor gibi görünüyor.

"Önemli bir şey değil. Sana daha önce de söyleyecektim," diyerek Sterling'e odaklandım, "ama meşguldün. Hiçbir şeyi bölmek istemedim."

"Sen her şeyden daha önemlisin." Sterling aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Yaralandın mı?" "Hayır, ben iyiyim." Sterling kaşlarını kaldırınca, aceleyle açıklar. "Sert görüldüğümü biliyorum ama zarar görmedim. Gerçekten."

Onlara olanları hızlıca anlatmaya devam ediyorum, uyuşturulmakla başlayıp kulübede uyanmakla devam ediyorum ve Dame'ın beni mağarada yeni yumurtladığı yumurtaları görmeye götürmesiyle son buluyorum.

Elbisemin içine uzanıp eski bir kâğıt çıkardım. "Beni kaçıran adam yardım etmek istediğini ama etrafta onca soylu ve konsey üyesi varken bunu yapamayacağını söylüyor. Kime güvenebileceğinden emin değilmiş gibi davrandı."

Sterling'e bir kaşımı kaldırıyorum. Kraliyet hilesini ve gerçek soyumu sadece o ve ben biliyoruz. Aramızda oturuyor, bir veliaht prens Kraliçe Aero'nun unutulmuş soyunun son kızı olan ben, zamanın ve hafızanın kaybettiği bir şehre dönüş planları yaparken, ödünç alınmış bir ihtişamla gizleniyorum.

Sterling tahtı şöyle bir süzdükten sonra bakışlarını indiriyor. "Tirene'nin soylu ailelerinden bazılarının geçmişini gerçekten de karanlık."

Bu, sadakat yeminlerine ihanet ettiklerini ve kraliçelerini kurtarmak için her şeyi riske attıktan sonra öldürdüklerini söylemenin çok güzel bir yolu. Onlar. "Bana Kayıp Şehir'in yerini gösteren bir harita verdiğini ve bana zarar vermediğini düşünürsek, ona inanmaya meyilliyim."

Bu herkesin dikkatini çeker.

Bastian hemen yanıma geliyor ve elimde tuttuğum şeye bakmaya çalışıyor. Eski haritayı açıyorum ve herkesin okuyabileceği şekilde ayarlıyorum, efsaneler ve mitler boyunca bulmak için aradığımız şehrin işaretine parmağımla dokunuyorum.

Sterling'in gözleri haritaya kayar. "En baştan başla ve bana olanları tekrar anlat. Bana anlatmanı istiyorum. Hatırladığın her şeyi. Her küçük ayrıntıyı. Muhafızlar alarma geçerse onu hâlâ yakalayabiliriz."

Leesa ve Bastian haritayı incelerken, ben de adım adım Adam ve kulübesi hakkında hatırladığım her şey dahil olmak üzere, yaşananların adım adım zaman çizelgesi.

"Kayıp Şehir Geçilmez Çöl'ün kuzeyinde mi? Orada vahşi doğadan başka bir şey olduğunu sanmıyordum." Sterling öne doğru eğilip haritayı inceliyor.

Bizimle birlikte araziye incelerken Blair'in kumral saçlarından bir tutam gözlerine düşüyor. "Çöl kıyılara kadar uzanmıyor." Kuzey kenarı boyunca uzanan açık sınıra dokunuyor. "Kumların etrafından dolaşabiliriz. Daha uzun ama daha güvenli."

"Kimse oraya girmeye cesaret edemez." Bastian kollarını göğsünde kavuşturuyor ve düşünürken parmaklarını pazusunda gezdiriyor. "Hiçbir şey Vahşi doğadan başka bir şey bulamazsın diyorlar. Ama ejderhalar korkup kaçıktıklarında izlerini o tarafa doğru sürmüştüm. Çöle gittiklerini sanmıştım.

Çölü geçmiş olmaları mümkün. Normalde yaklaşmayacağımız bölgelerden uçabilirler."

"Görünüşe göre oraya gidip öğrenmemiz gerekiyor. Belki şehir hâlâ vardır. Belki de yoktur." Blair omuz silkiyor, sanki bilinmeyen gölgelerde gizlenen bir tehdit değil de başka bir maceraymış gibi.

Sterling başını sallar. "Kesinlikle hayır. Bu haritayı nereden aldığını unuttun mu?" Bana ters ters bakıyor. "Bu sana seni uyuşturup kaçırان bir adam tarafından verildi. Ve sen bunu kullanmak mı istiyorsun? Bilinmeyen bölgelere seyahat etmek için mi? Hayatta olmaz."

"Bana zarar vermedi." Yüzeyin hemen altında kaynayan pek de kibar olmayan yorumu ısırarak geri alıyorum. Sterling de benim gibi uzun bir gün geçirdi ve onunla tartışmak istemiyorum. "Bunu yapmak için her şansı vardı ama yapmadı."

"Belki de güvenini kazanmak istedi ve seni öldürüp cesedini asla bulamayacağımız uzak bir çukura atmak için zaman kolluyor." Sterling'in sesi her kelimede daha da yükseliyor.

"Senin bir ejderha çağırıcısı olduğunu düşünürsek, seni sakın tutmazsa ve ejderhalar seni hissedecek kadar yakınlarsa, seni kurtarmaya geleceklerini de bilmesi gerekirdi."

Sterling'in ne kadar üzgün olduğunu düşünürsek, adamın bana verdiği ilacın sihrimi de geçici olarak susturduğunu ona söylememe imkân yok.

"Ona güvendiğimi söylemiyorum. Hem de hiç. Yine de bana zarar vermek istediği hissine kapılmadım."

"Bunu bilemezsin. Kesin olarak değil." Bir kas çalışır Sterling'in çenesi ve kendini tuttuğunu söyleyebilirim. "Çok inatçısın."

Elime geçen bu fırsatı nasıl kaçırdığımı düşündüğümde şakaklarımda donuk bir zonklama hissediyorum. Sonra Leesa'yı görüyorum, sessizce kendi acısıyla savaşıyor. Şakaklarını ovuşturuyor, Kahverengi gözleri bakışlarımla buluştuğunda sabit olsa da, yakalayamayacağım kadar zayıf kelimeler mırıldanıyor.

Uzanıp elini sıktım. "İyi misin?" "İyiyim." Bana zayıf bir gülümseme sunuyor.

Onun şeffaf yalanını şimdilik görmezden geldim. Hepimiz sırlarımızı taşıyoruz, bazıları diğerlerinden daha ağırdır. Yargılamak bana düşmez.

"Onunla gidebilirim." Agnar bana doğru başını salladı. "Onu güvende tut."

"Ne kadar çok olursak o kadar güvende oluruz." Leesa öne çıkıyor. "Ben de gelebilirim."

Sterling'in kaşlarını çatmasından bunu gerçekten düşündüğünü anlıyorum.

Yine de kız kardeşimin benimle gelmek için hayatını riske atmasını istemiyorum. Daha yeni bir araya geldik. Ve onu gücendirmek istemesem de, onun güvenliği duygularını incitmekle ilgili tüm endişelerimden daha önemli. "Ama senin kanatların yok."

"İstiyorum." Bastian Leesa'ya biraz daha yaklaşır. "Onunla gidebilirim. Üçüyle birlikte. Daha önce de çöle gitmiştim ve elimden geldiğince yardım etmek isterim."

"Ben de öyle." Blair Sterling'e bakar, sonra kendisine yöneltilen bakışları görünce bakışlarını kaçırır. "Bu bir liderlik. "Bu bir ipucu. en azından keşfedelim. Ayrıca, birlikten kuvvet doğar."

"Erzak, harita ve Leesa için bir ejderhaya ihtiyacımız olacak. Onlardan birini bizimle gelmeye ikna edebileceğime inanıyorum." Gözlerim Sterling sessiz bir meydan okuma içinde. "Bunu senin onayın olsa da olmasa da yapabilirim. Ama bunu tercih ederim."

Bana yönelttiği soğuk bakışları görmezden geliyorum.

Bastian Sterling'e hafif bir selam verir, kraliyetine sadık bir kuldur. baş belası. "O haklı. Onu iyi eğitmişsiniz Prens Knox. Lark kendi başının çaresine bakabilir. Drachen'lar ve neler yapabilecekleri hakkında daha fazla şey öğrenmek için tek seçeneğimiz bu."

Blair başını sallıyor, kumlu saçları yüksek pencereden gelen ışığı yakalıyor.

Pencereler. "Onu iş başında gördünüz. Ve neler yapabileceğini gördünüz. Ona güvenmelisiniz... hepimize güvenmelisiniz."

Sterling'in çenesi geriliyor. Olduğu gibi bir asker gibi görünüyor, Strateji ve güç adına duygularını bastırmak için eğitilmiş. Ama ben onu tanıyorum. İçindeki çatışma herhangi bir savaş alanı kadar şiddetli.

"Seni korumak benim sorumluluğum. Ama seninle gelemem. Burada bana ihtiyaç var. Ve Aclaris'in birliklerini harekete geçirmesi söz konusuyken, buradan ayrılmaya cesaret edemem."

"O zaman eğitime güven." Belden aşağı bir vuruş ama bunun yapılması gerekiyor. Daha fazla tartışma hiçbir şeyi çözmez.

O irkildiğinde, sayı yaptığımı anlıyorum.

Bu da beni suçluluk duygusuyla dolduruyor.

Sterling uzun bir süre sessizce durur. Sonra iç geçirir. "Pekâlâ. Hepiniz hazırlanmaya başlarsanız iyi olur. Uzun bir uçuş olacak, bu yüzden gün doğmadan yola çıkmanız gerekecek."

Rahatlama üzerime yılanıyor, keskin bir acı ile karışıyor Sorumluluk. Bilinmeyene doğru bir yolculuğa çıkmak ve efsane ve sislerle örtülü bir diyara doğru inanç sıçraması yapmak üzereyiz.

"Teşekkür ederim." Verdiği tavizin bedelini çok iyi biliyorum.

Yarın, kaybedilenleri bulmak için yola çıkacağız.

Yine de aklımın bir köşesinde beliren önsezi hissinden kurtulamıyorum.

Yedinci Bölüm

Yeşil çayırda gezinirken güneş tenimi ısıtıyor, parmaklarımı uzun gökkuşağı çiçeklerinden oluşan bir kümenin içinden geçirip kadifemsi mavi yapraklarını okşuyorum. Baktığım her yerde çiçekler açıklığı aydınlatıyor, beni bir gökkuşağı rengiyle çevreliyor. İleride, hafif bir esinti bir ejderha uçuşu çiçeğini karıştırarak sarı ve turuncu yaprakların gerçek bir ejderhanın kanatları gibi çırpınmasına neden oluyor.

Yürümeye devam ettikçe, çayırın dinginliği yavaş yavaş yok oluyor. Toplanan bulutlar güneşi kapatıyor ve ejderha uçuşu çiçeği gözlerimin önünde solup ölüyor. Umberheart dallarına yapışan büyüyen gölgeler sızarken açıklığın üzerine bir sessizlik çöküyor ve toprağa karışır.

Uzuvlarımda bir korku yılanı dolaşıyor.

Bir şey geliyor. Korkunç bir şey. Dönüp kaçmaya çalışıyorum ama yağlı dallar ayak bileklerime dolanıyor ve beni olduğum yerde kilitliyor. Tek yapabildiğim karanlık yayılırken etrafımdaki sahneyi izlemek.

Pikalar yattıkları otların arasından fırlayıp dağılıyor, keskin gözleri korkuyla irileşiyor, kulakları kaskatı kesiliyor ve başlarını çevirip tehlikeyi arıyorlar.

Dehşetleri beni sarıyor.

Ayakların altında, çimenler geceye sırlar fısıldıyor. Yukarıda, kayıtsız yıldızlar kendilerini bulutlu bir örtünün ardına gizliyor.

Bacaklarım pompalanıyor ama hala hareket edemiyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Doğru olmayan bir şey var. Yapmam gerek-

Tek bir ok başımın yanından vızıldayarak geçip yere çarpıyor. Okun sapı havaya kalkıyor, ucundaki tüyler hâlâ titriyor.

Göz kırpiyorum. Bu benim okum. Buraya nasıl geldi?

Tüyler dalgalanmaya başlar, gölgeli dallar ok sapından yukarı doğru kayar. Ok gözden kaybolana kadar tüm oku sararlar.

Tekrar göz kırpiyorum ve gölgeler kayboluyor.

Ok da öyle. Geriye kalan tek şey bir tüy parçası, kurumuş, kırılğan ve kıvrılmış, kararmış bir hiç.

Göğsüm sıkışıyor. Tüyün bana bir şey söylemeye çalıştığını biliyorum, ama ne?

Rüzgar buz gibi olur. Siyah kuşlar gökyüzünden düşüyor, ölü Çimlere çarpmadan önce. Ellerimle başımı kapatarak bir açıklama için başımı kaldırıyorum.

Tepemizde, karanlık gökyüzü kendi üzerine kıvrılıyor. Bekle... Hatırlıyorum. Bu daha önce de olmuştu. Drachen. Geri döndüler.

Beynimdeki sisli karmaşayla mücadele ederek içimin derinliklerine uzanıyor ve sihrimi çağırıyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Damarlarımı ısıtan bir güç izi bile yok. Tekrar deniyorum ama nafile. Gücüm engellendi.

Tenimde bir ürperti geziniyor. Bir sorun var.

Beni bağlayan ipleri çekiyorum ama ayaklarım sabit kalıyor.

Etrafımda sıcaklık düşmeye devam ediyor. Karanlık, parıldayan siyah gözlere dönüşüyor.

Yüzlercesi, siyah üzerine siyah. Sürekli açılıp kapanıyor, ruhumun değerini ölçer gibi beni izliyorlar.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Kapana kısıldım, bilinmeyen düşmanıma bakmaktan başka bir şey yapacak gücüm yok.

Sonsuz bir uçurum bana bakıyor.

Soğuk daha derinlere sızıyor, kemiklerime işliyor. Bir kadının Kederli çığlıklar sessizliği bozuyor. Ses derimi ve kaslarımı delip geçiyor ve içimi pençeliyor.

Başka feryatlar da onunkilere katılıyor. Ölülerini için ağlıyorlar. Kardeşler, anneler, babalar, arkadaşlar, sevgililer. Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, sonra yanaklarımdan aşağı kayıyor.

İlk kadının hüznünün altında başka bir şey duyuyorum. Bir şey söylüyor. Ne söylüyor?

"Oğlum. Sevgili oğlum."

Kelimeler yankılanıyor, damarlarımda dolaşan unutulmaz bir ağıt.

"Dünyayı kır. Dünyayı kurtar."

Korku kalbimi bir mengene gibi kavlıyor. Buradan çıkmam gerek.

Bunu yapmaya kararlı bir şekilde, kurtulmak için bacaklarıma bakıyorum ve bunun yerine dehşet içinde boşuluyorum. Gölgeler derimin içine sızmış, geride iki siyah, çürüyen kütük bırakmıştı.

Sarsılarak uyandığımda şafak öncesi kasvetinin sabahı örttüğünü görüyorum. Sterling uykusunda kıpırdanıyor ve yan dönmeden önce mırıldanıyor.

Kalp atış hızımın sağlıklı bir orana dönmesi çok zaman alıyor. Ne korkunç bir rüya. Tanrılardan yaklaşan yolculuğumuzla ilgili bir işaret olmaması için dua ediyorum.

Sterling'in yatağından sıvışıp odama dönüyorum. Agnar ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden kahvaltıyı atlayıp çantamı omuzlarıma atarak ateş padokuna doğru yola çıktım.

Çiy yüklü kaldırım taşlarının üzerinden Bastian, Leesa, Agnar ve Blair'in toplandığı yere, otlağı çevreleyen ve avlunun geri kalanını başıboş ejderha ateşinden veya korlardan koruyan yüksek taş duvarın yanına yürüyorum. Tirenli adamların hepsinin kanatları açık, kız kardeşimi tek yabancı olarak işaretliyorlar. Ama hepimiz silahlıyız ve pratik binicilik kıyafetleri giymişiz.

Uçmaya hazır bir filo.

"Herkes güneydin." Kız kardeşime hitap etmeden önce gruba gülümsüyorum. "Bir ejderhaya binmeye hazır mısınız?"

Cesaretlendirici gülümsememe rağmen, solungaçlarının etrafında biraz yeşil görünüyor. Dün gece biraz garip davranmasından mı yoksa ejderhalarla en son yakın ve kişisel olduğu zaman neredeyse onu yaktıkları gerçeğinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Deneyimleri göz önüne alındığında, bir alicorn daha rahat bir binek, ama yedekte alicorn yok. Ahır öksürüğü sarayı vurdu ve hayvan şifacısı uçmalarını engelledi.

Gülümsememe karşılık vererek çenesini kaldırıyor. "Sabırsızlanıyorum."

Birlikte kapıdan geçip padok alanının kum ve kırma taşlarını aşıyoruz. İçeride sekiz ejderha dolaşıyor, birkaçı kas ve pul dağları gibi uyuyor.

Zihnimde, elimi uzatıp planlarımızı sözsüz olarak iletiyorum.

Dame ve Chirean'ın cevap vermemesi şaşırtıcı değil. Müstakbel ebeveynler şüphesiz mağarada yavrularıyla birlikte ve rahatsız edilemezler. Diğerleri cevap vermeden önce Kaida Kafa.

Duyguları aracılığıyla kuzeye gitmekle ilgilendiğini belli ediyor. Dev abanoz kafası kayar ve Bastian'a bakar, büyük olasılıkla onu zaten bir ejderha binicisi olarak tanımıştır, bakışlarından önce Leesa'ya yerleşir.

"Görünüşe göre bir gönüllümüz var." Kaida yükselmeye devam ederken bineğinin kim olacağına işaret etmeme gerek yok, mavi boğazını ve altında kolayca yürüyebileceğim bel altını gösteriyor.

Kaida, Sterling'in sık sık bindiği Tanwen adında güneşlenen yeşil bir ejderhanın etrafından dolanarak Leesa'ya yaklaşıyor. Onun Dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüşüyor, gözlerinde sessiz bir teşekkür parlıyor. "Doğrudan göz teması kurmamayı unutmayın. Alışana kadar değil

Her neyse," diyor Bastian, otlığın kenarındaki yerinden ona usulca hatırlatarak.

Leesa korktuğunu belli etmemeye çalışarak dikkat kesilir. Kaida başını eğiyor ve Leesa'ya kıkırdıyor, her vuruşunda saç örgüsünü geriye savuruyor. Ekshalasyon.

Bastian Kaida'yı kontrol ederek çantalarımızın düzgün bir şekilde yüklendiğinden ve önümüzdeki yolculuk için bağlandığından emin oluyor. Ardından Leesa'yı ejderhanın alçaltılmış ön ayağına tırmanırken sabitliyor. Kolları titriyor ve bunun fiziksel zorlanmadan kaynaklandığından emin değilim.

"Sakin ol." Bastian sesini güven verici tutuyor. "Kaida seninle ilgilenecek."

Kanatlarımı esnetip güçlerini test ettikten sonra yaklaşıp Leesa'ya cesaretlendirici bir baş selamı veriyorum. "Ve tüm bu süre boyunca burada seninle birlikte olacağız."

"Lark, hâlâ gerçek bir ağırlıkla uzun mesafeler uçmaya alışkın değilsin." Blair bana dolu bir su torbası uzatıyor ve uçarken kullanabilmem için uçuş kemerime nereye bağlayacağımı gösteriyor. "Eğer sen

çok yorulursanız, bize haber verin. Seni rahatlatmak için eşyalarını taşımana yardım edebilirim. Ve ata binmeyi unutma-"

"Enerjimi korumak için her fırsatta termale biniyorum." Başımı sallayarak eşlik ediyorum. "Dame da bana bunu hatırlatmayı seviyor. Düşünceli bir ejderha tarafından eğitilmek güvenlik önlemleriyle doludur."

Blair kahkahasını bastırır. "Sterling'den daha kötü."

"Oh, güven bana." "*Yarısını bile bilmiyorsun.*

Bak. "O değil. Sterling'in buradaki programı, kafatasımı ezecek kadar büyük cansız nesnelerden kaçarken uçmaya çalışmayı veya elemental büyüyü savuşturmayı içeriyor. Flighthaven'a döndüğümde beni Ellerim su toplayana kadar alicorn tezgahlarında çalıştım. Bunun eğitimin bir parçası olduğunu söyledi. Devam edebilirim ama bütün gün bekleyemeyiz."

Leesa bana bakıyor ama tek kelime etmiyor.

"Kulağa doğru geliyor. Eğitimi her zaman ilginç ve öngörülemez kılmayı severdi." Agnar sırtımı sıvazladı.

"Hayatta kaldığınızı düşünürsek, bu sizin için yeterince basit bir uçuş olmalı. Hava kararmadan önce hedefimize ulaşmak istiyorsak, yola koyulsak iyi olur."

Herkes kabul edince Kaida'ya işaret veriyorum.

Kaida güçlü bir sıçrayışla havalanıyor ve ben de onu takip ediyorum.

Leesa'nın gözleri kapalı, bu yüzden saray kulelerinin üzerinden uçacak kadar yükseğe tırmanmaya devam ederken manzarayı kaçırıyor ve Duvarlar. Sürekli ağaçlardan kaçmak zorunda kalmamak için daha da yükseğe çıkıyoruz.

Zemin alçalıyor ve sabah esintisinin serinliği bizi kucaklıyor. Leesa'nın parmak eklemleri Kaida'nın dikenli boynunu kavradığı yerde beyazlaşıyor, ancak toprak aşağıya doğru çekildikçe ve yükseliş açısı azaldıkça gerginliği azalmaya başlıyor ve gözleri yavaşça açılıyor.

"Gördün mü? Tıpkı bir alicorna binmek gibi." Bastian onun diğer tarafında zahmetsizce uçuyor, kahkahası rüzgârın sessizliğine karşı net bir nota.

"Gerçekten öyle." Yere bakmak için eğilirken sesinde bir parça merak var. "Uçmalı uzun zaman oldu.

Tirene'nin ejderhalarıyla ilk karşılaşmam da hepinizin bildiği gibi pek parlak geçmedi."

İlk kez bir ejderhanın sırtına biniyor ve her ne kadar alikornlara alışkın olsa da, ejderhayla uçmanın özel bir yanı var.

asla eskimeyen bir general.

Neyse ki yolculuğumuzun bu ayağı olaysız geçiyor. Birkaç saat geçtikten sonra, bizi karşılamak için yükselen dalgalı ısı çizgileri arasından bir altın denizi olan çöl ortaya çıkıyor. Geçilmez Çöl.

Güzel, ölümcül ve arayışımıza tamamen kayıtsız.

"Burası sahili geçebileceğimiz yer." Blair bağırırken onu duyabilmemiz için Leesa ve bana yaklaşıyor.

Batiya doğru, ıssızlığın ortasında bir yaşam çizgisi oluşturan yeşil bir şeridi işaret ediyor. Yeşil, altın rengine dönüşene kadar kıyı boyunca uzanan ince bitki şeridini takip ediyorum.

Çöl neden okyanusa bu kadar yakın? Sudan gelen fırtınaların kuma ulaşması mümkün değil mi? Tabii çöl çok sıcak olduğu için yağmuru durdurmuyorsa. Böyle bir ısı nereden geliyor?

Bu mesafede bile ısı fark edilebilir. Termaller Kenar boyunca üretilen hava hepimizi kaldıracak kadar güçlü. Kanatlarımı açık tutarak, hava akımlarına dayanıyorum, beni taşımalarına izin veriyorum birlikte.

Okyanus ve çöl arasındaki çizgiyi geçmek kolaydır, hatta Ağır bir yük taşıyorum. Çalışmam gereken tek zaman, çöl azalana kadar bir hava akımından diğerine kayarak yön değiştirmek. Karnım gurulduyor, çantamdan seyahat kumanyasını çıkarmamı ve herkes gibi havada yemek yememi istiyor.

Manzara ormana dönüşüyor ve biz yine de uçmaya devam ediyoruz. Sonunda Kızıl Nehir ortaya çıkıyor, gümüş bir şerit gibi Aşağıdaki yoğun bitki örtüsü. Üzerinde süzülüyoruz, kanatlarımız havaya ritim tutarken gölgelikte geçici gölgeler oluşturuyoruz. Elimde tuttuğum haritaya göre, inmemiz gereken yer burası. tekneyi karşıya geçirmek. Gökyüzü özgürlük ve hız sunarken saçma görünen bir fikir.

Diğerlerine işaret ediyorum ve durumu tartışabilmek için Kaida'nın etrafında toplanıyoruz.

"Tekneye binmek zaman kaybı gibi görünüyor." Agnar benim düşüncelerimi yankılıyor.

"Belki de bir nedeni vardır." Leesa'nın yanaklarına pembe bir renk geldi.

Gözlerimi kısarak haritaya bakıyorum, küçük çizimlerin hepsi sudan bir yaklaşımda ısrar ediyor. "Ama neden?"

"Belki de bu haritayı her kim yarattıysa kanatları yoktu?" Bastian aşağıdaki zemini kontrol ediyor. "Gölgelik oldukça kalın. İçinden hiçbir şey göremiyorum."

Blair ve Agnar partimizin en deneyimli iki üyesi olduğu için onların rehberliğine başvuruyorum.

"Hadi karşıya uçalım." Bastian gibi Agnar da etrafımızdaki zemini inceliyor. "Burası bir şehir, bina değil. İnecek bir yer bulabiliriz. Tabii vahşi doğa burayı tamamen ele geçirmediyse. Bu durumda işe yarar bir şey bulabileceğimizden şüpheliyim."

Nehrin genişliğini geçerek ilerliyoruz. Ve gerçeklik değişiyor.

Aşağıdaki toprak ve nehir bulanıklaşıyor, ıslak mürekkep gibi lekeleniyor. parşömen. Ağaçlar, su, hepsi gri-yeşil bir hiçliğe dönüşüyor.

Zihnim dalgalanırken, midem alçalarak yere doğru düşüyor.

Kaida homurdanıyor ve kafasını temizlemek istercesine sallıyor. İvmemizi azaltmak için umutsuzca kanatlarını çırparak önümüze bir hava duvarı fırlatıyor. Aramızdaki bağlantı sayesinde, onun kafa karışıklığı ve öfkesi bana akın ediyor ve benim kontrolden çıkmış duygularımı daha da güçlendiriyor.

Leesa inliyor ve boynuna doğru eğiliyor.

Aniden ortaya çıkan ejderhadan kaçarken kalbim dört nala atıyor. Kasırga. Bozulmuş, çarpık gökyüzü ve çevreyle birlikte, tüm dünya tepetaklak görünüyor. Hangi yönün yukarı olduğunu zar zor söyleyebiliyorum.

Bu şekilde havada kalamayız. Düşecek kadar yönümüzü kaybetme riskini almak istemiyorsak olmaz. "Geri çekilin!"

Her Tiren uçucusu havada taklalar atarak kaçmaya hazırlanırken kimse itiraz etmiyor. Sarhoş zikzaklarla, geldiğimiz yoldan geri uçuyoruz. Sanki bu hava sahası bir tür tuhaf alternatif gerçekliğin parçasıdır, nehri geçer geçmez dünya bir kez daha keskin ve net bir şekilde yerine oturur.

"Tanrılar aşkına az önce orada ne oldu?" Bastian sağa sola savruluyor, neyin üzerinde uçtuğundan emin olmak için aşağıyı kontrol ediyor. "Karşı kıyıya her geçtiğimde manzara bozuluyor. Ama Nehre ulaştığımda her şey normal görünüyor."

Onu taklit ediyorum ve grubun geri kalanı nehrin üzerindeki konumlarından bize aval aval bakarken aynı sonuçları alıyorum. "Kayıp Şehir'in olması gereken yere doğru ilerlediğimde, tekneye binmemiz gereken alan dışında her şey kayboluyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Kaida etkilenen bölgeye yaklaşıp isteksiz görüldüğü için Leesa biraz geride kalmaya başlar.

Bastian altımızda yeniden canlanan yeşillığe bakıyor. "Bu bir lanet olabilir. Bir çeşit kadim büyü. Kayıp Şehir'in nasıl ya da neden kaybolduğunu bilmiyoruz."

"Ya da ayin büyü olabilir." Yolculuğumuz sırasında bununla ilgili sık sık sorun yaşayacağımızdan endişeleniyorum. Anlamadığımız ve hissedemediğimiz bir büyü. "Bunun hakkında ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Ve her nedense, bu şehri sadece haritadaki rotayı takip ederek bulabiliyoruz."

Agnar kaşlarını çatıyor. "Yani bir şeyler ters giderse bizi kimse bulamaz çünkü haritaya sahip olan biziz. Gece için kamp yapacak güvenli bir yer bulup geri dönmeliyiz. Sterling bunu bilmek isteyecektir ve eğer başımıza bir şey gelirse kıcıma tekmeyle basacaktır. sen."

Kayıp Şehir'i bulmadan saraya dönersek diye korkuyorum, Sterling tekrar denemenin çok tehlikeli olduğu konusunda ısrar edecek. Ve Drachen hâlâ dışarıda ve Ziva başka hangi tehditlerin olduğunu biliyor, devam etmekten başka seçeneğimiz yok.

Bunu yapmak zorundayız.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Hepimiz iyi olacağız. Geri dönmek için bir neden yok. Sterling haritanın bizde olduğunu biliyor. Bunun riskli olduğunun farkında. Yine de hiçbir şey değişmedi. Birbirimize sahibiz. Sadece rotamızı düzelterek tekneyi karşıya geçirmemiz gerekiyor."

Blair kanat çırpışlarını yavaşlatır. "Kahrolası tekne nerede?"

Kaida tekrar hareket ediyor, alçalırken tembel daireler çiziyor. Geri kalanımız onu takip ediyor.

İşte o zaman fark ettim.

Yıpranmış siyah bir heykel -bir tür vahşi kedi- yosunlu bir taşın üzerine tünemiş. Bir rüyanın fısıltısı gibi, bu görüntüyle ilgili bir şey beni çekiyor. Başın işaret ettiği yönü takip ederek, aynı şekilde yosun kaplı bir iskele buluyorum.

"İşte orada." Diğerleri işaret parmağını takip ediyor.

Bastian, Leesa ve benim aramda bakışıyor. "Bu çok tuhaf."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Agnar gözlerini deviriyor.

Dikkatli bir şekilde alçalıyoruz. Heykelin yakınına indiğimde, sanki açıklanamaz bir çekim tarafından çekiliyormuş gibi yaklaşıyorum. Bunun sadece bir heykel olduğunu kendime hatırlatıyorum ama yine de izlendiğim hissi omurgam boyunca sürünüyor.

"Merhaba, küçük gözcü." Acaba esrarengiz nehri geçmenin anahtarını mı taşıyor, yoksa kafa karıştırmak ve kontrol etmek için tasarlanmış bir bulmacanın başka bir parçası mı?

Nehir önümüzde uzanıyor, aldatıcı bir şekilde sakın ve geniş. Büyük bir sandal rıhtıma dayanmış, halatı yıpranmış ama sağlam duruyor.

Bu mistik sulardan geçişimizle ilgili bir şey

Ka

pal Çok uygun.

I. Bir tuzağa mı gidiyoruz? Agnar haklı mı? Geri dönmeli miyiz? saraya gidip yeniden toplanalım mı?

Plana sadık kal. Bu sadece korku konuşması.

Rıhtım ayaklarımın altında gıcırdayarak ürkütücü sessizliği bozuyor. Kızıl Nehir'in üzerinde asılı duruyor. Parmaklarım yıpranmış ahşabın damarlarında geziniyor; bu, her ne kadar bu yer gizemler, gerçektir.

Rüya hala bilincimin sınırlarında gizleniyor. Gölgelerden beni gözetleyen siyah gözlerle dolu bir gece, inceliyor, hesaplıyor. Bu anıyı üzerimden atmayı başarsam da ensemdeki tüyler hala izlendiğimi gösteriyor. Bu bilgi bana ikinci bir deri gibi yapıyor.

Yanımda, Blair'in bakışları suya kilitlenmiş durumda. rahat tavırları görevimizin ciddiyeti tarafından yutuldu. Gemiye incelemek için biraz daha yaklaştı. Ahşap gövdesi zamanın ve kullanımın izlerini taşıyor, ancak yine de yolcularını bekleyerek görev bilinciyle yüzüyor.

Nehrin karşısında, doğal olmayan bir sis ortaya çıkardığından daha fazlasını gizliyor. "Ürkütücü, değil mi?" Leesa'nın kaşları yeniden örmeyi bitirirken çatılır.

Koyu altın sarısı saçlarını. "Bundan emin misin?"

Tereddüt etmesi beni duraksattı. Bu tipik Leesa davranışı değil. Ama o zaman, bu gün -tüm bu durum- tipik olmaktan çok uzak.

Kim ürkütücü bir nehri geçip her şeyin pusuya yatmış olabileceği unutulmuş bir şehre gitme konusunda biraz isteksiz olmaz ki? Ben öyleyim, ama bunu kesinlikle yüksek sesle itiraf etmeyeceğim.

Buraya kadar gelmişken geri adım atmak yok. "Olumlu."

Kanatlarım sırtımda seğiriyor, uçmak için can atıyorum ama yine de haritanın şifreli rehberliğine bağlı kalmamız gerekiyor.

Kaida ormana doğru anlamlı bir bakış atarken hoşnutsuzlukla homurdanıyor. Açlığı ve susuzluğu, avlanma arzusuyla birlikte içimde yuvarlanıyor.

İsteksizliğini anlayarak başımı sallıyorum. Sonuçta yapabileceği pek bir şey yok. Tekneye sığmazdı ve bizimle buluşmak için uçakla gelemezdi.

"Leesa, Kaida bizimle devam edemez. Bizi burada bekleyecek." "Bana bir dakika izin verin." Leesa ejderhanın boynunu okşar Uzattığı ön bacağından aşağı doğru kaymadan önce.

"Hazır mısın?" Ben tekneye adımımı atar atmaz, diğerleri de beni takip etmeye başladı.

Gıcırdayan gemiye yerleşiyoruz.

Hepsi de ağır çantalar taşıyan beş kişinin ağırlığıyla teknenin nehre batmasını bekliyorum, ancak su aracı aynı seviyede kalıyor.

Sonuncu olan Leesa gemiye tırmandığında neredeyse sallanmıyor bile. "Kürekler nerede?"

Tekne ileri doğru sarsılıp bizi hiçbir uyarı ya da izin olmadan Kızıl Nehir'in kalbine doğru iterken etrafıma bakmaya başlıyorum. Tekneyi tutan halatlar şimdi nehir kenarındaki sanki onlarca yıldır orada oturuyorlarmış gibi.

Ziva bize yardım et.

Küçük teknemiz görünmeyen güçler tarafından akıntıya doğru çekilerek nehre doğru ilerliyor.

Sekizinci Bölüm

Nehri geçerken ürkütücü bir sessizlik hakimdir. Agnar ve Blair sanki bir saldırı bekliyormuş gibi ellerini kılıçlarının kabzalarına koymuşlar. Leesa omzunun üstündeki yayın kirişini parmaklıyor ama çekmiyor.

Çevredeki sulara, büyük balıkları andıran gölgeler kayıyor. Ama şimdiye kadar gördüğüm hiçbir balık bu şekilde değildi. Onlar şişer ve büzülür, sanki yüzüyormuş gibi bir o yana bir bu yana hareket eder.

Bir an için Drachen'ların altımızda gizlendiğinden endişelenmeden edemiyorum. Bu korkunç yaratıklar su altında nefes alabiliyorlar ve bir şekilde bizi bu çılgın maceraya sürüklediler.

Bu durumda, silahlar yardımcı olmaz.

Parmaklarım başımızın üzerinde bir ateş koronası -katı bir ateş halkası- salmak için kaşınıyor. Gerçi bu gereksiz yere dikkat çekebilir.

Ama figürler çalkalanan sudan asla yükselmez. Sessiz tehdit asla bir saldırıya dönüşmez. Akıntının aşağısında bir yerde devasa bir su sıçraması yankılanıyor. Dalgalar teknemizin gövdesine sürtünüyor. tekne, ancak suyun kendisi ve boş nehir kıyılarından başka hiçbir şey görünmüyor.

Bölgedeki büyü'nün görebildiklerimizi değiştirebildiğini artık bildiğimizi düşünürsek, bu pek de güven verici değil.

Yine de, bu yolculuğun her bir yönünün tuhaf, tehditkâr ve kafa karıştırıcı olmasına rağmen korkmuyorum. Kafam karışık ve temkinliyim, evet. Ama hepsi bu kadar. Bir şekilde, nedenini açıklayamasam da, iyi olacağımızı biliyorum.

Ya da ben kafayı yedim.

Kıkırdama isteğimi bastırıyorum. İhtiyacım olan son şey histerik görünmek. Etrafımdaki arkadaşlarım ayağa kalkıyor, itişsiz tekneimiz uzak kıyıya yaklaştıkça her açığı izliyor.

Gemi, rıhtımdan ayrıldığı gibi sorunsuz bir şekilde karaya ulaşır.

Botlarım nihayet yumuşak çamura battığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Ama bu rahatlama kısa sürüyor, yeni bir endişe dalgası tarafından kovalanıyor. Sis, yoğun sisin ağaçlar arasında yılan gibi kıvrıldığı ve tam önümüzdeki patika dışında her şeyi görünmez kıldığı en yakın bölgeler dışında inceliyor.

İleri adım attığımda sis dağılıyor.

Önümüzde devasa bir demir kapı belirliyor. Her iki kapı da açık, üst kısımları sisle gizlenmiş halde dururken, büyüklüğü uhrevi ve amacı anlaşılmaz. Kaida'nın bizimle birlikte karşıya geçememiş olması çok yazık. Her iki tarafa yayılmış olsak bile kapılardan kolayca geçebilirdi.

Bu mimari eseri yosun kaplamıyor. Neredeyse benim boyumda duran devasa menteşelerde pas lekesi yok. Büyük obsidyen kedi heykelleri kapıyı çevreliyor, yırtıcı formları dengeli ve görkemli.

Nehrin bu tarafında da aynı heykelleri görmek kaslarımı gevşetiyor.

Ki bu hiç mantıklı değil. Heykeller beni kurtaramaz ki.

Blair ve Bastian bana katılmak için hareket ettiler. Solan güneş ışığında, Bastian menteşelerin parıldayan metalini inceliyor. Agnar ve Leesa hâlâ teknenin yanında oyalanıyor ve her şeye şüpheyile bakıyorlar.

Şimdi rahatsız olmamam beni daha da rahatsız ediyor.

Burada hiçbir şey mantıklı gelmiyor ama yine de sanki...

Bir rüyada sahip olabileceğim güvenle yürüyorum. Sanki burada hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi. Böyle devam edersem beni öldürecekler. Uyan ve odaklan, Lark.

Kapıdan geçiyoruz, hava neredeyse kadim bir büyüyle titreşiyor. Canlı sis yerde sürünüyor. Gri dallar sanki bana çelme takacakmış gibi ayak bileklerime dolanıyor ve ürperiyorum.

Önümüzde, bir zamanların büyük şehrinin kalıntıları, yıkılmış bir devin kemikleri gibi yayılıyor. İnsanların terk ettiklerini doğa geri alırken kuleler tehlikeli bir şekilde eğiliyor ve duvarlar yıkılıyor. Eğer insanlar yaşamış olsaydı

Burada. En azından binalar doğru büyüklükte. Bazıları dükkanlar. Hatta bazılarının kapalı ve çürümüş kapılarının üzerindeki metal parmaklıklarda tabelalar asılı.

Yabani otlar, bir zamanlar Arnavut kaldırımlı bir kasaba meydanı ya da eğer bu kasaba düşündüğüm kadar büyükse bir pazar yeri olabilecek yeri ele geçirmiş. Büyük şehirlere aşina değilim ve buranın düzenini gerçekten anlamıyorum.

Kapılara ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, muhafızların kuleler ya da en azından şehrin muhafızlarının sığınabileceği bir tür yapı. Ancak şehrin duvarları ile binaların ilk sıraları arasında, Tiren ejderhalarının en büyüğü olan Ryu'nun rahatça sığabileceği genişlikte bir çimenlikten başka bir şey yok.

Belki de burada hayvanların otlamasına izin veriyorlardı? Ya da burada daha önce ahşaptan yapılmış bir şey vardı, duvarlar ve binalar hala dururken ufalanarak yok oldu.

Daha da kafa karıştırıcı olanı, bir zamanlar görkemli olan bir kalenin bu yerin ortasından filizlenerek, çürümenin amansız yürüyüşüne karşı meydan okurcasına ayakta durmasıdır. Kuleleri gökyüzünü deliyor, kırık ama gururlu.

Çürümüş hallerine rağmen Yorla'daki saraydakilerden bile daha yükseğe ulaşıyorlar.

"Buranın bir zamanlar insanlarla dolu olduğuna inanabiliyor musun?" Sesim bir fısıltının biraz üzerinde, bu yerin kadim heybeti sessizlik talep ediyor gibi görünüyor.

İçgüdüsel olarak, birbirimize yakın durarak bölgeyi sessizce dolaşıyoruz. Hiçbirimiz bundan ne anlam çıkaracağımızı bilmiyoruz. Leesa her an kaçacakmış gibi davranıyor. Benim cesur kardeşim nereye gitti? Drachen'ın korkusu hâlâ aklından çıkmıyor mu?

"Buraya birilerinin ev dediğini hayal etmek zor. Eğer bu sis doğalsa, eminim bunu yapmazlardı." Blair eliyle bir vuruş hareketi yaparak sisin içinden büyülü bir rüzgâr gönderdi. "Yolun karşısına geçmeye çalışırken bile kaybolabileceğiniz kadar yoğun."

Havadaki nefes kıpırtısız sise çarptığında yutkunuyorum.

Agnar'ın gözleri büyür ve geri çekilir. "Şimdi tekneyi karşıya geçirdiğimize göre, bakalım şehri denizden incelemek mümkün mü?

Hava. Güneş hızla batıyor, o yüzden çabuk olalım. Bastian, Leesa ile kal.

Lark, Blair, benimlesiniz." Kanatlarını açıyor ve bir yığın halinde yere inmeden önce zıplıyor, kanatları buruşmuş.

Agnar'a neler olduğuna dikkat etmektense bu Kayıp Şehir'i öğrenmeye çok meraklıyım, havaya sığıyorum, kanatlarımı çırpıyorum ve toprağı itiyorum.

Yerçekimi kontrolü bırakmayı reddettiğinde, hemen tökezliyorum ve kanatlarımı kapatıp kendimi geriye doğru itmeye çalışıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Endişe Blair'in kaşlarını birbirine yapıştırıyor. "Bu da ne böyle?" Agnar kanatlarını başarısız bir şekilde çırpıyor ve bu çabadan dolayı homurdanıyor.

"Bir şey irtifa kazanmamızı engelliyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Bastian kendi uçuş denemesini yapar Leesa ise şaşkınlık ve korkuyla yüz hatlarını buruşturarak hepimize bakıyor. "Bu mümkün olmamalı." Yerden bir taş alıyor ve havaya fırlatıyor. Tam da beklediğim gibi yükseliyor ve alçalıyor. "Yani hiçbir şey olması gerekenden daha ağır değil. Ama uçamıyoruz?"

Agnar ayağı kalkıyor, kanatlarını silkelerken yüzünü buruşturuyor. "Şehre girdiğimizde kesinlikle uçabileceğimizi sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş."

"Sanırım değil." Omuzlarımı döndürerek kanatlarımı içeri sokuyorum. Bir an için onları bir daha asla kullanamayacağımdan korkuyorum. Yine de onları çağırdığımda, tam da olmaları gerektiği gibi ortaya çıkıyorlar.

"Büyük ihtimalle

Aynı sihir tepemizden uçarken şehri görmemizi engelledi. Burayı kim inşa ettiyse belli ki uçabilen her şeyden korumak istemiş."

"Yani yardım çağıramayız ya da uçup gidemeyiz." Agnar sanki ona ihanet etmiş gibi gökyüzüne bakıyor. "Kanatlarımızı kullanamazsak nasıl hızla geri çekileceğiz?"

"Hayatımın büyük bir bölümünü uçmadan geçirdim ve Leesa asla böyle bir seçeneğimiz olmadı. Biz gayet iyi hayatta kaldık." Elimi kaldırdım ve sihrimi çağırdım. Avucumda ateş tutuşuyor. "Bunu yapamayabiliriz uçuyoruz ama hala sihrimiz var. Silahlıyız. Ve Kaida'yı hissedebiliyorum. Hâlâ bekliyor."

"Zaten buradayız." Blair iç çeker, havayı test etmek için kanatlarını seğirtir. "Ve Lark haklı. Görevimizi bitirmek için uçmamıza gerek yok. Ama keşfe başlamak için gün ışıyana kadar bekleseydik kendimi çok daha iyi hissedirdim.

yer." Kararan gökyüzünü işaret ediyor.

"Anlaştık." Bastian çantasını omuzlarından indiriyor. "Uzun ve yorucu bir gün oldu. Yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Pekâlâ. Burada kalacağız. Ama binalardan birinde değil." Agnar kanatlarındaki kiri fırçalıyor, sonra onları uzaklaştırıyor. "Onlar çok eski. Her an çökebilirler. Ben burada kamp kuralım derim, kapıları gözetleyebileceğimiz ve görüş alanımızın bol olduğu bir yerde." Duvarlar ve iki yanımızdaki binalar arasındaki geniş açık alanı işaret ediyor.

Zemin etrafımızda kısa bir bariyer oluşturuyor.

Şimdi düşünüyorum da, kuru bir hendeğe benziyor. başka bir şey. Ya da belki nehir taşkınlarından korunmak için bir kanal.

"Burası da başka bir yer kadar iyi." Blair'in bakışları sessiz şehri tarıyor. "Bastian, neden sen ve Leesa ateş yakmak için biraz odun toplamıyorsunuz? Geri kalanımız kamp kurarız."

"Oduna ihtiyacımız yok." Yine ellerime ateşi çağırıyorum, hizmet etmekten memnunum. "Suyu oldukça hızlı ısıtabilirim."

"Kız kardeşime bakın, bir kez olsun işe yarıyor." Leesa yatağının başını çözüp yayarken sırtıyor. "Bu da demek oluyor ki yemek yapmaktan sen sorumlusun."

"Suyu ısıtabileceğimi söyledim." Güneş ağaçların altına yerleşmeyi bitirirken ateşimi ona doğru salladım. "Yemek pişirebileceğimi hiç söylemedim."

Birlikte çalışarak, kurutulmuş erişte ve kurutulmuş et şeritlerimizden kesilmiş şeritlerden fena olmayan bir yemek hazırlayabiliyoruz. Yemek yapmaya en yakın olduğum şey çay demlemek olsa da bu yemek çok basit. Diğerleri erişte ve et ekleyip karışımı karıştırırken ben ateşi tutuyorum.

Biraz sonra, karnım sıcak yemekle dolu ve elimde bir fincan çayla uyumaya başlıyorum. Blair daha önce hiç ağır bir çantayla uzun mesafe uçmadığımı söylerken haklıydı. Kaslarım ağrıyor ve çok yorgunum.

Ama uyku beni çekmeye başlar başlamaz, sarsılarak uyanıyorum. "Bir şey duyan var mı?"

Leesa başını öne arkaya çeviriyor. "Hiçbir şey duymuyorum. Öyle mi?"

"Hayır. Sorun da bu." Boş sokakları ve üzerimizdeki gökyüzünü tarıyorum. "Çok sessiz. Tek bir kurbağa vıraklamıyor ya da böcek vızıldıyor. Kuşlar bile üzerimizden uçmuyor."

Bu ürkütücü sessizlik bizi yerde tutan büyüden mi kaynaklanıyor? Yoksa Drachen gibi daha uğursuz bir sebep mi var? Saldırıya uğramadan önce pikalarda da benzer bir olay meydana gelmişti.

Leesa yatağını yukarı çeker ve bir örtü gibi kendi etrafına sarar. Pelerin. "Bu indiğimizden beri olan her şeyden daha ürkütücü."

"Uçmana izin vermeyen kanatların hiç olmadı." Agnar işe yaramaz kanatlarını işaret eder.

"Doğru." Leesa'nın bakışları kampımızın ötesindeki karanlık bir alandan diğerine dalıyor. Aclarian büyüü tentür olmadan zayıf olduğu için Eyril'e erişimi olmadan kendini savunmasız hissettiğine şüphe yok. "Ben olmayacağıma göre

"Yakın zamanda uyursam, ilk nöbeti ben alacağım."

Oturup çay bardağını bir kenara bırakıyorum. "Emin misin?"

Beni başından savdı. "Tabii ki. Biraz uyu. Bugün hepimiz arasında en az işi ben yaptım. Hepiniz buraya uçmak zorunda kaldınız ve ben de Kaida'ya bindim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, kalçalarım yanıyor."

İkinci kez söylememe gerek kalmadan, ama yine de kendimi biraz suçlu hissederek, kanatlarımı bir kenara bırakıp kendi yatağıma giriyorum. Altımdaki toprak, kampımızı saran sessizlik kadar inatçı.

Çantamı yastık olarak kullanıp uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Birkaç kez göz kırpiyorum.

Bastian da yatağında kıvrılıyor.

Agnar ve Blair başları birbirine yakın bir şekilde konuşuyorlar.

Leesa sanki gölgelerin konuşmasını ya da saldırmalarını bekliyormuş gibi onlara bakıyor.

Gergin.

Pişmanlık beni çekiştiriyor ama o kadar yorgunum ki gözlerimi tekrar kapatıyorum. Dinlenirken zaman anlamını yitiriyor, ta ki bir ses durgunluğu yararak beni sarsana kadar beni uyandırdı.

Sersemlemiş bir halde dirseklerimin üzerinde duruyorum ve şafağın gri ışığı karanlığın en kötüsünü hafifletirken gözlerimi kısarak gökyüzüne bakıyorum.

Neden kimse beni nöbet sırası için uyandırmadı?

Kafamı çevirip uyanık olanları arıyorum, gecenin geri kalanını benim devralacağımı bildirmeye hazırım.

Leesa'nın silueti yoldaşlarımızdan birinin üzerinde geziniyor, ellerini ağzına götürdüğü bir nesnenin etrafında kavuşturuyor. Onu indiriyor ve biriyle aynı fikirde değilmiş gibi kafasını sallıyor. Dinlemek için zorlanıyorum.

Başka kimse konuşmuyor.

Şimdi mi yatıyor? Bütün gece nasıl ayakta kaldı? Ve neden? Kimin üzerinde duruyor?

"Leesa?"

Cevap vermiyor. Ben daha ayağa kalkamadan hava alçak, tehditkâr bir hırıltıyla titreşiyor. Kalbim küt küt atarken, ayağa fırladım, içgüdüsel olarak kalçamdaki kısa kılıca uzandım.

Yalnız değiliz.

Gölgelerin arasından devasa şekiller ortaya çıkıyor, kürkleri yıldızların arasındaki boşluk kadar karanlık. Vücutları benim boyumdan uzun, gözleri cilalı zümrütler gibi parlayan kara mağara kedileri, sessiz ve ölümcül bir zarafetle bizi çevreliyor.

Boğazım düğümleniyor.

Ziva'nın alevleri, bu kötü.

Dokuzuncu Bölüm

"Saldırın!" Bu kelime bir adrenalin patlaması, yorgun bedenimi harekete geçiren bir silahlanma çağrısı. "Saldırı altındayız! Uyanın!"

Büyü içimde dalgalanıyor, serbest bırakılmak için yalvaran şiddetli bir alev.

Ben kampımızı korumak için bir ateş hattı oluştururken, etrafımda yoldaşlarımdan cesetleri battaniyelerinden sıyrılıyor. Agnar ayağa fırladığında Leesa sendeleyerek ondan uzaklaşıyor.

"Lark!" Bastian bana doğru koşuyor. "Ne-"

Bir kükreme geceyi böldü.

Karanlıkta, alevlerin ötesinde dişler parlar, pençeler kınından çıkar ve gece kaosa dönüşür.

Tehditkar şekiller alevlerin üzerinden sığıyor.

"Arka arkaya!" Bastian'ın keskin, acil komutu arbedeyi kesiyor. "Onları birbirlerinden uzak tutun!"

Bu harika bir plan.

Beş kişi olmamız ve benim diğerlerinden daha uzakta olmam dışında.

"Leesa, eğil!" Bir gölge ateş hattını yararak ona doğru hamle yaptığı anda uyarı boğazımdan döküldü.

Kız kardeşim yere düşüyor, pençelerin darbesinden zar zor kurtuluyor ama kaçacak kadar hızlı değil.

Agnar ileri atılır, kılıcını kaldırır.

Silahı yere indirirken havayı yarıyor. Mağara kedilerinden birine mi? Emin olamıyorum. Odak noktam bana doğru gelen başka bir karanlık şekil.

Yana sıçrayarak kısa kılıcımı kavradım, soğuk metal bir tanıdık bir ağırlık. Yuvarlanırken diğer elim daha fazla alevi yönlendiriyor. İki elimle ileri doğru hamle yaparak, bana dişlerini gösteren karanlık canavarı kovalıyorum.

Kedi geri çekiliyor.

Ama sadece birkaç adım. Canavar etrafımda dönmeye başladı, zümrüt gözleri parlıyordu.

Kampın öbür ucunda, Blair ve Bastian saldırganların önünü kesmek için kas ve niyetten oluşan kusursuz bir duvar gibi öne atılıyorlar.

Blair, kedigilleri geri iten bir hava hunisi kullanıyor.

Bir kedi hava boşluğundan kaçıyor, sonra dişleri parlayarak Blair'e dalıyor.

Agnar kılıcını kınına sokar, sonra iki elini kaldırır. Onun çağrısıyla topraktan kalın kökler çıkar. Bir parmağını çevirir ve bir kök kopar bir kırbaç gibi. Yalpalayan mağara kedisinin yan tarafını kırıyor.

Sersemleyen yaratık kıpırdamadan yere düşer. Onu öldürdü mü?

Çevremde bir hareket yakalıyorum ve bakışlarım Bastian'a kayıyor. Kontrolünü kullanarak yere kıvılcımlar saçıyor ve başka bir mağara kedisini birkaç adım geri çekilmeye zorluyor.

Bir an için neden bu kadar küçük alevler kullandığını merak ediyorum... ta ki karanlıkta rakibimi bulmak için gözlerimi kısmak zorunda kalana kadar.

Gece görüşümü yok ettim. Leesa'nın ve Agnar'inkini de.

Göremediğimiz şeyle savaşamayız.

Uçamıyor olmam kanatlarımın işe yaramaz olduğu anlamına gelmiyor. Onları çıkardığımda, gözlerim değişiyor. Görüşüm anında düzeliyor,

keskin ve uyanık hale geliyor.

Sadece birkaç metre önümde, beyaz dişler ve pençeler ışıktaki parlıyor. Yaratığın parlak siyah kürkü güçlü kaslarının üzerinde dalgalanırken, göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Gece tanrıçası tarafından tercih edildiği rivayet edilen kara mağara kedileri.

Tıpkı rıhtımdaki ve şehir kapılarındaki heykeller gibi. Ve mağara kedileri arkadan saldırmayı tercih eder. Omurgamdan bir ısırık almayı başarırlarsa, beni canlı canlı yemeye başladıklarında felç olurum ama ölmem.

Korku beni boğmakla tehdit ediyor.

Bu yaratıkların sayısı bizden fazla.

Düşün, Lark. Düşünmek zorundasın!

Başımı ve boynumu korumak için kanatlarımı geniş ve yüksek bir şekilde açarak büyüme konsantre oluyorum. İçimde uğulduyor, serbest kalmak için yalvarıyor. İşe yarayıp yaramayacağından emin değilim, kanatlarımın dış hatlarının etrafına alevler yayacağım.

Bir saniye geçer. Sonra bir saniye daha.

Ateş beni sarıyor ama yakmıyor. Yolumu kesen kedi geri çekiliyor.

Kanatlarıma bakıyorum, etraflarındaki muhteşem alevleri görüyorum.

İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı.

Pırlıl pırlıl gözleri ani ışık ve ısıya karşı daralıyor. Normal bir vahşi yaratık gibi geri çekilmek yerine, saldırıyor.

pençeli bir pençe ile kolayca kafam büyüklüğünde.

Kaçıyorum, siyah pençeler az önce yüzümün olduğu yerde havayı kesiyor. Bu hayvanlar... merhamet nedir bilmezler, tereddüt etmezler.

Ama ben de bilmiyorum.

Bileğimin bir hareketiyle kürkünün üzerine alevler gönderiyorum.

Bir çığlık atarak, şehrin içinde kaybolmadan önce pençesini yere vurarak uzaklaşıp.

Özgürce, Blair ile sırt üstü yatan kız kardeşime doğru koştum. onun üzerine çömelmiş. Etraflarında bir hava kalkanı oluşturmuş, iki devasa mağara kedisinin kolunu ısırp koparmasını engelleyen tek şey de bu.

Agnar sırtı Bastian'a dönük bir şekilde duruyor, üç kedi etraflarını sarıp bir açıklık beklerken her biri yavaş bir daire çiziyor.

Bu arada, Blair'in kolu gerginlikten titriyor.

Tüm sihirleri kaybolmadan önce bir şeyler yapmalıyım.

Refleks olarak, elimdeki ateşi onlara doğru itmeye başladım. Sonra duruyorum. Bu işe yaramayacak. Arkadaşlarımı kör etmek onları sadece sakat bırakır.

Endişe içime doluyor, kararlılığımı zayıflatıyor ve reflekslerimi yavaşlatıyordu. Bu yüzden Sterling yalnız gelmemem için ısrar etti.

Şimdi diğer ikisini çevreleyen mağara kedileri kuyruklarını sallayıp çırpınırken dikkatimi çekiyor.

Ne yapabilirim ki?

Çocukluğumdan ani, korkunç bir anı yüzeye çıkıyor. Bağışlanması için Nyc'e hızlıca dua ederek Blair'e saldıran kediye odaklanıyorum.

Ve kuyruğunu ateşe verdi.

Yaratık çığlık atıyor ve etrafında dönüyor. Ama sanki tanrıça yaptıklarından memnun değilmiş gibi, diğerlerinden daha büyük bir tane daha yandan saldırıyor. Ateşim onu karşılıyor, ama yaratık akıllıca davranıp tıslıyor ve alevlerin etkisinden kaçınmak için havada dönüyor.

Canavar bir kez daha saldırdığında, yan çiziyorum.

Ama yeterince hızlı değilim.

Devasa pençeler sol ön kolumu tırmıklıyor ve büyümle hiçbir ilgisi olmayan bir ateş hattını kıvılcımlandırıyor. Karanlığa karşı kıpkırmızı olan kan fışkırıyor.

Ateş gibi bir acı yayılırken kolumu geri çekiyorum.

Acı içinde nefes alarak dişlerimi sıkıyorum ve diğer elimdeki kısa kılıcı savuruyorum. Pençelerini çoktan uzatmış olan diğer pençe bana doğru ilerlerken zaman yavaşlıyor. Hangimizin daha hızlı olduğunu öğrenmek için bir yarış bu.

Ve kaybedeceğimi biliyorum.

Tek yapabildiğim orada durup o parlak pençelerin göğsüme doğru gelişini izlemek.

Uzaklaşmam gerek. Ördek. Yuvarlan. Herhangi bir şey. I need to-

Kıpkırmızı fildişiyle buluşuyor, sonra grevi devam ederken kürkü boyuyor ve benimki daha yeni başladı. Öleceğim. Bu kızgın, hırlayan hayvan tarafından ezileceğim, sonra da parçalara ayrılacağım.

Hayvan durur, sanki onu yakmışım gibi pençesini çeker.

Ama ben yapmadım.

Mağara kedisi havaya sığıyor, kuyruğunu dengede tutmak için döndürüyor ve bir buçuk adım geriye iniyor.

Ani geri çekilmeye hazırlıksızdım, tökezledim.

Işıltılı zümrüt gözler benimkilerle buluşuyor ve bir an için bu gözlerin ardında bir düşünce olduğunu düşünüyorum.

Kafa karışıklığı tekrar içimde dalgalanırken, bunun benim değil, hayvanın olduğunu fark ediyorum. Bu dalgalanma, daha önce hiçbir duygunun olmadığı sürünün geri kalanına yayılıyor.

En azından benim hissettiğim kadarıyla.

Korku yok. Açlık bile yok. Bize saldırdılar çünkü buradaydık. Hepsi bu. Ama şimdi kafaları mı karıştı?

Etkisi anlık, açıklanamaz. Kedigiller donakalır, gözleri faltaşı gibi açılır. Hep birlikte dönüp, içinden çıktıkları ormana doğru Geldiler ve bizi ani, ürkütücü sükunetin içinde bıraktılar.

"Geri çekiliyorlar." Agnar nefes verirken ses tonunu inançsızlık renklendiriyor.

Burada durmuş, yorgun savaşçılardan oluşan bir grup olarak karanlığın kendini geri almasını izliyoruz. Bu geri çekilişte zafer yok, sadece sorular var, Gecenin kendisi tarafından yok edilmeye ne kadar yaklaştığımızı bilmenin verdiği korkunun kalıcı tadıyla birlikte.

Kanatlarım hâlâ alev alev yanarken göğsümü sıvazlıyorum. Ölüme o kadar yakındım ki, etimi sağlam bulduğuma şaşırdım.

Sessizlik üzerimize yapışıyor, hırıltılardan ve çığlıklardan sonra çok hoş gelen bir örtü. Bir elimi koluma bastırıyorum, tuniğimin kumaşı kesiklere yapıştıkça yüzüm buruşuyor.

Soğuk gece havasına karşı kanım ısınıyor. "Herkes iyi mi?"

Baş sallamalar yavaşça, tereddütle geliyor. Blair'in dudağı yarılmış, Agnar'ın

Leesa bileğini esnetiyor. Ama ölümcül bir şey değil. Zamanla iyileşmeyecek bir şey değil. Herkesin içinde en kötü yarayı ben aldım.

Işıқта yaraya baktığımda, yaranın tamamen iyileşmediğini fark ettim. Derin. Kesikler uzun ve düzensiz ve muhtemelen yara izi kalacak, ancak kanama çoktan durdu.

"Daha kötüsü de olabilirdi." Bastian ellerini sallıyor, parmak eklemleri sıyrılmış.

"Çok." Sonra donup kaldım.

Kırmızı gözler diğerlerinin arkasındaki karanlık çalılıktan dışarı bakıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, kalbim sıkışıyor ve yeni bir saldırıya hazırlanıyorum.

Gözler dönüyor ve bu hareketle etraflarındaki baş ve gövdeyi algılıyorum.

Sadece bir baykuş.

Kuş bir bekçi gibi tünemiş, kızıl gözleri etrafı incelerken ürkütücü. Sessiz avcı bizi meraklı gözlerle izliyor. göz kırpmadan ve ses çıkarmadan, sessiz kanatlarla havalandıktan önce ayrılır.

"Hey, bunu gördün mü? Belki de büyü bariyer kalkmıştır!" Kanatlarımın birkaç başarısız çırpınıştından sonra heyecan patlaması azalıyor. "Bu fikir için çok fazla. O baykuşun neden uçabildiğini ve bizim neden uçamadığımızı bilmek istiyor muyuz?"

"Muhtemelen hayır." Blair kısa ama yoğun savaşımdan sonra hâlâ nefes nefese. "Asıl soru şu, o mağara kedileri neden geri çekildi? Onlardan bizden daha çok vardı."

"Neredeyse şafak söküyor." Agnar azalan karanlığı araştırmaya geri dönmekten önce gökyüzüne bakıyor. "Belki de onları kovalayan şey budur. Ya da yangınlar. Vahşi hayvanlar ateşi sevmez."

O zaman neden ilk ateş hattını indirir indirmez kaçmadılar?

Hayır.

Kayıp Şehir'deki gerçeklik bundan daha da garip.

Kanım savaştığım kişiye değdiğinde geri çekildiler.

Ama neden?

Ateşim dağılıyor ve kanatlarımı kaldırıyorum. "Hissettim onların tıpkı ejderhalarda yaptığım gibi. Daha önce kafaları karışmıştı. Gittiler. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş olabiliriz. İnsanlarla savaştıklarını fark ettiklerinde, belki de geri çekilmeye ve daha kolay bir oyun bulmaya karar verdi."

"Bizi yemeden önce nihayet akıllarının başlarına gelmesine sevindim." Leesa'nın mizah çabası boşa çıkıyor ama çabasını takdir ediyorum. "Bundan sonra kesinlikle uyuyamayacağım."

"Güneş birazdan doğacak. Kahvaltı yapalım, toparlanalım kamp kurun ve hava aydınlanır aydınlanmaz saraya doğru yola çıkın." Bastian çoktan uyuduğumuz ve savaştığımız yolun kenarına doğru ilerliyor. "Bu sefer bir ateş yakalım ki daha fazla yırtıcı hayvan bizi kolay yemek sanmasın."

Yemek yemek mekanik bir süreçtir, tadı olmayan bir beslenmedir. Vücudumuzdaki makinenin çalışmasını sağlıyoruz.

Koşmak, çünkü durmak düşünmek demektir ve düşünmek de hepimizin ölüme ne kadar yaklaştığımızı hatırlamak demektir.

Ve hala nedenini anlamıyorum.

Neden vahşi bir mağara kedisi sürüsü burada olsun ki? Ve neden bir grup insana saldırırsın?

Leesa kesiklerimi temizleyip pansuman yaptıktan sonra kolumu benim için bandajladı. Neyse ki yaram küçük ve beni hiçbir şekilde engellemeyecek.

Çok geçmeden yola çıkmaya hazırız. Kale, aydınlanan gökyüzüne karşı uzak bir silüet olarak bizi çağırıyor. Açıklığı, kanı ve siyah kürk tutamlarını geride bırakıyoruz.

Hafifçe basmamıza rağmen adımlarımız taşta yankılanıyor, ritmik bir davul sesi şehirden geçişimizi işaretliyor. Sis dağılıyor, Biz ilerledikçe hayalet parmaklarını kaldırım taşından uzaklaştırıyor. Bir zamanlar örtülü ve tehditkâr olan Kayıp Şehir, şimdi şafağın nazik kucağında zararsız görünüyor.

Kale ileride beliriyor, kapıları açık, sanki bizi bekliyormuş gibi. Ve kısacık bir an için evime döndüğümü hissediyorum.

Bu kale cevapları barındırıyor. Bundan eminim. "Ne için geldiğimizi bulalım."

Onuncu Bölüm

Yakından bakınca sarayın düşündüğümde çok daha büyük olduğunu gördüm. Yapı daha iyi günler görmüş. Uzun kuleler sık sık havaya yükseliyor, birçoğu yaşlılıktan ya da bakımsızlıktan dökülüyor. Çok sayıda pencere kırık görünüyor, bazılarının camları tamamen yok.

Alt katların -görünür olanların- çoğu yosun ve sarmaşıklarla kaplıdır. Ön kapılar uzun ve geniş, kalın metal bantlarla bağlanmış. Güçlendirilmiş olmalarına rağmen kapılar büyük ölçüde sarkmış, iç köşeleri yere düşmüş.

"Oradan geçemeyeceğiz." Agnar homurdanıyor, elleri kalçalarında. Sonra dudakları bükülüyor ve Blair'in başının tepesine vuruyor.

"Her zaman kafanın ne kadar sert olduğundan bahsediyorsun. Onu indirip koşturmayı başlatmaya ne dersin? Tek yapman gereken içinde yürüyebilmemiz için bir delik açmak. Çok şey istemiyoruz, değil mi?"

"Pfft." Blair gözlerini deviriyor. "Sana koç gibi mi görünüyorum?" Agnar elini bırakıp Blair'in yanağını okşayınca ağzını kapatıyor.

"Tıraş olmadan bir ya da iki gün daha bekle." Blair onun elini tokatlayarak uzaklaştırırken Agnar sırıtıyor.

"Sakal bırakmam kadınların hoşuna gidiyor." Blair'in gözlerinde hınzır bir parıltı belirir. "Bazı aktiviteleri daha zevkli hale getiriyor. Bilirsin, ben-"

"Tamam." Blair'in itirafıyla yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Bunu bilmeden de yaşayabilirdim."

"Sadece yardımcı ve bilgilendirici olmaya çalışıyorum." Blair bana göz kırparak başparmaklarını kemerine taktı ve yürüyerek devasa

yapı.

Bastian'la özel bir anını paylaşan kız kardeşime bir göz atıyorum. İkisinin de yüzünde aptalca bir sırıtma var, sanki Blair'in "yardımsever ve bilgilendirici" küçük

Duyuru.

Tanrılar beni korusun. Deney yapmak istiyorlarsa, bunu saraya dönene kadar saklasalar iyi olur. Kız kardeşimi seviyorum ama seks hayatının tüm ayrıntılarını bilmeme gerek yok.

"Not edildi." Agnar homurdanıyor. "Konuyu değiştirecek olursak, muhtemelen içeri girebileceğimiz başka kapılar da vardır."

Hâlâ gülümseyen Bastian kuleleri incelerken kanatlarını seğirtir. "Eğer uçabilseydik, o kulelerden içeri girmek yeterince kolay olurdu. pencereler."

"Uçmayı durdurmak için büyü kullanılmasının nedeni de muhtemelen budur." Onu sola doğru takip ediyorum, saraya girmek için kullanabileceğimiz daha alçak pencereler veya daha küçük kapılar olup olmadığını kontrol ediyorum. Vazgeçmek için çok yol kat ettik.

Gerçi düşününce, ihtiyacımız olan şeyin şehrin dışında bir yerde değil de sarayın içinde olduğunu gösteren bir şey yok. Yine de, bu sağlam taş binayı aramak, yıpranmış saraydan daha kolay olacaktır. ve ufalanan ahşaplar.

Yüz yüze durduğumuzda, bunun büyük bir girişim olacağını biliyorum. "Ziva bize yardım et."

Hışırtilar etrafımda dönmeme neden oluyor ve ağaçların arasında büyüyen sarmaşıklarla karşılaşıyorum. Kalın, gölgelere bürünmüş yaprakların arasından bir şey kayıyor.

Elim kılıcımda, düşen nesneye yaklaşıyorum. Siyah bir tüy.

Bu nasıl mümkün olabilir? Uçamadıkları için buralarda hiç kuş yok. Baykuşun şafaktan hemen önce yaptığı hariç. Büyü bariyerinin dışında mıydı yoksa-

"O da neydi?" Bastian çoktan neredeyse bağırma mesafesine gelmiştir.

"Ayrılmalıyız." Sesimi yükselttim, el işaretiyle Herkes beni anlıyor. "Ben Bastian'la bu taraftan gideceğim. Siz üçünüz diğer tarafa gidin. Eğer bir şey bulursan, bir rüzgar gönder, Blair. Eğer yaparsak ateş açacağız. Gün batımında burada, ön kapıda buluşalım."

"Kulağa hoş geliyor. Dikkatli olun. Sterling bizi canlı canlı derimizi yüzer. incindim." Blair vals yaparak uzaklaşırken omzunun üzerinden el sallıyor.

Agnar ve Leesa birbirlerine bakıp omuz silkiyor.

Tüyü çantama tikiştirip Bastian'ın peşinden koşuyorum.

Birkaç dakika içinde açık bir pencere, daha fazla cam muhtemelen aşağıdaki otların altında saklı. Açıklıktan dikkatlice tırmanarak kendimizi bir katip ofisi gibi görünen bir yerde buluyoruz.

Bunun tam da ihtiyacımız olan türden bir şey olabileceğini düşünerek Bastian'la birlikte masayı ve rafları karıştırıyor, her deftere göz gezdiriyoruz.

Sorun şu ki, ne aradığımızı bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey Kraliçe Aero'nun buraya Drachen.

Yine de Drachen'den, karanlık yaratıklardan, Kraliçe Aero'dan, hatta Tirene'den ya da Barda soyundan bahseden hiçbir şey bulamadık. Gerçi kitapların ve parşömenlerin çoğu bu kalenin terk edilmesinden bu yana geçen uzun yıllar içinde buruşup toz olmuş.

Ofisi geride bırakarak, örümcek ağlarıyla dolu koridorlarda ve tozla kaplı odalarda araştırmamıza devam ediyoruz.

Dolaşırken, tuhaflıklar ortaya çıkıyor. Anladığım kadarıyla hiçbiri işe yaramıyor.

Tuğla bir duvara açılan bir kapı. Bu şekilde inşa edilmediğine dair hiçbir ipucu olmadan açık havaya doğru sarmal bir merdiven. Tanımlanabilir bir amacı olmayan bir grup küçük, hareketli küpten oluşan bir küp.

Neredeyse her kapının önünde mağara kedileri var. Boyanmış, dikilmiş, oyulmuş veya yontulmuş, her hareketimizi izliyorlar. Baykuşlar yükseklerdeki tüneklerinden izlerler, başlarını bir o yana bir bu yana çevirip sessizce

Karar.

Tüm bu insanlar mağara kedilerine aşık mıydı? Onlara tapıyorlar mıydı?

Bastian ve ben devam ediyoruz, ayak seslerimiz taşlarda yankılanıyor, koridorlardaki gölgeler drachen'in alaycı bir hatırlatıcısı yokluk. Dışarıda bir yerlerde, korku ve umutsuzlukla besleniyorlar. Ve ben burada, kedi beşikleri ve baykuş bilgeliğiyle dolu bir kalede hayaletleri kovalıyorum.

Oda oda sarayı araştırıyoruz. Bir sonraki koridor kavşağına geldiğimizde sağa dönüyorum. Üç adım atmıştım ki

Sıcaklığı fark et.

Kanattan aşağı doğru ilerledikçe hava ısınmaya devam ediyor. "Burası neden bu kadar sıcak?"

Bastian gardırobu karıştırmayı bırakıp bana bakıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Bütün gün aynı sıcaklıktaydı.

Araştırdığımız süre boyunca. Aslında oldukça rahatım."

Elimle yüzümü yelpazeliyorum. Şaka mı yapıyor? Onu hâlâ anlayacak kadar iyi tanımıyorum.

Damarlarımda bir başka sıcaklık parıltısı titreşirken onu unutuyorum ve gezinmeye devam ediyorum,

Görünmeyen akıntıların bana yol göstereceğine güvenerek.

Zihnimi hoş bir sis bulutu kaplıyor. Sıcak iyidir. Sıcak güvenlidir. Bu yerdeki sıcaklığı takip etmeli ve başka hiçbir şeyle ilgilenmemeliyim.

Sıcaklığın izini siyah bir kapıya kadar sürdüğümde diğer her şey kayboluyor.

koridorun sonunda. Neredeyse birinin bağırdığını duyabiliyorum, ama bu anlamsız bir cızırtı.

Bunun için endişelenmeme gerek yok.

Sadece nereye götürürse götürsün sıcaklığı takip edin.

Yüzümde hülyalı bir gülümsemeyle kapıya uzanırken ellerim karıncalanıyor.

Uzaklarda bir yerde bir adam adımı bağırlıyor. "Lark? Lark!"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama avucuma küçük bir sızı batarken nefesimi tıslayarak içime çekiyorum. Bir an sonra, kapı sallanıyor

Açık. Nedenini bilmeden, elim hâlâ tutamağa bağlıyken odaya giriyorum.

İçeri girer girmez sis dağılmaya başlıyor. Temizlemek için başımı salladığımda, acı avucuma saplanıyor. Yere bakıyorum ve kan damladığını fark ediyorum.

Ne oluyor lan?

Kapıyı beni ısırılmış gibi bırakıyorum ve yaramı emiyorum, şaşkınlıkla etrafıma göz kırpiyorum. Buraya nasıl gelmiştim ki? Hatırladığım son şey, bir gardırobun yanında Bastian'la konuştuğumdu.

"Lark, dur! Ne yapıyorsun?"

Bastian'ın sesindeki çığgınca notayla dönüyorum. Kapıyı bıraktığım anda çarparak kapandı.

Panik omurgamdan aşağı yılan gibi süzülüyor. Kolu çeviriyorum, ağırlığımı inatçı ahşabı açmaya veriyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Ne kadar denersem deneyeyim, kol yerinden kıpırdamayı reddediyor. Kulağa ne kadar imkânsız gelse de, kapının kendi kendine kilitlendiğinden ve beni içeride hapsedtiğinden oldukça eminim.

"Bastian!"

Cevap yok.

Beni sadece odanın bunaltıcı sessizliği karşılıyor.

Şu anda fark edilebilir bir çıkış yolu olmadığından, yoluma çıkan örümcek ağlarını bir kenara fırçalayarak odayı inceliyorum.

Neden göremediğim bir yangın varmış gibi hissediyorum?

Dikkatli adımlarla kapıdan uzaklaşıyorum. Odanın dar girişi kapının kendisinden sadece biraz daha geniş ve artan sığağa doğru yürüdüğümde bunun nedenini anlıyorum.

Dışarıda gördüğüm kulelerden birinde olmalıyım, çünkü mekân üç kat yüksekliğinde ve mükemmel bir daire oluşturuyor. Pencereleler kavisli camla kaplı ince yarıklardan oluşuyor ve parlak ışığa izin vermiyor.

Mevsim ya da günün hangi saati olursa olsun. Odanın ortasında şeffaf kristaller ve örümcek ağlarıyla süslü büyük bir metal avize asılıdır.

Kalın kitap rafları kavisli duvarları kaplıyor; her bir raf tomarlar, parşömenler ve standlarda duran eserlerle dolu.

Minyatür bir kütüphane mi?

Burada sıkışıp kaldığımı unutuyorum, çünkü ilk kitaplık, kalın örümcek ağlarını yoldan kaldırın ve tomes. Kapaklarındaki başlıklara bakılırsa, bu kitaplar çeşitli konuları kapsıyor.

Din, biyoloji, tarih, coğrafya, herboloji.

Her seferinde bir rafa giderek, elimi toplanmış rafların üzerinde gezdiriyorum.

Belgeler, sanki çocukların sıcak ve soğuk oyununu oynuyorum. Ama beni buraya çeken sıcaklık kitaplardan ya da raflardaki başka bir şeyden gelmiyor. Arada sırada, daha kalın örümcek ağlarından bazıları etime ya da saçıma değdiğinde, istemsizce ürperiyorum. Ama Hepsi bu kadar. Gözüme çarpan ya da dikkatimi çeken bir şey yok.

Umudumu kaybetmeyi reddederek, bir kez daha kilitli kapıya ulaşana kadar odanın etrafında dönüyorum.

Tamam, ama ya beni buraya çeken şey bir kitap değilse? Ya başka bir şeyse?

Yaşlılıktan çatlamış yuvarlak ahşap bir masa odanın ortasında duruyor. Bir zamanlar etrafında oturan sandalyeler çoktan zamana yenik düşmüş ve paramparça parçalara ayrılmış.

Tedirginlik üzerime çöktü.

Kapının solundaki kitaplığa yaslanarak -ilk kontrol ettiğim kitaplık- etrafı tekrar inceliyorum.

Bir şey beni buraya getirdi... Kanımda hissedebildiğim garip bir cazibe.

Daha önce hiç deneyimlemediğim bir sihir türü.

Bu düşüncenin oluşmasından kısa bir süre sonra bir kadın odaya giriyor ve sağ tarafımdan o kadar yakın geçiyor ki geri çekiliyorum. Sıkı bir Kumral saçlarını bir örgü bağlıyor ve beyaz, biçimli pantolonu kaslı bacaklarına yapışıyor. Ceketini çenesine kadar uzanıyor.

Ellerinden, benim giydiğime çok benzeyen Tiren askeri çantası sarkıyor.

Sade kıyafetine rağmen, kadınla ilgili her şey kraliyet ailesine ait olduğunu haykırıyor.

Şok damarlarımda şimşek gibi çakıyor. Donup kalıyorum, beni henüz fark etmemiş gibi görünen kadına aval aval bakıyorum.

Kimse bana söylemeden, bir portresini bile görmeden, onun kim olduğunu iliklerime kadar biliyorum. Bana olan benzerliği bu kesinliğini daha da güçlendiriyor.

Queen Aero.

Ama bu imkansız. Kraliçe Aero yüzyıllar önce öldü. Yine de güvenim sarsılmaz.

Tüm bunlar, onun uzak duvardaki bir rafa ulaşması için geçen saniyeler içinde aklımdan geçiyor. Onunla konuşmak için ağzımı açıyorum. Ona nasıl hayatta kaldığını sorun - sadece kitapta anlatıldığı gibi Drachen saldırısından değil, aynı zamanda tüm bu yüzyıllar boyunca.

Bu kadın kaç yaşında? Ve bu nasıl mümkün olabilir?

Ben daha kelimeleri oluşturamadan, örümcek ağlarının arasından onları rahatsız etmeden geçip gidiyor.

Yüzen kafamı sallıyorum, ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum.

Gördüm. Açılan ya da kapanan bir kapı sesi yoktu. Ve

kapı kapalı kalır. Tozun içindeki tek ayak izleri benimkiler.

Endişemi geri yutuyorum. "Alo?"

Beni görmezden gelerek odanın diğer tarafına koşuyor. Ayakları çürümekte olan masaya doğru kayıyor.

Kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu. Vay anasını.

Hayatta kalamadı. O bir hayalet. Ya da muhtemelen bir hayal. Her neyse, burada olduğumu bilmediği çok açık.

Kim bilir ne zamandır ölü olan atamın odanın içinde oradan oraya koşuşturmasını izlerken duyduğum hayranlık duygusuna engel olamıyorum. Elleri acele ve hassasiyetin karışımıyla titriyor, bir içinde parşömenler ve birbirine çarpan şişeler olan sağlam bir çanta.

Onu neden şimdi görüyorum? Belli ki bir zamanlar buradaydı, çünkü hala orada olan rafları kullanıyor ve artık orada olmayan şeyleri alıyor. Ama neden bana bunlar gösteriliyor? Bunu o mu yapıyor? Ya da buranın büyüleriyle ilgili bir şey mi?

"Lütfen, bunu iyice düşün." Görünmeyen bir adamın sesi sıçramama neden oluyor, ancak ona aldırış etmiyor.

Dönüp yeni hoparlörü arıyorum. Kapı kapalı duruyor ve çıkış yolunda hiçbir hayalet figür durmuyor.

"Ben zaten yeterince düşündüm," diye tersledi kraliçe. sesi çaresizlikle doluydu. "Cevaplarımı aldım ve şimdi onlara göre hareket etmeliyim. Drachen tekrar saldırmadan önce."

Parmakları, haritalar ve kitaplarla dolu bir masanın üzerindeki kılıcın kabzasının etrafına dolanıyor. Kılıcı kaldırdığında, hiçbir yerden yayılmıyormuş gibi görünen ruhani ışığı yansıtarak şarkı söylüyor.

"Şimdiye kadar bize ulaşmalarını engellediniz. Bir şeyleri değiştirmek için bu acele niye?" Görünmeyen konuşmacı odanın içine doğru ilerledi, endişesi masanın yakınındaki havadan yayılıyordu.

"Yarattığım her alev onları sadece geri itiyor. Ateşim yeterli değil Vincent." Silahını yanında sabitledikten sonra bakışları duvarlar boyunca dans eden gölgelere yöneliyor. "Bu Drachen geri döndü, daha güçlü ve daha aç. Yayıdıkları korku askerlerimi tüketiyor. Nick bana yozlaşmayı sona erdirmenin tek yolunun Anka kuşu gözyaşları olduğunu söyledi. Onları toplamalıyım."

Artan sorular, omurgamı diken diken eden huzursuzluk hissinin önüne geçmeye başlıyor.

Neden Aero'yu görebiliyorum ama diğer hoparlörü göremiyorum? Var mı Ortak kanımızla ilgili bir şey mi? Kim bu Nick denen adam? Ve- "Ama bu şekilde söylenen sözlere güvenebilir miyiz? Lütfen kraliçem, Bunu iyice düşünün. En azından önce bir rahipten rehberlik isteyin." Bu soru Aero'yu durdurdu ve gözlerini rahibe dikti.

Konuşmacı, benim bakış açım göre bir kâtibin masasına konuşuyor.

"Dikkatli olun, Lord Akehurst. Nick'in bir fısıltıyı bile duyabildiğini biliyorsunuz.

en derin gölgelerden." Görünmeyen hayalet danışmana son bir kez baktıktan sonra başını sallar. "Başka seçeneğim yok."

Sanki bir işaretmiş gibi, görüntü cam gibi paramparça oluyor, zamanın ve hafızanın parçaları takip eden boğucu sessizliğin içinde çözülüyor. Artık yalnız olduğum için, oda biraz klostrofobiden daha fazlasını hissettiriyor.

"Phoenix gözyaşları."

Buraya bunu öğrenmek için gelmiş. Nick'in ona drachen'i yok etmek için anka gözyaşlarına ihtiyaçları olduğunu söylediğini iddia etti. Sonra da seyahat için paketlenmiş. Belli ki burada Anka kuşu bulamayacağız. Peki neden bunu yozlaşma olarak tanımladı? Yaratıklar zehirli olabilir mi? dokundukları insanlar?

"Lark!" Bastian'ın boğuk sesi kapıdan içeri süzülür. "Buradayım!

İçeri!" Sıkışmış kapıya dönüp yumruğumu vuruyorum.

ona karşı. "Kol dönmüyor. Kendi tarafınızdan zorlayabilir misiniz?" "Kol

bizim için de yerinden oynamadı. Hepimiz denedik

kapıyı kırmak için. Bizi duymadın mı?" Leesa'nın sesi geliyor. "Neredeyse yarım saattir içeridesiniz. Biz geldik.

Bastian bir işaret fişeği gönderdiğinde koşarken, onu kapıyı yumruklarken ve senin adını bağırırken buldum."

"Hayır. Ben..." Omzumun üzerinden şu anda benden başka kimsenin olmadığı odaya bakıyorum.

Bir altın parıltısı bakışlarımı yakalıyor. Kapının pervazı boyunca bir sahne çizilmiş. Tıpkı daha önce kedilerin olduğu gibi. Parlak renkleri Eski toz ve gölgeler arasında garip bir şekilde yersizdi. A Kanatları ateşten renklerle parlayan Anka kuşu, pulları cilalı zümrüt gibi parlayan bir ejderhanın yanında gökyüzünde dans eder.

coşkulu güneş. Güneş ufku kucaklarken gökyüzünde cilveleşiyorlar, görüntü imkansız bir uyum tablosu.

"Anka gözyaşları mı?" Kuşun ateşli tüyleriyle ilgili bir şey, komuta ettiğim cehennemî yansıtmâ şekli aklımı kurcalıyor. "İlerlemek için anka kuşuna ihtiyacı vardı."

Uzanıyorum, anka kuşunun dış hatlarını geçici bir parmakla izliyorum, görüntüsü içimde garip bir yakınlık uyandırıyor. İyi şans, bir işaret, bana yol gösterecek herhangi bir şey umarak parmak eklemlerimi üzerine vuruyorum.

Tıklayın.

Ses yumuşak ama inkar edilemez. İnatçı kapıya doğru dönerken nefesim kesiliyor. Kolu çeviriyorum ve kapı serbestçe açılıyor.

On Birinci Bölüm

"Aman Tanrım, Lark." Leesa kollarını bana doladı. "Ne yapmaya çalışıyordun? Ödümüzü kopardın."

"Oyun oynamıyordum," diye boğuluyorum, nefes alabilmek için kollarından çekiliyorum. "Kapı arkamdan kilitlendi ve duvarda gizli bir mandal bulana kadar açamadım. Ama içeride ne keşfettiğime inanamayacaksın." Arkamı döndüğümde kapıyı tekrar kapalı buldum.

"Kendi kendine kapandı." Blair kapıyı açmak için uzanıyor, sonra küfredip elini geri çekiyor. "O şey beni ısırды mı?"

Elini havaya kaldırır ve avucundan aşağıya akan kanı parmak ve başparmak arasındaki ağdan gösterir.

Kendi elimi kaldırıp aynı yarayı gösteriyorum. "Bana da aynı şeyi yaptı. Bu yüzden kapı açıldığında onu odanın içinde takip ettim."

"Şuna bir bakayım." Leesa elimdeki sığ yarayı inceliyor.

"Önemli bir şey değil." Leesa çok sert itince irkiliyorum. "Ama cidden, aradığımız şeyi buldum."

"O zaman şu lanet kapıyı açalım da bize göster. Yoksa yanında mı getirdin?" Bastian etrafımda dolanıyor, kapının kolunu sadece parmaklarıyla tutmaya dikkat ediyor. "Açılmıyor, umarım her neyse almışsındır."

"O bir şey değildi. Şey, öyleydi. Ama fiziksel bir şey değil." I
Elimi Leesa'dan kurtarıyor, iyi olduğuma dair onu rahatlatmak için gülümsüyorum. "Bu

bir hayaldi. Kraliçe Aero'yu gördüm. Ve göremediğim biriyle konuşuyordu. Adama, bir kişinin bir şey hakkında Nick ona söylemişti. Sadece Anka kuşunun gözyaşları yozlaşmaya son verebilirmiş."

"Yolsuzluk mu?" Agnar bana deliymişim gibi bakıyor.

"Sanırım drachen'lerden bahsediyordu. Ayrıca, ateşleri onları kovabilse de, her seferinde daha aç ve daha güçlü bir şekilde geri geldiklerini söyledi." Bu sözleri tekrarlamak Damarlarımdaki kan. "Haklıydık. Drachen'ı yenemedik. O gece sadece saldırıyı durdurduk. İçimde geri döneceklerine dair bir his var."

Leesa elini o sabah jaguardan aldığım kesiğin üzerine bastırıyor. Bir çığlık atarak onun batan parmaklarından kaçıyorum. "Bu da ne böyle? Bunu neden yapıyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kesiğiniz kabarmış ama henüz enfeksiyon belirtisi yok."

Blair elinin tersini alnıma bastırıyor. "Ateşi yok."

"Ben hasta değilim." Beni tutmayı bıraksınlar diye uzaklaşıyorum ama hepsi keskin bir endişeyle beni takip ediyor. "Size doğruyu söylüyorum."

Nedense, deli kadının deli olmadığına ısrar etmesi hiçbirini rahatlatmıyor gibi görünüyor. Ya da endişeli bakışlarını durdurmuyor.

Ağır bir iç çekişle kendimi toparlayıp tekrar deniyorum. "Kraliçeyi gördüm... onu duydum. Elinde bir çantayla odanın içinde dolaşıyordu. çünkü Anka kuşu gözyaşlarını bulmak için seyahat etmesi gerekiyordu. Saraya dönüp Sterling'e öğrendiklerimi anlatmalıyım. Drachen'ların hâlâ dışarıda olduğunu da öğrendiğimi düşünürsek, Muhtemelen yeni bir saldırı için hazırlanıyorlar, mümkün olan en kısa sürede geri dönmek istiyorum."

Topuklarımda üzerinde dönerek Bastian'la geldiğimiz yoldan geri yürüyorum ve dışarı çıkmak için bir yol arıyorum.

Bastian, Bastian'a koşmadan önce bir sürü tıslama ve fısıltı var. Bana yetiş. "Tamam, tamam, bize her şeyi anlat. Baştan sona. Bana ateşlendiğini söyledin ve sonra kaçıp beni terk ettin. Sonra ne oldu?"

Diğerlerine nasıl görünebileceğini düşünerek Bütün hikayeyi, hatta odada bulduğum kitap türlerini bile anlattım. Ama hareket etmeyi bırakmıyorum. Diğerleri de benimle birlikte yürümek zorunda kalıyor. Saraydan çıktıktan sonra yoldaki ilk virajı dönerken son olayları anlatmayı bitiriyorum.

Dökülen kuru yapraklar hafif bir esintiyle yolun üzerinde sıçırıyor ve ben kanatlarımızı ne zaman kullanabileceğimizi merak ediyorum. Güneş neredeyse

Öğlen zirvesi. Dönüş yolunda daha az mola verirse, hava karardıktan hemen sonra eve ulaşabiliriz.

Her gece sarayın etrafında meşalelerin ve ışıkların yanması iyi bir şey. Bizi güvende tutan tek şey bu olabilir. Neyle karşı karşıya olduğumuzu ve bu yaratıkları nasıl öldüreceğimizi daha iyi anlayana kadar bunun devam etmesini sağlamalıyız.

Görünüşe göre, sadece biraz anka gözyaşına ihtiyacımız var. Sonra bir tuzak kurabiliriz ve...ne? Sırada ne var?

Agnar, Bastian ve Blair sessiz bir sohbele dalarak arkamdan geliyorlar. Leesa yanımda yürüyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

Sanki iyi olmadığımın endişelenmiş gibi. İnançsızlıklarıyla bir saniye daha kaybetmek istemediğim için etrafımda dönüyorum.

"Sana söyledim. Hasta değilim. İyiyim. Kayıp Şehir'in gökyüzünden nasıl görüldüğünü gördün." Üzerimizdeki açık havayı gösteriyorum. "Ama buradan, yerden bakıldığında, görünür bir ağaç örtüsü yok. Açıkça görülüyor ki

Bu kasabayı inşa eden kadimler, vizyonlar yaratmak için uzun süreli büyüü nasıl kullanacaklarını biliyorlar."

Bastian bana yetişmek için koşuyor. "Biliyorum. Sadece yardım edemiyorum.

Endişeleniyorum. Hayatımın çoğunu bir... kız arkadaşım olmadan geçirdim," derken kelimenin üzerinde tökezledi, "ve sen onun kız kardeşi olduğun için, sadece

Sana bir şey olması için. Her neyse, Anka kuşu hakkında. Sonuncusunun uzun zaman önce öldüğünü duymuştum. Ve bir daha asla dirilmemiş."

Agnar başını sallıyor, yüzünün çizgilerine ciddi bir onay kazınmış. "Ben de öyle duydum."

Blair de bu düşüncüyü yineliyor, normalde neşeli olan yüz hatları endişeyle geriliyor. "Drachen'i yok etmek için Anka kuşu gözyaşlarına ihtiyacımız varsa, bu bizi nereye götürür?"

Şansım yokmuş.

Hayır. Böyle düşünmeyi reddediyorum. Başka bir yolu olmalı.

Kalbim tekliyor, sözlerinin ağırlığı üzerime çöküyor. "O zaman araştırmamıza devam etmemiz gerekecek. Ne de olsa Drachen'ın da öldüğü düşünülüyordu. Ve yine de, işte buradayız. Belki bana haritayı veren adamın nereye gitmemiz gerektiğine dair bir fikri vardır. Sıradaki."

"Seni kaçırın adam mı?" Leesa burnunu kırıstırıyor şüphe. "Geri dönmek istiyorsun, ne olmuş yani? Seni tekrar kaçırabilir mi?"

Haklısın. Böyle söylediğinde, bu fikir kulağa biraz saçma geliyor. "Bana zarar vermedi. Bana haritayı verdi ve aradığım şeyi bulduktan sonra gelip onu tekrar bulmamı söyledi.

arıyorum. Başka bir seçenek göremiyorum."

Başka bir tartışma yok ve Kızıl Nehir'e ulaştığımızda, tekneyi şimdi dönmüş ve diğer taraftaki rıhtıma bakarak beklerken buluyoruz.

Gemiye biniyoruz ve bir kez daha gemi bizi durgun sularda açıklamaya meydan okuyan bir zarafetle taşıyor.

Nehir altımızdan sessiz ve gizemli bir şekilde akıyor, ancak altımızdan geçen gölgeler arkalarında dalgalanmalar bırakıyor.

Kaida'nın devasa formu kıyı boyunca yayılıyor, sıcaklığın tadını çıkarırken pulları güneş ışığına karşı koyu bir parıltı oluşturuyor. O Yattığı yerden son derece memnun ve yaklaşımımızdan ya da yumuşak topraktaki rahat yerini terk etmek zorunda kalma düşüncesinden tamamen memnun değil.

Yine de, yaklaştıkça, ani bir panik dalgası beni kavıyor, içgüdüsel ve şiddetli. Bağırsaklarımdan yukarı doğru tırmanıyor, bir çılgılık halinde dışarı dökülmekle tehdit ediyor.

"Bir sorun var." İçimdeki korkuyu bastırmak istercesine boğazımı sıkıyorum. "Kaida korkuyor."

Apeks yırtıcılar olarak ejderhaların korkacak pek bir şeyi yok, bu yüzden kemiklerime işleyen ürpertiye engel olamıyorum.

Özellikle de ejderhaların korktuğu son seferde drahenlerin sebep olduğunu düşünürsek.

Kaida homurdanıyor, başını yaralı bir yılan gibi ileri geri sallıyor. Sonra ağzını açıyor ve öfkeyle değil ama dehşetle bağılıyor. Bu duygu içimde patlıyor ve bağlantımızı kesene kadar birkaç uzun an boyunca donup kalmama neden oluyor.

Kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak gökyüzüne fırlıyor ve bizi terk ediyor.

Kaslarım sinirsel enerjiyle titreşiyor. Korkmuş bir ejderhanın aniden kıcını kaldırıp kaçması, defolup gitmesi için büyük bir işarettir.

Aşağı inerek, herhangi bir tehlike belirtisi için ögle ışığında bölgeyi tarıyoruz.

Hiçbir şey.

Sadece yaprakların fısıltısı ve hızla akan nehrin üzerindeki gölgelerin yavaşça süzülüşü.

"Drachen'in saldırdığı gün ejderhalar böyle tepki vermemiş miydi?" Bastian'ın alçak sesi endişe dolu.

"Evet. Gerçi şimdi o zamanki kadar korkmuş değildi."

Her gölgeye bakarken omurgamda bir ürperti dolaşüyor. Derimin altında ateş parıldıyor, içlerinden biri nabız gibi atmaya ve inanılmaz derecede büyük, çarpık bir şekle dönüşmeye başlarsa patlamaya hazır.

"Hadi gidelim. Her şeyin ölü bir medeniyetin kaprislerine bağlı olarak görüldüğü ya da görülmediği bir diyarda olmaktan hoşlanmıyorum." Blair sesini alçaltıyor ve elini kılıcının kabzasında tutuyor. "Bastian, taşı Leesa. Onu saraya sırayla taşıyacağız ama şimdi gitmemiz gerekiyor."

"Kanatlarımız çalışırsa." Agnar kanatlarını gerer ve kendini gökyüzüne fırlatır.

Neyse ki havada kalıyor. Bizi şehirde tutan sihir her ne ise, onun sınırlarının dışına taşmamalı.

Bastian Leesa'yı zahmetsizce kollarına alıyor, ince bedeni göğsüne yaslanıyor. Agnar önden gidiyor, Blair de arkasından geliyor. Bir kez daha Kayıp Şehir'e doğru demirlemiş olan tekneye son bir kez baktıktan sonra bahar havaya.

Açık ve berrak gökyüzü tehlikeye dair hiçbir ipucu vermiyor. Uzakta, güneye doğru ilerleyen Kaida'nın siyah şekli önümüzde uçtukça küçülüyor.

Bu şekilde devam ediyoruz, manzara boyunca sıçrayarak ilerliyoruz. Her biri

Leesa'nın taşıyıcılarını değiştirmek için indiğimizde tenim karıncalanıyor. Güneş alçalıp gölgeler koyulaştıkça kaslarım yorgunluktan ağrıyor, ellerim huzursuz bir bekleyişle sıkılıp açılıyor.

Tirene sarayının kuleleri ufku deldiğinde, gece tamamen çökmüş olur.
Yüksek kuleleri

sermaye, pencereler sıcak ışıkla parlıyor. Zihnimle uzanarak ejderhaların çoğunun duygularını hissedebiliyorum. Kaida hariç.

Padok'a uçmadı mı? Neden? Nereye gitti?

Ama bu, o dönene kadar cevaplayabileceğim bir soru değil. Kulelerdeki muhafızlar geldiğimizi fark edip işaret veriyorlar. Bizi kralın kanadında, tam teçhizatlı bir muhafız tarafından yönetilen iyi aydınlatılmış bir balkona yönlendiriyorlar.

"Veliaht Prens Knox sizi dairelerinde bekliyor."

Acaba bu saatte dönmemizi mi bekliyordu, yoksa döndüğümüzde onu bulmamız için haber mi bıraktı? Her iki durumda da, biz ona ulaşana kadar uyanmış olacağından eminim.

Minnettarlıkla çenemi eğiyorum. "Teşekkür ederim. Yolu biliyoruz." Blair homurdanıyor ama Leesa'yı yere bırakırken bir şey söylemiyor.

Birlikte saray salonlarının ihtişamına adım atıyoruz. Süslü koridorlarda ilerlerken muhafızlar bitkin grubumuzu sorgulamıyor ama gözleri sessiz sorularla oyalanıyor. Sterling'in odaları sarayın kalbinin derinliklerinde.

Korktuğum gibi, bu geç saatte sadece uyanık değil, aynı zamanda yatmadığı da açık.

Resmi oturma odasında, bir yığın kağıdın üzerine eğilmiş. masanın üzerinde. Bir sıra süvari, emirleri yazılır yazılmaz yerine getirmek için köşede bekliyor.

İçeri girdiğimizde etkileyici koyu kahverengi gözleri parlıyor ve herkesten daha uzun süre bende kalıyor. Koşarak yanına gitmek, kollarımı vücuduna dolamak ve onu öperek unutmak istiyorum.

Ancak öncelikle Kayıp Şehir'deki tuhaf deneyimlerimizi aktarmam gerekiyor.

On İkinci Bölüm

Sterling, yarın tekrar toplanabileceklerini söyleyerek sipahileri kovar.

Onlar gittikten sonra kanepede onun yanına çöküyorum ve gördüğümüz ve yaşadığımız her şeyi anlatıyorum. Şehrin havadan nasıl gizlendiği ve Kaida'dan hissettiğim korku da buna dahil.

"Tüm bunlara inanmak zor geliyor ama hepiniz gördünüz." Kaşları yorgun yüzünde daha derin çizgiler oluşturuyor. "Ama anka kuşları? Yarın konseye danışacağım. Basit efsane ve mitlerden daha fazlasını biliyor olabilirler." Bir elini dizime koyuyor, teni içimi ısıtıyor.

"Kraliyet Arşivleri'ndeki araştırmamızı genişletmeyi planlıyoruz." Bastian sandalyesinin kenarına tüner. "Onlardan geriye kalan bir iz varsa, onu bulacağım, Majesteleri."

Sterling iç çekti. "Lütfen bana özel olarak böyle hitap etme." Eliyle Blair ve Agnar'ı işaret eder. "Bu ikisi sayılmaz. Onların etrafında olmak, atların etrafında olmaya çok benziyor. Özellikle de çirkin atların."

Bastian kaşlarını kaldırıyor, bakışları iki lekeli adamın yayıldığı kanepeye kayıyor. Bu sefer kahkahalarımı bastırma zahmetine girmiyorum.

Agnar elinin tersiyle boynunu ve çenesini karıştırıyor. "Hayır. Bu doğru değil."

Ben bu berbat kelime oyunu karşısında gözlerimi devirirken o sırtıyor.

"Adamla tartışmaya zahmet etmeyin. Bu neredeyse onun ağzından çıkan bir iltifat." Blair dik otururken homurdanır.

Sterling'in sırtışı. "Yine de çirkin atlar hakkında bir şeyler bilirdi. İlk kız arkadaşı bu sallanan sırtlı, uyuz, yaşlı dırdırcıydı. Görüp görebileceğiniz en evcimen yaratıktı. Silver Knox'u severdi. O da ahırından kaçır ve kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ederdi."

Agnar'a döndüğümde gözlerim açılıyor. "Bekle... *Gümüş* mü? Beni Flighthaven'dan çaldığın gün ona bu yüzden mi Prens Silver dedin?"

"Ben *özgürleştirilmiş* terimini tercih ederim. Ve evet. Blair ve ben ne zaman bizi kızdırsa ona Silver demeye başladık. zamanın yarısında. Sonra ona başka zamanlarda da bu şekilde seslenme alışkanlığı edindik. Sonunda kayboldu ama ben bu ismi yeniden canlandırmak istiyorum.

arada bir egosunu kontrol altında tutmak için." Kıs

kıs gülüyorum. "Eminim buna bayılıyordur."

Gülümsemeye çalışan Bastian sadece başını sallır. Her ne kadar Sahada veya eğitim sırasında bu tür saçmalıklara katılabilir, ancak kralın odasında, veliaht prensin hemen önünde bundan rahatsız olduğu açıktır. Acaba Sterling'in pozisyon benim olmalı. Benim yanımda da bu kadar katı olur muydu? Ya da daha kötüsü, Sterling'in hak iddiasını benimkine tercih eder miydi?

Bu konuda ne yapacağımdan, hatta nasıl hissettiğimden hala emin değilim, ancak hızla yaklaşan taç giyme töreninden önce yapmamız gereken bir konuşma bu.

Agnar homurdanarak -belki de kısa bir horlamadır- doğrulur. "Madem her şeyi hallettiniz ve bu gece yapabileceğimiz başka bir şey olmadığını biliyorsunuz, bizi bıraksanız da biraz yemek yiyip rafları karıştırsak nasıl olur?"

"Hadi. Hadi." Sterling gülümsüyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. "Yarın eğitime ve araştırmaya devam edeceğiz. Agnar, Blair, siz adamlarla ve bu konuda bilgisi olabilecek tanıdığınız herkesle konuşun. antik silahlar. Anka kuşlarından herhangi bir şey kullanıp kullanmadıklarına bakın." Elinin bir hareketiyle ikisini de kovar ama onlar onu görmezden gelir. "Geri kalanınız kitap okumayı biliyor, bu yüzden Kraliyet Arşivleri iyi bir yer gibi görünüyor. Yemek ve dinlenmeden sonra."

"Kitaplar mı?" Blair ödeme yapması için Agnar'ın dizine tokat atar Dikkat. "Bunlar tüm sayfaları güzel çizimlerle kaplı olan şeyler, değil mi?"

Agnar başını sallayarak kendini koltuktan kaldırıyor. "Olabilir. Hiçbirini açma zahmetine girmedim." Göz kırıyor Sterling. "Ben bütün gün oturup güzel resimlere hayranlıkla bakabilecek kadar çok vakti olan soylu bir insan değilim."

Sterling meşgulken banyo yapma fırsatını değerlendirmeye karar vererek koltuktan kalkıyorum.

Elime uzandığında, yerde uyuduğum bir gece ve pencereden tırmanıp yıkılmakta olan bir sarayın kalıntılarını araştırdığım bir sabah sayesinde tenime yapışan kiri işaret ediyorum. Sterling başını sallıyor, parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor ve gitmeme izin veriyor.

Odama çekilip doğruca banyo odama gidiyorum. Böyle günlerde, baş üstü savaklarını gerçekten takdir ediyorum. Bunları hızlı bir şekilde temizlenmek için kullanıyorum, taze su neredeyse anında kirlinin yerini alıyor. Kir ve efor katmanlarını sıyrıp atıyorum, su Günün denemeleriyle işaretlenmiş cildin üzerinde çağlayan. Kolumdaki kesikler pembe ama sıcak ya da buruşuk değil.

Zamanı geldiğinde, yenilenmiş ve yatağıma girmeye hazırım. İki gün boyunca aralıksız uçmak bana zarar verdi. Yumuşak bir gecelik ve bornozla, buharlı banyo odasından çıkıyorum, ancak özel oturma odamın kapısının açık olduğunu ve seslerin geldiğini görüyorum

içeriden. Annemin ve kız kardeşimin seslerini tanıyarak hemen yanlarına gittim. "Oh, Lark, canım, işte buradasın." Annem alçak odalardan birine çekildi.

sırtını koltuğa dayadı ve yanındaki mindere vurdu. "Kız kardeşinle döndüğünüzü duyunca odasını kontrol etmeye gittim ama boş buldum. Buraya geldim ve onu kapıda senin güzel tat testçinle konuşurken buldum. Bu yemek sipariş ettiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Ben yaptım." Leesa bana bakıyor. "Lark'ın uçuşumuzun son ayağındaki solgun halinden sonra, temizlenmeden önce yemek yemeyi hatırlayamayacak kadar yorgun olacağını biliyordum."

"Haksız değilsin." Annemin yanına oturuyorum ve bana uzattığı çay bardağını minnettar bir gülümsemeyle alıyorum. "Annemin de hatırlayacağından eminim, kirlenmek umurumda değil ama üzerimdeki tüm o kirle çarşafırlara girme düşüncesinden nefret ediyorum."

"Seni fidanlığın dışındaki kafesten aşağı inmeye ikna ettiğim zamanı hatırlıyor musun, böylece otların arasında çamurdan turtalar yapabilecektik.

Bahçe mi?" Leesa sırtlıyor, sonra annesi ona kocaman gözlerle bakarken ağzını kapatıyor. "Oh, sanırım bundan haberin yoktu?"

"Kesinlikle yapmadım. Bu ne zaman oldu?" Annem ağzı açık, aval aval ikimize bakıyor.

"Sonraki bahar..." Artık annemin evinde yaşamayan yetişkin bir kadın olmama rağmen aniden çocuksu bir suçluluk duygusuyla doluyorum. Emlak. "Yani, Leesa'nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok anne." Ağzıma bir parça ekmek tıktırıyorum.

"Ona saçı için parlak yeşil kurdeleyi aldığın ilkbahardı." Leesa kıkırdıyor, o Flighthaven'dayken ve daha sonra ortadan kaybolduktan sonra akademide onun yerini aldığımda çok özlediğim bir ses. "Belediye meclisi üyesinin oğluna aşıktı. ve onun için güzel görünmek istedim."

Gülmekten neredeyse ekmeğimi boğazıma tıkayacaktım. Leesa çocukluk sırlarını bu şekilde döktüğüne göre en az benim kadar yorgun olmalı. "Ona aşık olan sendin. O benim için çok yaşlıydı. Fırıncının oğluyla arkadaş olmak istedim çünkü çilekli pastalara erişimi vardı ve fırsat buldukça bana bir tane aşırırdı."

Leesa kızarıyor ve hemen ardından ergenlik maskaralıklarımızın bir başka öyküsüyle karşılık veriyor.

Hızımı alamayarak, keçi ağıllarına yaptığımız baskını aslında kız kardeşimin nasıl kışkırttığını anlattım. tırmanma duvarları için yetenek.

"Keçi üçüncü kattaki depoya bu şekilde girdi. zemin?" Annemin kahkahası, bizi sıcak bir kucak gibi saran bir melodiyle bizimkine katılıyor.

Bir an için sarayın duvarları çekiliyor ve biz sadece sevgi ve anılarla birbirine bağlı, asalet ve kehanetin yüklerinden kurtulmuş üç ruh oluyoruz.

"O zamanlar daha basit zamanlardı." Annem iç geçiriyor, bakışları mesafeli. "Seni arkasında tutmaya zorlandığım duvarlara rağmen bazı mutlu deneyimler yaşayabildiğine çok sevindim."

"Her şey o kadar da kötü değildi anne. Leesa benim en iyi arkadaşımdı ve araziden çıkmama izin verilmese bile her zaman eğlenceli bir şeyler yapmamızı sağlardı." Leesa'yı yüzünü buruştururken yakalıyorum, acı yüz hatlarında parlıyor.

Annem ayağa kalkıyor, endişesi altında derin yarıklar açıyor. "Yine mi başın ağrıyor?"

Leesa rahatsızlığını gizlemeye çalışarak başını sallıyor. "Önemli bir şey değil. Sadece yorgunum sanırım. Uçmuyor olabilirim ama bütün gece nöbet tuttum. Ve taşınmak bir ejderhanın üzerinde uzanmak kadar kolay değil."

Ama tam olarak böyle tarif etti.

Belki de Leesa düşünceli bir ruh haline sahiptir ve yanlış anlamaları düzeltiyordur.

"Bir şifacı bulayım." Annem ikimizi de kollarının arasına alıyor, sarılması daha az karmaşık günleri hatırlatıyor. "Şimdi dinlen canım. Sen biraz uyurken ben kız kardeşinle ilgileneceğim. Gecenin bu saatinde herkes yatağında olmalı."

Leesa kendini kurtarmadan önce annemize teşekkür ediyor. Gözlerini benden ayırmıyor ama odadan çıkarken başka bir şey söylemiyor.

Yalnız kaldığımda, göğsümde huzursuz bir enerjiyle kanepeyi itiyorum.

Annem haklı. Kimse bu saatte ayakta olmamalı, özellikle de çalışmamalı.

Kapıyı açmadan önce birkaç dakika daha bekliyorum. Boş koridorlarda adımlarımı Sterling'in odasına kadar takip ediyorum. O bir önündeki masanın üzerine yayılmış haritaları ve parşömenleri inceliyor. Monarşinin ağırlığı şimdiden Omuzlarımdan aşağı.

Taç henüz onun değil. Bardas'ın onu yıllar önce nasıl çaldığına dair sakladığım sırrı açıklarsam, asla olmayabilir.

Bu yapmak istediğim bir şey mi? Sterling'in atalarının hırsızlığını ihbar etmek mi? Sonra ne olacak? Tahta ben mi oturacağım yani?

Drachen saldırısının ortasında kardeşi gerçeği itiraf ettiğinden beri kafamda evirip çevirdiğim bir sorun bu. "Bu kadar yeter.

Bu gece. Yatma vaktin geldi."

Yukarı bakıyor, dudaklarında bir sırıtışın hayaleti oynuyor. "Henüz benim kraliçem değilsin, Lark." Gece geç saatte gelmeme ya da gündelik kıyafetlerime şaşırmadı bile.

"*Yine de* önemli bir kelime." Odayı geçip ona yaklaştım. Ellerim onunkileri buluyor, yıllarca hem kılıç hem de dizgin kullanmaktan güçlü ve nasırlı. "Gel hadi. Senin dinlenmeye ihtiyacın var, benim de sana."

"Dudaklarını tatmayalı çok uzun zaman oldu." Tüm alaycı bakışları gözlerini terk ediyor, yerini kanımı kaynatan bir açlığa bırakıyor.

Ona doğru eğildim ve dudaklarına fısıldadım. "O zaman neden şimdi ziyafet çekmiyoruz? Orucumuz sona erdi." Onu öpüyorum, bunun anlamı

narin ve hafif. Alay etmek. Onu ne kadar özlediğimi göstermek ve benimle yatağa girmesi için onu ikna etmek.

Ama sözlerime kulak veriyor. Bana ziyafet çekiyor.

Sterling ağzımı yalayıp yutuyor. Elleri sırtımda geziniyor, beni aşağıya ve kendisine doğru çekiyor.

Ve ben memnuniyetle yutuluyorum. Bana dokunduğu her yerde erimiş arzu bedenime nüfuz ediyor.

Onun ihtiyacı benimkini besliyor. Onunla masanın arasına girip kucığına oturuyorum ve her dokunuşuyla oluşturduğu ısıya teslim oluyorum.

dil ve parmakların okşaması. Kıyafetlerini yırtıyorum, pantolonunun bağlarını kurcalıyorum.

Geceliğimin ipini çekiştiriyor, ip vücudumdan aşağı kayıyor ve beni koltuğunun önünde çırılçıplak bırakıyor. Serin hava çıplak bedenimi okşarken inliyorum.

"Hiç adil değil." Ellerimi pantolonunun üzerinde gezdiriyorum ve onu çoktan sertleşmişti. "Tamamen giyiniksin." Yapışan kumaşı önümden itiyorum.

Sterling beni geri itiyor ve bir an için konuştuğuma pişman oluyorum. "O zaman oyun alanını eşitlememe izin ver." Ayaktayken gömleğini kafasının üzerinden yırtıp attığında gözlerim beklentiyle açılıyor. Pantolonunu, çoktan gevşemişti, bacaklarından aşağı kayıyordu. "Daha iyi misin?"

Karın kaslarını ve göğsünü görünce ağzım kuruyor, bedenim arzuyla yanıyor. "Bu bir taht değil ama iş görür." Onu tekrar sandalyeye oturmaya zorluyorum ve üzerine çıkıyorum.

Kendimi onun üstüne yerleştirip, kalçalarımı kendime göre ayarlayana kadar döndürdüğümde kahkahası bir iniltiye dönüşüyor.

Ben hareket etmeye başlayınca başını geriye atıyor ve alçak sesle homurdanıyor. Bakışlarındaki günahkâr parıltı beni tahrik ediyor ve öpücüklerimi

boynunun üzerinden.

Yüzünü göğsüme gömüyor, göğüslerimin iç kısmını yalıyor. Hareketlerim onları onun önünde aşağı yukarı zıplatıyor. hevesli ağzı. Onları yaladığında nefesim kesiliyor ve meme ucumu emdiğinde inliyorum.

Arkama yaslanarak kendimi ağır, kâğıtla aydınlatılmış masaya yaslıyorum ve sadece önümdeki adama odaklanıyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve beni saran hazzın sisinden çekip çıkarıyor. "Sterling, ne yapıyorsun?"

Hınzır gözlerini kaldırıyor ve nefesi dudaklarının arasından buharlaşıyor. *Buz* gibi dudakları. Etimi sıcak ağzına çekmeden önce büzdüğü dudakları.

Ayaklarım yere vururken benden çıkan sesler ciyaklamalar ve çığlıklar arasında garip bir karışım oluyor ve görüşümün beyazlaşmasına neden olacak kadar güçlü bir mutluluk girdabının içine fırlatılıyorum.

Adımı inletirken sıcak nefesi buz gibi dudaklarından dışarı fırlıyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Kendimden geçerek ona olabildiğince sıkı sarılıyorum.

Nefessiz kaldım. Kemiksiz. Akılsız.

Geriye doğru yığıldığımda, yere düşmemi sadece Sterling'in kolları engelliyor.

"Anladığım kadarıyla hoşuna gitti?" Sterling beni itip kakıyor, ben göğsüne doğru yığılmadan önce beni dikleştiriyor.

"Sen..." Kendimi tekrar dik tutmaya çalışırken göğsüne birkaç kez vuruyorum ve ters ters bakmaya zorluyorum. "Bana karşı kendi numaramı kullandın. Büyünü bedenine kanalize ettin."

Oturabilmem için kollarımdan tutarken kıkırdama cüretini gösterdi.

"Benden önce başkası düşündü diye yeni bir şey öğrenmeye çalışmayacak kadar kibirli değilim." Hâlâ soğuk olan dudakları dudaklarımı yakalıyor ve vücuduma ürpertiler gönderiyor. "Üşümüyorsun, değil mi?"

Zihnimi tekrar çalıştırmak için mücadele ederken, ateşimi Tenimin yüzeyini onun üzerinde yıkayarak. "Her şeyi yeniden ısıtmak için iyi bir yol biliyorum."

İç çekiyor ve seçiriyor. "Ve bu ne olurdu?"

"Sana anlatmaktansa göstermeyi tercih ederim." Öne doğru eğildim ve kulağının kenarında neredeyse yanan sıcak bir dil izleyerek odaklandım.

Rahatlarken kolları gevşiyor.

Taze bir enerji dalgasıyla kendime gelerek ayağa kalktım ve kucağından indim. Geceliğimi kaptığım gibi yatak odasına doğru yürüdüm.

Bu yeni sihirli dokunuşu ona karşı nasıl kullanacağını planlıyordu. "Sanırım ben

bu işi öğreniyor olabilirim." Ona dilimi çıkarmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Bana katılmak ve bunu test etmek ister misin?"

Ben daha kapıdan çıkamadan Sterling arkamda kaldı ve bu gece ikimizin de fazla uyuyamayacağını biliyorum.

On ÜÇÜNCÜ Bölüm

"Leydi Lark, sizi uyandırdığım için üzgünüm ama Veliaht Prens Knox Taht odasındaki geçiş törenine derhal katılmanızı talep etti."

Rhiann'ın sesi, gördüğüm hoş rüyaların arasına giriyor ve sesleri bastırmak için battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum. Bir kolumu uzattığımda Sterling'in yattığı tarafı soğuk ve boş buluyorum.

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar. Sterling'in odasındayım. Ve Rhiann beni yakaladı!

Çarşafı başıma sararken yanaklarımda sıcak bir utanç alevleniyor, asla keşfedilmeyeceğim kadar derine gömülmek istiyorum. Gizlice dolaşmak buraya kadarmış.

Bekle. Yorganın altından dışarı baktım ve onu Sterling'in yatak odasının kenarında, özel oturma odasının açık kapısının yanında. "Ne dedin Rhiann?"

Bakışları dalgalanmıyor ve ifadesi edepten başka bir şey göstermiyor.

Gözlerinin etrafındaki gergin çizgiler endişenin ince ipuçlarını taşıyor. "Veliaht Prens Knox taht odasında beklenmedik misafirleri ağırlıyor. Bugün birkaç soylu aileleriyle birlikte geldi. Ve onlarla ilgilenmek için sizden yardım istedi."

"Beklenmedik misafirler mi?" Gözlerimi kısarak yatakta doğruluyorum. Rhiann asla dedikodu yapmaz, dedikoduları paylaşmaz ve onları araştırmaz.

Omuzlarını sert bir şekilde tutmasından anlaşıyor ki bir şey onu rahatsız ediyor. Ve bu benim çıplaklığım değil. "Knox'un bana ihtiyacı mı var?" "Gerçekten de varlığınıza rica ediyor." Gözünün köşesi hafifçe seğiriyor.

Battaniyeleri kenara iterek yataktan çıktım. Bugün Sterling'in eğitim ve araştırma emirlerine uymayı planlamıştım, hatta belki gizlice ejderhaları ziyaret etmek için. Ama bunların beklemesi gerekecek.

Başımı sallayarak, itiraf etmek üzere olduğum şey karşısında kızarmamak için kendimi zor tutuyorum. "Giyinmek için odama dönmem gerekiyor."

Yatak odasının hanımefendisinin ellerini çırpmasıyla, Rhiann'a benzer bir şekilde giyinmiş, orta yaşlı bir hizmetçi odaya giriyor; mantıklı ama şık bir elbisenin üzerine uzun beyaz bir önlük giymiş. Klasik bir güzelliği var; pürüzsüz koyu bir teni, yüksek elmacık kemikleri var, Parlak siyah saçları zarif bir kıvrımla toplanmış ve nazik kahverengi gözlerinde en ufak bir sitem ya da yargılama belirtisi yok.

Jasper'ın ölümünün üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmesine rağmen, onunla vakit geçirmek için etrafta gizlice dolaşmak zorunda olmamak hala garip hissettiriyor. Sterling.

Hizmetçi, tüm ihtişamını sergilemek için kolları boyunca uzanan bir elbise sunar.

Stili gün içinde giyilebilecek kadar sade ve beyaz rengi geçiş töreni için uygun olsa da, kumaş ışığı yakaladığında parıldıyor. Öne doğru bir adım atarak elimi ipeksi kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Kumaş cam gibi pürüzsüz, dokuma o kadar ince ki tek bir iplik bile fark edemiyorum.

"En iyi el eğirmesi ipek." Rhiann başını öne eğiyor. "Kemer altın dokumadır. Kanatlarıyla mükemmel uyum sağlayacak."

Bana kemeri gösteriyor, paha biçilmez bir parça gibi parlıyor. Takılar. Elbise ile aynı ipekten üretilen terlikler, her adımda ışığı yakalayacak minik altın püsküllere sahiptir.

Annem her zaman zırhın her şekil ve malzemedan yapıldığını ve mahkemeler ile zırhlar arasındaki tek farkın savaş alanları açılan yaraların türüdür.

Rhiann'ın bana sunduğu cephaneliğe bakılırsa, bir çatışma değil, tam bir savaş bekliyor.

Görünüşe göre zavallı, kuşatılmış prensimi kurtarmaya gelen kurtarıcı rolünü oynayacağım.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve çenemi kaldırıyorum. "O zaman veliaht prensi bekletmeyelim. Ben elimi yüzümü yıkayayım."

Rhiann'ın gözlerinde ışık çakıyor. "Frida kozmetik ürünlerini hazırlayacak ve dönüşünüz için hazır hale getirecek."

Topuğumun üzerinde dönerek banyo odasına gidiyorum. Hızlıca yıkandıktan sonra geri dönüp kendimi Rhiann ve ona yardım eden hizmetçinin maharetli ellerine bırakıyorum.

Frida makyaj malzemelerimi sürerken, göz kapaklarımı, yanaklarımı boyarken,

Rhiann karmakarışık saçlarım üzerinde sihrini konuşturuyor ve onları özenle örüyor. Hizmetçi bana ne başardıklarını göstermek için bir ayna tuttuğunda işini bitiriyor.

Birisi yüzümde aletlerini kullandıklarına şahsen tanık olmadıkça, makyaj yaptığımı asla inanmazlardı.

Yine de ela gözlerim daha büyük, dudaklarım daha dolgun görünüyor. Doğal olarak oluşmayan sağlıklı bir kızarıklık yanaklarımı renklendiriyor. Saçlarım altın sarısı, güneş öpücüğü vurgularını öne çıkaracak şekilde bükülmüş ve katlanmış.

Görmeye alışık olduğum basit koyu kahverengi yerine birkaç tonun bir araya geldiği genel bir izlenim.

Elimde olmadan ustalıklarına ve sanatlarına hayran kalıyorum.

"Harikalar yaratıyorsun, Rhiann. Sen de Frida. İkinize de teşekkürler."

Rhiann aynada gözlerime bakıyor, yüzünde bir sıcaklık titreşimi aksi takdirde sade bir tavır takınırdı. "Yatak Odasının Leydisi olmamın bir sebebi var." Sesi gururla çınlıyor. "Bu sadece kralların kuzeni olduğum için değil."

"Hadi sana elbiseni giydirelim." Frida elbiseyi yataktan kaldırıyor ve dikkatlice içine girmeme yardım ediyor.

Rhiann kemeri belime bağlıyor ve bıraktığında kemerin ağırlığı beni şaşırtıyor. Ayakkabıların içine adım attığımda sert bir topuk bul.

"Bir şey daha var." Rhiann ahşap bir mücevher kutusu alır.

Süslü oymalar ve iki kadın boynumu, bileğimi ve hatta saçımı daha fazla altınla kaplıyor. "Ve şimdi de kanatların."

Şaşırdım ve kanatlarımı çıkardım. Sonra fark ettim ki tüm bu Topluluk cildimi, saçlarımı ve kanatlarımı tamamlayacak şekilde tasarlandı. Bir

Gözlerimin ve kanatlarımın altın renginin mücevherlerimle karıştığı, özellikle güzelliğimi artırmaya adanmış bir kıyafet.

Rhiann'a bakıyorum, bunu ne zamandır planladığını merak ediyorum. "Bu inanılmaz."

Bana başıyla onay verirken gözleri parlıyor. "Şimdi gitme zamanı."

Rhiann beni dairenin koridoruna doğru götürürken Frida arkamdan geliyor. Kapıyı bir hareketle açıyor ve dışarıda bekleyen beyaz takkeli bir çift muhafıza eliyle işaret ediyor. "Lütfen Leydi Lark'a veliaht prense kadar eşlik edin."

Yüzleri ifadesiz bir maske gibi eğiliyorlar ve ben bir adım öne çıkıyorum, topuklarımın mermer zemine yumuşak vuruşu salonda yankılanıyor. kutsal salonlar.

Ayakkabılarımın tıkırtısı dikkatleri üzerime çekecek. Rhiann'ın benim görülmemi istediğinden hiç şüphem yok.

Muhafızlar beni kuşattı, onların varlığı bu çağrının önemi. Süslü bir adım olarak kalırlar ve Yarısı arkamda, güvenlik önleminde çok canlı bir fon gibi.

Taht odasına yaklaşırken, mırıltılar ve hafif kahkahalar Açılarak bir güzellik ve ihtiras tablosunu gözler önüne seren büyük çift kapıdan içeri sızıyor. Mermer zeminler mermer sütunlarla buluştuktan sonra yerini ejderhaların yan yana yürüyebileceği genişlikte açık bir alana bırakıyor.

Odanın en ucundaki taht, odak noktası olarak hizmet vermek üzere ortalıktır. Ancak, şu anda herkesin dikkatini çeken şey tahtın dibinde toplananlar. Her biri bir öncekinden daha çarpıcı olan bir grup kadın Sterling'in önünde durmakta, gözleri kraliçelik hayalleriyle parlamaktadır.

Acil durumun niteliğini ve neden bu şekilde giyindiğimi hemen anladım.

Soylu evler, süslü püslü akbabalar gibi bir araya gelmiş, kızlarını pazardaki değerli safkan atlar gibi sunmuşlardır. Dans monarşinin kendisi kadar eskidir, her hareket hesaplanmış, her gülümseme uygulanmış. Sterling'e bir kraliçe eş seçmesi için baskı yapmaya geldiler.

Lord Serle Hamilton olduğunu düşündüğüm bir kraliyet konseyi üyesi, "Herhangi biri uygun bir kraliçe eşi olabilir," diye mırıldandı.

Soluk mavi gözleri, sanki her birinin soyunu tartıyormuş gibi kızıdan babaya bakıyor. Siyah saçlı adamda beni tedirgin eden bir sertlik var.

Kalbim sıkışıyor, göğüs kafesim aniden çok daralıyor.

Kapı aralığında duraksıyorum, şimdilik fark edilmeden, Sterling'i - *benim* Sterling'imi - asla imrenmediğim ama savunmak zorunda olduğum bir pozisyon için yarışan bu kadınlarla birlikte izliyorum. Kıskançlık pençelerimi

Göğüs. Etrafında pervaneler gibi uçuşuyorlar. İpekler ve dantellerle örtülü, her biri yaşayan, nefes alan ittifaklar ve varisler vaat ediyor.

Bunlar yaldızlı tavanların altında oynanan, gücün ipeklere büründüğü ve gösterişli gülümsemelerin kılıçlardan daha derin kesebildiği oyunlar. Ben sadece zekâmla ve damarlarımda dolaşan ateş büyüyle silahlanmış durumdayım. Önümdeki manzara karşısında tutuşmaya fazlasıyla hevesli bir ateş.

Ama burası bir savaş alanı değil.

Burası rolümü oynamam gereken bir sahne.

İleriye doğru adım atarak ayakta durmamın amaçladıkları şeyi yapmalarına izin verdim. ile

Yumuşak tıkrıtlarla Sterling'e ve onun dikkatini ve arzusunu çekmeye çalışan kuluçkaya yatmış tavuk sürüsüne doğru ilerliyorum. Kafalar dönmeye başladı. I

Bakışlarım kraliyet konseyi üyelerinden birine takılmadan önce tanıdığım birkaç kişiye çenemi eğiyorum. Düşes Breann Farlow'un gözleri bana cesaret verici bir gülümseme vermeden önce genişliyor. Tirene'ye ilk geldiğimde büyükannemsi kadın bana nazik davranmış ve kanatlarım ilk çıktığında bana yardım etmeyi teklif etmişti.

Yaklaştığım kadın grubunu takip ediyor ve ben de gülümsemesine karşılık vermeyi başarıyorum.

Sterling konuştuğu adama kaşlarını çatıyor, sonra bakışlarını bana dikeyyor.

"Leydi Lark." Yüksek, düzgün sesi -onunla ilgili her şey- güç ve kudret yayıyor.

Ama gözleri? Bana bakarken gözlerindeki sıcaklık nefesimi kesiyor.

Arzu ve tatmin içimde dönüp duruyor ve ben ona yaklaşırken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Veliaht Prens Knox." Başımı eğiyorum, resmi ama sert değil. İlk izlenim her şey demektir ve girişim mükemmel olmalı.

Elimi kavlıyor, dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Beyler, bayanlar, nişanlımı takdim edebilir miyim?"

Şok ciğerlerimdeki havayı çalıyor, beni geçici olarak Konuşmaktan aciz. Güçlü bir déjà vu dalgası üzerime çökerken Sterling'e şaşkınlıkla bakıyorum.

Sevgilim ve Tirene'nin müstakbel kralı gerçekten de bana danışmadan nişanlandığımızı mı söyleyecek? Tıpkı ağabeyinin kısa bir süre önce yaptığı gibi mi?

Yüzlerce gözün ağırlığı tenimi yakarken, zayıf bir gülümsemeyi zorlamaktan ve soğukkanlıymış gibi davranmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ama içten içe? Fokur fokur kaynıyorum.

Bu insanlardan kaçtığımızda, Tirene Prensi'nin kraliyet kışını tekmeleyeceğim.

Bölüm On Dört

Sterling'in kolu sahiplenici bir şekilde belime dolanıyor ve beni yanına çekiyor. Gösterisi soluk soluğa kalmamıza ve bir fısıltı korosuna neden oluyor.

Şaşkınlık ve kıskançlık dalgaları odaya yayıldı.

Gülümsemem, mahkemeyi kandırmak için boyanmış bir maske olarak kalıyor. Göğsümün içinde, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı fırtınası oluşuyor.

Kendini istenmeyen ilgiden korumak için mi bu açıklamayı fevri bir şekilde yaptı? Çünkü biz aslında nişanlı değiliz...değil mi? Annemle gizli bir buluşma yapmadıysa tabii.

Tartışma. Ya da, bilirsiniz, aslında son birkaç gün içinde bir noktada bana evlenme teklif etti, ancak bir tür

ani ve açıklanamaz bir füğ durumu. Aclaris'te büyümüş olmama rağmen, krala bağlılık yemini etmek için saraya hiç sunulmadım, bu yüzden Sterling geçici bir delilik nöbetinde düşman bir krallığa uçmaya ve kendisini ölü görmek isteyen bir adama evlenmem için ricada bulunmaya karar verse bile Kral Xenon'un izni işe yaramayacaktı.

Hayır. Bu bağlayıcı bir anlaşmadan ziyade bir tür hile olmalı.

Bana devrimci diyebilirsiniz ama ben kadının evlilik teklifini kabul etme ya da reddetme fırsatına sahip olması gerektiğine inanıyorum. Söz konusu olan onun da tüm hayatı.

Sterling ve ben evliliği daha önce hiç konuşmadık. İlk günden beri ilişkimiz bir sırdı. Birincisi, Flighthaven öğrenci-eğitmen ilişkilerini yasaklamıştı ve Sterling orada takma bir isimle bulunduğu için dikkat çekmemeliydi. Sonra, biz ayrıldıktan sonra

Flighthaven, Kral Jasper tahttaki iddiasını güçlendirmek için beni kendisi için istedi.

Ancak son zamanlarda koşullar, bizim ilişkinin açıklığa kavuşması. Sürekli yaklaşan tehditle birlikte Drachen ve Sterling'in kardeşinin ölümünden sonra artan sorumlulukları, birlikte geleceğimiz hakkındaki konuşmalar tam olarak öncelikler listemizin başında yer aldı.

Aramızdaki gerçek bir nişan, onun yatağında uyumama izin verirdi. her gece gizliliğe ihtiyaç duymadan. Bu fikir bile içimde bir heyecan yaratıyor, neredeyse kendimizi içinde bulduğumuz karmaşık durumla ilgili şüphelerimi kovacak kadar güçlü bir heyecan.

Mırıltılar daha yüksek sesle ve daha hoşnutsuz bir şekilde artar, ters iltifatlar ve örtülü hakaretlerle dolu bir bahçeye dönüşür.

"Nişanlı mı? Aclaris'ten siyasi bir mahkûm olduğunu duymuştum." Sık sarı bukleleri ve soluk pembe elbisesi olan bir kadın kasıtlı olarak unvanımı atlıyor. "Sözde bir ejderha çağırıcısı olduğu ve Tirene için faydalı olabileceği için."

"Dragoncaller?" Kusursuz abanoz teni ve üzerine eldiven gibi oturan kıpkırmızı elbisesiyle bir hanımefendi, hakaretlerini sıralarken masumca kirpiklerini kırıştırıyor. "Bana bunun sadece bir söylenti olduğu söylendi."

Bir yanım ateş büyümüş de sorgulamalarını umuyor, böylece korselerini ateşe verme şansım olacak.

Dedikodu, bu soylular sarayda değil de sosyal bir etkinlikteymiş gibi devam eder.

Yanaklarım yanıyor, sertleşiyorum ve Sterling'in belimdeki tutuşu sıkılaşıyor.

Bu iğrenç soyluların, sanki ben burada durmuyormuşum ve söyledikleri her aşağılayıcı kelimeyi dinlemiyormuşum gibi gevezelik etmelerini engellemek için bir şey söylemek istiyorum ama dilimi ısıtıyorum. Prensi utandırmayı reddediyorum. Nişanlı ya da değil, bunu özel olarak halledeceğiz.

Toplum içinde başımı dik tutacağım ve küçümseyici sözlerle zarafetle başa çıkacağım.

Ya da en azından, öfkem kabarana kadar deneyeceğim. Sonra tüm bahisler

Kapalı.

"Yeter!" Sterling bu kelimeyi bağırarak söyler ve sıcaklık odaya düşer.

Mırıldanma kesildi.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum ki beni sadece o duyabilsin.

"Gerçekten, önemli bir şey değil."

"Benim için öyle." Kelimeleri homurdanarak söylüyor. "Seni gücendirdiler." Sterling'in başparmağı, dönüp kalabalığa bakmadan önce kalçamda yatıştırıcı bir daire çiziyor. "Leydi Lark pek çok şeydir. Ejderha Çağırın, benim

Nışanlım ve delicesine, umutsuzca ve geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum kadın, bunlardan birkaçı. Ona saygı göstereceksin.

ya da bana hesap vereceksiniz. Yeterince açık olabildim mi?"

Onun itirafı ve beni savunması karşısında kalbim duracak gibi oluyor.

Seyirciler birbirlerine bakıyor, maskeli endişeleri veliaht prensin gazabından kaçınmak için verdikleri mücadeleyi zar zor gizliyor.

"Özür dileriz, Majesteleri. Kızım yolculuktan dolayı yorgun ve doğru düşünemiyor. Gel canım, dinlenmen gerek." Sarışın kadının babası olduğunu tahmin ettiğim adam kızını uzaklaştırıyor dirseğini sıkıca kavrayarak.

Diğerleri de teker teker aynı şeyi yapar, ittifak girişimleri gelgitteki kumdan kaleler gibi yıkılır.

Sterling'in beni kavrayışı yumuşuyor ve ancak o zaman bakışlarıyla buluşmaya cesaret edebiliyorum.

Koyu kahverengi gözlerindeki altın benekler erimiş, sayılamayacak kadar çok duyguyla dolup taşıyor.

Geçiş töreni amacına uygun olarak devam ederken hava buz kesiyor Elbette. Soylular iyilik, mevki ve nüfuz aramaya devam ediyor... kraliçe eş rolü dışında her şey için. Sterling bu konudaki niyetini açıkça ortaya koydu.

Bir saat boyunca öylece durduktan sonra, Sterling'in artık benim desteğime ihtiyacı olmadığından emin oldum. Elini sıkarak dikkatini çekiyorum. Elindeki tüccardan başka bir yere baktı.

konusuyor ve bana küçük bir baş işareti yaparak gitmeme izin veriyor.

Şimdilik görevlerimi yerine getirdikten sonra, kalabalığın arasından fark edilmeden süzülüyorum, sert topuklu ayakkabılarımın etkisini yumuşatmak için ayaklarımın topuklarına basarak kasıtlı adımlarla ilerliyorum.

Odamın mabedine döndüğümde, hizmetçileri çağırmak için zili çalıyorum. Böyle bir elbisenin ya da bu kadar pahalı aksesuarların ortalıkta öylece bırakılmasına imkân yok.

Frida ve iki hizmetçi daha birkaç dakika içinde ortaya çıkar. Dokunduğu Bana gösterilen ilgiyi görünce genç kadına teşekkür ediyorum, beni soyuyor, elbisemi dikkatlice katlıyor ve sonra da ipekli kumaşların saklandığı yere götürüyor. Diğer hizmetçiler de Altın mücevherlerimi aldı, beni yüzümü yıkamaya ve eğitim için siyah pantolon ve gri bir tunik giymeye bıraktı.

Eşyalarımın ağırlığında katartık bir şey var, mahkemenin entrikalarına rağmen kendi kaderimin efendisi olduğumu hatırlatan bir şey.

Neredeyse koşarak mutfağa iniyordum. birkaç ejderha kanı meyvesi buldum. Sonra ejderhalara hak ettikleri ikramları vermek için padoka gidiyorum. Ejderha kanı meyveleri ejderhaların en sevdiği atıştırmalıklardır - adı da buradan gelir - ve her birinin ağzı kısa süre içinde meyvenin tatlı suyu ve posasıyla kaplanır.

Bu iş bittikten sonra, daha uzağa, eğitim alanlarına doğru gidiyorum.

Beklediğim gibi, askerlerle doluydular. Okçuluk alanında askerler uzaktaki hedeflere ok atıyor. Bazıları da diğer Arena. Oturum resmi bir oturum gibi görünmüyor, askerler bir araya gelmeden önce etrafta dolaşıp sohbet ediyor. Bastian'ın kaslı Kendisinden uzun boylu olan Blair'le yumruk tokuştururken sırtını bana dönüyor ve uzun boyunu kendi avantajına kullanmaktan çekinmiyor.

Askerlerden birkaçı selam veriyor, ben de karşılık olarak el sallıyorum. Drachen saldırısının olduğu gecedan beri daha popüler oldum. askerler arasında. Onların gözünde, tehlikeye karşı onlarla omuz omuza durma isteğim, benimle ilgili her türlü endişenin önüne geçiyor. Beni evlat edinen annemin beni eğitimsiz asil bir hanımefendi olarak yetiştirme tercihi.

Ek bir bonus olarak, artık tek eğitim ortağım olarak Sterling'e güvenmeme gerek yok.

Agnar beni fark ettiğinde gözleri parlıyor. Yüzünde bilmiş bir sırıtışla geniş omuzlarını dikleştiriyor. "Sen hazır olduğunda, Lark. Hâlâ baş üstü savunman üzerinde çalışman gerekiyor." Boyunu dikleştirerek üzerimde yükseliyor.

"Zaten bir oda dolusu hak sahibi soyluya katlandım ve bir sürü ejderhayı evcilleştirdi. Bakalım sen yetişebilecek misin?" Sözlerimin palavra olduğunu çok iyi biliyorum.

Bana attığı sinsi bakışa bakılırsa, Agnar da öyle düşünüyor.

Kısa kılıcımın kabzasını sıkıca kavıyorum. Tanıdık ağırlık beni topraklıyor, damarlarımda dolaşan huzursuz enerjiyi her bir hassas harekete, her bir hesaplanmış harekete yönlendirmeme yardımcı oluyor Grev.

Agnar hamle yapıyor ve ben de yana doğru dans etmek zorunda kalıyorum. Eğitimimin de kanıtladığı gibi, bu tür saldırılara karşı savunma yapmak için yalnızca gücüme güvenemem. Karşılık vermeden önce onları kenara itmeli ve altından kalkmalıyım.

Ateşli kızıl saçları ve çilleriyle genç bir asker olan Garrett homurdanıyor. "Soyluları inekleştirmek kolaydır." Bastian'ın kılıcı deri pantolonunun kalçasını kestiğinde acı içinde tıslıyor.

"Ben bir soyluyum." Bastian dövüş duruşuna devam eder. "Asiller de insandır. Zayıflıklarını ve onları nasıl kullanacağınızı bilerseniz herkes korkutulabilir." Bastian aynı kalçayı savurduğunda Garrett geri sıçırıyor. "Gördün mü?"

Agnar'ın son saldırısını savuştururken alnımdaki ter boncukları eğitim alanlarının tozuna karışıyor. Sırtışı hiç bozulmuyor, açıkta kalan karnına hızlı bir yumrukla karşılık verdiğimde bile kıl payı kurtuluyor.

"Daha iyi." Tekniğimdeki gelişmeyi onaylayarak bu kelimeyi oflaya puflaya söylüyor.

"Drachen saldırısından beri formun gelişti." Blair kenardan antrenmanımızı izliyor.

"Hayatta kalmak etkili bir öğretmen olma eğilimindedir." Kaslarım memnuniyetle mırıldanıyor, taht odasındaki gerginlik artık uzaklarda bir yerde Hafıza. Bakışlarım Agnar'a odaklanmışken Bastian'a başımı sallıyorum.

"Parşömenlere ve kehanetlere gömülmüş olman gerektiğini sanıyordum?"

"Leesa hasta, o yüzden dinlenmek için odasına gitti."

"Yine mi başın ağrıyor?" Kız kardeşimin rahatsızlığından bahsedilince midemde bir düğüm oluşuyor. Şiddetli baş ağrıları onu rahatsız ediyordu. Kayıp Şehir'den döndüğümüzden beri. Dikkatim dağılmış bir halde, Bastian'a odaklanmak için gözümü antrenman partnerimden kaçırıyorum. "Şifacılar neyin yardımcı olabileceğini biliyor mu?"

Dikkatimin dağılmasından faydalanan Agnar, bu kez kollarımı hedef alan bir hamleyle ileri atılıyor. Kanatlarımı çırparak kendimi geriye atıyorum ve yüzüne bir toz bulutu çarpıyor.

Bastian'ın kararlı sesi, sözlerine sinen endişeyi gizlemiyor. "Sadece yorgunluktan olduğunu umuyorlar."

"Ya da Drachen'in dehşetinin artçı şokları." Bu bir ilk kez korku, tehdit geçtikten çok sonra bile izlerini bıraktı. "Agnar, çocukluğundan beri garip bir hastalık ya da baş ağrısı çektin mi? Saldırıya mı uğradın? Başka bir acı var mı?"

Agnar ağzındaki tozu tükürüyor ve bana doğru ilerlemeye devam ediyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha iyi bir kelime bulamadığım için, Drachen tarafından büyülendin." Kılıcını engelliyorum ve aşağı itiyorum. Silah onun tarafına doğru kayıyor. Ben engellemeye hazır olmadan önce silahını doğrultup saldırdığı için sıçramak zorunda kalıyorum. "Sadece kız kardeşimin baş ağrılarının kökeninde kalıcı etkilerin olup olmadığını merak ediyorum."

Agnar bugün hiç zorlanmıyor. "Başım iyi. Ama konuşacak havan varsa, o zaman yeterince sıkı dövüşmüyorsun demektir." Bir, iki, üç kez ilerliyor, beni kılıcına odaklanmaya zorluyor ve darbelerinin inmesini engelliyor.

Yeterince hızlı olmadıgımda, kılıcının keskin olmayan tarafıyla kaburgalarımın ciğerlerimdeki havayı boşaltmaya yetecek bir darbe indiriyor. O tekrar saldıramadan uçuş eğitimim devreye giriyor. Bir kanadımı çırpıyorum, kendimi onun ulaşamayacağı bir yerde döndürüyorum.

"Fena değil. Böyle devam edersen bir dahaki sefere uçan kılıç eğitimine başlayabileceğiz." Agnar silahıyla beni selamladıktan sonra Bastian'a bakıyor. "Destek olarak her zaman bir ejderhaya sahip olmayacaksın. Ejderhacıların bile gökyüzünde nasıl savaşacaklarını bilmeleri gerekir. Özellikle de Aclaris barış anlaşmasını bozarsa. Gel bizimle daha sık antrenman yap. Sana bire bir öğretebilir, daha hızlı hızlanmanı sağlayabilirim."

Teklif çok hoş. Sterling'in en güvendiği askerlerinden biri ve aynı zamanda en yakın arkadaşlarından biri olan Agnar, bir sürü ekstra Veliaht Prens komutasını geride bırakmak ve kardeşinin kraliyet görevlerini devralmak zorunda kaldığından beri çalışıyor. "Bulduğum her fırsatta çalışacağım. Ama yapılması gereken çok şey var. Şu anda, sanırım Kraliçe ile görüşmem gerekiyor."

Şifacılar ve Drachen saldırısından kurtulan ve kız kardeşimle aynı semptomlara sahip başka insanlar olup olmadığını öğrenin."

Alanın kenarına gelip kısa kılıcımı kınına sokmadan önce Agnar'ı selamlıyorum.

Agnar omuz silkiyor ve başka bir askerin öne çıkmasını işaret ediyor. "Teklifim geçerli. Zaman bulduğunuzda haber gönderin."

Yoldaşlarıma başımı sallayarak eğitim alanlarını geride bırakıp kralın kanadına geri dönüyorum. Eğer Leesa için endişeleniyorsam, Anne kendini kaybetmiş olmalı. Ve bunu benden önce bildiği için, neler olduğunu sormak için önce onun odasına gitmeye karar verdim. üzerinde. Annem böyle durumlarda ne yapacağını bilir.

Tam yolu yarılardım ki delici bir çığlık havayı parçaladı ve beni olduğum yerde dondurdu.

On Beşinci Bölüm

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdeyerek koridorda hızla ilerliyor, keskin soluklarla ciğerlerime hava çekiyorum. Bir bağlantıdan gelen histerik bir hıçkırık

Koridor, çığlğın ardından gelen sessizliğin ritmini bozuyor ve ben de kayarak duruyorum ve büyümü çağırıyorum. Tanıdık güç derimin altında mırıldanıyor, kanımı ısıtıyor ve beni bekliyor.

serbest bırakıldı.

Şimdi sürünerek kavşağa yaklaşıyorum ve köşeden bakıyorum. Saray hizmetçilerinden biri mermer zeminin ortasında diz çökmüş, yüzü ellerine gömülmüş ve omuzları çökmüş durumda.

Yanına koşup dizlerimin üzerine çöküyorum. "İyi misin? Ne oldu?"

Herhangi bir kan ya da yara görmüyorum ama gözden kaçmış olabilirler.

Bunun üzerine titreyen bir parmağını kaldırarak koridorun sonundaki bir sonraki kavşağı işaret ediyor. "O... o..."

Bir hıçkırık daha sözlerini yutuyor ve ben ayağa kalkarken kafatasımda bir uyarı zili çalmaya başlıyor. Bir yerlerde Uzaktan, muhafızların yaklaştığını haber veren zırh sesleri geliyor ama ben beklemiyorum. Nedenini bilmiyorum ama hizmetçinin sessiz talimatlarına uyup koridorda koşarken her adımda uzuvlarımı saran korku daha da güçleniyor.

Bu sefer hızımı kesmeden virajı dönüyorum. Bacaklarım beni bırakmadan önce sadece iki adım atabiliyorum.

Yavaş yavaş, beynim detayları kaydediyor.

Buruşuk bir beden, atılmış bir oyuncak bebek gibi soğuk ve acımasız mermerin üzerinde yayılıyor. Bir kadın bedeni. Kıpırdamadan yatıyor. Çok hareketsiz. Boynundan zemini boyayan kıpkırmızı havuza kan damlıyor.

Mavi elbisesi yeni ütülenmiş, makyajı mükemmel görünüyor. Kan ve kıpırdamayan göğsü olmasaydı, neredeyse uyuduğuna inanıyordu.

Dünyam eğiliyor. Parçalar. Kıymıklar.

"Anne?"

Boğazımdan dökülen acılı selam, cevap vermesi ve önümdeki gerçekliği yalanlaması için bir yalvarış içeriyor.

Yanıt yok.

Yanında dizlerimin üzerine çöküp omzunu sarsıyorum. "Anne, lütfen uyan. Lütfen."

Hiçbir şey yok. Vücudu hareketsiz yatıyor, tıpkı bir ömür boyu rahatlık sağlayan yumuşak elleri gibi.

Yarasına yapışan tek bir tutam dışında, Lynnea Axton'ın saçları başının üzerinde koyu altın rengi buklelerden oluşan bir küme halinde mükemmel bir şekilde düzenlenmiştir.

Kanlı pençeleriyle boynuna yapışmış o yersiz dal, tenimi pençeliyor, bu görüntü aniden dayanılmaz bir hal alıyor.

Bundan nefret ederdi. Birinin onu mükemmelden daha az göründüğünü görmesinden nefret ederdi.

Ateşli bir amaç beni ele geçiriyor. Bir tutamı teninden çekip çıkarıyorum ve önlüğümün koluna sürüyorum. Kan kumaşa bulaşıyor, ben ovmaya devam ettikçe leke büyüyor. "Haydi, haydi. Temiz olması gerekiyor. Temiz olmasını isterdi."

Diğer kola geçerek, kumaş her kaydırmada artık kızarmayana kadar temizlemeye devam ediyorum. Titreyen ellerimle, serbest kalan tutamı buklelerinin arasına sokuyorum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallıyorum.

Şurada. Daha iyi oldu.

Onun solgun yüzüne bakarken, gerçek nihayet içime işliyor. Keder bir gelgit dalgası gibi vuruyor, beni boğucu derinliklere sürüklüyor. O benim biyolojik annem değildi ama benim annemdi. Benim çapam. Ve şimdi, o gitti.

Bu gerçek olamaz.

"Anne." İniltilerim yaralı bir hayvaninkine benziyor. Acı kaburgalarımı parçalayıp kalbimi milyonlarca küçük parçaya ayırırken hıçkırıklara boğuluyorum.

Yanında diz çökmüş, elini tutarken, anılar beni amansız bir güçle dövüyor. Karanlığın çöktüğü ve Drachen'in saldırdığı geceye geri dönüyorum. Boğazları vahşice parçalanmış cesetlerin ve kanlarıyla ziyafet çeken gölgelerin korkunç görüntüleri bana saldırıyor.

Annenin boğazı yırtılmış ama hiçbir yaratık onun kanını içmemiş. Annenin El değmemiş kıpkırmızı sıçrama neredeyse müstehcen, öteki dünyaya geçişinin sessiz bir tanığı. Öürken gözleri dehşet çığlıkları atmaz, bunun yerine sonsuza dek son duygusu olan hüznü fısıldar hareketsiz yüzüne boyanmış.

Elini kucağıma çektim.

Annemin kırışmayan gözlerine bakarken zihnimde sorular dönüp duruyor.

Ne oldu böyle? Bunu kim yapmış olabilir? Saldırgan saraya nasıl girdi? Şimdi neredeler?

"Leydi Lark, ne...oh." Benden çok da büyük olmayan, çocuksu yüzlü ve kumral saçlı genç bir muhafız yanımda diz çöküyor, sesi yaşadığım şokun sisi içinde belli belirsiz.

Adı beynimin arkasını gıdıklıyor ama hatırlamam biraz zaman alıyor. Donovan mı? Bu tanıdık geliyor.

Birkaç muhafız daha geliyor, sorularıyla ve bende olmayan cevaplara duydukları ihtiyaçla etrafımızı sarıyorlar.

Sessizce başımı sallıyorum.

Önerebileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey bilmiyorum. Bu dehşetin ne bir açıklaması ne de bir nedeni var.

Acı kalbimde bir delik açıyor. "O benim annem. Neden? Neden biri..."

"Bize ne gördüğünü anlat." Başka bir muhafız daha bize katıldı, bakışları benden ağlayan hizmetçiye doğru gidip geliyordu.

"Hiçbir şey." Hizmetçi hıçkırıklar arasında boğuluyor, sesi zar zor duyuluyor. "Akşam yemeği getiriyordum ve sonra o sadece... oradaydı."

Kederin ağır, elle tutulur ağırlığı beni ezmekle tehdit ediyor. Parçalanmış hayatımın parçalarını bir arada tutmak için kollarımı kendime doluyorum.

Ruhum. Annem gitti ve onunla birlikte, asla geri getiremeyeceğim bir parçam da gitti.

Muhafızlar etrafıma üşüşüyor, sesleri zar zor algıladığım bir aciliyet kakofonisi.

Bakışlarım bir zamanlar tertemiz olan mermerin üzerine yayılan kıpkırmızı lekede sabit kalıyor. "Bunu bir soylu yapmış olabilir mi?" Reddedilmiş bir kadının böyle bir kötülüğü barındırabileceği fikri içimi şüphe ve korkuyla burkuyor. "Sarayı ziyaret eden biri mi?"

Onları ben kışkırttım. Bu benim hatam mı?

Eğer onlardan biri olsaydı, yüzlerindeki eti eritirdim.

"Öğreneceğiz, Leydi Lark." Kolumu rahatlatıcı bir şekilde sıkarken Donovan'ın sesi nazikti, ama sestten onu duymak zordu. kulaklarımda kükrüyordu. "Ama yaraya bak. Kesin. Tüyler ürpertici derecede tanıdık."

Bakışlarını takip ediyorum. Evet, kesik ve kıpkırmızı boğaz, Drachen'in bıraktığı ölümcül yaralara çok benziyor. Kandan önce dehşetle beslenen bir kabus. Ama bu bir Drachen olamaz. Canavarlar yakınlarda olsaydı saray toplu bir korkuyla titrerdi. Bir uyarı, belki? Ama kimden?

Kulaklarımdaki uğultu giderek artıyor, adeta tenimde yankılanıyor. Annem beni doğurmamış olabilir. Onun Damarlarımda kan dolaşmıyor olabilir. Ama yine de bana kendi çocuğuymuşum gibi baktı. Yıllar boyunca oluşan her kesik ve sıyrıkla ilgilendiğini ve sayısız geceler boyunca beni evinde oturttuğunu hatırlıyorum.

saçımı tarardı. Düz saçlarımda da en az onun ve Leesa'nın kıvrıkcık saçları kadar güzel olduğu konusunda bana her zaman güvence verirdi.

Acil, düzensiz ayak sesleri koridorda yankılanıyor.

Leesa odasından çıkıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış. "Neler oluyor? Lark?"

Leesa. Sakın bakma.

Çok yavaşım. Çok şaşkınım. Çok sessizim.

Leesa bakıyor.

Ve benim asla göremeyeceğim şeyleri görüyor.

Dizleri bükülür ve yüzü buruşur. "Anne... o sadece benimleydi. Baş ağrım yüzünden geldi. Kraliyet şifacısından bazı tozlar getireceğini söyledi. Nasıl-"

"Bilmiyorum. Başka bir şey söyledi mi?" Kalbim yeniden paramparça olmak üzereyken bile nazikçe itiyorum.

Leesa başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Sadece beni sevdiğini... *bizi* sevdiğini."

Kaosun ortasında, son mesajının basitliği zaten kanayan kalbime bir bıçak gibi saplandı. Kendimi yukarı iterek, kan gölünden kaçarak kız kardeşime doğru koşuyorum. Kollarımı ona doladım ve Onu sıkı tut.

Benim ablam. Beni hep korudu. Ve ben onu bunu görmekten bile kurtaramadım. Bunu bile yapamıyorlarsa gücümün ne anlamı var?

Leesa'nın eli benimkini kavlıyor, parmak eklemleri porselen gibi bembeyaz. Soğuk mermer zeminde birbirimize sokuluyoruz, gözyaşlarımız sessiz bir nehir Aramızda.

Yumuşak, sıcak eller sırtıma dayanıyor. "Uzaklaşın, Leydi Lark." Rhiann'ın sesi sonunda kırılıyor, sert ama kaba değil.

Ama annemi bırakamam. Henüz değil. Bir an daha oyalanıyorum, Yüzünün her ayrıntısını ezberliyor, her bir özelliğini özgürce verdiği sevginin yanında hafızama kazıyordum.

"Tirene'de olmasının tek sebebi beni güvende tutmak istemesi." Bakışlarımı Rhiann'a çeviriyorum, anlamasını istiyorum.

Yaşlı kadının gözlerinde yaşlar parıldıyor. "Biliyorum, Lark. O da yaptı. Sen güvendesin. Bir annenin çocukları için istediği tek şey budur. Ve o bunu yapabildi. Annen güçlü bir kadındı."

"Öyleydi." Başımı sallıyorum, kollarımda hıçkıran Leesa'ya sarılıyorum. I Ben de güçlü olduğumu sanıyordum. Ama bu... Annem olmadan devam etmek için yeterli gücüm var mı?

"Lark!" Koridorda hızla ilerleyen Sterling'in sesi beni sarmal düşüncelerimden koparıyor. "İyi misin?"

Rhiann bana ulaştığında uzaklaşıyor ve Leesa'nın sırtını ovmaya başlıyor, bu da sadece daha fazla hıçkırığa neden oluyor.

"Ben iyiyim. Ama annem-"

"Biliyorum aşkım. Az önce bir muhafız söyledi." Sterling'in kolları beni sarıyor, göğsüne kaldırıyor. "Seni şimdi yakaladım." Ben hâlâ onun kollarındayken

Kollarını kavuşturan Sterling uzaklaşmaya başlar, sadece bir muhafıza seslenmek için durur. "Bastian'ı bul ve Blair ile Agnar'ı eğitim alanından getir."

"Bastian da orada," diye mırıldanıyorum, kollarında titriyorum. Üşüyorum. Hem de çok üşüyorum.

"Onu duydunuz. Ve bu kanadı kapatın. Ben aksini söyleyene kadar herkes odalarında tutulacak. Bunu her kim yaptıysa yakalanmasını istiyorum. Herkesi sorgulayın." Sterling'in emirleri adamların arasından geçti.

Annem öldü. Katili muhtemelen kralın kanadında saklanıyordu.

Bu iki düşünce kafamın içinde dönüp duruyor.

Dünya gri bir bulutun içinde kaybolur. Neredeyse Kayıp Şehir'in üzerinde olanları anımsatıyor. Hiçbir şeye anlam veremiyorum.

Annem öldü. Annemin öldüğü bir dünyada nasıl var olabilirim? "Çünkü sana ihtiyacımız var. Kız kardeşine. Arkadaşların. *Benim* sana ihtiyacım var,

Lark." Sterling ellerime bir kadeh tutuşturdu. "İç. Seni sakinleştirecek."

Derin bir nefes alıyorum. Son düşüncemi yüksek sesle mi söyledim?

Sterling'in oturma odasındayız. Ben fark etmeden bu kadar ilerlediğimize göre düşündüğümünden daha fazla sarsılmış olmalıyım.

Ellerimizde, onunki benimkinin üzerinde, kehribar rengi sıvıyla dolu bir bardak var. Alkol kokusu burnumu yakıyor.

Evet, tam da ihtiyacım olan şey bu. Kırılan kalbimin acısını dindirecek bir şey.

Dişlerim takırdayarak kadehi eğiyorum ve kendimi sağlıklı bir yudum almaya zorluyorum. Viski boğazımdan aşağıya doğru yanarak iniyor.

Kapı açıldığında dul kraliçe ve

Yas kıyafetleri kaosa rağmen tertemizdi. "Ejderhalar ona ulaşmaya çalışırken sarayı parçalamadan önce onu sakinleştirmelisin. Onun duygularını hissediyor olmalılar."

"Deniyorum. Ona verdim-" Sterling'in annesi onun sözünü keser. onu kenara itiyorum. Bu hareket karşısında tenime hücum eden soğuk havayla ürperiyorum.

"Şokta." Başını eğen aile reisi kahverengi gözlerini benimkilerle aynı hizaya getiriyor. Hâlâ karanlık olsalar da, benimkilerden birkaç ton daha açıklar.

Sterling'in. "Lark, kız kardeşinin sana ihtiyacı var. Birbirinize ihtiyacınız var."

Bu odada dakikalardır mı yoksa saatlerdir mi bulunuyorum, bilmiyorum. Ama şimdi kendimi etrafımda olup bitenlere dikkat etmeye zorluyorum.

"Leesa?" Viskiden biraz daha yudumluyorum, yanarak nefes alıyorum.
"Nerede?"

"O burada. Durumu iyi değil." Fincanı elimden alıp Sterling'e uzatırken, Alannah kız kardeşimi işaret ediyor.

Odaklanmak için çok çalışmam gerekiyor. Odaklandığımda Leesa'yı karşımdaki kanepede otururken buluyorum. Rhiann onun yanına oturmuş, parmaklarını kız kardeşimin sırtından aşağı dökülen gevşek saçlarında gezdiriyor.

Annemiz üzgün olduğumuzda bizi tam olarak böyle teselli ederdi.

"Leesa." Onun adı bir nefes ve bir can simidi. Annemden uzaklaşmak Sterling, ona doğru çabalıyorum. Bacaklarım neredeyse uyuşmuş durumda ve masaya çarparak tökezliyorum, ama yine de ona ulaşıyorum.

Kanepenin kenarına tutunarak onun diğer tarafına oturuyorum.

"Leesa, bunu içmelisin. Yardımcı olur." Ellerini kaldırarak Rhiann'ın verdiği bardaktan bir yudum almasına yardım ettim.

"Ejderhaları harekete geçirmemek için duygularını kontrol altında tutmaya çalışması gerekiyor. Sakinleşmesine yardım etmeliyiz." Kraliçe Alannah kanepenin karşısındaki sandalyeye oturur. "Şu battaniyeleri getirin. Bu kızlar

Rüzgârdaki yapraklar gibi titriyorlar. Lark'ın odaklanacağı başka bir şey olduğuna göre ejderhalar artık sakinleşmeli."

"Bunu kimin yaptığını bulacak mısın?" Bardağı ağzının önünde tutarken Leesa'nın sesi zar zor duyuluyor.

"Onları bulacağım," diye söz veriyor Sterling, Leesa'ya ulaşmak için aceleyle bir kenara attığım battaniyeleri uzatırken. "Siz hanımların sadece dinlenmeye ihtiyacı var. Burada güvendesiniz."

Kraliçe battaniyelerden birini omuzlarıma örtüyor.

Sterling kumaşı sırtımda yumuşatıyor ve şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Onlara ihtiyacım olmamalı. Yazın sonuna geldik. Hâlâ çok sıcak ama dişlerim yine de takırdıyor.

Yaklaşıp kollarımı Leesa'ya doladım, onu kendime çektim.

Küçükken bana sarıldığı gibi göğsüme sarıldı.

Kucağıma düşüyor, kolları belimi sarmak için arkamdan dolanıyor.

Geriye kalan tek ailem o.

"Biz onların icabına bakarız." Rhiann kanepenin diğer tarafından seslenir.

"Anne, Rhiann, teşekkür ederim," diyor Sterling kapıdan salona geçmeden önce.

Kapı daha arkasından kapanmadan emir yağdırmaya başlar. Askerler ve muhafızlar itaat etmek için acele ederken botlar mermer zeminde çarpışıyor. Başka sesler de duyuluyor.

Leesa inliyor, kolları bana sıkıca sarılıyor.

Saçlarını okşuyorum, annemizin bizim için aynısını yaptığı tüm ateşleri, soğuk algınlıklarını ve nezleleri tekrar hatırlıyorum.

Alannah köşede durduğunu fark etmediğim bir hizmetçiye el sallıyor. "Koridordaki bu kargaşa da neyin nesi?"

"Sorun yok. Anneme bunu yapanı arıyorlar. Gürültüye aldırıyoruz." Boğazımda tutamadığım bir hıçkırık yükseliyor.

Alannah hizmetçiyle anlamadığım bir konuşma yapıyor, umutsuzluk beni ele geçiriyor. Birisi odadan çıkmak için kapıyı açtığında dışarıdan gelen gürültü bir an için daha da artıyor.

"Her şeyi ağlayarak anlat, çocuğum. Sorun yok." Alannah zayıf kolunu omuzlarıma doluyor.

Yüzümü yaşlı kadının elbisesinin yumuşaklığına gömüyorum, soruşturmanın yaygarası devam ederken gözyaşlarım kumaşı ıslatıyor.

Düşes Breann elinde flüt taşıyan genç bir adamla içeri girer. Düşes tek kelime etmiyor ya da herhangi bir tanışma teklifinde bulunmuyor, sadece pencere kenarındaki bir koltuğu işaret ediyor.

Adam başını sallayarak söylenen yere yerleşir ve enstrümanı dudaklarına götürüyor. Her biri dışarıdaki dünyanın sert seslerine karşı narin bir bariyer olan notalardan oluşan bir çağlayan yayılıyor. Çok yumuşak ve yatıştırıcı olan müziği geçici bir sığınak yaratıyor, Bizi dışarıdaki kaostan koruyor. Yas tutmamız için bize bir parça huzur bahşediyor.

Anma töreni çalarken, uçuş denememizde bir ejderha tarafından yakılarak küle dönüştürülen arkadaşım Olive'i düşünmeden edemiyorum. Acaba onun

Ailesi cesedinin herhangi bir parçasını bulabildi mi ya da yasını tutacakları fiziksel bir parça kalmadı mı? Bu seferki gibi bir cenaze töreni düzenlendi mi? Ailesinin acısı hiç azaldı mı, yoksa hala her gün onun anlamsız kaybı için ağlıyorlar mı?

Bir elimi göğsümün ağrıyan kısmına bastırıyorum. Olive'in ölümü benim hatamdı. Benim hatamdı. Yaptıklarım doğrudan annemin ölümüne yol açmamış olsa da, kendimi bundan da sorumlu hissetmeden edemiyorum. Ben olmasaydım, Lynnea Axton asla Tirene'e ayak basamazdı. Kalemizde güvenli bir şekilde saklanıyor ve zarar görmüyor olacaktı.

Leesa'nın hıçkırıkları ruhani melodiyle boğuluyor ama vücudunun her titreyişi kalbime bir bıçak daha saplıyor. Dul kraliçe Rhiann ve Düşes Breann, çökmekte olan bir gerçeklikte destek sütunları olarak bizimle kalmaya devam ediyor. Kucaklaşmaları, güneş gibi sadık bir çapa Ufkun altına iner ve gökyüzünü bir çürüğün renklerine boyar.

Annem bu kadınlarla arkadaş olmayı çok isterdi.

Ani bir aydınlanma beni vuruyor ve kalbimi paramparça ediyor.

Annem beni güvende tutabilmek için alışkın olduğu yaşam tarzından vazgeçmek zorunda kaldı. Büyürken kale benimmiş gibi hissettim. ve o da benim gardiyanımdı. Şimdi, ona söylemek için çok geç olduğunda, anlıyorum ki o mahkumdu ve ben de gardiyanımdım.

Annem hâlâ partiler veriyordu ama istediği kadar sık dışarı çıkmıyordu. Beni güvende tutmak için evde kaldı. Benim için beni koru.

Sadece şikayet etmedi, aynı zamanda şikayetlerimi dinledi. Öfkemi. Kocasının hayatıyla ve tüm yakın ilişkilerini kaybetmesiyle ödediği güvenliği reddetmemi.

Ve bunun için onu suçladım. Ona bağırdım. Onu hayatımı mahvetmeye çalışmakla ve bana yalan söylemekle suçladım, oysa tek yaptığı beni Kral Xenon'dan ve beni kullanmaya çalışan insanlardan korumaya çalışmaktı.

Suçluluk duygusu kederle birleşiyor ve sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

Tirene'ye ilk geldiğinde, gerçek kimliğimi benden sakladığı ve kendi güvenliğim için beni çocukken tecrit ettiği için ona kin besledim. Onu affetmem ve her anını değerli görmem gerekirken çok fazla zaman kaybettim.

Şimdi o gitti ve ben boşa harcadığım o anları geri alamıyorum. "Buraya geldiğinde ona çok kızmıştım. Günlerce onunla konuşmayı reddettim. Barıştık ama ya gerçeği öğrendiğimde onu artık sevmediğimi düşündüyse?"

"Şşş," diye yatıştırıyor Alannah. "Biliyordu, söz veriyorum."

Düşes Breann diğer yanımda, Leesa'nın yanında otururken, "Bütün anneler bilir," diye güvence veriyor. "Bütün çocuklar istemedikleri şeyler söylerler. Ama biz her zaman bu sözlerin cehaletten söylendiğini ve inanılabilir."

Burnumu çekiyorum. "Bu hiç adil değil. İlişkimizi onarmaya daha yeni başlamıştık."

Kullandığım dil düşesi rahatsız ettiyse de bunu belli etmiyor. "Senin kalbini biliyordun, Lark. Bundan hiç şüphem yok."

Breann elimi Leesa'nın belimi tuttuğu gibi sıkıca tutuyor. İki büklüm oldum, zor nefes alıyorum ama hareket etmek de istemiyorum.

"Sterling küçük bir çocukken, kabuslar sık sık onun uyu. Ona korkularını gece tanrıçasına fısıldamasını, sadece tatlılıkla dolu rüyalar istemesini söyledim." Alannah'nın gözleri anılarla doluyor. "Eğer bu işe yaramazsa, ona bir hikaye okurdum. Belki bir hikâye senin zihnini rahatlatılabilir? Tıpkı onun için olduğu gibi."

Teklifi nazik ama içimdeki çatlağı onarmaktan çok uzak. Ruhum. Cevap verecek gücüm bile yok çünkü pişmanlıkla örtülüüyüm.

Yine de zihnimde ulaşamayacağım bir yerde dans eden bir şey -hızlı, anlaşılması zor bir düşünce kırıntısı- var. Ama kederin amansız dalgası diğer her şeyi silip süpürüyor.

Ve sonra, gölgeler odayı ele geçirirken, Alannah'nın sesi, flütün sükûnetini zar zor aşarak bir dua örüyor. Gece tanrıçası Nyc'e ve kızı Mar'a yalvarır, rüyaların tanrıçası ve imgelemler. Karanlıkta teselli istiyor, günün dehşetiyle lekelenmemiş hayaller için. Bu basit eylem - Sterling'in annesinin duası - içimde derin bir şeye dokunuyor, tüketen bir kıvılcım boşluk.

"Teşekkür ederim." Unutulmaz melodi sözlerimi yaklaşan geceye taşıyor.

Kaslarım beklenmedik bir harekete karşı geriliyor, bilincim derin, rüyasız bir boşluktan yüzeye çıkıyor. Taşınıyorum, Sterling'in emin kolları beni sımsıkı sarıyor. Dünya kenarlarda bulanıklaşıyor, tıpkı bir Gözyaşları ve kederle lekelenmiş bir resim.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim küçük çıkıyor, geçit vermez bir çöl gibi uzanan kederin uçsuz bucaksızlığında kayboluyor.

"Şşş, Lark. Annemin kucağında uyuyakalmışsın. Seni yatağına götürüyorum." Sesi karanlıkta yumuşak, rahatlatıcı bir varlık.

"Bir şey bulabildiniz mi? Onun hakkında... hakkında?" Soru, var olmayan cevapları talep etmek için umutsuz bir girişimde pençelerini çıkarıyor.

Göğsündeki donmuş havayı serbest bırakarak bir iç çekti. "Hayır, henüz bir şey yok."

Tanidik bir oda bizi karşılıyor, açık pencerelerden süzülen ay ışınlarının yumuşak ışığıyla ıslanmış. Beni yere bıraktı yatağının yanında, dizlerim neredeyse bükülüyor, zayıflıktan değil ama ezici yeni gerçekliğimin ağırlığından.

"Sana yardım edeyim." Becerikli elleri tuniğimin arkasındaki düğmeleri gevşetiyor. Hareketlerinde pratik bir rahatlık var, asker böylesine özel bir görevde bile verimli olmasını sağladı.

Soyunduktan sonra yatağının örtülerini geri çekiyor ve beni güvenli bir şekilde örtülerin içine katlıyor.

Uzanıp elini tuttum. "Benimle kal."

Sterling duraksıyor, bakışları benimkileri arıyor. "Her zaman."

İç çamaşırlarına kadar soyunur, sonra da yatağın yanına kayar. Ben. Arzuladığım şey onun sıcaklığı, varlığının katı kesinliği. Bana sarıldığında, sanki gecenin kendisiyle savaşmaya istekli gibi.

Zihnim sürükleniyor, uykunun kenarları beni bir kez daha çeğiştiriyor ve Dul Kraliçe Alannah'ın duası düşüncelerimin arasından fısıldıyor.

Kaybın ham yarasına merhem.

Annemin yokluğunun bıraktığı boşluğa rağmen seviliyorum, hatta el üstünde tutuluyorum.

"Ben bir... yetimim. Beni güvende tutmak için dağları yerinden oynatacak dört ebeveynle kutsanmışım. Ama şimdi hiçbirisi yok." Gözlerim yaşardı.

"Şşş, seni tuttum," diye mırıldanıyor Sterling, nefesi şakağımdaki saçları karıştırıyor. Nasırlı elini saçlarımda gezdiriyor, her bir vuruş sadık bir koruma sözü veriyor.

Ve şu anda, Sterling'in kucağında sımsıkı tutulurken, kendime kedere teslim olma lüksünü tanıyorum. Şimdilik güvendeyim. Çünkü

Şimdi, yalnız değilim.

Ama artık kimsenin çocuğu değilim.

Tıpkı kehanette söylendiği gibi.

On ALTINCI Bölüm

Rhiann ertesi sabah benim bitkin, kederden harap olmuş yüzüme bir an baktı ve telaşla odadan çıktı. Buharlı bezler ve küçük merhem kavanozlarıyla dolu bir tepsiyle geri döndü. Lavanta ve papatyanın sakinleştirici kokuları odaya yayılıyor ve baş ağrımın sivri uçlarını yatıştırıyor.

"Uzan ve gözlerini kapat."

Talimatlarına uyuyorum ve yüzüme ılık, narenciye kokulu kompresler uyguluyor. Tıkalı burnum neredeyse anında rahatlıyor. Bezleri değiştiriyor ve salatalık gibi kokan daha küçük soğuk bezleri gözlerimin üzerine yerleştiriyor.

Bakımlar bana kız kardeşimi hatırlatıyor. "Leesa bugün nasıl, biliyor musun?"

Rhiann dilini şaklatır. "Korkarım iyi değil. Daha fazla baş ağrısı. Yatıştırabileceğim her şeyin ötesinde, bu yüzden bir şifacı çağırdım. Bugün için dinlenme ve sessizlik öneriyor."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Onun yanında olmalıydım."

"Başkalarına yardım etmeden önce kendinize bakmalısınız."

Rhiann soğuk kompresleri gözlerimden çekip alıyor ve ben de dikkatle gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. "Yine de bütün gün yatakta kalmanın doğru çare. Sizi uzun zamandır tanımıyorum ama içimden bir ses zihninizi meşgul etmenin en iyi ilaç olacağını söylüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ses tonum şüphelerimi yansıtıyor.

Yatağımın kenarına tüneyerek beni şaşırtıyor ve Elime dokunarak. "Kaybınızı anlıyorum. Ben de kendi kaybımı

Annemin cesedi. Seninki gibi öldürülmemiş ama vurularak öldürülmüş. aynı anda. Şifacı kalbinin durduğunu söyledi. Sizin yaşadığınız şokun benimkinden daha ağır bastığını tahmin ediyorum ama benim kayıp duygum da aynı derecede güçlüydü."

"Çok üzgünüm." Basmakalıp sözlerin ötesinde bir şeye ulaşmaya çalışsam da, sadece paylaşılan acının keskin manzarasını buluyorum. "Ani olması katlanılması zor bir şey."

"Öyle." Genelde çok temkinli olan gözleri hayaletlerle titriyor. "Ama sevdiklerimizi kaybetmek hayatın bir parçası. Bazen onları söylenmemiş şeylerle kaybederiz ve bu daha da acı verir, ama çoğunlukla acı kalplerimizi açarak doğru şekilde yaşadığımızı kanıtıyor. Başkalarını sevmek tüm bunları değerli kılan şeydir ve annenizin ölümü üzerine hissettiğiniz acı onu onurlandırır. Hissedin. Kabul edin. Ve bilin ki anneniz de sizi sevdi ve öteki dünyada sizi selamlamak için bekliyor olacak."

Boğazım düğümleniyor. "Ne zaman daha iyi olacak?"

"Herkes için farklıdır, ama eninde sonunda zaman kendi anlaşılmaz yöntemiyle iyileşir."

Oturmam için eliyle işaret etti, ben de oturdum. Diğer hizmetçi benim için bir kıyafet hazırlamıştı. Bir takım pantolon, bir tunik ve botlar, hepsi de yasin geleneksel beyaz renginde. Her ne kadar normal kıyafetler giymeye başlamış olsam da, annemin ölümü ışığında bu uygun görünüyor.

Hızlıca giyiniyorum, kaybım ve kederim dışında bir şey düşünmeye çabalıyorum.

Başım artık çarpmadığı için dışarı çıkıp hareket etme ihtiyacıyla neredeyse seğiriyorum. "Teşekkür ederim."

"Aile kendi başının çaresine bakar." Bakışları benimkileri tutuyor. "Artık Knox'un nişanlısı olduğuna göre, birbirimize görevden daha fazlasıyla bağlıyız."

Kapıya yönelirken ağızım açık kaldı, çünkü o haklıydı. Daha önce hiç düşünmemiştim ama Sterling'le evlenirsem Rhiann da kuzenim olacak. "Eğer sen de anlaşmanın bir parçasıysan, bu bana onunla evlenmek için daha fazla neden veriyor."

"Ona Sterling diyorsun." Kapıya doğru yan yana yürürken Rhiann gülümsüyor. "Çok az kişi ona böyle seslenir."

"Evet, onu bir alicorn eğitmeni ve uçuş eğitmeni gibi davranırken tanıdım." Omuz silkip ikimiz için de kapıyı açıyorum. "İsim biraz yapıştı."

Rhiann ve ben geçerken muhafızlar dikkat kesiliyor, yeni keşfedilmiş bir titizlikle her adımımızı izliyorlar.

Duruşlarındaki gerginliğe bakıyorum. "Görüyorum ki uyarılmışlar."

"Kesinlikle." Rhiann'ın yüzünde kısa süreli ama açık bir memnuniyet ifadesi belirdi. "İhmalin ardından teyakkuz yeniden sağlandı. Kuzenim onların bu hatalarını hoş karşılamadı. Bir mahkeme üyeleri bu duvarların içinde öldürüldü ve sen onların burnunun dibinden kaçırıldın. Kralın muhafızlarının kaptanını görevden aldı."

Hyde. Eski kaptanın çalımını, ikinci bir deri gibi giydiğı o şişirilmiş yenilmezlik duygusunu, hazır alaycılığını hatırlıyorum ve bir parça sempati toplamak. "Bu habere üzülmüş gibi yapmayacağım."

Rhiann sesini alçaltmadan önce etrafımıza bir göz atıyor. "Gerçek şu ki Bir keresinde bana, eğer sarayda kıcımda dev bir sopa varmış gibi kasıla kasıla dolaşmazsam, bana kur yapmak isteyebileceğini söylemişti." Kıkırdıyor. "Sanki hayatımda tek bir gün bile kasıla kasıla yürüdüm."

Her şeye rağmen, avluya en yakın çıkışa yöneldiğimizde kendimi kıs kıs gülerken buluyorum. Bu yeni, daha fazla Rhiann'ın cana yakın tarafı.

Bana ayak uydurmaya devam ediyor. "Eğer aile olacaksak, seni daha yakından tanımak isterim. İtiraf etmeliyim ki, kuzenimle birlikte olman beni yüreklendirdi, statüsünden dolayı değil, kim olduğundan dolayı."

Koridorlarda ilerliyoruz, ayak seslerimiz yankılanıyor. sarayın genişliğinin bir kanıtı. Sayıları iki katına çıkmış gibi görünen muhafızlar hazır olda bekliyor, her biri tetikte ve tetikte. İncelemeleri ensemde diken diken oluyor, bana her zamanki-gizlenen tehlike.

"Evet, şey, kesinlikle onun tatlı ve eşit mizacı yüzünden değil." Düşünmeden konuşuyorum ama o yine de gülüyor.

"O zaman neydi? Babam her zaman onunla evlenmesi için birine para vermemiz gerektiğı konusunda şaka yapardı. Ya da sonsuza dek bekar kalacaktı. Tahta oturacak kişinin o olacağını hiç düşünmemiştik." Başını bana doğru eğiyor ve gerçekten merak ettiğini anlıyorum.

Sanırım Sterling kadar kibirli bir kuzenim olsaydı, ben de aynı şeyi merak ederdim. "Ah, bilmiyorum. Pek çok şey, gerçekten. Beni sadece bir unvan ya da başkalarının beklentilerinin taşıyıcısı olarak değil, ben olduğum için görmesi. İhtiyacı olan insanlara yardım etmek için yapmaması gerekirken bana nasıl yardım ettiğini. Sanırım bu onun merhameti ve Flighthaven'daki alikornlara ve ejderhalara ne kadar nazik davrandığı beni gerçekten kazandı. Görünüşü o kadar da kötü değil. ya da."

Bana bilgece bir gülümseme veriyor ama yorum yapmıyor.

Dışarı çıktığımızda güneşin sıcaklığı bizi karşılıyor, ışık arkamızdaki taş duvarlara yapışmış kasvetli havayla tam bir tezat oluşturuyor. Duraksıyorum, ışınların gölgelerin ve hüznün soğukluğunu kovalamasına izin veriyorum.

"Temiz hava." Rhiann derin bir nefes alıyor, gri çizgili siyah kanatları günün vaadini özümsemek istercesine ışığı yakalıyor. "A gerekli erteleme."

"Bugün bir şeyler farklı geliyor." Kolları çantalarla dolu bir çift hizmetlinin aceleyle yolumuzu kesmesini izliyorum. "Bugün sadece nöbet değişimi."

"Dün gecedan bu yana çok şey değişti." Rhiann sarayın yükselen kulelerine doğru geniş bir hareket yaptı. "Knox, annenin ölümünde hiçbirinin parmağı olmadığı kanıtlanır kanıtlanmaz tüm ziyaretçileri kovdu. Ayrıca sınırlarımıza askerler gönderdi."

"Saldırı herhangi bir yerden gelebilir ve hangisinin daha kötü olduğunu ayırt etmekte zorlanırsınız, drachen mi insan mı?" Her ikisi de sevgi dolu bir kadının boğazını parçalayıp onu kendi kanında boğulmaya terk edebilir.

"Gerçekten de öyle." Rhiann ufku incelerken profilinde acımasız bir ifade vardı. "Tehlikeli zamanlardayız. Bu yüzden her şeye hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Ayakların altındaki yol, soğuk mermerden yumuşak ve artık amaçsızca dolaşmadığımızı hissediyorum. Rhiann, saray salonlarında hükmettiği aynı amaçlı zarafetle, beni eğitim alanlarının uzak takırtılarına ve homurtularına doğru götürüyor.

Son bir soru sormak için acele ediyorum, etrafımız adamlarla çevrilmeden önce cevaplanmasını istediğim bir soru. "Sterling'in ne düşündüğünü biliyor musun?"

beni nişanlısı olarak ilan etti? Ciddi miydi, yoksa bunu tüm o hevesli saray mensuplarını savuşturmak için uygun bir bahane olarak mı kullandı?"

Kalbim kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyor, kaderinden emin değil.

Rhiann'ın yumuşak ve bilgili kahkahası etrafımı sarıyor. "I

Ailemin aklından geçenleri okumaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım, özellikle de erkeklerinkini. Aslında, çoğu zaman onların düşüncelerinden habersiz kaldığım için oldukça rahatladığıma eminim. Yine de kuzenimi tanıyorum." Sesindeki sevgi yatıştırıcı bir merhemdir. "Eğer kuzenim bir şey söylediğinde, bunu kastettiğine güvenin. O oyun oynayacak biri değildir, özellikle de gönül meselelerinde."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve bunu bir kafa karışıklığı takip ediyor. Nişanın gerçek olmasını istiyor muyum, istemiyor muyum? İlk başta Sterling'in duyurusunun bir hile olduğunu ummuştum ama az önceki tepkime bakılırsa bu artık geçerli olmayabilir.

Doğru.

Ugh. Keşke önce benimle konuşsaydı. O zaman belki de annemin ölümüyle mücadele ederken bir de bu duygusal kaosla uğraşmazdım.

Eğitim alanları önümüzde uzanıyor; askerlerin durmaksızın talim yaptığı, son olayların ağırlığının omuzlarına çöktüğü kasvetli bir hareket denizi.

Birçoğu beni fark etti, bakışları şu duyguların karışımıyla saygı ve merak. Başsağlığı dilekleriyle dolup taşacağımı fark ettiğim için bir adım öne çıkmakta tereddüt ediyorum. Bununla uğraşmaya hazır değilim. Henüz hazır değilim.

Keder hâlâ göğsümde kara bir bulut gibi, her an patlamakla tehdit ediyor.

Belki de-

Dame'ın zihinsel dokunuşu zihnimi okşuyor ve onun gölgesinin beni sardığını görmek için başımı kaldırıyorum. Uçma, herkesten ve her şeyden uzaklaşma fikri kulağa mükemmel geliyor.

Dame alçalıyor, inanılmaz boyutuna rağmen zarif bir iniş için daireler çiziyor.

"Devam et." Rhiann geri çekildi ve şimdi beni izleyen kırmızımsı kahverengi ejderhaya doğru başını salladı. "Dün gece senin için endişelendiler ve eminim bir uçuştan sonra ikiniz de daha iyi hissedeceksiniz. İstedığınız kadar zaman ayırın."

Her ne kadar Dame'a koşmak, onunla uçup gitmek istesem de Yapmam gereken bir şey daha var. Geri dönüyorum ve Rhiann'a şiddetle sarılıyorum. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Elbette, Lark." O da bana sarıldı. "Sadece Knox'u hizada tuttuğundan emin ol. Tek istediğim bu."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Bir kahkaha atarak, Dame ile tekrar yüzleşmeden önce onu serbest bırakıyorum.

Ejderha ön ayağını indiriyor ve ben de sırtına tırmanıyorum. Doğrulduğunda, omuzlarının hemen arkasına yerleşiyorum.

Kanatlarımı sıkıca bağladıktan sonra gökyüzüne sıcıyor. Biz yükseldikçe ağaçlar eğilip sallanıyor, sondaj yapan askerleri geride bırakıyoruz, Krallığın uyanık muhafızları ve dikkatli gözleri.

Dame, duyguları bana çarparken titriyor.

Koruyuculuk. Rahatlama. Şefkat. Sayılamayacak kadar çok duygu.

Uçuyoruz, ete kemiğe bürünüyoruz. İnsan ve ejderha olabiliriz ama yine de bir aileyiz.

Altımızda, Rhiann'ın sözünü ettiğı birliklerin düzenli hareketleri karaya doğru uzanıyor.

görünmeyen tehditler. Yine de, üzerlerinden süzülürken, burada teyakkuzun ortasında garip bir dinginlik hissediyorum.

Aşağıdaki birliklerin üzerinden uçarken güneş ışığı zırhın üzerinde ciddi bir dansla parılıyor. Güneye ve güneybatıya doğru ilerliyorlar, kanatları hep bir ağızdan çarpıyor. Tirene'in gücünün bir göstergesi. Havada yoğun bir

Kargaşanın kokusu, bu noktadan bile hissedilebilen gerilim.

Dame sessiz kalır, devasa formu havayı keser zarafetle. O sessiz bir güç direğı, duygusal desteğı kanat çırpışları kadar sarsılmaz. Her vuruşta, annemin zamansız ölümünün bıraktığı boşluğu küçülterek kalbimde kalan acının bir kısmını emiyor gibi görünüyor.

Kederin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Sürdüğümüz akıntılarla çekip gitmesine izin veriyorum.

Uçuş, dünyam alt üst olduğundan beri hissetmediğim bir netlik getirdi.

Serin, canlandırıcı hava yanıımızdan hızla geçiyor ve bir anlığına yeniden nefes alabiliyorum. "Teşekkür ederim. Arkadaşlığın için... burada olduğun için."

Cevabı kelimelerle değil, ondan yayılan ve beni fiziksel olanın ötesine uzanan bir kucaklamayla saran sıcaklıkla oluyor. Tüm ejderhalar arasında Dame'ın varlığı o kadar büyük ve kuşatıcı ki, kendimi onun içinde kaybetmek çok kolay.

Normalde bu, benlik duygumu korumak için mücadele ettiğim bir şeydir.

Bugün, ona yaslanıyorum. Onun duygularının benimkileri bastırmasına izin veriyorum.

acıyı silmek. Birlikte havayı yararak gökyüzüyle bütünleşiyoruz.

Sonunda, saraya doğru dönüyoruz, aşağı iniyoruz sorunsuz bir şekilde ateş padokuna iniyoruz. İndiğimizde diğer ejderhalar meraklı gözlerle bizi izliyor, varlıkları kaosun ortasında hayatın devam ettiğini hatırlatan rahatlatıcı bir hatırlatma. Dame'ın üzerinden kayıyorum, botlarım kuma batıyor ve sözsüz bir jestle onun yanına yaslanıyorum minnettarlık.

Beni nazıkçe dürttü, sonra teker teker diğer ejderhalar öne çıkıp kendi taziyelerini sunuyorlar. Araba büyüklüğünde kafalar bana doğru bastırılıyor. Pulları sıcak

nefesleri dayanışma içinde nefes nefese dışarı çıkıyordu.

Onların yanındayken, taşıdığım yük biraz daha hafif geliyor.

Güvenli bir mesafeden, dragontenderlar ve aylak soylular bakakalır. Görkemli ve çoğu zaman ölümcül yaratıklar olan ejderhaların Tirene'nin en yeni tuhaflığının etrafında toplandığını görmek onlar için tuhaf bir manzara olmalı.

Aralarında oyalanıyorum, sessizliklerinde rahatlıyorum. Arkadaşlık. Onlar arkadaş, koruyucu ve ailedir. Ve padoktan ayrılmak için döndüğümde, içimde sadece bir titreşim olan umut Kalbim alev alev yanıyor. Hâlâ yapılacak çok şey, çözülecek çok gizem var, ama böyle müttefiklerle asla gerçekten Yalnız.

Padoktan uzaklaşırken, kalbim ejderhaların sessiz dayanışmasından ödünç aldığım yeni bir tür güç taşıyor.

Saray koridorlarında dolanıyorum. Leesa sarayda olmayabilir. İhtiyacımız olan cevaplar için arşivleri araştırarak durumda değilim ama araştırıyorum. Ve araştırma listemize eklememiz gereken bir isim daha var.

Kraliçe Aero'yu Kayıp Şehir'de gördüğüm imgelemde, Nick adını verdiği bir adamdan söz ediyordu. Adını kullanışındaki tanıdıklık, onun bir arkadaş ya da sıradan bir tanıdık olduğu izlenimini veriyordu. *Wurm Ana'nın Günlükleri*'nde bu isimde bir adamdan bahsedilmediğini biliyorum.

Yine de o kitap Aero'nun kızı tarafından yazılmıştı, kraliçenin kendisi değil.

Eğer bir soylu ya da danışman değil de sıradan bir arkadaş olsaydı, onu krallığın nüfus kayıtlarında bulabilirdim. Ve düşününce söylenen her şeyi duyabildiğini söyleseydi, kesinlikle tarih kitaplarında kayda değer bir figür olurdu.

Aklımın bir köşesinde bir fikir beliriyor ama gerçekleşmeden önce tekrar kayboluyor.

İleride, kasvetli kıyafetleriyle bile muhteşem olan dul kraliçe koridorda süzülüyor. Onun varlığı, taşların taşıdığı ağırlığın ve saklamaları gereken sırların keskin bir hatırlatıcısıdır. Biraz da Çünkü nezaketini ve annem adına ettiği duaları hatırladığımda kalbimdeki boşluk doluyor.

Sızı geri döndü. Dualar.

Yumuşak ayak sesleri arkamdaki koridorda hızla ilerliyor. Geçen gün benimle ilgilenen güzel hizmetçi yanıma geliyor. Durakladı ve çenesini eğdi. "Anneniz için çok üzgünüm, Leydi Lark. Umarım güzel anılarınızla teselli bulursunuz ve tekrar bir araya gelene kadar bu anıların sizi rahatlatmasına izin verirsiniz."

Ben kıpırdamadan dururken o koşarak uzaklaşıyor.

Teselli. Kraliçenin dün dua ederken kullandığı kelimenin aynısı.

Karanlıkta teselli...

Kraliçe Aero'nun ve arkadaşı Vincent Akehus'tun ifadeleri kafamda yankılanıyor.

"Nick bana yozlaşmayı sona erdirmenin tek yolunun Anka kuşu gözyaşları olduğunu söyledi. Onları toplamalıyım."

"Ama bu şekilde söylenen sözlere güvenilebilir miyiz? Lütfen kraliçem, bunu iyice düşünün. En azından önce bir rahipten rehberlik isteyin."

"Dikkatli olun Lord Akehurst. Nick'in en derin gölgelerden bile bir fısıltı duyabildiğini biliyorsunuz."

Bu şekilde söylenen sözler. Rahip. En derin gölgelerden bile bir fısıltı duymak.

Bu farkındalık bedenime bir doz sevinç enjekte ediyor. Gerçek o kadar açık ki, bunu nasıl kaçırdığımızı merak ediyorum.

Kraliçe Aero bir erkekten değil, bir tanrıçadan bahsediyordu. Karanlığın ve gecenin tanrıçası.

Nyc.

Her gölgeye ulaşabilen ve dünyanın mırıltılarını dinleyebilen varlık.

Aero'nun Nyc'in kendisiyle konuştuğundan rahat bir şekilde bahsetmesi muhtemelen bizi şaşırttı ama haklı olduğumu biliyorum.

İnsanların işlerine karışmış bir tanrı fikri beni dehşete düşürse ve insanlar ve tanrılar hakkında inandığım her şeyi yeniden şekillendirmekle tehdit etse bile.

On Yedinci Bölüm

Ertesi sabah, bulutlu günün soğuşundan değil ama amansız bir fırtına gibi omuzlarıma çöken kederin ağırlığından bir ürperti çöküyor omurgama.

Annemin töreni küçük ve özeldir, başka bir krallıktan gelen bir soylu için büyük bir tantana veya toplantı yoktur.

Etrafımızdaki canlı çiçekler ve yemyeşil yapraklarla dolu yemyeşil bahçe, Tirene sarayının içindeki küçük özel avlunun üzerinde boğucu bir örtü gibi asılı duran kasvetli havayla tam bir tezat oluşturuyor.

Dinginliğimde, ayaklarım yere kök salmış durumda. Titreyen ellerim beyaz elbisemin kumaşını sıkıyor. Narin Yas örtüsü her rüzgârda hafifçe dalgalanıyor, şakağımdaki saç tutamı da sıkı bir örgü halinde geriye çekilmiyor.

Yanımda, Leesa neredeyse aynı tarzda süslenmişti. Onun Varlığı sol yanıma sıcak ve güven verici bir dokunuş gibi gelirken, her zaman gücün direği olan Sterling yanımda hazır olda duruyor.

Sağa. Dirseğinin benimkine sürtünmesi tören boyunca tek temasımız oldu.

Kız kardeşimin diğer tarafında, Bastian sessiz bir destek sunuyor, gözleri ortak bir acıyı yansıtıyor.

Tören devam ederken, önümdeki ateşe bakıyorum. Müttefikim. Silahım. İkinci derim. Bugün sonuncusunu çıkarıyor Tanıdığım tek anneden kalan izler. Gözlerim yanıyor

Döktüğüm onca gözyaşıyla birlikte. Yine de alevlerin dünyamı tüketmesini engellemeye yetmiyorlar.

Önümüzdeki odun yığını, acımasızca elimizden alınan bir hayatın son fiziksel kalıntılarını tüketme görevini protesto edercesine öfkeli alevlerle çatırıyor ve kırılıyor.

Ölüm onu aldığı anda annemin giydiği kıyafetler, gökyüzüne sunulan bir adak gibi yavaş yavaş kül ve dumana dönüşüyor.

Aclaris'te cesetler kendi topraklarına gömülür. Annem gibi asillerin aile mezarlığı vardır. Tirene'deki cenaze töreni uygulaması, cesedin halka açık bir şekilde yakılmasıdır; soyluların ateş yakma töreni herkesin katılabileceği bir etkinliktir.

Her iki geleneği de onurlandırmak için rahipler bir uzlaşmaya vardı. Leydi Lynnea Axton'ın naaşı malikanesine nakledilecek ve aile mezarlığına defnedilecek. Biz de burada kıyafetlerini yakıyoruz.

Öldüğünde giydiği kıyafetler, hepsi bir kefene sarılmış ve bir rahip ayine nezaret ediyor.

Dumanlar gökyüzüne doğru yükselirken, hayatın kırılğanlığını ve gelenek ile ilerleme arasındaki sürekli çekişmenin kalbimde yarattığı ağırlığı hatırlıyorum.

Çocukken annemin kalesine tıkalıp kaldığımda biri bana bir gün onunla yeterince vakit geçirmediğimi fark edeceğimi söyleseydi, alay ederdim.

Leesa uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Babamın yanına defnedilecek. Ölümde yeniden bir araya gelecekler."

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak başımı sert bir şekilde sallıyorum. "Karanlıkta birlikte. Tıpkı diledikleri gibi."

Bu düşünce sizi rahatlatacaktır.

Ruhları öteki dünyada yeniden bir araya gelirken, bedenleri ailemizin soğuk toprağının altında ebedi uykuya daldı.

mahzen. Ama bunun yerine, uçup giden bir hayalet gibi hissediyorum, saray arazisini sık sık örten sisler gibi avuçlarımın arasından kayıp gidiyor. Sabah erkenden.

Sterling'in bakışları benimkilerle buluşuyor, koyu kahverengi gözleri henüz gelmemiş fırtınaları yansıtan çalkantılı bir deniz. Tek kelime etmiyor ama sessizliği çok şey anlatıyor. Durgunluğunda bir vaat var. Bedeli ne olursa olsun bu fırtınayı benim yanımda atlatacağını söyleyen sessiz bir güç.

Ailelerin tanrıçası Pera'nın rahibi, kasvetli havaya son kutsamasını yapıyor ve ardında ağır bir sessizlik bırakıyor. Gür kaşlarını kaldırarak Leesa'ya ve bana beklentiyle bakıyor.

Leesa kalçasından bir hançer çıkarır ve öne doğru adım atar.

Gözlerim açılıyor ve düşmek üzere olan gözyaşlarımla savaşıyorum. Bu her iki krallığın da paylaştığı bir gelenek ve bana büyük teselli veriyor. En büyükleri olarak Leesa kurbanını kesen ilk kişi. Uzanıp şakağından sarkan saçlarını kesiyor.

Şimdi sıra bende. Kendi kısa kılıcımı çekerek rahibe ve kız kardeşime doğru bir adım atıyorum. Titreyen parmaklarımla, gevşek kılıcı kavradım. Siyah saçlarımdan bir tutam.

Bu ritüeli bana annem öğretti. Tıpkı diğer pek çok şeyi öğrettiği gibi.

Ama yeterli değil! Onsuz bir hayat yaşamaya hazır değilim. O bana yardım etmeden nasıl evleneceğim, çocuk sahibi olacağım, onları nasıl büyüteceğim? Bana yol göstermeden?

Şimdi ne yapacağım?

Keskin kesik, cenaze ateşinin çıtırtıları arasında zar zor duyuluyor ama ses içimde yankılanıyor.

Leesa ve ben kendi bedenlerimizin kurbanlarını teslim ediyoruz. Tıpkı annemin bize öğrettiği gibi.

Rahip onları alıyor ve ateşe atıyor, o kadar yaklaşıyor ki neredeyse uzun sakalının sıcakta cızırdamasını bekliyorum. Yine de bizim adımıza tanrıçayla konuşurken fark etmemiş gibi görünüyor.

Ki bu iyi bir şey. Çünkü boğazım o kadar sıkışık ki ağlamadan konuşabileceğimden emin değilim. Tekrar. Tanrım, bu gözyaşları hiç bitmeyecek mi?

Yüzümü annemin yakasına gömdüğüm dokunsal bir anı zihnimin yüzeyine çıkıyor. Yumuşak süetin yüzüme değdiğini hissedebiliyorum.

Alnım. Çok ağladığım için kafatasımın arkasındaki ağrı. Yüzümden akan yapışkan sümük onun üzerine bulaşıyor.

Kıyafetler. Şimdi hangi çocukluk travmasının beni böyle ağlattığından bile emin değilim. Leesa ile kavga mı? Alicorn kuryesi tarafından korkutulmak mı? Yanlışlıkla ahır ateşe verip seyis çocuğa zarar vermek mi?

Hepsi olabilir. Çünkü çocukken acıma ve kederime verdiğim cevap hep aynıydı.

Anneme koşardım.

Bana sarılırdı. Bir hemşire, dadımız ya da hizmetçimiz beni almaya çalıştığında bile, annem gözyaşlarım bitene kadar beni kucaklardı.

Ve bir kez bile "teşekkür ederim" demedim. Beni kilit altında tuttuğu için ondan nefret ettiğimi söyledim. Bana davranışının adil olmadığını söyledim. Hayatımı ne kadar zorlaştırdığı hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledim. Çünkü ben aptal, gururlu, cahil bir çocuktum.

"Bu bizim ruhlarımızı sizinkilere bağlasın, böylece hepimiz yeniden bir araya gelebilelim.

öteki dünya." Leesa yanımda fısıldıyor, kendi kesilmiş saçları benimkilere katılmak için aşağıya doğru dalgalanıyor. Sesini sabit tutmayı başarsa da, gözleri sakın görüntüsünün altında kopan fırtınaya ihanet ediyor.

"Teşekkür ederim anne." Sesim çatlıyor ve gözyaşlarım yeniden doluyor. "Beni yetiştirdiğin ve bir kez olsun sevgili kızın olmadığını hissettirmediğin için teşekkür ederim. Bana ne kadar değer verdiğini asla bilemeyeceğim.

benim için feda etti. Ama sonsuza dek minnettar kalacağım. Şimdi babanla huzur bul. Tekrar görüşene dek."

Bir şekilde, tamamen çökmeden kelimeleri çıkarmayı başarıyorum.

Karışmış saçlarımızın solup yanmasını izlerken, son bir dua fısıldarken kendimi kaybolmuş hissetmekten alamıyorum. Bunu biyolojik babam için yapma şansına hiç sahip olmadığını fark ettim. Onu görmeme rağmen

die, beni Axtons'lardan çalıp bir alicornun sırtında Tirene'deki aile evimize götürmeye çalıştığında onun kim olduğunu bilmiyordum.

Cesedine ne olduğunu bile bilmiyorum. Annem öldüğüne göre, muhtemelen asla bilemeyeceğim. Öz annemi nasıl bulacağım ve Cenazelerinde Pera'ya kurban vermeden öbür dünyada babalarını nasıl bulacaklar?

Diğerleri saygılı bir mesafede dururken, kurbanımızın külleri annemizin giysileriyle karışırken biz orada duruyoruz. Tören

Sonunda, sessiz üniformalarını giymiş saray hizmetkârları teker teker öne çıktılar. Başsağlığı dilekleri, sadece fısıltılar ailemizin kalbinde yatan boşluğu hatırlatıyor.

Başımı eğip teşekkür ederken, peçemin ve yavaşça akan gözyaşlarımın arasından yüzlerini zar zor seçebiliyorum.

Beyaz denizin ortasında çelimsiz bir figür olan Kraliçe Alannah O kadar hafif başımı salladım ki neredeyse özleyeceğim. Geçtiğimiz günler ona çok zarar verdi. Trajedi yaşandığında onda gördüğümüz küçük ruh dirilişi dağıldı ve onu bir kez daha başıboş bıraktı. Hizmetçiler ona yol gösterirken adımları titriyor ve suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Kederimiz yüzünden onun kırılğan omuzlarına fazla yüklendik.

"Leesa?" Bastian'ın endişeli sesi beni geri çekiyor.

Kız kardeşim başını tutuyor, her zamanki parlak yüz hatlarını gölgeleyen bir yüz buruşturması. "Başım. Yine ağrıyor. Ama iyi olacağım." Başarısız oldu güven verici bir gülümseme sunmaya çalışıyorum.

Peçemin altından gözyaşlarımı siliyorum. "Dinlenmelisin."

Leesa'nın koluna uzanıyorum ama tökezliyorum.

Bastian onu yakalıyor ve kolunu beline doluyor. "Onu odasına geri götüreceğim ve şifacıdan onu ziyaret etmesini isteyeceğim." Onlar ayrılırken Bastian'ın kolu kızın etrafında koruyucu bir şekilde sarılı duruyor. Sterling ile ayakta kaldı.

"Nyc'in tapınağına gitmem gerekiyor." Kelimeler düşünmeden döküldü.

Gece tanrıçasına ait bir tapınağın ne kadar yakın olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama bazı cevaplar alana kadar rahat edemem. Öbür dünyada kayıp ailemi nasıl bulacağım? Ölülerin öteki dünyaya ulaşmadan önce Nyc'in karanlığından geçmesi gerektiğini hep duymuşumdur. Umarım rahiplerinden ya da rahibelerinden biri biliyordur.

"Bugün görevlerim bekleyebilir. Ben de seninle geleceğim." Sterling'in ses tonunda soru yok, tartışmaya yer yok.

"Ne kadar uzakta?"

"Saray alanının hemen ötesinde, tüm büyük tanrı ve tanrıçaları onurlandıran tapınaklarımız var. Raporlara göre, Drachen saldırısından bu yana tüm tapınaklar daha fazla ziyaretçi alıyor."

"Anlıyorum. Belirsiz zamanlarda, açıklanamayacak kadar korkunç şeyler olduğunda, insanların cevaplar ve teselli için ilahi olana yönelmesi mantıklıdır." İfadesi benim kişisel olarak yaşadıklarımla örtüşüyor. tanık oldum. Saray eğitim alanlarında, çok fazla kulak misafiri oldum.

Tanrılara saldırıdan önce ettiğimden daha fazla dua ve yakarıŖta bulundum. "Yani Nyc'in tapınağı yakınlarda mı?"

Bir kolunu sallayarak yolu gösterirken ona katılmamı iŖaret ediyor. "Nyc'in tapınağı bu tarafta, ormanın içinde."

Tapınağı giden yolculuk sessiz, avlu patikası ağaçlara doğru ilerlerken ayak seslerimiz mükemmel bir uyum içinde. Zihnim karmakarışık, düşünceler kayalık bir kıyıya vuran dalgalar gibi çarpışıyor ve birbirine çarpıyor. Vahşı doğanın derinliklerine doğru ilerlerken tepemizdeki dallar güneşi engelliyor. Sterling'in yanında olmak hem teselli ve birlikte yürümeyi seçtiğimiz karışık yolların hatırlatıcısıdır.

Sterling beni Aclaris'ten almamış olsaydı, annem hâlâ hayatta olur muydu? Leesa baş ağrılarıyla boğuşuyor olur muydu?

Olabilir.

Ama ejderha ağırıcım hakkında daha fazla Ŗey öğrenemezdim. ya da ejderhalarla olan bağımı güçlendirirdi. Damarlarımda kraliyet kanı aktığını da öğrenemeyecektim. Muhtemelen anavatanımın güzelliğini asla deneyimleyemeyecektim.

Sterling'e kızmak istiyorum. Bağırmak ve kan hakkım olanı talep etmek. Ama bunların hiçbirisi onun suçu değil.

Benim. Artık Jasper'ı suçlayabileceğimden bile emin değilim. Bu olaylar herhangi birimizin kontrolünde olmadan çok önce başlamıştı. durum. Tüm bunlar kucağıımıza bırakıldı ve ileriye dönük en iyi yolu bulmak zorundayız.

Her Ŗey çok karmaşık.

Tanrıların bana yardım edeceğini umuyorum.

On Sekizinci Bölüm

Sanki dualarıma cevap verircesine, siyah cam benzeri taştan bir bina önümüzde şekillenmeye başlıyor. Nyc'in tapınağı, Tanrıça Gece ve ölülerin ruhlarının ışıkla bağlantıları kesildiğinde gittikleri karanlık toprakların sahibesi. İbadet evi ağaçların gölgelerine karışarak karanlığın içinde kaybolur.

Bu tapınağın Aclaris'te alışık olduklarıma benzemesi bir teselli. Sürekli değişen bir dünyada, sağlam bir şeye sahip olmak ve basit olması güven vericidir.

Tapınak çok büyük. O kadar büyük ki, Tirene'deki her ejderhanın rahatlıkla sığabileceğini hayal edebiliyorum. Yontma taş blokların yüzleri ışığı itiyor gibi görünen bir yapı oluşturuyor.

Tapınağa yaklaşırken, çevredeki karanlıkla keskin bir tezat oluşturan beyaz kıyafetimin farkındayım. Başımdaki örtüyü çekip yere bırakıyorum. Giymek neredeyse kutsala saygısızlık gibi geliyor. Karanlığın kendisine hitap etmek için içeride böyle bir şey.

Eşiğe yaklaşıyoruz, kapının yanında duran kutunun önünde duruyoruz. Kapağını kaldırdığımda içinin siyah kömür tozuyla dolu olduğunu görüyorum.

Rahat bir nefes alarak elimi kutunun içine sokuyorum ve onu siyahla kaplıyorum. Tirene ve Aclaris'te tanrılarımız aynı olmakla kalmıyor, onlarla ilgili geleneklerimiz de aynı.

Sterling'in toparlanmasına izin vermek için geri çekiliyorum, ben de tanrıçayı onurlandırmak için kararmış başparmağımı göz kapaklarımın üzerine sürüyorum.

Gün içinde yaklaşırken veya tamamen siyah giymenin mümkün olmadığı durumlarda beklenir.

Sterling ve ben ölçülü hareketlerle, karanlığı sadece "görmek" için değil, onu "bilmek" ve onun tarafından "duyulmak" için alnımıza ve dudaklarımıza sürüyoruz. Ellerimdeki kömürü tazeleyerek kulaklarımı da fırçalıyorum ve karanlıktan "duyma" ihtiyacımı gösteriyorum.

Bu, bu karanlık diyara ait yeni bir kimlik edinmeye benziyor.

Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldıran Sterling elini kapıya koyuyor. Ben başımı salladıktan sonra kapıyı bizim için açtı.

Elini tutuyorum, dokunuşunun sıcaklığına ve gücüne ihtiyaç duyuyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, çok yumuşak ve anlayışlı.

Sıcak bir an için, geri koşma fikriyle oynuyorum saraya, odasına. Hayır. Daha iyisi. Ormana koşmak. Ağaçların arasına saklanmak, Sterling'in kollarında kıvrılmak ve birbirimizin bedeninde o kadar kaybolmak ki, dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi kalmasın.

Hayalini kurmak bile nabzımı hızlandırıyor. Sterling duraklar. Bakışlarındaki sıcaklık neredeyse beni yakıyor ve kaprislerimi şımartmaktan mutluluk duyacağından hiç şüphem yok.

Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Bana öyle bakmaya devam et, ve yaklaşık otuz saniye içinde çıplak olacağız. İçimden bir ses tapınağına saygısızlık edersek tanrıçanın pek heyecanlanmayacağını söylüyor. Eğer üzerime gelirken adımı haykırdığını duymasını istemiyorsan-"

Başka bir şey söyleyemeden elimle ağzını kapatıyorum.

Tanrıça ile konuşmak için buradayım. Ya da en azından rahiplerinden veya rahibelerinden biriyle. Sorunlarımı unutmak için kafayı bulmaya değil.

O ne ki, lanet bir zihin okuyucu mu? Ve benim sorunum ne? İkimizin de mi?

Bu düşünceyi daha sonrası için bir kenara bırakarak elimi indiriyorum. "Terbiyeli ol. Ciddiyim."

Dudakları seksi bir sırıtışla yukarı kalkıyor ama sessiz kalıyor.

İkimizin sığabileceği kadar büyük olmayan bir ön odaya giriyoruz.

Dış kapıyı arkamızdan çekerek kapattı ve bizi

Karanlık. Kapı, ışık dünyasını bu kutsal mekânın dışında tutmak için sıkıca kapatılmış. Kalın, ses geçirmez duvarlar sayesinde kulaklarımı kükreyen bir sessizlik dolduruyor.

Körü körüne ileri uzanarak ikinci kolu buluyorum. "Hazır mısın?"
"Hazır." Sterling yanımda kayıyor, parmakları benimkilere dolanıyor.
Kapıyı iterek tapınağa giriyoruz.

Her zaman bana biraz garip gelmiştir.
tapınağın kendisi değil, ön odasıdır. Buna karşılık, tapınağın içi, kısa fitilinde
titreşen ve dans eden tek bir mum tarafından aydınlatılarak hafifçe parlıyor.
Tüm yapı devasa olsa da, sadece bu oda bile sanki mağara gibi
hissettiriyor.

Serin bir esinti sanki dünyanın derinliklerinden esiyor, ışığı odanın
içinde kovalıyor. Reddediyor. Sunak kapıya yakın bir yerde duruyor, bu
yüzden karanlığın yardımcısı olmayanlar onu kolayca bulabilir, ancak ışık
tapınakta başka türlü hoş karşılanmıyor.

Mum ışığıyla aydınlatılmış sunağın diğer tarafındaki gölgelerden
yayılan bir ses odada yankılanıyor. "Cevap aramaya geldin, genç adam."

Gece gökyüzü kadar karanlık cübbeler giymiş bir figür
siyah boşluk. Bana doğru süzülürken silik yüz hatları gölgelerin arasına
karışıyor.

Kıyafet olarak benim neredeyse tam zıttım olduğu dikkatimden
kaçmıyor. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, yüzünü örten bir peçe de
dahil.

Ağırlığımı değiştiriyorum. "Lütfen beyazın kusuruna
bakmayın. Saygısızlık etmek istemem."

Rahibe güler. "Cenazeden yeni geldiniz. Bu beklenen bir şey. Gücenme
niyetinin olmadığı yerde, hiçbir şey alınmaz. Ne olursa olsun, karanlıkta tüm
renkler anlamını yitirir. Seni Peru'daki ayinden doğrudan New York'a
getirecek kadar aklını kurcalayan şey nedir?"

"Babamı adını bile bilmeden kaybettim." Boğazımda bir duygu düğümü
oluşurken kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Öbür dünyada onu nasıl
bulacağım?"

Sterling sarsıldı, dönüp bana baktı. Az önceki alaycılığının tüm izleri
kaybolmuştu.

Ne sormamı bekliyordu bilmiyorum ama belli ki bu değildi. Eğer
hayatımda olan diğer tüm şeyler beni

sürekli her şeyi sorgular, annemi kaybetmek kesinlikle öyle.

"Bağlanma kurbanı, karanlık diyarlarda yolculuk eden sevdiklerinizi bulmanın tek yolu değil, sadece en kolayı." Rahibenin yüz hatları çoğunlukla karanlıkta gizlenmiş olsa da, sesi bana onun daha yaşlı olmasa da en azından annem yaşında olduğunu düşündürüyor. Bu Yatıştırıcı, bir şekilde anaç ses tonu sadece kıskanabileceğim bir bilgelikle yankılanıyor. "Onları basitçe de arayabilirsin, ama bu zaman alacaktır. Gözlerinin arkasındaki karanlığı hayal et. Uykunun karanlığını. Rahmin karanlığını. Hayata beşiklik eden karanlığı. Bunu yapmak sizi Nyc'e yaklaştıracaktır."

Rahat bir nefes aldım. En azından bir şansım olacak Bu dünyada yapamadığım bir şeyi öbür dünyada ondan özür dileyerek yapacağım.

"Ancak..." Rahibe yaklaşıyor ve ben şaşırıyorum. benden birkaç santim yukarıda duruyor. Siyah peçesinin ardında gözleri sadece parıldıyor ve sanki ruhumu arıyormuş gibi içime işliyor. "Ortak bir akraban var. Bir kardeş. Bir kez bağlandığınızda, eğer babana bağlanırsan, onlar aracılığıyla babanı bulabilirsin."

Kafam karıştı. "Anlamıyorum. Sahip olduğum tek kardeş kız kardeşim Leesa, ama o da kan bağı yok."

Rahibe, sanki kimsenin duyamadığı bir sesi dinliyormuş gibi başını eğerek duraklıyor. "Kız kardeş değil. Bir erkek kardeş. Aynı babayı paylaşan biri."

Kalbim çılgınca bir ritme girmeden önce durur, pompalar Damarlarımda umut dolaşıyordu. Tüm yakın biyolojik ailemin öldüğüne inanıyordum. Eğer rahibe haklıysa, bu doğru değil.

Biyolojik bir kardeşim var. Şimdi tek mesele onu bulmak. "Kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun? Tirene'de bir yerde mi?"

"O çok yakın. Sadece kalbinizi açmanız ve içgüdülerinize güvenmeniz gerekiyor; o zaman ortaya çıkacaktır."

Sinirli bir nefes çekiyorum. Bu, sahte bir falcıdan duyabileceğiniz türden belirsiz saçmalıklara benziyor, ama hayal kırıklığımı bastırıp konuyu masaya yatırıyorum. Aradığımız cevapları almadan önce rahibeyi kızdırmayı göze alamam.

"New York'a şükürler olsun." Duayı ağızımdan zorla çıkarıyorum. "Ve teşekkür ederim."

"Gerçekten." Bir an için gülümsediğini sandığım dişleri parlıyor. "Aklınıza takılan başka sorular var mı?" Başını yavaşça Sterling'e doğru eğiyor ve Sterling'in parmakları benimkilere dolanıyor.

"Bize Drachen hakkında herhangi bir bilgi verebilir misiniz? Ya da anka kuşları hakkında?" Aceleci ve telaşlı sesi sessizliği yarıp geçiyor.

Rahibe başını sallıyor, bu hareket umutlarımda delikler açıyor. "Drachenler bizim kutsal kitaplarımızda yer almaz, ateş ve ışık yaratıkları olan anka kuşları da öyle."

"Ah." Sterling yanımda sönüyor, beyaz giysili formu yetersiz mum ışığında kolayca seçilebiliyor.

"Saldırının olduğu gece orada değildim ama anlatılan hikâyeleri ve Drachen'in görünüşüne dair tasvirleri duydum. Onlar bana Nyc'in oğlu Narc hakkındaki hikâyeleri hatırlatıyor." Fısıltılı sesi duvarlarda yankılanıyor gibi. "Kabusların tanrısı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Kabuslar.

Bu Drachen'a benziyor.

Kupkuru dudaklarımı yalıyorum. "Bize... onun hakkında daha fazla şey anlatabilir misiniz?" Sesimi de alçak tutuyorum, bir yanımda Nyc'in oğlu hakkında dedikodu istediğimi duyup beni oracıkta öldürmesinden korkuyor.

"Narc, Nyc'in ikinci çocuğuydu, ilk oğluydu. Büyük kızı Mar insanları kutsayan rüya ve vizyon tanrıçasıyken, Narc bunu hak edenleri korkularından beslenen kabuslar getirerek cezalandırırdı."

Rahibe hikayeyi bariz bir aşinalıkla anlatsa da, böyle bir tanrıyı ilk kez duyuyorum.

Sterling'in yüz ifadesine bakılırsa, o da böyle bir tanrıyı hiç duymamış. "Ona ne oldu? Neden Narc tapınakları ya da onun adını anan din adamları yok?"

"Narc..." İlk kez sesini hüzün kaplıyor. "Kâbuslar tanrısı kendi varlığından dolayı işkence görüyordu. İşi, ister bir çocuk tarafından işlenen küçük bir kabahat olsun, isterse gerçekten kötü olanlar tarafından yapılan ahlaksızlıklar olsun, yanlış yapanları cezalandırmasını gerektiriyordu. Düzeltme çabasıyla daha karanlık eylemlere girmeye başladı. İnsan davranışı. Ta ki insanları bir daha asla cezalandırmak zorunda kalmayacağı şekilde davranmaya zorlayacak bir yöntem bulana kadar."

"Nasıl?"

"Özgür iradeyi kafeslemeyi başardı."

Ama... tanrılar bizi asla bir şey yapmaya zorlamaz. Sadece onların iyiliğini kazanmak için ne yapmamız gerektiğini bildirir ve belirli eylemlerin sonuçlarını aktarırlar.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Sterling'in sesi de benim gibi sarsılmıştı. Bu dünyayı değiştirecek bir bilgi. Neden daha iyi bilinmiyor?

"Ben sadece basit bir rahibeyim ve karanlıkta saklanan tüm sırları bilmiyorum. Bir baş rahibeden ya da arşivciden daha iyi cevaplar alabilirsiniz. Bunun tanrılar tarafından çok iğrenç bir suç olarak görüldüğünü biliyorum.

Kendileri onu durdurmak ve herkese özgür iradesini geri vermek için müdahale ettiler." Sterling'in eli benimkini buluyor, dinlerken sabit bir sıcaklık hissediyoruz.

"Savaşın sonunda Narc artık yoktu. Ve ona karşı savaşan tanrılar boşlukta kayboldular, isimleri bile unutuldu. Cevapları karanlıkta arayan bizler, tanrıların olması gereken yerde boş noktalar olduğunu biliriz."

"Kayboldular mı?" Bu imkansız görünüyor.

Zihnim imalarla çalkalanıyor. Drachen, onları yaratan ve kontrol eden tanrı kaybolduktan sonra cezalandıracaklarını arayan Narc'ın kâbusları olabilir miydi? "Tanrılara bunu yapabilecek yaratıklarla nasıl savaşılır?"

"Dikkatli ol." Sterling elimi sıkıca kavlıyor, sıcaklığı zihnime üşüşen korkuya karşı bir güvence. "Birlikte." Rahibeye başıyla selam veriyor, sonra da kapıya doğru ilerlemeye başlıyor.

"Bir dakika." Elimi onunkinden çekiyorum. "Bugün için hazırladığım bir kurban daha var."

Ben yaklaşırken rahibe geri çekiliyor ve beni sunağın kutsallığına bırakıyor.

Boy boy kavanozlar güdük mumu çevreliyor. Her birinin kapağı mantarla kapatılmış ve siyah deri ile kaplanmıştı.

Öne doğru uzanarak deri kaplı kapaklardan birini buluyorum. Ellerimi kullanarak, cebime uzanırken kabın uygun boyutta olduğundan emin oluyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve rahibenin bana söylediği gibi boşluğu hayal ediyorum.

*Gözlerinizin arkasındaki karanlığı hayal edin. Uykunun karanlığını.
Rahmin. Hayata beşiklik eden karanlığın.*

Dualarım sessiz, sadece zihnimin karanlığında konuşuluyor.

*Lütfen, bize yol göster. Bakışlarını gizlemek için kefenini, çığlıklarını
sağır etmek için sessizliğini bize ödünç ver.*

Körlemesine, Kayıp Şehir'de bulduğum tüyü cebimden çıkarıyorum.
Bu sabah onu neden yanımda getirdiğimi bilmiyordum ama şimdi Nyc
için kendi kutsal hayvanlarından birinin tüyünden daha iyi bir sunu
olamayacağını biliyorum.

İki elimi kullanarak kavanozun içine sokuyorum, sonra kapağı ağzına
kadar kaldırıyorum. Deri sargının düz durduğundan emin olduktan sonra
mantarı bastırarak kurbanımı hiçbir ışığın bulamayacağı karanlıkta
mühürlüyorum.

Kirpiklerim yavaşça kalkarken, etrafımdaki karanlık beni her yönden
kuşatan dipsiz bir kuyu gibi açılıyor.

Çok kısa bir anım var, ne gördüğümü anlamak için zar zor yeterli bir
zaman. Sonra, bir ejderhanın kanadının parçaları gibi, gölgeler dışarı
fırılıyor. Kıpırdamadan kozaya giriyorum.

Delip geçmeye çalışan her ışık zerresi acımasızca
söndü, doyumsuz bir boşluk tarafından yutuldu. Yukarı ve aşağı bakmak
hiçbir şeyi değiştirmiyor. Elimi uzatmaya başlıyorum, sonra onu bile
göremeyince korkuyla kolumu geri çekiyorum. Kaslarımın pazumda sıkıca
kasıldığını ve eklemlerimin göğsüme bastırıldığını hissedebiliyorum.
Uzbumun nerede olduğundan emin olabilmemin tek yolu bu.

Panik göğsümü sıkıyor, ama boş çevreme bakarken bunun körlük
olmadığını anlıyorum. Bir boşluk da değil.

Bu yaşayan karanlık.

Bilinmezliğin derinliklerinden gelen rahatlatıcı bir kucaklamayla beni
sarıyor. Bir ağırlığı var, her tarafıma hafifçe bastırıyor. Tekrar
uzanıyorum ve parmaklarımı oynattıkça karanlığın parmaklarımın
arasından kaydığını hissettiğime neredeyse yemin edebilirim.

"Karanlık seni görüyor, ölümlü." Bir ses -rahibenin değil- etrafımda
yankılanıyor, her yerde mevcut ve güçle yankılanıyor.

İçimdeki boşluklara sızarken irkilmiyorum. Kayıplar yüzünden boşalan
alanlar yeniden ısıyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, şoktan yerlerinde
duramıyorlar.

Diz çökmeli miyim? Reverans mı yapmalıyım? Kendimi yüzükoyun yere atmak daha uygun bir alternatif gibi görünüyor.

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim, hiçbir şey yapmadım.

"Fedakârlığın gölgeleri memnun ediyor." Ses ruhani ama Kulaklarımı, gözlerimi, dudaklarımı okşuyor ve sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi yankılanıyor. "Nyc çağrınıza kulak veriyor."

Saygıdan kaynaklanan bir iç çekiş bedenimi titretiyor.

İlahi ilgiden kör olmuş kalbim gecenin nabzına göre atıyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Hâlâ hayatta mıyım? Ölmüş olsaydım bilirdim.

Değil mi?

Yaşamak zorundayım.

Karanlığın ağırlığı, tanrıçanın sözlerinin titreşimleriyle birlikte hâlâ tenime baskı yapıyor. Varlığının sıcaklığı. Kalbimde korku kabarıyor ve omurgamdan aşağı ter damlıyor.

Etrafım New York'la çevrili.

Bu karanlık ne bir şeydir ne de bir şeyin yokluğudur. Karanlık, katı hale getirilmiş kutsal mıdır?

Benimle konuşan bir tanrının gerçekliğiyle boğuşurken panik midemi düğümlüyor. Bu karşılaşmayı gerektirecek hangi ilahi suçu işledim? Rahibe hiç şu anda durduğum yerde, göksel alacakaranlıkta gizlenmiş olarak durdu mu?

Korkma. Yap. Korkma. Çıldırma. Dışarı.

Kahretsin, çıldırıyor olabilirim.

"Dragoncaller." Fısıltılı, her yere yayılan ses etrafımda dalgalanıyor.
"Alevin kızı."

"Affet beni, Tanrıça." İhmal ettiğimin farkına vardım.
uygun bir selamlama nezaketi. İnsan bir tanrıyı tam olarak nasıl selamlar ki? Derin bir nefes alarak, soylular arasında geçen bir hayatın verdiği tüm nezaketi topluyorum. Gözlerimi kapatıyorum -mürekkepli boşluk mutlakken neden zahmet ettiğimden emin olmasam da- başımı eğiyorum. "Yüce Nyc, göklerin ebedi örtüsü, seni saygı ve huşu ile selamlıyorum."

Doğru mu yapıyorum? Resmiyeti çok mu abartıyorum?

Kahkahalar yankılanıyor, alaycı değil ama hafif, su üzerinde dans eden ay ışıkları gibi. "Ateşin kızı, benim karanlığımda Kapalı gözler. Zaten varlığımın kalbine bakıyorsunuz. Beni içinizde ışığın olduğu küçük alanlarda aramanıza gerek yok. ulaşamazsınız. Ben kalbinizdeyim, zihninizdeyim, kanınızdayım ve şu anda da her yerinizdeyim."

Kelimeler beni yeniden sarmallara sokuyor.

Gerçekler.

Şu anda Nyc'in özünde mi varım?

Her ne kadar tahmin etsem de, onun şu sözleri söylediğini duymak bu yeni gerçekliği sağlamlaştırır. Uçsuz bucaksız, bilinmez bir varlık. Beni yukarı ya da aşağı bağlayan bir şey yok. Kendimi hesaba katabileceğim bir ufuk yok. Başiboşum, bildiğim dünyadan kopmuşum, New York'un gölgeler denizinde yüzüyorum.

Bu biraz rahatsız edici. "Oh. Anlıyorum."

"Öyle mi, ölümlü? Burada, unutuluşun koynunda bile, dünya benim kucağımda varlığını sürdürüyor." Nyc'in kadife mırıltısı zihnimi okşuyor, kafatasımın karanlığında gerçekten var olduğunu kanıtlıyor. "İçindeki karanlık, altımızdaki karanlık. Benim yaşadığım gibi yaşıyor. Her şeyi birbirine bağlıyor. Bağlantısız değilsin. Benim içimdeki tüm gerçekliğe bağlısın."

Düşünceler bana yasaksız geliyor.

Dame'ı düşünüyorum, içgüdüleri onu dünyanın kararmış damarlarında tünel açmaya, doğmamış çocuğu için teselli aramaya iten ejderhayı. Onu ilerlemeye iten aynı karanlık şimdi beni sarıyor, ortaya çıkana kadar yaşamı koruyan kozmik bir rahim.

"Karanlığınız... ejderhalara, büyüye, yaşamın kendisine ev sahipliği yapıyor." Dudağımı ısıırıyorum, huşu kelimelerimi ıslatıyor.

"Kesinlikle, Ejderha Çağırın." Nyc'in varlığının, aniden anlıyorum ki, ilkel gecenin ipliklerinden dokunmuş yatıştırıcı bir battaniye olduğunu. "Ve onun içinde her şey başlangıcını ve sonunu bulur."

Bir bağlantı ürpertisi beni karanlığa bağlıyor, boşlukta bir yaşam çizgisi.

Bu karanlık sıcak. Canlı bir beden gibi sıcak, her ruhun nefes havayla buluşmadan önce bildiği ilk güvenli sığınak gibi. Süzülüyorum ama kaybolmuyorum. Bu gölge bir sığınak, beni varoluşun kendisine bağlayan bir göbek bağı.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden şimdilik sessiz kalıyorum.

"Karanlık, ışığın kısacık okşayışına dönüşmeden önce tüm yaşamı kucaklar." Nyc'in sesi kadim bir melankoliyle yankılanıyor. neredeyse dokunmak. "Ve karanlığa, tüm yaşam geri dönmelidir. Bu ne kadar uzun sürerse sürsün."

Sıcaklığına, getirdiği teselliye tutunuyorum ama ses tonundaki keder beni tedirgin ediyor. Tanrıların kayıplardan acı çekmemesi gerekir, değil mi? İlahi kalpler bile yokluğun acısını biliyor olabilir mi?

"Zamanın yaklaşıyor, Ejderha Çağırın." Nyc'in fısıltısı üzerimde geziniyor ve kalbim tekliyor. "Toprağa gömüleceksin, sadece yeniden doğmak ve ölmek için."

Korkunun buzdan parmakları omurgamın etrafında kıvrılıyor. Benim zamanım mı? Gömülü ve Sadece yok olmak için mi yeniden doğdu? Kehanet... Bunun sadece bir hikâye olduğunu ummaya cesaret etmiştim ama Nyc'in sözleri gerçeği efsaneden ayırıyor. İçimde bir çukur oluşuyor Kaderin ağırlığı mideme baskı yapıyor.

Nefesim kesildi. "Özür dilerim. Ne dedin? Sonumun önceden belli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kaderin her gölgesinde, henüz göremediğin bir gerçek vardır, alevin kızı." Ürkütücü sesi gecenin kendisi kadar eskidir. "Özgür irade alınamaz. Ama Drachen ve Narc'ın sahip olduğu gibi kanıtlanmışsa, kafeslenebilir. Hangi yolu seçeceğinizi algılayanlar vardır. Kehanet böyle yazılır."

Gömülmeyi mi seçeceğim? Ölmeyi mi?

Bu düşünce bir zamanlar bildiğimi sandığım şeylere yepyeni bir bakış açısı getirdi. Sadece aylar önce, yaşamak için savaşırdım. Ne olursa olsun. Şimdi ise uğruna ölebileceğim insanlar olduğunu biliyorum.

Titreme tenimde dans ediyor ve dünya kendi ekseninde dönüyor. Neden onun önünde durduğumu, neden hayatımın ipliklerinin Tirene'in geleceğinin gobleninde örüldüğünü biliyor. Ama anlayış hâlâ benden kaçıyor, parmaklarımdan arasından duman gibi kayıp gidiyor.

Kendinizi toparlayın. Soru sor. Nyc her an yok olabilir.

"Kaderin gölgelerinden bahsettiniz. Kaderin gölgeleri olduğunu mu söylüyorsun? birden fazla yol? "Gelecekte her şeyin olabileceğini?" *Ölmek üzere olmadığımı mı?*

"Söyle bana Ejderha Çağırın, diyarıma neden çağrıldığını anlıyor musun?"

Vay canına. Sorularımı geçiştirdi. "Sanırım öyle." Düşünce selim beni bugün buraya getiren şeye kayıyor. Drachen'ların saldırısı, yaydıkları dehşet, aldıkları canlar. Krallığımızı kaplayan korku örtüsü giderek büyüyor ve güçleniyor. Yine de bunun altında, daha derin bir sızı zonkluyor. Kaybın ham yarası. "Annem..."

"Ah, küçük ölümlü." Onun güven verici fısıltısı hayalet bir dokunuş. Bir anne öpücüğü kadar rahatlatıcı. Ona yaslanmak istiyorum. "Rahatla. Lynnea kucağıma teslim edildi. Çok yakında, Karanlığa katılacak, daha önce geçenlerin arasında dinlenecek."

Bir hıçkırık göğsümden yukarı doğru tırmanıyor, özlem ve umutsuzluk birbirine karışıyor.

Son bir kez gülümsemesini görebilecek miyim? Nazik sesini duymak. Sevgiyle bağlanmış bir azarlama mı? Bu aptalca bir umut. Bunu biliyorum. Yaşayanlar gölgelerle konuşmak için gölgeli perdeyi geçmezler. Bir kez Nyc'in engin egemenliğine teslim olan hiçbir ruh, akrabaları ölümün ebedi uykusunda birleşin.

"Görmek karanlık için değildir," diyor Nyc, sesi çağların ağırlığını taşıyor. "Işığın yokluğunda bizi tanımlayan öz ve eylemdir. Görmenin ulaşamadığı yerde biçimler anlamsızdır."

Ama o zaman onları, Anne ve Baba'yı o sonsuz genişlikte nasıl bulacağım? Şüphe içimi sarıyor. "Öteki dünyada onları arama zamanım geldiğinde onları nasıl tanıyacağım?"

"Böyle bir bilgi yaşayanlar için değildir." Sesinde gizemli bir yan var, henüz açığa çıkmamış sırları ima eden söylenmemiş bir nota. "Bunu size söyleyemem."

Mümkün değil mi? Yoksa yapamaz mı? Bu düşünceyi dile getirmeye cesaret edemiyorum.

"Ama sorman gereken soru bu değil." Azarlaması bana annemi o kadar hatırlattı ki hemen düzeltin. "Ve acele etmek isteyebilirsin. Sevgilin senin için endişeleniyor. Şu anda bile seni çağırıyor."

Sterling'in benim için duyduğu korkudan bahsedilince aklıma gelen ilk soruyu ağızımdan geçiriyorum. "Hiç yaşayan anka kuşu var mı?"

"Yaşamak." Nyc mırıldanıyor. "Bununla ne kastettiğinize bağlı."

Bana doğrudan bir cevap vermek çok mu zor?

New York'un yankılı, ay ışıltılı kahkahalarından biri daha üzerime çöküyor.

"Anka kuşu gözyaşları." Sorgularımın yönünü değiştiriyorum, kararlılık ses tonumu keskinleştiriyor. "Yozlaşmayı durdurmak için onlara ihtiyacım var. Hâlâ varlar mı? Onları nereden bulabilirim?"

"Gerçekten de, anka kuşu gözyaşları gerekli." Hüzün, sözlerini bir yaz sabahındaki çiy gibi kaplıyor. Neredeyse tenimdeki suyun tadını alabiliyorum. "Onları Saklı Vadi'de bulacaksın."

Gizli Vadi mi? Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor. "Neresi olduğunu bilmiyorum."

Yalpalıyorum, aniden tekrar sürükleniyorum, sanki dünyanın kendisinden kopmuşum gibi. Bir şey mi oldu? Göremediğim bir şey mi? Tanrıçanın kederi gözlerimi yaşartıyor.

"Talimatlar verilebilir..." Nyc derin düşüncelere dalmış gibi susar. Sessizlik uzadıkça midemdeki tedirginlik de artıyor. Bir tanrıçayı duraklatan ne olabilir ki?

Tam cesaretimi toplayıp bir sorun olup olmadığını soracaktım ki konuştu. "Karşılığında bir iyilik isteyeceğim."

Midemdeki huzursuzluk taklalara dönüşüyor. Nabzım boğazımda zonkluyor.

Bir iyilik mi?

Özü beni çevreleyen, dünyayı kucaklayan bir tanrıça için mi? Ben, ölümlü bir ateş kullanıcısı, Nyc'e ne sunabilirim? Onun istediği bir şeye nasıl sahip olabilirim ya da yapamayacağı bir görevi nasıl başarabilirim?

Narc'ın hikâyesi kafamın içinde fısıldayarak bacaklarımın titremesine neden oluyor.

Hayır demek istiyorum. Hayır demeliyim ama mantığımı dinleyip ona teşekkürler ama hayır mı demeliyim?

Tabii ki hayır.

Drachen tehdidi çok büyük görünüyor. "Tamam. Bunu yapabilirim. Ama lütfen cinayet gibi iyilikler olmasın."

Bu beni çok fena ısırarak.

"O zaman bir anlaşma yapıldı, alevin kızı." Memnuniyet sözcüklerinin arasından süzülüyor. "Sarayın unutulmuş kanadında ihtiyacın olan talimatları bulacaksın."

Unutulmuş kanat mı? Neden bahsediyor? Sterling, Jasper ve küçük kız kardeşlerinin büyüdüğü sarayın eski kanadı. babaları kralken? Ve ne bulacağımı nereden biliyor?

ihtiyaç var mı? Boşluk daralırken panik titreşiyor. Bu bağlayıcı hiçlikte yalnız mı kalacağım?

Ama siyahlık kalkıyor, gerçekliğin dokusundan koparılmış gibi soyuluyor. Bu sefer ellerimi kendime saklıyorum, göz kırptıyorum ani bir ışık girişi. Tapınağın duvarları ve önümdeki tanıdık alter bir kez daha görünür hale geldi. Bir sonsuzluk olabilirdi Buraya geldiğimden beri çok zaman geçti ama eminim sadece birkaç dakika olmuştur.

Bir el benimkini sıkıyor, acil, sıcak.

Şimdi gözlerimi yakacak kadar parlak görünen tapınağın zar zor aydınlatılmış odasına dönüyorum.

Elimi aniden kavrayışı beni şekil ve gölgelerden oluşan bir dünyaya geri çekiyor. Gözlerimi kırptırıyorum, tapınak netleşirken ve Sterling'in endişeli yüzü belirirken görüşüm sallanıyor.

"Ne oldu?" Kollarını bana doluyor, beni o kadar sıkıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. "Adını sayıklıyordum ama seni göremiyordum. Kelimenin tam anlamıyla ortadan kayboldun."

Deri, sabun ve baharat kokusu beni gerçekliğe bağlıyor. Dokunuşu her temas noktasında kıvılcımlar çıkarıyor. Onu hissetmenin, varlığının sağlamlığının tadını çıkarıyorum. Bakışlarım onunkilere kilitleniyor, abanoz saçlarının görüntüsünü, içinde her zaman bir fırtına barındıran kahverengi gözlerindeki derinliği içime çekiyorum.

Bir elimi göğsüne bastırıyorum, nefes alabilmek için aramızda azıcık boşluk bırakıyorum. "Bu kulağa biraz ama Nyc'deydi. O bana geldi."

"Lanet olsun." Aceleyle nefes veriyor, duruşundan gerginlik akıyor. "Ne dedi o?"

Tanrıçanın anlaşmasının ağırlığı dilimde asılı duruyor, ama bilinmeyen bir nedenle bunu paylaşmıyorum.

Yine de ona bir şey söylemek zorundayım. "Bana Saklı Vadi denen bir yerde Anka kuşu gözyaşlarını aramamız gerektiğini söyledi. Ve o bizi oraya götürecek şeyi nerede bulacağımı söyledi." Tüm gerçek olmasa da gerçek.

"Anka kuşu gözyaşları." Sterling kelimeler üzerinde kafa yoruyor, içindeki asker su yüzüne çıkıyor, değerlendiriyor, planlıyor. "Saraya dönüp yolculuğa hazırlanmalıyız." Önerisi bir umut taşıyor eylem, belirsizliğin ortasında tutunacak somut bir şey.

"Bekle." Merakımı yenemeyip ondan uzaklaşıyorum ve kavanozun pürüzsüz kenarını izliyorum.

İçine bakarken kapak bir tarafa düşüyor, hiçliği görünce kalbim sıkışıyor. Bir zamanlar teklifimin olduğu yerde bir boşluk. Nyc's Kabullenme omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, hava ilahi varlığın kalıntılarıyla çatırdıyor.

"Ne oldu?"

"Bak." Sterling'e boş kabı gösterdim. "Haberci baykuşun tüyü... gitmiş. Benimle bu yüzden konuşmuş olabilir mi?"

Sterling kavanozu kapar, sununun hâlâ orada olmasını bekliyormuş gibi içine bakar. Gözleri karanlıktan başka bir şeyle karşılaşmayınca bana doğru kayıyor. "Haberci baykuşu nereden buldun ki? Bu bölgede hiç görülmediler."

"Kayıp Şehir'de bir tane vardı."

Arazi aynı zamanda mağara kedileri tarafından da korunuyordu. kanımı tanıdı. Ve kanımı tanıyan bir kapı. Nyc'le ilgili bir imgelem gördüğüm bir odaya girmemi sağlayan bir kapı.

Bunca zamandır beni o mu yönlendiriyordu? Ya da belki kızı, tanrıça Mar? Ne de olsa rüyalar Mar'ın alanıdır ve beni Wurm Ana'nın Günlükleri'ne ilk yönlendiren şey de rüyalarımıdır. Kitabı önce rüyamda, sonra da gerçek hayatta buldum ve merak ettim. Drachen'ı böyle öğrendik. Ve ailemi. Ve şimdi Nyc bir iyilik istiyor.

Bir hareket gözüme çarptı ve rahibeyi ayakta dururken buldum. sunağın arkasında. "Haberci baykuşlar ve mağara kedileri her zaman Nyc'in en sevdiği yaratıklar olmuştur." Solgun dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle bana başını sallıyor.

Yaşadıklarımı ona anlattığımdan çok daha iyi anladığı kesin. Onu daha önce görebildiğimden çok daha kolay görebildiğimi fark ediyorum. Gözlerim Nyc'in varlığının karanlığına alıştı.

Tanrıça bana Drachen'in oğlu hakkındaki efsaneyle ilişkili olup olmadığını hiç söylemedi. İkisinin hiçbir ortak noktası olmadığı için mi? Ya da hangi anne çocuğu hakkında kötü konuşmak ister ki?

Rahibe şaşırılmış görünmüyor. Çenemi eğiyorum ve tanrıların insanlarla doğrudan konuşmasının bir anormallik olup olmadığını merak ediyorum.

Nyc, Queen Aero ile de konuştu. Belki de bu etkileşimler insanların fark ettiğinden daha sık gerekleşiyordur.

Yaşadığım deneyimin ne kadar kutsal olduğunu ve hala ne kadar sarsılmış olduğumu düşünürsek, yaşadıklarımı kimseye anlatmayı da düşünmüyorum.

"Teşekkür ederim." Minnettarlığımı ifade eden basit kelimelerim yaşananların büyüklüğünü anlatmak için çok küçük kalsa da rahibe başını sallıyor

ve bizi kapıya doğru yönlendirerek açık bir kovulma işareti yaptı.

Dışarıda, parlak gün ışığı gözlerime batıyor. Dışarıda bıraktığım peeyi bulup başıma yerleştiriyorum.

Güneşten etkilenmemiş gibi görünen Sterling elimi tutuyor ve beni tapınaktan uzaktaki patikaya doğru yönlendiriyor.

Ormanın sınırına ulaştığımızda, dünya koşan ayakların acelesiyle geri dönüyor. Kimin yaklaştığını görmek için gözlerimi kısıyorum.

Agnar, Blair ve Leesa bize doğru koşuyor, panikleri bulaşıcı.

"Ne oldu?" Sterling elimi çekiştiriyor ve sanki bizi aramaya gönderen her neyse ondan korumak istercesine beni arkasına sıkıştırıyor.

"Drachen tespit edildi!" Blair nefes alıp verirken, sözleri bana fiziksel bir darbe gücüyle çarpıyor.

Geri döndüler... Onları durdurmak için gereken cevapları almadan önce.

YIRMINCI Bölüm

Ter avuç içlerimi ıslatıyor. Onları elbisemin kumaşına siliyorum, Ellerimi kurutmak ve kılıcıma hazırlamak için beyaz cenaze elbiseme kömür sürdüm.

Blair'in sözleri bir yılan gibi etrafımızda dolanıyor.

Lütfen yanılmalarına izin verin.

Kalbim hızla çarpıyor, Nyc'in şifreli ziyaretini hatırlıyorum.

O biliyor muydu? Rahibe biliyor muydu? Bu yüzden mi tapınaktan ayrılmamızı istedi? Hâlâ gitmemi istediği yolda ayaklarıma rehberlik ediyor mu?

Yanımda, Sterling'in ifadesi sertleşiyor, yüzünün çizgileri inançsızlıkla belirleniyor. "Az önce ne dedin sen?" Alçak hırıltısı bir fırtınanın öncesindeki gümbürtüye benziyor.

"Drachen görüldü." Agnar bakır rengi saçlarını deri bir kordonla arkadan bağlıyor. Ciddi ses tonu, açan güllerin, ejderha uçuşlarının ve yaseminlerin kokusuyla ağırlaşan mis kokulu bahçe havasını kesiyor. "Siz emri verir vermez uçmaya ve savaşmaya hazırız."

"Daha önce tatbikat için kullandığımız bir yerdeler, gözcülerimiz de onları bu şekilde tespit etti." Blair başparmağını omzunun üzerinden salladı.

"Askerleri toplayacağız ve birkaç dakika içinde havada olacağız. Eğitim için çoktan sarayda toplandılar. Yapabiliriz-"

"Hayır." Sterling'in gümüş çizgili kanatları otoriteyle açılıyor ve biz binaya girmeyi bitirirken bakımlı çimenlerin üzerine gölgeler düşürüyor. avluya doğru. "Bizi hemen oraya götür. Önce kaç kişiyle uğraştığımızı bilmek istiyorum."

Tereddüt etmiyorum.

Uçuşa hazırlanmak için kanatlarımı açtığımda, Sterling bana kalmamı emredecekmiş gibi ağzını açıyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum, denemesi için cesaretlendiriyorum.

Aramızda ateşi kolayca çağırabilen bir tek ben varım. Leesa da bir ateş elementali olsa da, Eyril olmadan büyüğü zayıf. Ve şimdiye kadar, sadece ateş, saldırdıklarında onları geri kovaladı.

Drachen'a karşı etkili olduğunu kanıtladı.

Sterling başıyla onaylıyor. "Hadi gidelim."

Agnar, Leesa'yı kollarının arasına alır, küçük bedeni güvence altına alınır geniş göğsüne karşı. Güçlü bir sıçrayışla gökyüzüne yükseliyor. Blair de onu takip ediyor, vücudundaki her kası geren gerilime rağmen hareketleri akıcı.

Bastian'ın nerede olduğunu merak etmek için sadece bir dakikam var.

Agnar'ın etkileyici tırmanışını taklit ediyor. Saray bahçeleri küçülüyor

Altımızda, yeşilliklerden ve çiçeklerden oluşan bir goblen toprağa işlenmişti.

Agnar'ın liderliğinde ağaçların üzerinde yükseliyoruz. Güneydoğuya, Dame'ın yumurtalarının saklı olduğu tehlike yuvasından uzağa yöneliyor, ve nefesim rahatlıyor.

Ejderhalar güvende. Şimdilik.

Saray arazisinin ötesine uçtuktan ve sonsuz gibi görünen bir ağaç geçidinin üzerinden geçtikten sonra bir göl görünür. Safir rengi sular, gökyüzünün parlak mavisini yansıtmak için zümrüt yeşilliklerini kesiyor.

Alçalıp sıcak toprak zemine indiğimizde havadaki gerilim artıyor. Yüzümü okşayan esinti, içimde yanan endişenin sıcaklığını soğutmak için çok az şey yapıyor. Etrafımızda, sakın, güneşin öptüğü gün mutlu bir cehalet içinde devam ediyor.

Leesa'nın parmağı işaret ederken titriyor ve ben de onun sıkıntısının izini sürerek cesetlerin yattığı yere gidiyorum. Bir alicorn ailesi -erkek, dişi ve tay- çimlerin üzerine yayılmış, bir zamanlar muhteşem olan kanatları şimdi hala

ve açıklığın canlı yaşamına karşı sade.

Boğazım düğümleniyor. Bu görkemli yaratıklar böyle bir ölümü hak etmemişlerdi ve onların yerine Flighthaven'da bindiğim ruhlu alikorn Zephyr'i hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Sterling görsel bir inceleme yaptıktan sonra, eli kılıcının kabzasında ileriye doğru yürür. "Bölgeyi arayın."

Grubumuz farklı yönler'e doğru yola çıkmadan önce birbirlerine acımasızca bakıyorlar.

Düşen alicornlara doğru acele ediyorum ve dokunmamaya dikkat ederek diz çöküyorum.

Onları. Kanlarının metalik tınısı, ikinci bir kokunun hafif bir ipucuyla birlikte burnuma ulaşıyor.

Tatlılık, çürüme ile renklenmiş.

İliklerime kadar ürperiyorum. Bu koku benim için ama bu üçlüyü bir Drachen'in öldürdüğüne dair hayatım üzerine bahse girerim. Ayrıca, bildiğim kadarıyla, eyrili ithal eden küçük kaçakçı grubu yakalandı ve tüm kaçak mallar yakıldı.

Belki de duyularım bana oyun oynuyor, çünkü bu hiç mantıklı gelmiyor.

Erkeğin gururlu boynuzu parçalanmış ve dişinin gözleri boşluğa bakıyor. Peki ya tay? Boğazımda yükselen safrayı iterek sertçe yutkunuyorum. Kan yok, sadece ölümün solgunluğu var. ve o hafif, hastalıklı tatlı koku.

Kaçamayacak kadar korkmuşlardı ve muhtemelen korkunun onları tüketmesini engellemek için yere indiler.

Bir Drachen'in avlanma yöntemi.

"Bir şey var mı?" Agnar ağaç hattını tarıyor, sesi aciliyetle keskinleşiyor.

Blair çalılıkları kontrol ederken başını sallar. "Henüz bir şey yok."

Ayağa kalkıp kılıcına uzanıyorum ama insan yapımı silahların bu iğrenç yaratıklar üzerinde hiçbir etkisi olmadığını hatırlıyorum.

"Dikkatli ol." Ensemdeki karıncalanma gözlerin bizi takip etmesinde ısrar ediyor. Kötülükle doymuş ağır hava, gergin sinirlerimi daha da yıpratıyor.

"Bu tarafa!" Leesa'nın bağıırışı başımı döndürüyor.

Kız açıklığın kenarındaki çalılıklara doğru koşmaya başlarken Sterling ona en yakın olandır. Sterling onun peşinden koşar, ayaklarının üzerinde dönerken hareketleri akıcı ve zariftir.

"Leesa, hayır!"

Büyüsü tüm zamanların en düşük seviyesindeyken Drachen'in peşinden koşarak ne haltlar karıştırıyor?

Görünmez bir ip kaburgalarımı sıkıyor, zar zor nefes alana kadar geriliyor. Aptal, cesur kız kardeş. Kendi güvenliğini düşünmeden tehlikeye atılmak tam ona göre.

Peşlerinden olabildiğince hızlı koşarken bir yandan da etrafı tarıyorum. çevredeki ağaçlar. Belirgin formlarının oluşturduğu uzun gölgeler korkumu daha da artırıyor. Drachen herhangi bir yerde saklanıyor olabilir. Karanlığın içine sorunsuzca. Şu anda sırtımı dönmek istediğim tek şey güneş.

Ani bir hareket gözüme çarpıyor. Ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor.

Leesa'nın işaret ettiği yerden dört drachen çıkıyor. Soyut formları dallardan damlıyor ve yaprakların altından kabarcıklar çıkarıyor.

En kötü kâbuslarımdan çıkmış gibi, ürkütücü yaratıklar ete kemiğe bürünüyor.

Ejderhanın alter egosunu andıran bir şeye dönüşerek kıvrılıp bükülürler. Yağlı. Siyah. Öldürücü.

Dev gibiler, her biri Ryu kadar büyük.

Artık kıvrımlı olan vücutlarından eyrili andıran siyah bir madde damlayan karanlık dallar çıkıyor. Yaratıklardan biri ağzını açarak sivri, jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkarıyor.

Drachen karanlığın içinden fırlayıp doğruca Sterling ve Leesa'ya yöneldi. Leesa çığlık atıp sendeleyerek geri çekiliyor ve kolunu gözlerinin üzerine atıyor.

Bu işe yarayabilir mi? Eğer bakmazsan, onlar tarafından hipnotize edilmekten kurtulabilir misin? Leesa bunu daha önce de yaşadı.

Bir saniye sonra Sterling ona doğru hamle yapıyor. Sonra, sol bacağı ilerde ve sağ kolu havada, garip bir pozisyonda donup kalıyor.

Hareket etmiyor. Hem de hiç.

Anladığım zaman kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Jasper'ın öldüğü gün Leesa'yı yakalayan aynı trans hali şimdi Sterling'i rehin almış durumda. Sanki Drachen'in dalları zihnine girmiş ve duyularını bulandırmak için bir gölge ağı örüyor. Heykel gibi duruyor ve kesin ölümü bekliyor.

Çaresizlik bağırışımı renklendiriyor. "Sihri kullan!"

Ama Sterling hareketsiz kalıyor, yalvarışlarına yanıt vermiyor, zihninin karanlık labirentinde bir yerlerde kayboluyor. Daha uzaktan bile içimi yoğun bir korku kaplıyor.

Dehşet korkuya dönüşüyor. Sıcaklık düşüyor ve soğuk iliklerime kadar işliyor.

"Kaçın! Yollarından çekilin!" Blair'in uyarısı kulak ardı edilir. Sterling sabit kaldı.

O kadar durgun ki, tanıdığım askerin antitezi. Daha önce hiç yaşamadığım bir dehşet iliklerime kadar işliyor.

Hayır. Sterling değil.

Bugün ölmesine izin vermeyeceğim.

Agnar bağılıyor ama kulaklarımdaki uğultudan başka bir şey duymuyorum.

İçimde uyuklayan kıvılcıma ulaştığımda hava korkuyla yoğunlaşıyor. Karşılık veren bir güç dalgası damarlarımı kavuruyor, taşkın bir nehir gibi içimde patlıyor. Alevler avuçlarımda tutuşuyor, yanıyor Sürünen karanlığa karşı meydan okuma.

Kanatlarımı çırparak, iyi bir görüş noktasına ulaşana kadar havaya fırlıyorum. Tereddüt etmeden, drachen'e saldırıyorum Çift ateş kırbacı.

Grevdeki yapraklar çıtır çıtır küle dönüşür. Çimenler buruşur.

Ancak Drachen'lar etkilenmiyor.

Daha güçlü, daha dirençli oluyorlar. Aleve karşı daha dayanıklı.

Mesafeyi yutan sızan kanatlara sahip grotesk bir gölge canavar Leesa'nın üzerine çullanır.

Bir uyarı çığlığı attım. "Kaçın!"

Leesa yukarı bakar, iki dayanılmaz kalp atışı boyunca donar ve Sonra da kaçıyor. Onu takip eden canavardan kaçmak için yarışırken ona doğru uçuyorum.

Hâlâ tökezleyip düştüğünde izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar uzaktayım.

Blair ellerini savurur ve devasa bir rüzgâr açıklığı bir tırpan gibi keser. Rüzgar Drachen'lara çarparak hızlarını yavaşlatır ve onları havada döndürür.

Karanlık ilerlemeye devam eder, ancak bu manevra Leesa'ya ayaklarını toparlayıp devam etmesi için yeterli zamanı kazandırır Koşuyorum.

Bu sırada Sterling hareketsiz bir şekilde durmuş, gevşemiş çenesiyle canavarlara bakmaktadır.

Adını tekrar bağırdım. Hala cevap yok.

"Onları daha fazla tutamam!" Bir başka rüzgârla Drachen'ı hedef alan Blair'in sesini panik kaplıyor.

Bağırışları beni harekete geçirdi.

Gücüm bir kez daha patlıyor, bu sefer bir alev duvarına dönüşüyor. Blair ve ben yıkımı engellemek için elementlerimizle birlikte çalışıyoruz. ama birleşik gücümüzün yeterli olmayacağını şimdiden biliyorum.

Yer gümbürdüyor ve topraktan yüzlerce -belki de binlerce- kaya ve kök fıskırıyor. Agnar homurdanır ve enkaz dönmeye başlayarak bir girdap oluşturur. "Blair!"

"Buldum!" Blair bir kükreme ile enkazı rüzgârla yakaladı ve Ben yaratıklara daha fazla ateşle vururken hepsini drachen'a fırlatıyor.

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve yüzümden aşağıya damlıyor; kollarım gerginlikten titriyor. Nefeslerim kesik kesik geliyor.

Odaklandıkça kırmızı ve turuncu alevler beyaza dönüşüyor, gücümün son zerresini kullanmak için derinlere iniyorum. Bir çeşit bariyere çarpıyorum ve daha sert itiyorum, garip bir titreşim uğuldayana kadar tekrar tekrar çarpıyorum

İçimde. Kemiklerime kadar işleyen çingirak daha da güçleniyor ve tüm varlığıma yayılıyor.

Son bir itişten sonra bariyer parçalanıyor. İçimden bir cehennem patlıyor, daha önce yarattıklarımın daha sıcak ve daha güçlü. Devasa alev fırtınası düşmanımıza doğru ilerlerken güneş kadar parlak bir şekilde parlıyor.

Ateş onlara çarptığında, drakenler tiz çığlıklar atar ve hayalet formlarına geri dönerler. Et bir kez daha gölgeye dönüşür ve gölge kabarcıklar halinde küle dönüşür, rüzgar ve toprak drachen'i ateşli tuzağın içine daha da itmeye yardım ederken çırpınır ve kıvrılır.

Hâlâ ıgık atan hayalet benzeri drachen parçalara ayrılmaya başlar. Sanki şekil verilmiş bir kabustan başka bir şey değillermiş gibi binlerce yağlı siyah gölgeye sızarlar ve bizden hızla uzaklaşırlar. baş döndürücü hızda.

Yorgunluk uzuvlarıma ağır geliyor, ama tehdidin geçmesini bekliyorum. Gücümü serbest bırakmadan ve neredeyse rahatlamadan önce yok oluyorum. akıl taşları, kökler ve toprak düşüyor. Rüzgar durdu. Leesa dizlerinin üzerine çöküyor, yüzü solgun.

Aceleyle kız kardeşimin yanına gittiğimde beni el sallayarak uzaklaştırıyor. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sadece nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sterling!" Ona doğru koşarken birkaç kez göz kırpmıyor, sonra etrafına bakıyor.

Göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyor, trans nihayet bozuldu.

Ona ulaştığımda bir kolumu titreyen bedenine doluyorum.

Bana doğru eğildi. "Kahretsin, neredeyse beni yakalıyorlardı. Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Gücsüzdüm. Gittikçe güçleniyorlar."

"Biliyorum. Ateş tek başına bu sefer geri çekilmelerine neden olmadı." Sterling'e destek olmak için kolunu omzuma atıyorum. "Gel hadi. Seni geri götürmeliyiz."

Başını zorlukla salladı, vücudu zayıflamıştı ve kendi gücünden çok benim gücüme güveniyordu.

Agnar ve Blair yakınlarda geziniyor, prenslerinin mücadelesini izlerken yüzleri asık.

"Uabilir misin?" Hâlâ ağır ağır nefes alan Blair, Sterling'in diğer kolunu tutar.

Sterling'in boğazı düğümleniyor ve gözleri göl kenarındaki açıklığı sanki ilk kez görüyormuş gibi geziniyor.

İndiğimizden beri manzara değişti. Zemin çalkalanmış çamur, yer yer pişmiş ve diğer yerlerde kavrulmuş. Hiçbir şey

Agnar ve Blair'in birleşik element saldırılarından geriye yumruk büyüklüğünde bir kayadan daha küçük bir şey kalmadı. Bunun bir şehir ya da kasabada gerçekleşmiş olması halinde ne kadar kötü olabileceğini düşünüp ürpermekten kendimi alamıyorum. "Evet." Sterling saçlarını yüzünden silkeleyerek sıcak yüzünü ortaya çıkartıyor.

Burnu ve alındaki kızarmış deri. Sıcak kahverengi gözleri beni buluyor.

"ünkü beni kurtardın. Yine kurtardın."

"Her zaman." Gülümsüyorum, gözlerinde hâlâ var olan korkuyu kovmaya çalışıyorum. "Eğer ölürsen seninle evlenemem."

Bu deneyimden tek bir iyi şey çıkarabilirsem, o da gerçek ya da sahte olsun, Sterling'in nişan duyurusunun önemli olmadığını fark etmemdir. Bana danışmamış olması bile artık umurumda değil.

Birincisi.

Benim için önemli olan o. O hayatta ve sağlıklı olduğu sürece hemen hemen her şeyle başa çıkabilirim.

"Haklı olduğu bir nokta var." Blair geri adım attı. "Agnar, Leesa'yı al ve git. Sterling, sana bir destek vereceğim."

Saraya geri dönmek sessiz bir olaydır, tek ses acele eden rüzgâr ve Sterling'in ağır nefes alışlarıdır.

Kişisel balkonuna normalden daha az zarafetle iniyoruz, ama en azından sihrimi o kadar uzun süre sabit tuttuktan sonra yüzüstü düşmemeyi başarıyorum. Sterling'in dizleri tutmuyor ve kendini yakalamadan önce korkuluklardan aşağıya sıçırıyor.

Kralın kamarasının tüm girişlerinde nöbet tutan muhafızlar hemen yaklaşıyor, endişeleri çatık kaşlarına kazınmış. "Prens iyi mi?" Soruyu soran muhafız sesine bakılırsa genç olmalı ama giydikleri miğferler neredeyse yüzlerini ayırt etmek imkansızdı.

"Bir şifacı getirin." Kendi korkumu ve yorgunluğumu otoriter bir ses tonuyla gizliyorum. "Drachen'la savaştık ama içlerinden biri Prens'in enerjisini hortumladı."

Genç muhafız tereddüt etmeden uzaklaşır, botlarının şakırtısı uzaklarda kaybolur.

Sterling endişeyi geçiştirmeye çalışır. "Ben iyiyim. Sadece biraz oturmam gerekiyor."

Ama yalan havada ağır ağır asılı duruyor, bacakları yatak odasına doğru kısa yürüyüş boyunca sallanırken herkes tarafından görülebiliyor. Gümüşü kanatları,

Genelde çok asil olan elbiseleri, o onları kaldırmadan önce yere doğru sarkıyor. Leesa, dönüş yolu boyunca dinlenebildiği için kayarak uzaklaşıyor,

oturma odasına doğru çekiliyor.

Blair ve ben Sterling'i yatak odasındaki sandalyeye oturttuk.

Birkaç dakika sonra Leesa elinde bir bardakla geri döner.

"Al." Sterling'e içki ikram ediyor. "Saldırımdan sonra, bira yardımcı oldu

sinirlerimi yatıştırmak için. Ama bulabildiğim tek şey buydu." Kokusuna bakılırsa viski.

Kız kardeşime bakıyorum, ne zaman bira içmeye başladığını merak ediyorum. Flighthaven'a gitmeden önce bu şeyden nefret ederdi, hatta Kokuyu duyunca burnunu kırıştırdı.

Belki de Flighthaven'ın stresi ya da kaçırılması fikrini değiştirmiştir. Onu daha sonra bu konuda kızdırmak için aklıma bir not alıyorum.

Şimdilik sessiz kalıyorum, sönmüş bir alevden çıkan duman gibi etrafımızı saran gerilimi hafifletmek için bir şey -herhangi bir şey- yapma ihtiyacını anlıyorum.

"Teşekkür ederim." Sterling bardağı başıyla selamlayarak kabul ediyor. Parmakları soğuk yüzeye karşı hafifçe titriyor, metanetine ihanet ediyor.

yüz hatlarına boyanmış. Yudumluyor, sanki yakıyormuş gibi yarısına kadar öksürüyor.

Belki içki onu ısıtır. Güçlü sıvıyı yudumlarken gözlerimi ondan, sevdiğim adamdan ayırmıyorum ve kalbim sıkışıyor.

Etrafımızda, yatak odası çok hareketsiz hissediyor, her nefes ve değişim on kat büyütülmüş. Sürüp giden tedirginlikten ya da kalkmayı reddeden sisten kaçış yoktur. Korku sürekli bir yoldaş olarak kalır. Her gölge, perdelerin her hareketi, bir başkasına yol açabilir.

üstümüze gelene kadar kaçırdığımız bir saldırı.

Bakışlarım balkona kayıyor, yarı yarıya göremediğimiz köşelerden gölgelerin sıçramasını bekliyorum.

Önce Leesa, sonra Sterling. Belki de paranoyakça konuşuyorum ama Drachen'lar en sevdiğim insanları büyülemeye meyilli görünüyorlar.

Tedirginliğimi üzerimden atıp olumluya odaklanmaya çalışıyorum. Hepimiz Drachen'la yüzleştik ve hayatta kaldık.

Bunun yerine bu düşünceye, onu besleyen umutla birlikte, alevlerimi kullandığım kadar şiddetle sarılacağım.

Nihayetinde umut ışığın bir başka biçimidir ve yaklaşan karanlığı kovmak için alabileceğimiz tüm ışığa ihtiyacımız olacak.

Bölüm Yirmi Bir

Yorgun bir zihinle Sterling'in yanına kayıyor ve bir elimi koluna koyuyorum. Akşam yemeği saatler önceydi, ama doyurucu bir yemek yedikten sonra bile,

Yorgunluk yüzüne kazınmış. "Nasıl hissediyorsun?"

Homurdanarak beni başından savmaya çalışıyor. "Gerçekten, Lark, yaralı değilim."

Beni uzaklaştırmak için gösterdiği zayıf çabalara direnerek kendimi sıkıca tutuyorum. "Tamam, sert çocuk. İki saniyeliğine egonu bir kenara bırakıp yardım kabul etmeye ne dersin? Görünürde bir yaran olmayabilir ama ayaklarımın dibine yığılırsan, o ağır kıcını kaldırmamı bekleme. Çünkü böyle bir şey olmayacak. Agnar ve Blair muhtemelen Zaten uyuyorum, bu yüzden yardım için onlara koşamam ve gardiyanların içeri girip seni yerde onursuz bir yığın halinde görmelerini istemediğini biliyorum."

Göğsünün ve karın kaslarının sert kütlesini dürtüyorum. "Eğer seni kaldırmak ileriki bir tarihte beni görmek istediğın bir şeyse, sana önerim çalışmayı bırak. Bu kasların çok ağır." Ofluyor. "Yorgunum ama *o kadar* da değil."

Sterling, banyosunu bitirdikten sonra giymesi için ısrar ettiğım terlikleri tekmelerken homurdanmaya devam ediyor.

Ona kendim yardım ederdim ama o zamanı Leesa'yı kontrol ederek geçirdim.

Bu sefer drahenlerin büyüüne kapılmamayı başarmış olsa da, onlarla tekrar karşılaştıktan sonra hâlâ mücadele ediyor gibi görünüyordu. Hiç şüphe yok ki bu onun için korkunç anıları canlandırdı ve onu

ve çabuk sinirlenirdi. Onu Bastian'la bıraktım ve odasından çıkarken ona minnettar bir bakış attım.

"Yardım kabul etmek bu kadar zor mu?" Muhtemelen ihtiyaç duyduğundan daha fazla özen göstererek onu pelüş yatağı yatırıyorum, battanileri

yatmasına izin vermeden önce bir elimle. Sonra, kendime engel olamayarak, arşaları koruyucu kalkanlar gibi nazikçe etrafına doluyorum. "Annem öldürüldüğünde sen benim yanımdaydın. İzin ver iyiliğinin karşılığını vereyim."

Alt dudağı içeri kıvrılıyor ve başka bir protestoyu ısırdığını biliyorum. Onun yerine, daha fazla hamur işi olmadığı söylenmiş bir ocuk gibi görünüyor.

O daha fazla tartışmadan ben devam ediyorum. "Bana saldırıdan bahset.

Nasıl hissettirdi?"

Bir tereddüt. "Bu sefer farklıydı."

Jasper'ın öldüğü gece, Sterling yaşadığı deneyimi her şeyden çok bir bilgilendirme ve strateji oluşturma fırsatı olarak paylaştı. Leesa'nın aksine, ilk saldırıda Drachen onu sadece sersemletmişti.

Jasper onu kurtarmak için koşmadan önce bir anlığına.

Anlık olsun ya da olmasın, Drachen'ın onu bu kadar kısa sürede iki kez büyülemiş olması beni tedirgin ediyor.

Onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Nereden geldiklerini, ne istediklerini. Kurbanlarını nasıl seçtiklerini. Onları nasıl durduracağımızı. Bazen iz bırakmadan öldürürler, bazen de avlarının boğazını parçalayıp kanını yerler. Bu şekilde

Canlıları dehşetle felç etmek özellikle gizemini koruyor,

ve bu tür bir saldırının ne tür bir kalıcı etkiye yol açabileceği konusunda hiçbir fikrimiz yok.

Leesa tek bir saldırıdan dolayı dayanılmaz baş ağrıları yaşıyor.

Bildiğimiz kadarıyla, çoklu büyülenmeler kümülatif veya daha güçlü etkiler.

Belirgin bir rahatsızlık içinde ağırlığını kaydırıyor ve dikkatini duvarın boş bir bölümüne veriyor. "Korku dolu bir uçuşuma dalmak gibiydi.

Baktığım her yer karanlıktı ve beni peneliyordu,

Her parama korku fısıldıyordu. Sadece dışarıda değildi, Lark.

Sanki kafamın içindeymiş gibi hissettim. Bedenim düşüyordu ve aynı zamanda zihnim de düşüyordu. Hareket edemiyor ya da hiçbir şey yapamıyordum."

Günler önce gördüğüm, içimi ve dışımı karanlığın kapladığı rüyamın yankısı yüzeye çıkınca midem bulanıyor. Sadece, benim karanlığım rahatlatıcı bir sığınak sağlarken, onunki bir mezardı.

Yanağını okşuyorum. "Kulağa korkunç geliyor."

Yatağın etrafında dolaşmanın bir anlamı olmadığını düşünerek, onun üzerine tırmandım. Daha çok üstüne çıkıyorum. Sonra kaymadan önce tüm vücudumla üzerine çıkıyorum.

Maskaralıklarına gülüyor, ben onun üzerinde süzülürken sıcak gözleri beni takip ediyor. Battaniyeleri kaldırıyor ve ben de yanına kıvrılıyorum. Ben battaniyenin altında yumuşak şiltenin üzerinde kıpırdanırken o da benimle birlikte yer değiştiriyor, böylece yüz yüze kalıyoruz.

"Öyleydi. Korkunç bir dehşet ve hiçbir ışık ya da sıcaklık belirtisi olmayan bir karanlık." Gözlerini kırpmadan önce gözlerinde kırılmalılık titreşiyor.

Parmakları kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Ve şimdi bu lanet baş ağrısı bir türlü geçmiyor."

"Buraya gel." Kollarımı ona açtım.

Tereddüt etmeden, bana doğru yerleşti.

Onu kendime çekiyorum, vücudunu sanki yeniden birleşmiş iki yapboz parçasıymışız gibi kendime uyduruyorum ve başını göğsüme yaslıyorum. Okşuyorum onu

Boynunda, parmak uçlarımla nabzının üzerinde durup güven verici tınıyı hissediyorum. Bir titreme bedenimi sarsıyor.

"Seni kaybedeceğimi sandım." Günün olayları battıkça, Duygu boğazımı tıkıyor ve burnum sızlamaya başlıyor. "Sana hareket etmen için bağıırıyordum ama yapamıyordun. Kapana kısılmıştın ve tek yapabildiğim

Boğazın parçalanmış bir şekilde yere yığıldığını hayal et."

Burnumu çektim ve Sterling beni sıktı. "Seni korkuttuğum için özür dilerim, ama ben iyiyim. Söz veriyorum. Seni asla terk etmeyeceğim." Doğrulup yüzünü boynuma gömüyor.

Nefes verışı tenimi ısıtırken, mahkeme oyunlarının ve nişanların - sahte ya da gerçek- hiçbir önemi olmadığını bir kez daha anlıyorum.

Geceleri birbirimizin kollarına sarılarak geçirmek bunu yapar.

Birkaç dakika içinde uykunun kucağına kayarken nefes alıp vermesi yavaşlar.

Hemen ardından ben de onu takip ediyorum, kalbinin sabit ritmi beni karanlığın korkulacak bir şey olmadığı, aksine

Umutun alevlendiği, bir kıvılcım beklediği yer.

Bir Şey beni sarsıp uyandırdığında ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyorum.

Gözlerim açılırken kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Kıpırdamadan duruyor, beni neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyorum.

Hiçbir Şey yok.

Ses yok, hareket yok. Adrenalinle dolup taşan uykumdan beni neyin çekip çıkardığını söyleyecek hiçbir Şey yoktu.

Sonra yanımdaki boşluğu fark ettim. Sterling yatakta değil.

Görüşüme yapışan gölgeleri göz kırparak uzaklaştırıyorum ve uykumu bölen garip varlığu çabucak buluyorum.

Yatağın yanında duruyor, ay ışığı etrafını aydınlatıyor. Kolları iki yanında sallanıyor, ürkütücü derecede boş bakışları bana sabitlenmiş. Işık gözlerinden sanki camdan yapılmış gibi parlıyor. Başını üç kez sallıyor.

Duraklar.

Sonra tekrar sallar.

Dudakları hareket ediyor ama ses çıkmıyor.

Uyurgezer mi? Rüya mı görüyor?

"Hey." Beni tutan belirsizliğu uzaklaştırmak için mücadele ediyorum hareketsiz. "Neler oluyor?" Hafifçe titreyerek koluna dokunmak için uzandım.

Cevap vermiyor.

Parmaklarımın altındaki teninin soğukluğu doğru gelmiyor.

Zihnime sızan korkuyu bir kenara itiyorum, Sterling'in asla beni incitecek bir Şey yapmazdı. "İyi misin? Başın hala ağrıyor mu?"

Gözlerini kırıştırıyor, koyu kahverengi gözlerindeki boş parıltı karanlık suların altından yüzeye çıkıyormuş gibi geri çekiliyor. "Ben... bilmiyorum. Yataktan çıktığımı hatırlamıyorum."

Sterling geriniyor, sonra bir elini yüzünde gezdiriyor ve odaya göz gezdiriyor.

İçkiyi fazla kaçırmış bir adam gibi kelimeleri kafa karışıklığuyla bulanıklaşıyor. Ama sadece bir bardak içtiğini biliyorum... *saatler* önce.

"Bir şey söylemeye çalışıyor gibiydin. Bir şeye mi ihtiyacınız var? Senin için getirebilirim." Yorganı geri itmeye başladım. "Tabii tuvaletini yapmak için kalkmadıysan. Onu senin için alamam."

"Hayır." Gülüyor, her zamankinden daha kendinde görünüyor. Etrafına bakınarak omuz silkiyor ve bu bir başka esnemeye dönüşüyor. "Tek ihtiyacım olan şey uyku. Ve sen."

Yatağa geri sürünüyor. Bir kolunu üzerime atıp bana sokulurken bile hareketleri mekanik.

Kısa süre sonra nefes alış veriş i düzleşiyor, uykuya geri döndüğüne dair sessiz bir güvence. Ama şimdi tamamen uyanığım.

Burada uzanmış, yukarıdaki gölgeliğe bakarken, Sterling'in boş bakışlarının görüntüsünü ya da Leesa'nın uzak bakışlarının anısını aklımdan çıkaramıyorum

Gün boyunca.

O gece Kayıp Şehir'de Agnar'ın başında duran Leesa'nın görüntüsü gözümün önünden geçiyor. O da sanki nişanlıymış gibi davranmıştı. Duyamadığım bir konuşma yapıyordu. Ama o sırada elinde küçük bir nesne tutuyordu.

Belki de sadece bir tesadüftür.

Ben de gecenin bir yarısı uyandım ve ağır düşünceler içindeydim. Son zamanlarda olanlardan sonra Hepimizin biraz sarsılmış olması sürpriz oldu.

Yine de, tenimde gezinen huzursuzluk devam ediyor. Acaba Kafa karışıklığı ve uykusuzluk Drachen'ın saldırısının artçı etkileri olabilir mi? Eğer öyleyse, belirtiler ne kadar sürecek? Sonunda kaybolacaklar mı, yoksa Sterling hayatının geri kalanını bunlarla uğraşarak mı geçirecek?

Sterling'in kolunu göğsüme bastırdım, onu tüm benliğimle kucakladım. ben kaygı sarmalımı durdurmaya çalışırken. Gerçek şu ki, geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbirimizin yok. Bu yüzden sorun ödünç almanın ve bir şeyler üzerinde stres yaparak kendimi yıpratmanın bir anlamı yok.

bu asla gerçekleşmeyebilir.

Tirene'de bir yerlerde -belki de sarayın yakınlarında- bir kardeşim olduğu bilgisiyle kendimi rahatlatmaya çalışıyorum ama Heyecanım neredeyse yükseldiği kadar çabuk azalıyor. Onu nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yok ve diğer her şey üzerime baskı yaparken, anlamsız bir şey için ayıracak zamanım veya enerjim yok. büyük bir girişim.

Saklı Vadi cevapları barındırıyor, bundan eminim. Ve Nyc'in bahsettiği yönleri unutulmuş kanatta bulur bulmaz, anka kuşlarını orada bulmak için yola çıkacağım.

Sabah ışığı ipek perdelerin arasından süzülerek kraliyet yemek salonunun yüksek tonozlu tavanlarına yumuşak bir parıltı yayıyor. Oda resmi yemek salonundan çok daha küçük ama yine de büyük birkaç düzine insanı oturtacak kadar.

Uzun dikdörtgen ahşap masada en yakın halkamızın arasında oturuyorum. Sterling, Agnar, Bastian, Blair ve Leesa masayı çevreliyor ve Dowager Kraliçesi Alannah Sterling'in solunda oturuyor.

Drachen ile karşılaşmamızı duymuş ve hayatta kalan tek çocuğunun hâlâ sağlıklı olduğunu kendi gözleriyle doğrulamak istemişti. Sterling'in odasında yemek yerine, dumanı tüten yemek tabaklarıyla dolu kahvaltı masasının etrafında toplandık. Sterling'de her zaman olduğu gibi yemekler iyi ama aşırı değil. Kabarık yumurtalar,

Taze meyveler, doyurucu sosisler, tereyağlı sıcak ekmek ve bir dizi reçel ve komposto, sulanan ağızımı baştan çıkarıyor.

Bu ritüelde rahatlatıcı bir aşinalık var, ama bakışlarım sürekli Sterling'e kayıyor. Gözlerinin altındaki gölgeler bir kavganın solan morlukları gibi.

Dün geceki tedirgin edici hayalet değil,

Bu yüzden daha rahat nefes alıyorum. Yine de görünüşü, annesinin eline dokunmak ve onu kontrol etmek için uzanıp durmasına yetiyor.

Onun nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. Drachen'la savaşırken ölme ihtimalimin olduğunu bilmek ne kadar korkutucu olsa da, Alannah'nın yaşadığı acıyı asla yaşamayacağımı bilmek beni teselli ediyor. İnsanın çocukları da dahil olmak üzere tüm ailesini kaybetmesi özel bir tür işkence.

"Ekmeği uzatır mısın?" Agnar'ın sesi sesi kesiyor

Çatal bıçak şingirtıları ve savaşa hazırlanır gibi tabağını sosis ve yumurtayla dolduruyor.

Elimi uzattığımda parmaklarım somunun sıcak kabuğuna değiyor ve bu da beni şimdiki zamana geri çekiyor. "Düşünüyordum da."

Blair'in çatalı ağzının yarısında duraklıyor. "Kulağa tehlikeli geliyor." Gözlerimi devirerek bu yorumu ve Agnar'ın kıs kıs gülüşünü duymazdan geliyorum.

"Her neyse, zihninizi bir drachen'den korumanın bir yolu olup olmadığını bilen var mı? Eğer kendimizi korku tarafından yutulmaktan koruyabilirsek, onları yok edebilir ya da en azından bir adım daha yaklaşabiliriz."

Güvendiğim birkaç kişiden biri olan ve sarayı avucunun içi gibi bilen Rhiann'dan, Nyc'nin orada olabileceğini söylediği gizemli yönleri bulmak için eski kanadı aramasını istemiş olsam da, bu, korumamız gereken savaş planının sadece bir parçasıydı kendimizi. Drachen tarafından çağrılan o felç edici korkuya karşı kalkan olarak kullanabileceğimiz bir şey -herhangi bir şey- ummaktan kendimi alamıyorum.

Agnar gülüyor, savaş yaraları içindeki yüzü neşeye aydınlanıyor. "Eğer böyle bir şey olsaydı, insanların şişenin dibinde cesaret bulmasına gerek kalmazdı."

Bulaşıcı kahkahasının altında, içimde daha sıkı bir şekilde kıvrılmaya devam eden aynı aciliyet ipliğini hissediyorum. Hepimiz boşa kürek çekiyoruz, korkuyu kovmanın yollarını bulmaya çalışıyoruz. Sadece topraklarımızı değil, zihinlerimizi de istila edebilecek bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek.

"Hey, Agnar bir şeylerin peşinde olabilir." Leesa'nın koyu altın sarısı dalgaları sabah ışığını yakalıyor. "İnsanlar Eyril'in onlara cesaret verdiğini iddia ediyor korktuğunda. Zihninizi bir Drachen'dan koruyamayabilir ama bu da bir başlangıç."

Her zaman bilgin olan Bastian bir kaşını kaldırıyor, ela gözleri bir ilgi kıvılcımını yansıtıyor. "Eyril mi? Bunu daha önce duyduğumu söyleyemem."

Sterling kahvesini yudumluyor, fincanı yere bırakırken yüzünü buruşturuyor. "Eğer bu baş ağrısı geçerse, arşivleri tarayacağım. Belki orada toza dönüşmemiş ya da gümüş balığı tarafından yenmemiş bir şey."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Fazla umutlanma." Sesimdeki gerginliği engelleyemiyorum. "Arşivler tam bir karmaşa. İşe yarar bir şey bulmak sonsuza kadar sürebilir."

"Krallar neyin yazılacağı ve korunacağı konusunda takdir yetkisine sahip olduğunda tarihin nasıl karıştığına bakın." Acı Bastians'ın

sözler. "Ve şimdi burada, somut bilgiler yerine bilmeceler ve söylentiler arasında eleme yapıyoruz. Alınmayın, Veliaht Prens Knox, Kraliçe Alannah."

Blair ciddi bir şekilde başını sallıyor, neşeli yüzünün çatlayıp altındaki askeri ortaya çıkardığı nadir anlardan biri.

Hepimiz gerçek ve mecazi duvarlara çarpmaktan yorulduk. Ama belki de, sadece belki de, bizi aramaya devam ettiren ve hayatta kalmanın gece fısıldanan bir peri masalından daha fazlası olduğuna inanmamı sağlayan çekecek bir iplik bulma umududur. Ne de olsa, New York ve o karanlıkta saklı sırları bilen tanrıça.

"Tirene'deki diğer büyük kütüphaneye uğrayabilirim." Blair parmaklarının arasında dalgınca bir çatal çeviriyor. "Özel bir kütüphane, para içinde yüzen soylu bir aileye ait. Denemeye değer olabilir."

Küçük bir mucizeye ihtiyaç duyduğumuzu, zaman daralırken samanlıkta iğne aradığımızı anlayan kolektif bir mutabakat mırıltısı var.

"Krallar arşivleri temizlediğinde her şey kaybolmaz. Ama sanırım ben yardımcı olabilirim." Alannah'nın sesi iyi dövülmüş bir bıçak hassasiyetiyle havayı yarıyor. Bir ısırik meyveyi özenle bitirirken tüm gözler dul kraliçenin üzerinde toplanıyor. "Sen sönümlenmeden bahsediyorum."

Sterling'in yüzünde beliren şaşkınlık benimkini de yansıtıyor. "Sönümlenme mi?"

Öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, içindeki asker uyanık ve arayış içinde.

"Tanrılar ruhunu şad etsin, baban bundan uzun zaman önce bahsetmişti." Alannah benimle bakışlarını kilitlenmeden önce oğluna gülümsüyor. "Rex'e göre, geçmişteki tüm ejderha çağırıcılar ejderha duygularının saldırısını uzak tutmak için bu beceride ustalaşmayı öğrenmişler. Yine de herhangi birinin biraz pratikle sönümlenmeyi öğrenmemesi için bir neden göremiyorum ya da drachen'in duygularınıza karışmasını engellemek için neden işe yaramasın?"

Şimdi düşününce, şu kelimeye rastladığımı hatırlıyorum Araştırma yaparken okuduğum kitaplardan birinde *sönümlenme*. Yazar açıklama yapmadan geçiştirmişti, bu yüzden ne olduğundan emin olamadım.

Yani. Artık bildiğime göre, Alannah'ın mantığı doğru. Ejderhalar Drachen'dan kaçtıklarında, kolektif dehşetleri beni ezdi ve beni de kaçmaya itti. Yansıttıkları paniğin gücü vücudumun kontrolünü ele geçirdi, beynimi baypas etti ve beni duygularımın yönlendirdiği bir karmaşaya dönüştürdü.

"Duygulara karşı zihinsel bir kalkan mı?" Sanırım anlamaya başlıyorum. Sterling'i benden çalmaya çalışan kötülüğe karşı bir bariyeri tarif ediyor. "Kocanız bunu nereden biliyordu?"

"Kesinlikle. Sönümleme olmadan, bazen bir ejderha çağırıcının zihni gerginlik altında kırılabilir. Çok eski bir kitapta bu süreç hakkında bir şeyler okumuş ve bu beceriyi kendi kendine öğrenmeye karar vermiş. Hangi sebeple, bilmiyorum." Alannah'nın soğukkanlı tavrında bir parça hüznün var. "Ama şimdi, kocamın eylemlerinin ilahi müdahale tarafından yönlendirildiğini düşünmeden edemiyorum, böylece ben de sana nasıl yapılacağını öğretebilirdim. sönümlemek."

Kral Rex'in yıllar önce Alannah'ın bana bu beceriyi öğretebilmesi için sönümlemeyi öğrenmesinde tanrıların parmağı olabileceği düşüncesi aklımı başımdan alıyor.

Sterling'in bakışları benimkilerle buluşuyor. Koyu renkli, altın benekli gözlerinde parıldayan umut bana karanlığın içindeki ışığı bulmamız ve ona tutunmamız gerektiğini hatırlatıyor.

Eğildim, dikkatim yaşlı kadının üzerindeydi. "Bize nasıl yapılacağını öğretebilir misin?"

Duraklıyor, çatalı tabağının yarısına kadar geliyor ve soğukkanlı yüzünün ardında çarkların döndüğünü anlayabiliyorum. "Sönümlemek için," diye yavaşça başlıyor, sanki uzun zaman önce aldığı bir dersi hatırlıyormuş gibi, "kişi kendi büyüsunü derinlemesine çekmeli. Serbest bırakılmadan hemen önce, içinizde filizlendiğini hayal edin." Elleri havada hareket ederek görünmeyen bir enerjinin toplanmasını taklit ediyor.

Onun sözleriyle, bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Agnar ve Blair'in dün drachen'i fiziksel olarak püskürtmek için yaptıkları şey buydu.

"Sonra onu orada tut. Yerinde." Parmakları kıvrılıyor, mimik yapıyor Önünde bir şey tutuyor ve buzdan bir kalkan oluşuyor. "Bu sadece sana bir fikir vermek için. Gerçek bir şey oluşturmamalısın. Sadece Bu büyüü dünyanın geri kalanıyla aranızda bir barikat olarak hayal edin. Somut tuğlalar ve harçlar değil, zihinsel bir yapı.

ruhunuz. Bir kale görevi görerek dış duyguları uzaklaştırır ve yalnızca gerçek duygularınızın içinde yankılanmasına izin verir."

Tabağımı geri itiyorum, dul kraliçeyi izlerken bir lokma daha yiyemiyorum. "Bu inanılmaz."

Masadaki herkes dikkatini ona verdiğinde, kızarır ve buzdan kalkarı kaybolur.

Alannah'nın omuzları zarif bir omuz silkmeye kalkıyor, bir şekilde hem belirsizliği hem de kraliyet güvenliğini ifade eden kraliçe gibi bir jest.

"Bunun sizi drahenlerden koruyup korumayacağını ya da ejderha çağırıcı kanı taşımayanlara yardım edip etmeyeceğini bilemem. Ama bu bizim en iyi şansımız."

"Teşekkür ederim." Sonsuzluk gibi gelen bir korkudan sonra, kalbim umuda benzer bir şeyle kabarıyor. Sterling'e döndüğümde, gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu ve yeni keşfedilmiş bir kararlılıkla parladığını görüyorum.

Gelecek bir kez olsun bizi yutmaya hazır bir mengene gibi görünmüyor. Eğer birlik olur ve tehditle birlikte yüzleşirsek, bizi avlayan karanlığı yenme şansımız olabilir.

Yirmi İkinci Bölüm

Kraliçenin salonu lavanta ve balmumu kokusuyla ağırlaşmıştır; bu koku, ter içinde bekleyen askerlerin metalik tınısıyla tam bir tezat oluşturmaktadır. odanın ortasında dikkat.

Eğitim için gelen ilk grupta karma askerler yer alıyor, ejderhacılar, muhafızlar ve hizmetçiler. Liderlik pozisyonunda olanlarla başlamaya karar verdik çünkü geçen sefer öğrendiğimiz gibi, eğer Subaylar kaçarsa, geri kalanlar panik ve kaosa sürüklenir. Drachen'in üst rütbeler çöktüğünde alt rütbeleri etkilemesine bile gerek kalmadı.

Sert yüzlü askerler ve temkinli hizmetçilerden oluşan tuhaf bir topluluğun başında duruyorum, sanki sihirli bir tatbikattan ziyade bir tür tuhaf dansa katılmak üzereyiz.

Rhiann'ın emrindeki hizmetçiler de oradaydı, gözleri genişti ve her an kaçabilecekmiş gibi bizimle kapı arasında gidip geliyorlardı. Onları suçlayamam. Asla dövüşmeleri gerekmemeli ama korkularına yenik düşmelerine de izin veremeyiz.

Drachen her an yeniden istila edebilir, bu yüzden personel en azından bir korku saldırısına karşı hazırlıklı olmalıdır.

Dürüst olmak gerekirse, subaylar saray personelinden daha heyecanlı değiller. Şüphecilik, sert duruşlarının yanı sıra periyodik olarak homurdanmalarından ve başlarını sallamalarından da anlaşılıyor. Ve her şeyin altında ortak bir terör unsuru yatıyor.

Sterling ve Alannah gruplandırılmaları ve kurulumu yönetti.

Dışarıda pratik yapmak daha mantıklı olsa da, Alannah

bize öğretebilecek tek kişi. Bugün kendini eğitim alanlarına gidecek kadar güçlü hissetmiyordu.

Sterling'in burada olmasını ne kadar istesem de, onun kraliyet meseleleri var.

ve kraliyet konseyiyle birlikte odasına kapanmış durumda. Odadaki tüm hoşnutsuz yüzlere bakıyorum ve şansının yaver gittiğine karar veriyorum.

"Önünüzde bir bariyer olduğunu hayal edin, sizi dünya." Alannah'nın narin sesi gerginliği kırıyor, sert ama kaba değil. "O kadar güçlü ve yoğun ki hiçbir şey içinden geçemiyor. Ne bir düşünce ne de bir duygu."

Agnar onun yanında duruyor, delici mavi gözleri herhangi bir itaatsizlik ya da alay işareti için safları tarıyor, ama çoğunlukla Katılımcılar huzursuzluk ve sabırsızlık sergiliyor. Oturum bir süre önce başladı ve çok az ilerleme kaydedildi. İstek var, ancak zihinsel kalkanlar oluşturmaya çalışmak her zamanki sihrimizi kullanmaktan farklı hissettiriyor. Öğrenme eğrisi dik ve kimsenin seyirci önünde kendini aptal yerine koymak istememesi de yardımcı olmuyor.

"Odaklan." Agnar'ın emirleri, Sterling'in yerine kaptanlığı devraldıktan sonra ona doğal gelen bir otoriteyle yankılanıyor.

"Lindon, hayır. Unutma, sihrini dışarı doğru itmek için ellerini kullanma. Onun yerine içe doğru çekmelisin."

Alt dudağımı ısırıyorum ve bir kahkahayı bastırmak için botlarıma bakıyorum.

Eğitimle ilgili hiçbir şey doğal olarak komik değil, ancak Agnar'ın aynı bilgiyi yaklaşık yirmi farklı şekilde tekrarladığını duyduğuma yemin edebilirim. Ve her denemede, odanın en az üçte birinin ellerini kaldırıp elemental sihirlerini çağıracağına bahse girebilirsiniz.

Bu nedenle şu anda en az üç kişi mermer zemine su damlatıyor. Bir başka avuç dolusu insan ise sanki bir kasırgaya yakalanmış gibi görünüyor ve biz de alanı sarmaşıklardan ve başıboş kayalardan temizlemek zorunda kaldık iki kere.

Hatta Agnar, iki asker girişimlerinde biraz aşırıya kaçıp neredeyse yumruk yumruğa geldiklerinde bir kavgayı ayırmak zorunda kaldı.

Dayanacak bir ayağım olduğundan değil. Şimdiye kadar tüm çabalarımın büyük bir başarısızlık olduğu kanıtlandı.

"Unutma," diyor Alannah, "bu incelikle ilgili bir şey. Güç. Bariyeri önce hayal gücünüzle inşa etmelisiniz

ve sonra bunu gerçekleştirmek için gücünüzü kullanın."

Deniyorum. Tanrım, deniyorum. Gözlerimi kapatıyorum, bir kalkan, bir duvar, lanet olası bir kapı hayal ediyorum. Bir istilayı durdurabilecek herhangi bir şey

istenmeyen dış duygular.

Ateşin tanıdık sıcaklığı parmaklarımı yalıyor, patlamaya hevesli kısıtlamalarından kurtuluyor. Büyümü tekrar dizginliyorum ve alevlerin soğuk, aşılmaz bir taşla dönüştüğünü hayal ediyorum.

Bir subayın büyüü kontrolünden çıkar. Su fışkırır, ancak yere sıçramadan önce bir hizmetçi ellerini kaldırarak öne çıkar ve bir fısıltı kadar nazik bir şekilde onu bir rüzgar akımına hapseder.

Memur bir *teşekkür* mırıldanır ve sinirli bir iç çekişle elemanını geri alır.

"Devam et." Alannah'nın sesi gergin enerji denizinde sakin bir çapa gibi. "Tekrar."

Elemental büyü ve sessiz dualardan oluşan garip orkestramıza devam ediyoruz, her birimiz bu garip kavramın yeni bir yeteneğe dönüşmesine izin vermek için kendi içgüdülerimizle savaşıyoruz. Tüm bu egzersiz sanki doğayı engellemeye çalışıyormuşuz gibi garip hissettiriyor.

Hepimiz arasında, gücünü bastırmak için günlük büyü azaltıcı alan ya da büyümden korkarak yetiştirilen ve onu her zaman sıkı bir kontrol altında tutması öğretilen tek kişi ben olabilirim.

Tabii ki bu ders pek işe yaramadı.

"Kontrol sadece güçle ilgili değildir." Blair odanın karşı tarafında Agnar'dan uzaklaşıyor. Kristal avizenin altında, kumral saçları altın rengi bir parlaltıya bürünerek ona neredeyse ruhani bir görünüm veriyor. "Bu sabit kalmakla ilgili. Hepimiz bu konuda eğitim aldık. silahlar, mızraklar, oklar ve benzerleri. Bu farklı bir silah türü... Düşmana zarar vermek için değil, düşmanın bize zarar vermesini önlemek için kullandığımız bir silah."

Göğsünün önünde mini bir kasırga oluşur, sonra yavaşça vücudunun içine doğru çekilir. Gözleri genişler.

Yüz ifadesinden, neredeyse ölmek üzere olduğunu anlayabiliyorum.

Ama havayı yerinde tutmak çok daha kolay. Kullanmadığınız zaman hiçbir şey yapmadan öylece durur.

Yangın kontrol altına alınmayı sevmez. Asla hareketsiz değildir. Bir mum alevinin en küçük titremesi bile sürekli hareket halindedir.

Parmaklarım titriyor, içime odaklanıyorum, gücümün dallarını topluyorum. Alevleri köze çevirmek gibi bir şey, daha önce sadece nasıl yapılacağını yeni öğrendim. Ateşten bir bariyer kükreyerek canlanıyor, kalp atışlarımla birlikte atıyor.

Çok canlı. Çok vahşi.

Ziva bana yardım et.

Önümdeki hizmetçi geriliyor, gözleri dalgalı ateş duvarına kilitlenmiş.
"Yavaş olun, Leydi Lark."

Alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Doğru. Bu alıştırma alevleri çağırmakla ilgili değil. Kısıtlamayla ilgili. Kontrollü bir nefes vererek, ateşi tekrar sardığımı hayal ediyorum, tıpkı gevşek bir ip parçasını saklamak için makaraya sarmak gibi. Ateşi ısı tenimden dağılıyor ve hava soğuyor, ama kalkan da titriyor ve çöküyor.

Gözlerimi kısarak boş avuçlarıma bakıyorum, hayal kırıklığı göğsümü düğümlüyor.

Agnar bana başını salladı. "Tekrar."

Kendi doğama yenilmeyi reddederek omuzlarımı dikleştiriyorum. Bu kez büyümü hafifletiyorum, şekil ya da amaç almadan ellerimde birikmesine izin veriyorum. Bu garip bir his, genellikle hevesle ortaya çıkan şeyi bastırıyor.

Sıcak, tanıdık bir okşayış tenime yayılıyor. Bu sıcaklığı içime bastırıyor, zarar veremeyeceği bir yere, içimin derinliklerine hapsediyorum.

Hem alev hem de sönümleyici olmaya çalışarak garip, beceriksiz ve zor bir denge kuruyorum. Ter boncukları Alnımdaki dikkatim dağılıyor. Büyü, iradem tarafından söndürülmeden önce bir saniyeliğine parlıyor.

Ya da belki benim inatçılığımdan.

Düşüncelerim padoklarındaki ejderhalara kayıyor, onların duyguları zihnimin arkasında sürekli bir uğultu halinde. Eğer bu konuda ustalaşabilirsem, onların dünya -ve benimki- biraz daha sessizleşecek, biraz daha az tedirgin olacak. Ve eğer sönümleme hepimizin Drachen tarafından büyülenmesini engelleyebilirse?

Boynumu döndürüyorum ve bin beşinci denemeye hazırlanıyorum.

Hadi ama. Topla kendini.

Bu kez biraz saparak, bir bariyerden ziyade bir filtre, bağlantıyı yumuşatacak ama susturmayacak bir şey hayal ediyorum. Bunu yaparken, ben

ince bir değişim hissediyorum. Nefesim kesiliyor.

Vay anasını. Bir şey mi buldum?

Büyüyü güçlendiriyorum, daha sıkı dokuyorum.

Padoktan yayılan yeni bir his-endişe-içime akıyor.

Ejderhalar duygularımın azaldığını ve endişelendiğimi hissedebiliyorlar.

Hepsi iyi mi?

Zihnim onlara ulaşıyor, ama panik kök salmadan önce, havadar bir tril sessizliği kesiyor.

Ryu, saraydaki en yaşlı ejderha. Onun rahatlaması göğsümde parlak bir patlamadır.

"Neler oluyor? Ejderhalar neden konuşuyor?" diye merak ediyor bir asker, sesi hayretle karışık.

Bakmadan bile Ryu'nun diğerlerine seslendiğini, düşüncelerimi ve varlığımı onlardan nasıl saklayacağımı öğrenerek iyi bir şey yaptığım haberini paylaştığını biliyorum.

Tüm gözler bana dönüyor ve kontrolümü kaybediyorum. Kalkan paramparça oluyor ve Ryu'nun muazzam gururuna kapılıyorum, ardından sürünün geri kalanından gelen eğlence sesleriyle yer değiştiriyor.

Kraliçenin bakışları benimkilerle buluşuyor, o anın önemini sessizce kabul ediyor. "Mükemmel iş."

Titrek bir kahkaha atıyorum, kalbim uzun zamandır olmadığı kadar hafifliyor.

Büyünün ipleri hala içimde dolaşıyor, şimdi nazik bir mırıltı bir kükrete yerine. Bu iplikleri alıp tekrar tekrar örüyorum. Isıtmak için değil, ateş yakmak için değil, sadece elementin kendisini ortaya çıkarmadan büyüü katmanlaştırmak için.

Sarayın dışındaki ejderhaları duyabilsem de, artık varlıklarını zihnimde hissedemiyorum. Ryu onlara bir koro halinde tezahüratları, bu mesafeden bile duyuluyordu.

Başardım! Gerçekten başardım. Tanrılara şükür, gerçekten bir savaş şansımız olabilir.

Küçük bir zafer ama bir başlangıç.

Şimdilik bu kadarı yeterli olacaktır.

Nemlendiriciyi serbest bırakmak bana ağır, sıkıca sarılmış battaniyelerin katmanlarını soymayı hatırlatıyor. Duygu seline kapılıyorum.

Gurur, güçlü ve saf, ejderhaların her birinden yayılır. padokta. Küçük rahatlama atakları bile. Trilleri zafer kükremelerine dönüşüyor.

Bir kez daha odadaki tüm gözler üzerime çevrildi.

Bu küçük başarı içimi yakabileceğim tüm ateşlerden daha fazla ısıtıyor. Geldiğimden beri dışarıdan gelen duygulara maruz kalan tek kişi ben değilim. Ejderhalar da benim denemelerim ve sıkıntılarımın birlikte sürüklendi, aşkın inişli çıkışlı ve çalkantılı bir yolu oldu. Kederin dibine vurdular. Kalp acımın ve zaferimin dalgalarına benimle birlikte bindiler. Hem de hiç şikayet etmeden.

Sessiz bir minnettarlık mesajı yansıtıyorum. *Ryu, Dame, Chirean, teşekkür ederim.*

"Leydi Lark, kontrolünüz çok etkileyici." Alannah'nın sesi zihnimdeki karmakarışık düşüncelere nüfuz ediyor. "Ejderhaların tepkilerinden ve yüzünüzdeki ifadeden sönümlemeyi öğrenmeyi başardığınızı söyleyebilirim. Ama unutma, ustalık tekrarlar gelir. Pratik yapmaya devam et."

"Elbette, Kraliçe Alannah. Duvar yerine bir filtre hayal etmeye başladım ve sanırım bu yardımcı olmuş olabilir." Omuzlarımı dikleştiriyorum,

bu yeni keşfedilen beceriyi sağlamlaştırmaya kararlı. "İkinci doğa olana kadar durmayacağım. Ama şimdilik, Veliaht Prens Knox'un öğretilebileceğini biliyorum. Ve derste benim yerimi bir başkası alabilir."

Alannah beni kapıya doğru salladı. "Sıradaki öğrenciyi içeri gönderin. Onlara yardımcı olması ihtimaline karşı, başarınızda size yardımcı olan şeyleri paylaşacağım."

Salonu arkamda bırakarak, sarayın büyük salonuna doğru ilerliyorum. koridorlar. Kral kanadının taş duvarları geçmiş çağların sırlarını fısıldarken, zihnim şimdiki zamanın düşünceleriyle uğulduyor.

Sonunda, paylaşacak iyi haberlerim var. Eğer şanslıysam, Sterling'i özel bir kutlama havasına sokmaya yetecek.

Giderek artan bir beklentiyle odasına yaklaşırken botlarım mermer zeminde tıkırdıyor. Gülümseyişini, gözlerini

Gerçekten duygulandığında köşeleri kırışır. Kolunu bana nasıl dolayacağını. Beni öpmesi.

Beni yatağa itti ve benimle hınzırca oynadı.

Sterling'in halka açık oturma odasının kapısını iterek açıyorum, kalbim heyecandan küt küt atıyor ve karnımda bir sıcaklık oluşuyor.

Önümdeki sahne çok yoğun. Kraliyet konseyi üyeleri Sterling'in etrafında toplanmış, birleşik sesleri acil bir uğultu yaratıyor, duruşları ve ifadeleri donmuş çizgiler ve keskin kenarlar.

Bakışlarım kısa eflatun saçlı bir kadına takılıyor. Dalya, bir benden yaklaşık on yaş büyük, saçma sapan bir kadın. Sonra, kıvrıkcık gri saçlı, ince yapılı, yaşlı bir adam olan Fenton'ı görüyorum. Fazla bir şey yaşamadım.

ama her zaman kibar görünüyor.

Gözlerim diğer konsey üyelerinin üzerinde geziniyor. Düşes Breann, yepyeni kanatlarımla mücadele ederken bana nezaket gösteren kır saçlı bir büyükanne. Çenesi sivri, sarışın genç bir adam. Sanırım adı Duke Bron. Diğerlerini tanımıyorum.

Yine de koyu dalgalı saçlı adamın kim olduğunu sormayı unutmamalıyım. Yemin ederim, bana kaşlarını çatarak bakmayı kendi sporu haline getirebilir.

Beni ilk o fark ediyor ve cümlesini yarıda kesiyor. Diğer kafalar teker teker bana dönüyor ve tartışma makasla kesilmiş gibi duruyor.

Sterling'in bakışları benimkilere kilitleniyor ve bir kalp atışı boyunca ifadesi düz kalıyor, gözlerinin derinliklerinde en ufak bir tanıma titreşimi yok.

İçim içimi yiyor. Ben tam bir çıldırma moduna geçmeden, yüz hatları bir yaz fırtınası kadar hızlı bir şekilde yumuşuyor. Bana sıkı bir gülümseme sunuyor ve odanın içinde el kol hareketleri yaparak An.

Tamam, diyorum ve kapıyı kapatıyorum. Dışarıda, eski heyecanım bir belirsizlik birikintisine dönüşüyor.

Salyangoz hızıyla koridorda geri çekilirken saçlarımla bir tutamını çekiştiriyorum. Ya Drachen saldırısı onu daha da yordu ya da konsey ile görüşmeler iyi gitmiyor. Ne yazık ki her iki seçeneği de pek güven verici bulmuyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yankılanan koridorlarda dolaşırken, şüphe içimi kemiriyor. Düşünceler. Ejderhaları mutsuzluğumla rahatsız etmek istemediğimden, sönümleme kalkanımı tekrar çekiyorum. Pratik yapmak için şimdiki zaman gibisi yok.

Şimdi düşününce garip bir gün olduğunu fark ettim. Leesa da Kayıp Şehir'den döndüğümüzden beri dengesiz, uzak ve dikkati dağınık. Her zamanki kıvılcımı, normalde benim ateş büyüm kadar parlak ve çatırdayan kıvılcımı, kor haline geldi.

Birisi annemi öldürmeden önce de biraz zorlanıyordu, annemin ölümü onu rahatsız eden her şeyi daha da kötüleştirdi. Biz ikisi de çok fazla şeyle uğraşılıyor. Tüm krallık.

Anne, sen olsan ne yapardın?

Sorun hakkında şifacılarla konuşacaktı. Aslında Lynnea Axton öldürülmeden hemen önce bunu yapmaya gidiyordu. Hâlâ çözemediğimiz bir başka sorun.

İşlerin aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş ilerlediğine dair kesin bir işaret. Annem sadece birkaç gün önce bu koridorlarda öldürüldü ve henüz kimse adalete teslim edilmedi. Ben bile kendim araştırmak için zaman buldum.

Birkaç kez yol sorduktan sonra, şifacıların yerini buldum. sadece boş olduğunu keşfetmek için. Yakındaki bir muhafız bana güvence verdi

Şifacılar odalarında değillerse, neredeyse kesinlikle bir hastayla birlikte dirler ya da mutfakların hemen dışındaki bitki bahçelerindedirler.

Aktif bir hastası olan bir şifacıyı rahatsız etmek istemediğim için dışarı çıkıyorum. Bitki bahçelerinin bakımlı sıralarının arasından geçiyorum,

Düşüncelerim karmakarışık bir hırıltı. Hava mis kokulu bitkilerle dolup taşıyor. Nane, kekik ve ayırt edemediğim bir dizi başka bitki. Koku hoş olsa da, içimi tırmalayan hoşnutsuzluğu yatıştırmak için çok az şey yapıyor. İçeride.

Koyu mavi şifacı cübbesi giymiş bir kadın, yükseltilmiş bir yatağın kenarında diz çöküyor. Altın kanatları, yukarıdaki yaprakların arasından süzülen güneş ışığını yakalıyor. Bir salkım lavantanın üzerine eğilmiş, parmakları toprak ve otlarla.

"Affedersiniz. Bir şifacı arıyorum?"

Kadın arkasını dönüyor, elleri önündeki sepeti sıkıca kavlıyor. "Ben Luci Yarrow, şifacılardan biriyim. Acil bir durum mu var?" Bulutsuz bir günde gökyüzünün rengindeki gözler vücudumun üzerinde dolaşıyor,

envanter çıkarıyor. Koyu mavi bir kumaş saçlarını arkada tutuyor ve beyaz bir önlük cüppesini bahçelerin kirinden koruyor.

"Acil bir durum yok. En azından ben öyle düşünmüyorum."

Ben ona yaklaşırken omuzları gevşiyor. Eminim zavallı kadın gecenin ve gündüzün her saatinde çağrılmaya alışmıştır, özellikle de son zamanlarda.

Elleri kolaylıkla yaprak koparmaya devam ediyor. "Leydi Lark, sizi bugün hizmetime başvurmaya getiren nedir?"

"Korkarım sorun var. Kız kardeşim Leesa ve Veliaht Prens Knox. Son birkaç Drachen saldırısından beri ikisi de kendilerini biraz kötü hissediyor."

Luci doğruldu ve önlüğünü düzeltti, kemerindeki keseler usulca şingirdiyordu. "Bana her şeyi anlat."

Drachen saldırılarını anlatıyorum, her seferinde kız kardeşimin ve sonra Sterling'in yaratıklardan nasıl büyülenmiş gibi göründüklerini açıklıyorum. Sonra ona semptomlarını anlatıyorum: baş ağrıları, mırıldanmalar, Leesa'nın canlı kişiliğinin son zamanlarda nasıl sisle örtüldüğünü. Leesa'nın Kayıp Şehir'e yaptığımız gezi sırasında kendi kendine nasıl konuştuğunu ve karanlığa nasıl baktığını not ettim. Sterling'in de gecenin bir yarısı aynı şekilde davrandığını. Luci'nin kaşları her kelimedede daha da çatılıyor.

"Stres bunu yapabilir." Hızlı bir hareketle eli havayı yarıyor, parmakları rahiplerin kullandığını gördüğüm bir koruma hareketiyle açılmış kötü ruhlara karşı.

Dehşet kaburgalarımın arasındaki boşluklara sızıyor. "Bunun fiziksel bir sorun olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Birkaç farklı şey olabilir. Ama tüm bu belirtiler aynı anda mı? Belki de değildir." Şifacının gözleri uzaklaşıyor, sanki başka bir dünyaya bakıyor. "Ama tarif ettiğiniz şey... bana eski masalları hatırlatıyor. Ölümlülerin ilahi güçler için kaplara dönüşmesini."

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Nyc ile ilgili bir anı yüzeye çıkınca omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor, onun varlığı benimkine kıyasla sonsuz bir bilinç okyanusu damlayan akıntı. Ben onun karanlığında yüzen bir zerreydim, tam tersi değil.

"Böyle bir gücü taşımak... bir insan nasıl delirmez?" Sesim kesiliyor, düşüncenin muazzamlığı içinde kayboluyorum.

"Harika bir soru." Luci ellerini fırçalıyor, sonra önlüğünün üzerinde düzeltiyor. "Biz insanlar kırılğan kabuklarız. Bir tanrının özü bizi biz yapan şeyleri kolayca ezip bir kenara itebilir. Bu yüzden böyle şeyler neredeyse hiçbir zaman birkaç saatten fazla sürmez. En azından benim bildiğim kadarıyla."

Leesa'nın hastalığının başlangıcından bu yana birkaç gün geçti. Semptomlar. Ve Sterling için neredeyse tam bir gün. "Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Çünkü yapmalıyım." Lekeli elleri gökyüzünü işaret ediyor, Sonra da yeryüzüne. "Şifacılar ve rahipler... aynı yollarda yürüyoruz, aynı beden ve ruh yaralarına bakıyoruz. Arkadaşlarımdan çoğu rahiplik cübbesi giyiyor."

"Onları tedavi etmenin bir yolu var mı?" Korkunun sesimi titretmesini engellemek için mücadele ediyorum.

Luci uzanıp kolumu güven verici bir şekilde okşuyor. "İkisini de muayene edeceğim. Stres insanları çeşitli şekillerde etkileyebilir. Eğer bu bir fiziksel sorunların birleşimi ise, onları kendim tedavi edeceğim. Eğer başka bir şeyse, Zeru'nun baş rahibine danışacağım. Eğer herhangi biri

ilahi bedenlenme hakkında bilgi sahibi olsaydı, diğerlerini yaratan tanrının baş rahibi olurdu."

"Teşekkür ederim."

Endişe içimi kemirirken bile minnettarlığım gerçek. Eğer tanrılar kıpırdanıyor ve bizi oyuncakları olarak kullanıyorlarsa, ne umudumuz var? Ve ben

hala Nyc için bir iyilik yapmak zorunda. Ya bu bir şekilde Sterling ve Leesa'ya olanlarla ilgiliyse?

"Uyanık olun, Leydi Lark." Bana sert bir bakış attı. "Ve unutmayın, bazen en büyük güç tanrıların kendisinden yardım istemekte yatar. Böyle zamanlarda bile."

"Elbette. Benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Kralın kanadına doğru ilerlerken içimdeki kararlılık sertleşiyor.

Yaldızlı koridorlardan geçerken şifacının sözleri aklımdan çıkmayan bir nakarat gibi zihnimde yankılanıyor. Acelemden Köşeyi dönerken neredeyse elbisemin eteğine takılıyordum ve neredeyse bir hizmetçiye çarpıyordum.

"Leydim Lark." İnce göğsünü sıkıyor, gözleri aciliyetle irileşiyor. "Veliaht Prens bir saatten kısa bir süre içinde akşam yemeğinde hazır bulunmanızı rica ediyor."

"Teşekkür ederim." Odama doğru gitmeye başlıyorum, sonra dönüp yemeğin ne kadar resmi olacağını ve kimlerin katılacağını soruyorum.

Ne yazık ki, hizmetçi çoktan gitmiş. Bir saat mi? Bu, saray yemeği için giyinmek için yeterli bir zaman değil. Ama öyle. gayriresmi bir yemeğe hazırlanmak için yeterli. Umarım kraliyet konseyi üyeleri gitmiştir ve o da sıradan bir yemek planlıyordur.

Odama daldım ve banyo odasına doğru giderken kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Masamdaki bir kitap beni durdurdu. A yıpranmış, yırtık pırtık bir parşömen parçası göze çarpıyor.

Başka bir harita mı?

Kitabın yanında Rhiann'ın el yazısıyla yazılmış bir kâğıt var.

Aradığınız şey bu mu? Eski kanatta buldum.

Dikkatlice kâğıdı çıkarıp ters çeviriyorum. Anlayışım ortaya çıkana kadar birkaç dakika geçti. Bu bir Tirene haritası değil. İçinde Aslında, ada krallığı hiç görünmüyor. Bunun yerine, Aclaris'in güney kenarı sayfanın üst kısmını kaplıyor. Bu da Saklı Vadi'nin Aclaris'in güneyindeki büyük krallık Kamor'da olması gerektiği anlamına geliyor.

Haritayı hızla tarayıp içindekileri hafızama kaydediyorum.

İşimi bitirdiğimde güneş gökyüzüne yerleşmeye başlamıştı.

Lanet olsun. Geç kalacağım.

Yüzümü hızlıca yıkadıktan ve buruşuk elbisemi temiz, yeşim yeşili, üç çeyrek kollu ve vücuda oturan bir elbise ile değiştirdikten sonra

Belim o kadar rahat ki hayatımın geri kalanında kek yemeyeceğime yemin edebilirim, zamanım kalmadı.

Saçlarımı zarif bir topuz olmasını umduğum şekilde topluyorum ve yanaklarımı tokatlıyorum. Bunun yeterince iyi olması gerekecek.

Sterling'in odasının yanındaki, fazla misafir olmadığına yemek alanı olarak da kullanılan geniş oturma odasına gidiyorum. Eğlencidir.

Muhafız kapıyı açıyor ve içeridekilerin dumanı tüten yemeklerle donatılmış bir masanın etrafında toplandığını görüyor. Konseyden ya da soylu ziyaretçilerden hiçbir iz yok. İçimi bir rahatlama kaplıyor.

Bastian bana nazik bir gülümseme sunuyor, Agnar selamlamak için çenesini eğiyor ve Blair az önce ağzına attığı üzümü çiğnemeye devam ediyor.

Ağzını. Ama Leesa... Bu gece onda daha önce olmayan bir durgunluk var.

Huzurlu görünüyor. Belki de sonunda kendini daha iyi hissediyordur.

Sterling diğer kapıda duruyor, ellerini temizlemek için bir leğen ve el havlusu kullanıyor. Beni görünce odaya giriyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Merhaba." Dudakları dudaklarıma yaklaşıyor ve birkaç saniyeliğine - belki de birkaç dakikalığına- dünya eriyip gidiyor.

Tadı viski gibi ve içimden bir ses kraliyet konseyiyle geçirdiği yoğun bir günün ardından kendine bir bardak doldurduğunu söylüyor.

Biri boğazını temizliyor ve isteksizce Sterling'den uzaklaşıp Blair'in kaşlarını kaldırdığını görüyorum.

Dudakları çocuksu bir sırıtişla yukarı kalktı. "İkinize bir oda tutmanızı söyledim ama o zaman geri kalanımızın gitmesi gerekirdi. Bu da berbat olur çünkü açlıktan ölüyorum."

"Bunu destekliyorum." Agnar bakır rengi saçlarını boynunun dibindeki deri kordonla sabitlemeyi bitiriyor. "Artık ilişkinizi saklamak zorunda kalmadığınız için hepimiz mutluyuz, ama öpüşme Yemekten sonraya kadar bekleyebilir miyiz? Sönümleme eğitimi yüzünden öğle yemeğini kaçırdık."

"İkinizin açlıktan ölmenize izin veremeyiz, değil mi?" Sterling elimi sıktı ve masaya yöneldi. Oturduktan sonra, herkes aynı şeyi yapar.

Onun yanındaki yerimi alıyorum ve sandalyemi masaya yaklaştırıyorum. "Kraliçe nerede?"

Agnar diğerk tarafıma yerleşiyor ve Blair de onun karşısına oturuyor. Blair'in yanında, Leesa ve Bastian yerlerini alırlar.

"Annem dinleniyor. Korkarım eğitim ona çok zarar verdi." Sterling patateslere uzandı ve önce bana biraz ikram etti. kendi tabağına cömert bir porsiyon koydu. "Öncesi için özür dilerim. Bir şeyin ortasındaıydım..." Sözüünü kesiyor.

"Neyin ortası?" Kalçasını okşuyorum, normal haline döndüğüne sevinıyorum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Bilmiyorum, gerçekten. Sen içeri girmeden önce bile dalmaya başlamıştım. Jasper'ın sürekli uğraşmak zorunda kaldığı şey buysa, toplantıları neden sık sık odasında yaptığı şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bu şekilde, aynı anda sadece bir kişi seninle konuşuyor."

"Belki." Agnar birkaç dilim jambon doğruyor ve tabağına koyuyor. "Ama senin yönteminle yaparsak hepsi daha çabuk yakandan düşer."

Yemeğimi karıştırıyorum, önce Leesa'ya, sonra Sterling'e kaçamak bakışlar gönderiyorum. Sakin ve derli toplular. Düşüncelerimle birlikte çiğniyorum

Buharda pişmiş havuçtan bir ısırık aldım, lezzetli baharat içimde kaynayan huzursuzluğu bastırmak için çok az şey yaptı.

Bana ters gelen bir şey yok. Sanırım endişelenmek gibi kötü bir alışkanlık edindim. Derin bir nefes almalı ve endişelenmeyi bırakmalıyım. iyi şansımızı tahmin etmek.

"Ugh." Sterling yüzünü buruşturuyor. Odak noktasını bana kaydırırken gözleri hülyalı bir hal alıyor. "Lark, bana neden daha önce birlikte kaçmadığımızı hatırlatır mısın? Küçük bir kulübede mutlu mesut yaşıyor olabilirdik.

hayatın tüm sorunlarını görmezden gelerek."

"Çünkü küçük kız kardeşime daha yeni kavuştum. Eğer sizin için de aynıysa, Majesteleri, onu kaybetmediğim için minnettarım.

ikinci kez." Leesa etini dilimliyor ve Bastian'a sinsi bir sırıtış gönderiyor. "Bastian'ın da Lark için aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Kız kardeşini görmeyeli yıllar oldu-oh, kahretsin."

Etrafındaki herkes kıpırdamadan duruyor. Nabzım kulaklarımda çınılıyor ve çatalım masaya çarpıyor. "Abla? Bastian'ın

Nyc'in bahsettiği kardeş mi?"

"Belki mi?" Leesa yüzünü buruşturuyor ve Bastian'a bakarken dudağını ısıyor. "Üzgünüm, bebeğim."

Bastian'ın yüzüne bir bakış gerçeği ortaya çıkarmaya yeter. Yanakları rengini kaybetmiş, yüz ifadesi ise yalvararak. "Sana söylemeyi planlamıştım, söz veriyorum. Ben sadece doğru an. Bu kadar kısa sürede o kadar çok şok yaşadın ki seni olduğundan daha fazla bunaltmak istemedim."

Bu sürprizin beni üzmesinden korktuğunu söyleyebilirim. Belki de üzölmeliyim, ama şu anda yaşadığım tek şey saf bir heyecan. Mutluluk.

Bir erkek kardeş. Benim bir kardeşim var. Tüm biyolojik ailemin öldüğüne inandıktan sonra, bu vahiy bana tanrıların bir hediyesi gibi geldi. "Bana hep bu kadar tanıdık gelmene şaşmamalı. Bana sürekli birini hatırlatıyordun... Sadece o kişinin ben olduğumu hiç fark etmemiştim. Yani, ailelerimiz...?"

Rahatlamış bir nefes verdi. "Biz üvey kardeşiz. Aynı babayı paylaşıyoruz."

Sandalyemden fırladım ve kollarımı ona dolamak için yanına koştum. "Evet, üvey kardeşim, seninle yeniden resmi olarak tanışmak güzel."

Sırtımı sıvazlıyor. "Gerçekten öyle." Sesi duygularla dolup taşıyor, boğazını temizlemesine neden oldu. "Yakında daha yakından tanışmak için biraz zaman ayırmamız gerekecek."

"Bu hoşuma giderdi." Yerime döndüğümde şaşkın yüzleri tarıyorum. "Sanırım Leesa'dan başka kimsenin bundan haberi yoktu?"

Bunu bir yalanlama korosu izliyor ama garip bir şekilde herkes haberi olağan karşılıyor.

Sanırım hepimizin uzun süredir kayıp olan bir kardeşi keşfetmekten daha önemli sorunları var.

Blair bir lokma jambonu yutar ve bir parça daha kesmek için bıçağını ayarlar. "Leesa'nın söylediklerine dönecek olursak..."

Sterling küçük kız kardeşini de alıp götürüyor mu Bastian, yoksa sen de bizim gibi akıllısın ve onun sinir bozucu davranışlarına bir ara vermeye hazır mısın?"

Kafasına bir rulo fırlattım. "Hey!"

Bastian'ın çenesi geriliyor. "Hayır, korkarım Lark'ın Tirene'e döndükten hemen sonra prensle birlikte ortadan kaybolması beni oldukça dehşete düşürürdü."

Blair Sterling'e sırtıyor. "Sanırım bu, tahttan feragat edip küçük kız kardeşiyle kaçarsan, tacın bile seni onun gazabından koruyacağını söylemenin kibarca söylenmiş hali."

Sterling güler ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Bizimle gelemeyeceğini hiç söylemedim Bastian. İki kulübe alabiliriz. Birbirinin hemen yanında. Böylece sen ve Leesa istediğiniz zaman kız kardeşinizi ziyaret edebilirsiniz."

Bastian sahte bir rahatlamayla elini göğsünün üzerine koyar. "Bir an için endişelendim."

Patateslerden bir ısırık alırken başını eğen kızarmış Leesa'ya göz kırpmıyor.

İkisini izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bastian'ın gerçekten de bizim yanımızda kabuğundan çıkmaya başladı, resmiyetini ve çekingenliğini giderek daha fazla bırakarak altındaki daha hafif tarafı ortaya çıkardı. Hala zaman zaman biraz rahatsız davranıyor, özellikle de benim yanımda, ama belki de bu, ilişkimiz hakkındaki gerçeği saklamaktan duyduğu suçluluktan kaynaklanıyordu.

İlişki. Kız kardeşimle birlikte olmasını onaylamadığımdan endişeleniyorsa, korkacak bir şey yok. Ona olan hislerini saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

Leesa, sırtını dayayabileceği bir adamı olmasına sevindim.

Ben de ona yaslanabileceğim günü iple çekiyorum. İkimiz de birbirimize yaslanabileceğimiz zaman.

Belki de daha önceki endişelerim boşunaydı. Sterling normal haline geri dönmüş görünüyor ve büyük ifşası dışında Leesa'nın genel ruh hali bastırılmış olsa da, az önce bir

Drachen ile büyük bir korku yaşadı. Annemin ölümü onu da çok etkiledi. İkimiz de hala bu kayıpla başa çıkmaya çalışıyoruz, özellikle de henüz nedenleri ve şüphelileri ortaya çıkarmadığımız için.

Yine de yeni keşfettiğim sevinç baloncuğum patlamayı reddediyor. Bir kardeşim var. Yardım edemem ama bunu gelecek için olumlu bir işaret olarak kabul ediyorum.

Ekmeğimden bir lokma yutuyorum. "Eğer gitmeme böyle tepki vereksen, belki de Kamor'a seyahatimi ertelemeliyim."

"Kamor?" Agnar bardağını masaya koydu. "Neden oraya gitmek istiyorsun ki?"

"İstemiyorum, aslında. Ama sanırım buna ihtiyacım olacak. Zaten muhafız sayımız az olduğu için Bastian'ın benimle gelip buradaki kuvvetlerimizi zayıflatmasının iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. Kayıp Şehir'e yaptığımız yolculuktan bile daha uzun bir yolculuk olacak."

Leesa'nın parmakları bıçağın etrafını sarıyor. Yemek yediği ve bu akşam baş ağrısından şikayet etmediği için mutluyum.

"Dediğim gibi..." İkimizin de Bastian'ı tanıdığından çok daha uzun süredir beni koruyan kız kardeşime gülümsüyorum, "Gitmek istemiyorum. Ama Rhiann'ın benim için bulduğu haritaya göre Saklı Vadi. Bu yüzden, yozlaşmadan kurtulmak için ihtiyacımız olan anka kuşu gözyaşlarını orada bulacağımızı umuyorum-"

Ben cümlemi tamamlayamadan kız kardeşim sandalyesini masadan geriye itiyor.

Ondan sonra her şey çok hızlı geliyor.

Bıçağını kaldıran Leesa ayağa fırlar ve ileri atılır.

Blair'e doğru hamle yapıp bıçağı boğazına sapladığında kimsenin tepki verecek zamanı yoktur.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kan -şok edici bir püskürme- jambonu kaplar ve şaraba damlayarak içkiyi daha koyu bir kızıl tonuna boyar. Bastian'ın sersemlemiş yüzüne ve Agnar'ın açık ağzına sıçrar, sonra yanaklarıma sıçırıyor, sıcak ve ıslak.

Dünya kabus gibi bir eğime giriyor ve birkaç uzun an boyunca şok hepimizi sandalyelerimize bağlıyor.

Yapamam... Yapamam... Bu nasıl olabilir? Anlamıyorum. Leesa asla arkadaşlarımızdan birine karşı sebepsiz bir saldırı başlatmaz.

Ama o artık benim kız kardeşim değil. Benim tanıdığım Leesa, koyu altın sarısı saçları ve nazik gözleriyle o zalim elbiseyi giymezdi. Gülümsemek ya da elleri kana bulanmış olmak. Gözleri, bir zamanlar sıcak kahverengi, mürekkep karası çukurlar, kız kardeşimin sevgisinin eskiden olduğu boşluklar.

Zihnim neler olup bittiğini anlamaya çalışırken ve kalbim tanık olduğum her şeyi inkar etmeye çalışırken, Agnar Eylem.

"Muhafızlar!" Masanın etrafından koşarak arkadaşının yanına gider ve bağırır

Duvarları sarsacak kadar yüksek sesle. "Buraya gelin! Şifacıyı getirin! Hemen!"

İki muhafız kapıdan içeri daldı, zırhları şingirdiyor, kanatları Açılıyor, şimdiye kadar sadece Agnar'ın seslendirebildiği dehşete tüy ve çelik telaşıyla karşılık veriyor.

Gardiyanlar bile aile yemeğimizde ortaya çıkan katliam tablosunu gördüklerinde donup kaldılar.

Bastian ve Sterling masadan fırladılar. Ben oturmaya devam ediyorum, etrafımdaki her şey gibi kulaklarımda bir *uğultu* ortaya çıkıyor. Sanki ortasına girdiğim bir oyunu izleyen bir seyirci gibi hissediyorum. Karakterlerin buraya nasıl geldiğini ya da içinde bulundukları karmaşaya neyin yol açtığını anlayamıyorum.

Bu gerçek olamaz.

Masanın uzak tarafındaki zeminden korkunç sesler geliyor.

"Blair, hadi dostum," diye yalvarır Agnar. "Sadece dayan."

Leesa'nın siyah gözleri, elindeki bıçağın üzerindeki kanı yalayarak temizlerken zevkle başının içine doğru yuvarlanıyor. Midem bulantıyla çalkalanıyor.

Kız kardeşime odaklanan Sterling'den öfke yayılıyor.

Leesa'yı öldürecek. Sevdiğim adam kız kardeşimi öldürecek.

Durması için bağırarak üzere ağzımı açıyorum ama sadece boğuk bir inilti çıkarabiliyorum.

Gözleri korkudan kocaman olan Bastian, vücudunu bir kalkan gibi kullanarak kendini Leesa'nın önüne atar.

Agnar, Blair'in yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Daha fazla bağırış duyuluyor.

Etrafımda bir hareketlilik var. Bir noktada, ayağa kalkıyorum.

Sterling sihrini kullanarak Leesa'ya bir su seli fırlatır, bıçağını yere düşürüyor. Kalçasındaki kılıcına uzanıyor.

"Hayır!" Bir şekilde sesimi buldum. "Ona zarar vermeyin.

Lütfen!" Leesa insanlık dışı bir güçle bir sandalyeyi kaldırıp Bastian. Homurdanıyor, yere düşüyor ve yuvarlanarak yoldan çekiliyor.

Panik beni harekete geçirdi. Sihrimi kullanarak bileğime bir fiske vuruyorum.

Nefes al. Kontrol altında tut.

Ateş Leesa'nın etrafını sararak onu içine hapseder. Başka bir dünyaya ait bir çığlık havayı deliyor.

Daha fazla muhafız odaya doluşur. Birkaçı silahlarını çekip prenslerinin etrafını sararak onunla diğer herkes arasında bir bariyer oluşturur.

"Geri çekil, Lark!" Sterling'in gözleri muhafızların arasındaki boşluktan benimkilerle buluştu. "Biri Leesa'yı yakalasın!"

Bir muhafız yanımdan koşarak geçti. "Ateşi söndürün ki onu alabilelim!" "Bekle!" Kolunu tuttum. "Onu zapt edeceksin ama ona zarar vermeyeceksin.

Anladın mı?"

Muhafız veliaht prenze bakar.

"Onu duyduunuz." Etrafını saran muhafızları itip uzaklaştırırken Sterling'in yüzü sert bir maskeye dönüşmüştü. "Onu bir hücreye kilitleyin. Yanında sürekli iki koruma istiyorum. Kendine zarar vermediğinden emin olun." Kara gözleri hançer gibi parlıyor. "Eğer ona bir zarar gelirse, her kim olursa olsun

ve kafalarını yemek salonunda süs olarak kullanmaktan sorumludur."

Bir anlığına bakışlarımla tekrar buluşuyor ve gerekirse bu tehdidi yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

Odada toplu bir "evet efendim" sesi yankılanıyor. Ancak o zaman sihrimi dizginleyebiliyorum.

Ateş çemberi dağılır.

İki muhafız kendilerini Leesa'ya doğru fırlatırken kanatlar havayı dövüyor. Çevik, vahşi ve onların altından geçip doğrudan bana doğru hamle yaparken hiçbir tereddüt belirtisi göstermiyor.

"Leesa, hayır!" Parmak uçlarımdan bir kez daha ateş fışkırıyor ve aramızda bir bariyer oluşturuyor.

Kız kardeşim sanki onu eğlendiriyormuş gibi alevlerle alay ediyor. O iter Ellerini uzatıyor ve dehşete düşüyorum, kendi ateşim onun iradesine boyun eğiyor. Daha önce hiç sahip olmadığı bir yetenekle ateşi bana doğru geri itiyor.

sahip olmaması gereken bir güç. Özellikle de Eyril'i kullanmadan.

Ne oluyor lan? Leesa ne zamandan beri ejderha çağırıcı element büyüsünde benden iyi?

Ama bana bakan Leesa değil. Gerçekten değil.

Bu başka bir şey. Kız kardeşimin yüzünü giyen ve yeni bulduğu güçle benimle alay eden bir canavar.

Muhafızlar vücutlarının ağırlığıyla Leesa'ya vurarak onu zırhlı cüsselerinin altında sıkıştırdılar.

Ateşim yeniden benim kontrolümde ve sanki ailem değil de alevler bana ihanet etmiş gibi onu hemen kovuyorum. Hızla göz kırpmıyorum, kalbim

Kız kardeşimin çarpık dudak büküşü gözlerden gizlenirken çarpıyor. Kendimi yukarı iterek masanın üzerinden yere bakıyorum.

Agnar'ın çığlığı odayı deliyor. "Hayır! Tanrım, hayır!"

Bastian başının arkasını ovuşturarak Agnar'ın yanına doğru koşar. "Ne yapabilirim ki?"

Agnar soruyu duymazdan geliyor ve onun yerine dikkatle Blair'in göğsüne bakıyor. Blair'in boynuna bastırıldığı parmakları onun kanamayı durdurmaya çalışıyor.

Havada gergin bir sessizlik var. Agnar'ın omuzları çöküp başı öne eğilene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum bile. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yapamazsın. Şimdi olmaz." Başını kaldırmadan önce büyük bir ürperti vücudunu sarıyor. Yüzünü buruşturan ıstırap dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor. "O gitti."

Sterling'in yüzü renkten renge giriyor. "*Siktir.*"

Başımı sallıyorum ve tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. "Neden?" Özellikle kimseye fısıldamıyorum.

Agnar tanrılara dua mırıldanmaya başlar ve Blair'in ruhunu onlara teslim eder. Bastian da katılır.

Omurgası kaskatı kesilmiş olan Sterling ellerini kalçalarına dayayıp yere bakıyor.

Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Acı kalbimi ikiye bölüyor ama durup yas tutacak zamanım yok.

Leesa kendisini zapt eden muhafızlarla savaşırken çığlık atıyor ve alevlerini, kederlerinden dikkatleri dağılmış olan Bastian ve Agnar'a yöneltiyor tehlikeyi hissetmek için dua ediyordu.

Kız kardeşimin alevlerini kendi avuçlarıma doğru çekerken ateş benim emrimle yön değiştirerek kıvrılıyor.

Leesa çığlık atıyor ve tekrar saldırıyor.

Her bir alevi yakalayarak saldırılarının hiçbirinin düşmemesini sağlıyorum. Bu göğsümdeki korkunç acıyı dindirmek için çok az şey yapıyor.

Blair'i kurtaramadım.

Bir elinde metal bir tüp tutan başka bir muhafız koşarak odaya girer. "Ağzını aç!"

Bununla ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yok ama diğer gardiyanlar bunu fark etmiş görünüyor. Leesa'yı içeride tutmak için daha çok mücadele ediyorlar. kollarını arkasına doğru bükte.

Biri çenesini kavırıyor. Kadın artık ağzını kapalı tutamayana kadar sıkıyor.

Tüpü dişlerinin arasına sokarlarken uyuşmuş durumdayım. Gardiyan eldiveninden bir tablet çıkarıyor ve tüpün içine atıyor. Bunun bana çocukken verilen ilaçla aynı olduğuna hiç şüphem yok. büyümü bozmak için.

Leesa tekme atar ve çırpınır ama mücadelesi işe yaramaz. Burnunu tutup çenesini kapatıyorlar, böylece yutkunmaktan ya da boğulmaktan başka çaresi kalmıyor.

"Güzel." Bastian'ın uyuşmuş bakışları Leesa'ya sabitleniyor. Onu benim gördüğüm gibi mi görüyor? Dönüştüğü canavar olarak değil de, bir zamanlar onunla birlikte gülmüş ve onu sevmiş bir kadın olarak mı?

İlaçların etkisini hissedebiliyorum. Kafa karışıklığı Leesa'nın büyüsünü kullanmaya çalışırken kararmış gözleri ve hiçbir şey olmuyor. Belki bu onu bana geri getirir.

Ama bu olanları değiştirmeyecek. Bunun için çok geç.

Her yerde kan var. Masa örtüsünde. Yemek odasının bir zamanlar tertemiz olan duvarlarına sıçramış. Ve gözlerimi Blair'in kıpırtısız halinden ayıramıyorum.

Sterling adımlarını Leesa'ya doğru atıyor, gözleri ondan hiç ayrılmıyor.

Dört muhafız onu takip ediyor, elleri kılıçlarında.

İçlerinden biri konuşuyor, ses tonunda bir parça güvensizlik var.

"Majesteleri, o-"

"Ne yaptığını biliyorum." Sterling'in bakışları Blair'in bedenine bakarken sertleşiyor, çenesi sıkılıyor. "Onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdık."

Kapıda bir gürültü kopuyor ve başka bir muhafız Şifacı Luci'yi kolundan tutup yarı sürükleyerek içeri dalıyor. Luci ona ayak uydurmaya çalışırken kemerindeki keseler sallanıyor ve koyu mavi cübbesi dizlerine kadar yükseliyor.

Gözleri önümüzde yere yığılan figüre takılınca muhafızı rahatsız edici bir sinek gibi silkeleyip atıyor. Blair'in yanına koşar, sarı ve mor lekeli elleri hayat aramaktadır. Başını eğerek

Başörtüsünün altından soluk sarı saçları görünüyordu.

Sonunun şiddetini yalanlayan bir nezaketle gözlerini kapatıyor. Sonra bir şeyler mırıldanıyor, büyük ihtimalle Agnar'inkine benzer bir dua.

Ayağa kalkarken Luci'nin bakışları Leesa'ya kilitlenir. Leesa donakalır, mavi gözleri korkuyla dolup taşar. Şifacının parmakları havada bir işaret çiziyor.

Kız kardeşimin sorunlarından bahsettiğimizde de kötülüğe karşı aynı korumayı yapmıştı.

Leesa'dan daha önce hiç duymadığım karanlık, içi boş bir kıkırdama yükseliyor. İçimde ilkel bir korku uyandırıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Onu neden öldürdün?" Agnar ona doğru adım atarken kasları geriliyor.

Sterling, Agnar'ın omzuna bir el koyarak arkadaşının ilerleyişini durdurur. "Yeter."

"Leesa?" Yaklaşıyorum, sesim korkudan ziyade üzerime çöken yürek parçalayıcı farkındalıktan dolayı titriyor. O siyah gözler -onunkilere hiç benzemeyen- benimkilerle buluşuyor ve ben bir uçuruma bakıyorum.

"Neden?"

Dudakları beni iliklerime kadar ürperten bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bana emredileni yaparım."

Kanım donuyor ve onun sinir bozucu açıklamasının tanıdığım kız kardeşimin ölüm çanı olduğuna dair önsezili bir korku hissediyorum.

O anda Kraliçe Aero'nun savaştığı yozlaşma hakkında ne demek istediğini anladım. Yozlaşma Drachen'a atıfta bulunmuyordu. Kendilerine değil, drachen bulaşmış bedenlerin içine hapsolmuş hastalıklı ruhlara.

Leesa'nın gözleri, kız kardeşimin sıcaklığından yoksun mürekkep havuzları, kötü niyetli bir zevkle Luci'ye kilitleniyor.

"Çok yavaşsın, aptal küçük şifacı," diye alay ediyor, bir yılanın tıslaması her kelimenin altını çiziyor. "Lynnea seni çağırdı, yardımın için yalvardı. Acele etseydin, belki onu benden de kurtarabilirdin."

Kalbim hopluyor, tökezliyor, sonra da korkuyla çarpıyor. Leesa'nın sözlerinin etkileri mideme taş gibi oturuyor. Bunun farkına varmak fiziksel bir darbe gibi, şiddetiyle beni ikiye katlıyor.

Annemizi öldürdü.

Leesa, biz Kayıp Şehir'den döndükten sonra annemizi öldürdü.

Drachen'ı göl kenarında görüp Sterling'i oraya çeken oydu.

Bunca zamandır bize karşı çalışıyormuş ve bizim bundan haberimiz yokmuş.

Şaşırtıcı bir anı beni çarptı. Döndükten sonra annem Leesa'yı aramaya gittiğinde, onu benim odamda bulduğunu söyledi. O zamandan beri her geceyi Sterling'le geçiriyorum.

Ya o gece beni yalnız bulsaydı? Ya da o zamandan beri herhangi bir gece? Ya yanında Blair yerine ben oturuyor olsaydım?

"Götürün onu." Sterling'in emri beni dörtlüyle koşan düşüncelerimden kopardı.

Yüzü taş gibi ama gözleri ona ihanet ediyor. Muhafızlar Blair'in cesedini çıkarırken gözlerinden keder fışkırıyor.

Ani, korkunç bir düşünce karnıma yumruk gibi iniyor. Sterling de baş ağrısından muzdarip. Bu onun da Leesa kadar yozlaşmış olduğu ve sadece Sterling gibi davrandığı anlamına mı geliyor?

Yirmi Beşinci Bölüm

Sterling'in odasında yeniden toplandık. Agnar kapıyı arkamızdan bir klik sesiyle kapatıyor.

Sterling bir sandalyeye yığıldı, omuzları çöktü. Ben Bakışlarını yakalayarak Leesa'nın gözlerinin ardında yaşayan karanlığa dair herhangi bir işaret arıyorum. Çoktan dallarını sarmaya başladı mı onun etrafında da mı?

Bir an için bunun başka bir maske, beni kendine yakınlaştırmak için bir paravan olup olmadığını merak ediyorum. Ama hayır, buna inanmam.

Şüphelerimi umut ve güven katmanlarının altında bastırıyorum ve onun yanında durmak için hareket ediyorum. Elim onunkini buldu ve elimle teselli verdim.

Dokun. Kız kardeşim için, Sterling için, korumaya yemin ettiğimiz krallık için duyduğum korku hâlâ içimde çalkalanıyor.

"Beni teselli etmek zorunda değilsin. Şimdi olmaz." Sterling saçımı geriye tarıyor. "Leesa'ya olanlardan sonra-"

"Leesa hasta, ölü değil." Her nasılsa, tüm şüphelerimin sesime yansımasını engellemeyi başarıyorum. "Blair kan bağı dışında her şeyiyle senin kardeşindi."

Agnar yüz ifadesi asık, adım adım ilerliyor.

Bastian ona eşlik ediyor ve yorumum karşısında irkiliyor. Normalde soluk olan tenini gri bir renk kaplıyor. "O... o Leesa değildi. Drachen ona her ne yaptıysa mutlaka bir tedavisi vardır."

"Olmak zorunda. Bir yolunu bulup onu kurtaracağız. Şifacı Luci," diye onu dar çemberimize katılması için işaret ediyorum, "buraya gel. Burası

Leesa'nın Drachen saldırılarından sonraki semptomları hakkında konuştuğum şifacı. Ve Sterling'in de."

Dokunuşumla sertleşiyor ve gözlerindeki şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ben mi? Neden ben?"

Baş ağrılarını, onun tuhaflığıyla birlikte hızlıca özetliyorum, açıklanamayan davranışları ve huzursuz uykuları. Ve Leesa'nın bu geceki davranışlarının Luci'nin ön teşhisini nasıl kanıtladığını.

"Leesa hipnozun derinliklerindeyken drachen," boğazım kelimelerin etrafında sıkılıyor, "ona bir şeyler gösterdi. Sanırım kendisinden bir parça bıraktı, belki de. İltihaplanmış bir şey."

Luci ellerini önünde kavuşturarak başını sallıyor. "Bu ilahi sahiplenmeye uyuyor. Bir rahibin danışmanlığına ihtiyacım olacak. Üzgünüm ama henüz fırsatım olmadı."

"O zaman git. Şimdi." Sterling'in emri tartışmaya yer bırakmıyor.

Luci tereddüt etmez. Topuklarının üzerinde dönüyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Sterling'in bakışları başka yöne kayıyor, yüzü korkuyla buruşuyor. "Ben de Drachen tarafından büyülendim. İki kez." Sesi bir anda çatladı. İtiraf. "Ya-"

"Endişelenmemeye çalış." Agnar'ın ses tonu garip bir şekilde sakın. "İlk saldırı sırasında ben de kısa süreliğine tuzağına düştüm ama hiçbir belirti göstermedi.

burada." Gözlerine tam olarak ulaşmayan alaycı bir gülümsemeye şakağına vuruyor.

Kalbim çılgın bir ritimle çarpıyor. "Senin için neden farklı olduğunu bilmiyorum Agnar. Son zamanlarda başın ağrıyor mu?"

Başını sallıyor.

Sterling kendini toparlayarak bir rafa doğru yürür, hareketleri serttir. Bir şişe alır, kapağını açar ve kehribar rengi viskiyi bir bardağa boşaltır. İçindekileri bir dikişte yutar.

"Bir kukladan başka bir şey olmam ne kadar sürer?"

Bir anda elini geriye doğru kaldırır ve bardağı uzaktaki duvara doğru iter. Kap paramparça olur ve sanki sorusunu noktaliyormuş gibi Kaderin cevap vermesine cesaret ederek.

Onun çektiği eziyet kalbimin daha da kırılmasına neden oluyor. Sevdığım adamın başına gelebileceklerin hayaletinin musallat olmasından nefret ediyorum. Korku içimi kemiriyor ama beni burada tutan şey umut. Umud

Bununla savaşabileceğimizi, Drachen'ın oynadığı sapkın oyundan kurtulabileceğimizi.

Titriyorum, Sterling'in yüzünde aniden ortaya çıkan bir işaret var mı diye bakıyorum.

Korktuğum vardıya. "Agnar haftalar önce saldırıya uğradı ve iyi görünüyor."

"O zaman belki benim için hâlâ bir şans vardır." Sterling'in sözleri yarım yamalak bir güvence girişimi. Hepimiz bunun o kadar basit olmadığını biliyoruz. "En azından ikimiz de değişmeye başlayana kadar."

"Durun. En kötüsünü düşünmek şu anda hiçbirimize yardımcı olmaz."

Keşke düşüncelerim sözlerime uysaydı. Agnar, Leesa ile aynı anda saldırmış olsaydı ne olurdu diye düşünüp duruyorum. Sterling muhtemelen ölmüş olurdu. Belki Bastian ve ben o da olur.

Birlikte çalışarak, sürpriz unsurunu kendi lehlerine kullanarak hepimizi katledebilirlerdi.

"Seni kilitleyemeyiz, o yüzden bunu aklından bile geçirme." Agnar'ın delici mavi gözleri Sterling'inkilere dikilmişti. "Krallık hâlâ Jasper'ın ölümünün şokunu yaşıyor. Tahttaki yerini alman için hepimizin sana ihtiyacı var. Ve cehennem, dönüp dönmeyeceğinizi bile bilmiyoruz."

"Haklısın." Sterling başını sallar, omuzları çökmüştür. "Sadece beni silahsız tut. Ve koru."

"Tabii ki. Ben de o muhafızlardan biri olacağım." Agnar Sterling'in omzunu sıkar. "Eğer durum daha da kötüleşirse, o zaman daha sert önlemler düşünürüz. Ev hapsi bir hastalık gibi gösterilebilir. Bir illet Stresten kaynaklanıyor, başka bir şey değil. Biz bir tedavi bulana kadar itibarınızı korumak için."

"Ve bir tedavi bulacağız." Bastian çenesini ovuşturarak kaşlarını çatıyor. "Leesa gerçekten ateşini kontrol edebiliyor muydu, Lark? O saldırırken bizi korumak için büyüünü kullandığını biliyorum, ama sen savundu, ona karşı mücadele etmek zorunda kalmış gibi görünüyordunuz."

"Hiçbir şey kaçırmadın. Bana saldırmasını engellemek için ateş püskürttüğümde, alevlerimi bana geri itti." İnanamayarak başımı sallıyorum, dehşetimi hatırlarken kolumu Sterling'in omuzlarına doluyorum. "Bu kadar güçlendiğine inanamadım. Daha önce hiç başka birinin büyüünü böyle alt edememişti.

yalnız benim."

Bastian kaşlarını çatıyor. "Eyri'l'e bir şekilde erişmiş olmalı."

Sterling kaşlarını çatıyor. "Nereden? Hepsinden kurtulduğumuzu sanıyordum."

Yanağımın içini çiğniyorum. "Belki de Flighthaven'dan alındığında yanında biraz vardı ve bunca zamandır biriktiriyordu? Ya da belki de kaçak eyrilin bir kısmını kaçırdık ve o da bunu ele geçirdi."

Agnar boğazını temizliyor ve gözleri Sterling ile benim aramda gidip gelirken ağır sessizliği bozuyor. "Sizi bir süreliğine yalnız bırakacağım. Bu gece, ama sabah seni kontrol etmek için geri geleceğim. Bir muhafızın çok uzakta olmadığından emin olacağım. Tamam mı?"

Onun anlamını özlemiyorum. Sterling ve bana, kendisi ve diğer gardiyanlar sürekli yanında olmadan önce birlikte geçireceğimiz son bir gece verecek.

Sterling homurdanıyor. "Evet."

Tanrılar Agnar'ı korusun. Bu gece cehennemi yaşadı, ama yine de her şeyi bir arada tutuyor ve bize bakılmasını sağlıyor. Adamı öpebilirim.

Sterling kapıdan çıkarken Agnar'a uzanır. Birbirlerine sarılıyorlar, alınları birbirine değiyor. Yumuşak mırıltılar duyuyorum, ardından boğuk bir hıçkırık geliyor.

"Biliyorum kardeşim," diye fısıldar Sterling. "Biliyorum."

Agnar son bir kez sırtını yere vurduktan sonra doğrulur ve oradan ayrılır.

Ela gözlerinde endişenin gölgesi olan Bastian da ayağa kalkıyor.

"Leesa'nın odasını kontrol edeceğim. Belki başka her ne yapıyorsa onunla ilgili bazı ipuçlarına rastlarım."

"Tamam." Gülümsemem daha çok yüz buruşturmaya benziyor. "Onu geri alacağız, Bastian."

Bastian ve Agnar bizi odada yalnız bırakırken Sterling başını sallıyor.

"Leesa'nın davranışlarına daha fazla dikkat etmeliydim ve Eyril'i ele geçirmiş olabileceğini fark etmeliydim."

Kalbim sızlayarak ona yaklaşıyorum. "Bunun olacağını kimse bilemezdi."

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyordun." Bana baktı, kahverengi ve Altın benekli gözleri bir duygu fırtınasını yansıtıyordu. "Neler olduğunu anlamaya yardımcı olması için bir şifacı bile buldun."

Umutsuzluk göğsümde kök salıyor, neredeyse fiziksel bir ağrı yaratıyor. "Ama Leesa için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama Leesa için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Saklı Vadi'de Anka kuşu gözyaşları bulmanın ötesinde bu yozlaşmayı nasıl durduracağımızı biliyoruz."

Başparmağını yanağımda gezdirirken hiçbir şey söylemiyor.

Kıpkırmızı olduğunda, Blair'in yüzüme sıçrayan kanını hatırlıyorum.

Leesa bıçağından yalamadan önce.

Midemde safra birikiyor.

Sterling başparmağına bakıyor ve ben nefes almayı unutuyorum.

Onun yerine elini tuniğine sildi. "Yıkanmam gerek. Bana katılmaktan çekinmeyin." Sterling cevap beklemeden banyo odasına yönelir.

Soyunmaya zahmet etmedim. Kan temizlenebilse bile bu kıyafeti tekrar giyebilmemin imkânı yok. Bu yüzden sadece peşinden gidiyorum.

Sterling, hala tamamen giyinik.

Sadece bir düşünceyle, alevler sırtımdan yukarı çıkıyor ve kıyafetimi yok ediyor.

Giysilerim yanıp kül olurken, Sterling'in bakışlarında sıcaklık parlıyor.

"Benimki de mi?"

Kaybettiği herkesten sonra bile bir şekilde işlevini yerine getirebiliyor.

Gömleğini göğsünden çekiyorum, parmaklarımdan alevler dökülüyor.

Kumaş parçalanır, büzüşerek kor haline gelir ve fayansa düşer. Pantolonunu çekip çıkarıyor ve soyunmaya devam ediyor.

Hâlâ temizlenmek için yanıp tutuşuyoruz, duşa doğru gidiyoruz.

Sterling devreye giriyor ve suyun yağmasını sağlayan zinciri çekiyor.

Üzerimize dökülüyor, sıcak ve davetkar. Su üzerimden akarken

başım, sonunda titremeyi bıraktım. Çağlayan ikimizi rahatlıkla alacak ve tamamen açılmış kanatlarımızı ıslatacak kadar geniş.

Sabunu alıp yüzünü köpürttükten sonra benimkini nazikçe yıkıyor, ben de saçlarımı örgüsünden kurtarıyorum.

Birbirimizin etrafında kayarak hızla temizleniyoruz. Ondan sonra, çılgın hareketlerimiz yavaşlıyor.

Sonra, bir savunmasızlık anında, Sterling beni öpüyor. Korku, özlem ve çaresizlik tadında.

Kollarımı ona doladım, onu kendime çektim. Durumumuzun aciliyetinden dolayı işler hızla kızışıyor.

"Yapamayız. Güvenli değil." Sterling'in protestosu kulağıma bir fısıltı gibi geliyor, nefesi ılık ve titrek. "*Ben güvende değilim.*"

Gözyaşları abanoz saçlarından damlayan suya karışıyor. Yüzümde herhangi bir korku belirtisi ararken anlamlı gözleri acı ve açlıkla parlıyor.

Kırılan kalbim tekrar parçalanıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yeniden açmadan önce öfkeli duygularımı dizginlemek için kendime bir saniye veriyorum.

"Seni daha önce de kış üstü yatırmıştım." Öne doğru bir adım atarak göğüslerimi göğsüne doğru kaydırdım. "Ve gerekirse tekrar yapacağıma söz veriyorum." Alt dudağını ısıırıyorum ve ellerimi kalçalarının üzerinde kaydırıyorum. "Anlaştık mı?"

Ben yer değiştirirken titriyor, karnım onun üzerinde kayıyor, o da aramızda sert ve hazır bir şekilde duruyor. "Lark, ben ciddiym. Leesa'yı neyin dönuştürdüğünden emin değiliz."

"Hayır, ama duşta seksin bu işin içinde olmadığına eminim." Benim Ama ellerim kaslı sırtında dolaşmaya devam ediyor, hem fiziksel olarak hem de mahkemenin karmaşık ağında verdiği savaşların haritasını çıkaran gerilim çizgilerini izliyor.

Politika. "Bu bize hayatta olduğumuzu hatırlatacak. Hala birbirimize sahip olduğumuzu."

Bir an için hareketsiz kalır, o asker disiplini onu gergin tutar, ama sonra bir şey kırılır ve kısıtlaması parçalanır. Yenilenmiş bir şevkle karşılık veriyor. Dudakları boynumdan aşağı ateş gibi iniyor ve her dokunuş ikimizi de tüketmekle tehdit eden bir kıvılcımı ateşliyor.

Başım geriye düşüyor ve su yüzüme çarptığında neredeyse yalancı olduğumu kanıtliyorum. Boğulmamak için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Yukarı uzanıp suyu kapatmak için zinciri çekiyorum. Sterling'in bacaklarımın arasındaki elleriyle içimde uyandırdığı sıcaklık, en ufak bir üşüme bile yaşamayacağımızı garantilemeye yetiyor.

Elimi omzuna koyarak onu geri itmeye çalışıyorum ama o da aynı fikirde gibi görünüyor.

Uzaklaşmak yerine dizlerinin üzerine çöküyor. Dilini, Soğuk ve çevik, parmaklarını takip ediyor, geriye ve derine doğru süzülürken onların yerini alıyor.

"Oh, Tanrım." Titreyen bacaklarımı ayırıyorum. "Böyle devam edersen ayakta duramayacağım."

"Sorun değil." Hassas etime doğru inliyor. "Seni nasıl alabilirsem alacağım. Sadece içinde olmak istiyorum."

Çiftleşmemiz bir fırtına, dünyayı boğan bir elementler çatışması. Sterling'in buz gibi büyüsu parmak uçlarında ve ağzında geziniyor. Kendi tenimden yayılan sıcaklıkla şok edici bir tezat. Bu bir Islak fayanslar üzerinde yaptığımız tehlikeli dans, ama başka türlüünü istemezdim.

Onun elleri güçlü ve emin bir şekilde dolaşırken, benim ellerim onu kavıyor, kasların ve tenin hatlarını ezberliyor ve bunu kazıyor. ruhumu işliyor. O beni çılgına çevirirken inlemelerim fayanslarda yankılanıyor. Ağzının içindeki hissi muhteşem ve ben asla durmasını istemem.

Aynı zamanda ona dokunmak istiyorum. Tadına bakmak. Sert aletini içinde hissetmek.

"Sterling," diye soluk soluğa kaldım, tutarlı bir cümle kurmakta zorlanıyordum. "Sana ihtiyacım var."

Harekete geçmeden önce bir an donup kalıyor. Ona ikinci kez söylememe gerek yok.

Arkamdan yaklaşıyor, elleri göğüslerimden belime kadar tenimin üzerinde geziniyor. Pratik bir kolaylıkla içime giriyor, dilinin soğukluğunu çaresizce arzuladığım sıcaklıkla değiştiriyor.

Hareket etmek için birbirimize tutunarak birlikte çalışmak zorundayız. Duvara tutunuyorum, vücudum kaygan fayansa bastırıyor.

Kalçalarımı kavıyor, parmakları yumuşak etimi kazıyor. Her vuruş çılgınca, vahşi, sözsüz bir bildiri.

O ileriye doğru ittikçe, ben de geriye doğru eğilerek onunla tekrar tekrar ortada buluşuyorum.

Sterling ıslak saçlarımı kavrayıp parmaklarının arasında dolaştırıyor. Yavaşça çenemi ona doğru eğiyor. Çenem boyunca, boynumdan aşağı ve sağ omzumun üzerinden öpücükler bırakıyor.

Zevk artıyor, gittikçe yükseliyor, ta ki yanmaktan korkana kadar.

"Durma." Kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum, nem gözlerimi yakıyor. "Sakin durayım deme."

"Asla." Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, itmeye devam ederken kafa derimi köklerinden acıtıyor.

"Evet." Bedenim bu yeni, keyifli acıyla titriyor. Hızı düzensizleşiyor ve onun da benim kadar yakın olduğunu biliyorum.

"Benim için gel, aşkım." Birlikte doruğa ulaştığımızda her kelimeyi gıcırdatarak söylüyor. Bu acı tatlı bir kreşendo, zevk ve acının karışımı o kadar yoğun ki ilahi sınırlara dayanıyor.

Titreyen ve güçsüz bir halde bırakıldım, Sterling vücudumu fayansın üzerine örterken şeytanlarımız geçici olarak temizlendi.

YIRMI Altıncı Bölüm

Uyandığımda şafağın ilk ışıkları ufku zar zor öpüyor, yanımdaki yatak soğuk bir boşluk. Panik göğsümü kavıyor.

uykusunda kayan Sterling'i buldu, hala rüyalara dalmıştı.

Kalbimde yumuşak ve vahşi bir şey filizleniyor... öyle derin bir sevgi ki onu güvende tutmak için cehennemde bile yürüyebilirim.

Ejderhanın zihinlerinden biri benimkine değişiyor.

Chirean. Duygularımı yüksek sesle ve net bir şekilde yansıtmış olmalıyım çünkü beni kontrol ediyor.

Ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdikten sonra çarşaflardan sıyrılıp odanın içinde ilerliyorum, hareketlerim hızlı ama sessiz. Etrafı kazıyorum

Sterling'in gardırobu, buraya sakladığım ekstra binicilik derileri için.

Giyinirken, göğsü huzurlu bir ritimle inip kalkan Sterling'e son bir kez bakmaktan kendimi alamıyorum.

Onu terk etmek, gözümü ondan ayıramayacağım ve yeni belirtiler olup olmadığını izleyemeyeceğim anlamına geliyor. Ama kalırsam, anka kuşunun gözyaşlarını asla bulamayacağım.

Leesa'yı iyileştirme gücüne sahip olabilir ve eğer yozlaşma ona da bulaşırsa onu da.

Bu düşünceyle, komodininin üzerine Sterling'le ilgili planlarımı anlatan bir not bırakıyorum, sonra da kapıdan çıkmadan önce çenesine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Saray etrafımda uyuyor, salonlar dünün hayaletleriyle dolup taşıyor. Blair'in yerdeki cansız bedeninin görüntüsü, Leesa'nın kanlı cesedi yalarkenki ruhsuz gözleri göğsümü sıkıyor.

Bıçak. Gölgelelerin arasından sıyrılıp kendi odama doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

Ne kadar erken gidersem, o kadar çabuk dönebilirim, umarım tedaviyi de yanımda getiririm.

Odamın kapısını açtığımda beklenmedik bir misafirle karşılaştım.

Bastian, kanepemde uyuyor. İki paket, benimki ve onunki, ayaklarının yanında hazır duruyor.

Saçlarımı örmek için banyo odasına gidiyorum. Oturma odasına döndüğümde kardeşim uyanmış ve ensesini ovuyordu.

Gözleri benimkilere kayıyor, ela derinliklerinde kararlılık titreşiyor.

"Gitme vakti geldi mi?"

Eliyle bir esnemeyi bastırıyor.

Ona göz kırpıyorum, ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Yalnız seyahat etmeyi, mümkün olduğunca sessizce sıvışmayı planlamıştım. Eğer gideceğim yer çok uzakta değilse, bir ejderhanın bana katılmasını bile beklemezdim.

"Benimle mi geliyorsun?"

"Elbette öyleyim." Gecelerimin çoğunu Sterling'in yatağında geçirmeye başladığımdan beri bir evden çok bir ara durak haline gelen odayı işaret ediyor. "Buradan başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum. Kelimeler şu anda benim için çok fazla.

Bastian cevabımı beklemiyor. Deneyimli bir ejderha binicisinin rahatlığıyla çantalarımızı topluyor. Kapıya doğru adım atıyor ve ben de onun kararlı izinden gidiyorum. Sarayın içinden geçerken, botlarımızın takırtısı taşlarda yankılanıyor ve kemerli koridora doğru yola çıktığımızı duyuruyor.

Çantama uzanıyorum ama bana vermeyi reddediyor. "Gerçekten gelmek zorunda değilsin. Bana bir şey olmaz. Ve Leesa-"

"Emin ellerde. Artık onun için yapabileceğim bir şey yok ve onu böyle görmek beni öldürüyor. Seninle gitmek tam olarak ne yapmam gerektiğini." Bastian omzunun üzerinden bana bakıyor, sesi kederle karışık. "Dün gecedan sonra Agnar gelmek istedi ama Knox-"

"Agnar Knox'a göz kulak olacağına söz verdi. Ayrılabilmemin tek nedeni onun geride kalması." Sorumluluğun ağırlığı

Omuzlarım bir pelerin gibi.

Yangın padoku ileride beliriyor, taş, kum ve Beklenti. Chirean, Nailah ve Kaida başlarını kaldırıyor, şafak pullarının üzerine uzun gölgeler düşürüyor.

Seyahat etme ihtiyacımı ilettiğimde, Chirean'ın hayal kırıklığı bağlantımız aracılığıyla içeri sızıyor. Eşinin ve yumurtaların görüntülerini aktardığında, arkadaşımın geride kalacağını biliyorum.

Sanırım ejderha görevimi çoktan almış olabilir, Çünkü daha sonra Nailah ve Kaida'nın resimlerini paylaşıyor, sanki iki yol arkadaşını çoktan seçmiş ve hazırlamış gibi bu yolculukta bize eşlik edin.

"Nailah. Kaida." Duygularını hissetmiş olsam da Bu ikisiyle daha önce uçmuştum. Leesa Kayıp Şehir gezimiz sırasında ona bindiği için Kaida'yı daha iyi tanıyorum. Siyah bir erkek. Daha genç olduğu için diğerlerinden biraz daha küçük ama yine de devasa. Nailah muhteşem bir turuncu ve sarı dişi.

İkisi de Bastain'in üzerine eğilmiş, başını öne eğmiş, onların onayını beklerken homurtular saçlarını karıştırıyor.

Kaida kıpırdanıyor, rahatsızlığı kaşıyamadığı bir kaşıntı gibi yayılıyor. Acı bir pişmanlık, suçluluk duygusuyla birlikte içime akıyor.

Son yolculuğumuz sırasında aniden ve beklenmedik bir şekilde ayrıldığı için kendini kötü hissediyor.

Ani terk edişinin gizemi tüm bu heyecan içinde kayboldu ama sanırım şimdi anlıyorum. İçgüdüleri muhtemelen Leesa'nın gelişen yozlaşmasına tepki gösterdi.

Bastian'a dönmeden önce onu teskin ederek rahatlatıyorum. "Hazır mısın?"

Bastian başını sallayarak Nailah'a bindi. Ben de onu takip edip Kaida'ya biniyorum ve şafak öncesi gökyüzüne yükseliyoruz. Chirean, binicisinden ve teçhizatından kurtulmuş olarak bizimle birlikte yükseliyor ve kuzeye yöneliyor, güçlü kanatları havayı yararak yumurtalara doğru ilerliyor.

Güneye doğru ilerliyor, bulutlara doğru yükseliyor ve kendimizi bulutların örtüleriyle örtüyoruz.

Bu pamuğa benzeyen kalenin içinde uçarken, dünyamız sise ve kanat seslerine dönüşüyor.

Kısa süre sonra Tirene sınırını geçip suyun üzerinde süzülüyoruz. Saatlerce uçtuktan sonra kıtanın kuzey ucu göründü ve Aclaris altımızda uyuyan bir dev gibi uzanıyor.

Bir noktada, uzaktan gelen duyguları hissediyorum. Ejderhalar. Bir devriye beliriyor, pulları etraflarındaki ışığı içiyor gibi görünen cılız ejderhalara binmiş ejderha kızakları.

Kahretsin.

"Bastian!"

Tehdidi işaret ediyorum ve duygusal kalkanımı etkinleştirmeye çalışırken Kaida'yı yakındaki bir bulut oluşumuna doğru itiyorum.

Umarım Alannah'ın dersleri işe yarar çünkü eğer o Aclarian ejderhaları bizi hissederse mahvoluruz.

Beklerken gerginlik beni kavlıyor. Devriye altımızdan kayıtsızca geçtiğinde, kaslarım nihayet gevşiyor.

Onlardan kaçınmak için yörüngemizi biraz değiştirip devam ediyoruz. Güneye doğru, karanın denizle öpüştüğü Aclaris'in kenarlarından geçerek. Aşağıdaki manzara beni ürkütüyor.

Askeri güçten oluşan bir alay, bir demir karınca sürüsü gibi araziye yayılıyor. Savaş için donatılmış Alicornlar tek bir birlik halinde yürüyor, toynakları güneş ışığında parıltıyan toz izleri oluşturuyor. Aralarında birkaç ejderha yürüyor, binicileri pırıl pırıl zırhlar giymiş.

Hepsi güneye Kamor'a doğru gidiyor.

Saldırı mı? Bu delilik olurdu. Ama bu neden uçmak yerine yürüdüklerini açıklar.

Benekli.

Düşüncelerim rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi dönüyor. Daha birkaç gün önce, kuryeler Aclaris'teki olağandışı birlik hareketlerinden bahsetti. güney ve kuzey.

Ama Aclaris aynı zamanda Drachen'in sinsi tehdidiyle de savaşıyor. Kendi vatanlarında onları katleden yaratıklarla mücadele ederken yabancı bir ulusa karşı savaş başlatmak intihar olur.

Saatler geçiyor ve kara yerini okyanusun genişliğine bırakıyor. Altımızda su karanlık ve derin, savaşın kaosundan etkilenmemiş dipsiz bir uçurum gibi uzanıyor. Balıkçı tekneleri hafifçe sallanıyor. mavi tuvale karşı beyaz. Aşağıda hiçbir çatışma belirtisi yok, sadece hayatın basit ritimleri var.

Çantamı öne doğru kaydırarak haritayı pratik bir kolaylıkla alıyorum. Haritayı açarak, parşömene işlenmiş pürüzlü çizgiler ve konturlarla mevcut konumumuzu karşılaştırıyorum.

Yaklaşıyoruz, ama alacakaranlık yaklaşıırken, gece için kamp yapmamız gerekiyor. Karanlıkta bilmediğim bir bölgede uçmak istemiyorum.

Bastian ve ben karaya çıktığımızda sessiziz ve sahilde dinlenmek için iyi bir yer bulduk. Ejderhalar avlanmak için uzaklaştılar. Hala onları hissedebileceğim kadar yakın. Akşam yemeğimiz birkaç parça peynir ve kurutulmuş etten oluşuyor. Yediğim en iyi yemek değil ama bu da bir şeydir.

Gece mutlu bir şekilde olaysız geçti ve ertesi sabah erkenden yola çıktığımızda, altın kumsal şeridi yerini gümüş Yemyeşil tarım arazilerinin arasından tembelce kıvrılan bir nehir şeridi. Bakışlarımla nehrin yolunu izliyorum. Daha yoğun bir araziye geçtiğimizde parmaklarım haritanın üzerinde dans ediyor, eski bir ormanın yemyeşil örtüsü altımızda yeşil bir deniz gibi yayılıyor.

Yüksek tepeler göründükçe gözlerimi kısarak haritaya uygun olanları arıyorum. Güneş alçakta asılı duruyor, uzun gölgeler bırakıyor ve kayaları turuncu ve pembe tonlarında yıkıyor. Ejderhalara bu kadar uzağa uçmak zorunda kaldıkları için üzgün olduğumu ama artık neredeyse vardığımızı söylüyorum.

Kaida'nın eğlencesi aklımın bir köşesini gıdıklıyor. Kanatlarını bu şekilde esnetme şansından memnun ve bu hızla iki gün daha devam edebilir.

Gösteriş.

Ejderhanın kabadayılığı karşısında başımı sallayarak gülüyorum. Yine de bir yanımda gururla kabarıyor. Böyle sadık yoldaşlara sahip olmak Asla hafife almayacağım bir nimet.

İlerliyoruz, dağlar gittikçe yükseliyor, karlı taşları yukarıdaki bulutların arasında kayboluyor. Biraz araştırdıktan sonra, arkasındaki çok daha büyük olanla anne ve çocuk gibi mükemmel bir şekilde hizalanan küçük zirveyi buluyoruz.

Dağın eteklerindeki bir açıklığa odaklanıyorum. *Burası olmalı.*

Biz yere inerken Kaida'nın pençeleri bir toz bulutu kaldırıyor. Nailah yanıma iniyor ve iki ejderha da boyunlarını uzatıyor, hevesle

Havayı kokluyor.

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" Bastian, Nailah'nın sırtından pratik bir kolaylıkla iniyor. "Burası vadiye benzemiyor."

"Buraya Gizli Vadi denmesinin bir sebebi var Bastian. Gerçekten oraya öylece uçabileceğimizi mi düşündün?"

Homurdanıyor. "Anlaşıldı."

Girişe dair bir işaret bulmak için kaya duvarını tarıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Sadece soğuk, boyun eğmeyen taş.

"Haritada içeri davet edilmemiz gerektiği yazıyor. Ama ne olduğunu bilmiyorum.

Bu ne anlama geliyor?" Yaklaşıyorum, ellerimi kayalık yüzeyde gezdiriyorum, sırtlarını açığa çıkarmasını istiyorum. İçeri girmenin bir yolu olmalı. Elbette New York bizi boşa kürek çekmeye göndermez. "Hadi etrafa bakalım. Bir tür sinyal ya da kaldıraç olabilecek bir şey."

"Ah, evet. Ben sadece kapı tokmağını arayacağım. Dağın yamacında çok güzel duracaktır."

Birbirimizi tanımaya başladığımızdan beri kardeşim çok daha az katı ve resmi, ilk tanıştığımızda nasıl davrandığının tam tersi. Bastian'la görünüşümüzden çok daha fazlasını paylaştığımızı bilmek güzel.

Sırıttıyorum. "Alo? Saklı Vadi mi?" Sesim kayadan yankılanıyor. "İçeri girebilir miyiz lütfen?"

Cevap yok. Beklediğimden değil ama denemeye değerci. Ağacları, kayalıkları, düşmüş kaya yığınlarını ve hatta toprağı aramaya başladık.

Kaida ve Nailah bölgedeki her şeyi kontrol ederken sabırsızlıkla bekliyorlar, hatta bence olması gerekenden biraz daha geniş bir alanı tarıyoruz.

Yine de hiçbir şey bulamadık.

Avladığımız büyülü kilidin varlığıma tepki vermesi ihtimaline karşı ateşimi çağırmaı deniyorum. Ondan sonra başparmağıma kesip kanımı hareketli görünen herhangi bir şeye karşı test etmeyi deniyorum.

Birkaç kayayı devirmek dışında hiçbir şey olmuyor.

Hayal kırıklığı içimde düğümleniyor ve düşmekle tehdit eden gözyaşlarımı kırptıştırarak arkamı dönüyorum. Her şeyden sonra - karşılaşılan tehlikeler, kat edilen mesafe- bir taş parçası tarafından durdurulmayı reddediyorum. Nailah ve Kaida ile iletişim kurmak için son bir çabayla sönümleyici kalkanımı bırakıyorum, belki bir fikirleri vardır diye umuyorum.

İçime bir duygu seli çöktü. Nailah'nın duyguları orman yangını gibi, iç içe geçmiş ve kavranamayacak kadar hızlı.

"Yavaşla." Ellerimle hareket ederek düşüncelerinin korlarını yakalamaya çalışıyorum.

Kaida'nın böyle maskaralıklara tahammülü yok. Onun bir dürtmesiyle iri kafasıyla Nailah'yı kenara itiyor ve ileriye doğru bilinçli ve ısrarlı bir adım atıyor.

Belirli bir toprak parçasının üzerinde durana kadar bana rehberlik ediyor. Sonra, cüssesine yakışmayan şaşırtıcı bir nezaketle, Kaida beni tekrar dürtüyor, bu sefer daha sert, ve ben devriliyorum, ellerim serin zemine yayılıyor. Devasa pençeleriyle toprağı kazıyor ve beni onu taklit etmeye teşvik ediyor.

Öyle yapıyorum ama o kadar çok taş parçası var ki, toprağı zar zor kazıyabiliyorum.

Yine de Kaida memnun.

Şimdi ne olacak?

Dünya titremeye başladığında düşünce zar zor oluşur avuçlarımın altında. Alçak bir gümbürtü botlarımın tabanlarını titretiyor. İnleyen zemin yarıyor ve bir tünel ortaya çıkıyor. karanlığın içine dalar. Kayalık ağız genişler, bir ejderha bile kolaylıkla aşağı inene kadar esneyerek daha da genişler.

"Vay canına."

Bastian'ın çenesi düşer. "Vay be."

Omuz omuza duruyoruz, uçuşuma bakıyoruz.

bizi ileriye çağırıyor. Bir anlığına, başarısızlığa dair tüm korkularım tünelden süzülen ılık havanın içinde eriyip gidiyor, yerini umudun yenilenmiş çırası alıyor.

Sıcak bitkilerin zengin ve umut verici kokusu yeni oluşan geçitten yayılıyor. Güçlü bir şeyin eşiğindeyiz.

Eski bir şey.

Dua edelim de cinayetle ilgili bir şey olmasın.

Bastian karanlığa bakmaya devam ediyor. "Yani, biz Bu kara çukurun bizi Kayıp Şehir'e götüren tekmeden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu düşünüyorsunuz?"

"İyimser olup daha iyisini seçmeye ne dersin?" "Bana uyar."

Kaida ve Nailah'a bir bakış beni rahatlatıyor. Bilinmeyene doğru ilerlerken hiç etkilenmemiş gibi görünüyorlar. Pulları, girişten içeri girmeye cesaret eden sabahın erken ışığını yansıtan uhrevi bir parıltıyla parılıyor.

Derin bir nefes aldıktan ve beni dinliyor olabilecek tanrılara güvenliğim için sessiz bir dua ettikten sonra dağın yamacında. Zemin hafifçe aşağıya doğru eğimli, yol geniş ve pürüzsüz, sanki görünmeyen eller tarafından oyulmuş gibi.

"Gözlerinizi dört açın. Tuzaklar, gardiyanlar ya da..." Bastian benim bıraktığım yeri dolduruyor. "...anka gözyaşları?"

"Elbette, çünkü bunları burada, dünyanın bağırsaklarında tespit etmek özellikle kolay olmalı."

Ne kadar derine inersek, tünel o kadar canlı hale gelir. Kökler Tavanda yılan gibi kıvrılıyor, kalın ve nabız gibi atıyor, sanki dağın kalbi tam üzerimizde atıyor. Kayaya gömülü kristallerden yayılan yumuşak bir parıltı oluşmaya başlar. Işıkları dans eden gölgeler oluşturuyor. Gözlerime oyun oynuyor.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bir rüyaya mı giriyoruz?" "Umalım da kabus olmasın." Bastian'ın düşüncesi kafamda tekrar ediyorum.

Sonunda tünel geniş bir mağaraya açılıyor. Sarkıtlar ve Dikitler bir devin ağzındaki dişler gibi dışarı fırlar ve merkezde kristal berraklığında bir su gölü mağaranın ısıltılı güzelliğini yansıtır.

Parlak gün ışığı kayıp bir cennete yapılan bu bakışı dolduruyor. "Vay canına."

"Oldukça güzel bir manzara." Bastian başkent pazarındaki bir çiftçi gibi etrafına bakınıyor, bakışları temkinli bir şekilde etrafı tarıyor. memnun göz.

"Pekâlâ." Yüzümü ona dönüyorum, ejderhalar yanımızda. "Hadi şu gözyaşlarını bulalım."

Yirmi Yedinci Bölüm

Vadi, ortasından pırıl pırıl bir dere akan gizli bir bahçe gibi altımızda uzanıyor. Ağaçlar kenarlarda sıralanıyor, hepsi farklı çeşitlerde ve yeşilliklerin zirvesinde. Rengârenk kuşlar ağaçtan ağaca uçuşuyor. uçurum yüzü. Geyikler, bir anne ve iki yavrusu, kristal sudan su içiyor.

Bu inanılmaz bir şey. Ve daha da şaşırtıcı olanı, bu bilinmeyen cennet parçasının insanlar tarafından bozulmamış gibi görünmesi.

Bastian yanımda duruyor, Kaida ve Nailah uçarken yüz hatlarını huşu kaplıyor.

Onların varlığı vadideki hayvanları ürkütmüyor.

"Buraya inanabiliyor musun?" Bakışlarım vadiyi taşlı kucağıyla saran dağ halkasını takip ediyor.

Bizi yıkayan ışığın berraklığını ancak o zaman fark ediyorum. Yukarıdaki gökyüzü mavi, ama tam olarak doğru değil. Tepedeki ışık parıldıyor gibi görünüyor. Tembel su damlaları dağın yüzünden aşağı doğru kıvrılıyor.

Zihnim sonunda ne gördüğümü anlıyor. Berrak buzdan bir kubbe bu gizli ütopayı kaplıyor, dışarıdaki dağ tepelerinin örtüsüne rağmen sıcaklığı tutuyor.

Burası neresi?

Etrafımda dönen duygular sadece bana ait değil. Sadece Nailah ve Kaida'ya da ait değiller. Başka bir varlık daha var. Güçlü ve canlı. Ben daha her şeyi sindiremeden tepemden bir gölge geçiyor ve bakışlarımı yukarı kaldırıyorum.

Nefesim kesildi.

Bir ejderha sürüsü gökyüzünde zum yaparak Kaida ve Nailah'a doğru ilerliyor.

"Ejderhalar geliyor. Umalım da dost canlısı olsunlar."

"Bu kadar güneyde hâlâ vahşi ejderhaların yaşadığını bilmiyordum," diye fısıldıyor Bastian, sesi inançsızlıkla karışık. "Muhteşemler."

Ejderhalarımız, pulları yeryüzünü ve gökyüzünü, yeşilleri, kahverengileri ve mavileri yansıtan diğerleriyle karışırken kalbim küt küt atıyor onları vadinin canlı uzantıları gibi resmediyor. Büyülü bir şekilde yaratılmış bulutların arasında dönüyor ve dans ediyorlar.

Üzerimizdeki uçuştan gelen duygular beni bombardımana tutuyor. Korku, merak, kızgınlık, hepsi de evlerine izinsiz girmemizden kaynaklanıyor. Ve hepsi

genç ejderhalar, niyetimizden emin değiller. Ama sonra bağlantıyı bir sakinlik duygusu kaplıyor. Yaşlı olanlar, zihinleri tecrübeli ve açık, bizi evlerinde ağırlamaktan memnuniyet duyarlar.

Teklifte bir emir kipi var ve fark ettim ki onlar için tuhaf bir şey. Bu vadinin insanlardan gizlendiği düşünülürse bu mantıklı.

"Gitmeye hazırız. Bizimle tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

Bastian kaşlarını kaldırır. "Yakılmayacağıma emin misin?"

Elimi oynatıyorum. "Aşağı yukarı yüzde doksan beş eminim."

Kardeşim iç geçirdi. "Harika. Şu anda kendimi çok rahatlamış hissediyorum."

Kolunu dürtüyorum. "Şaka yapıyorum." Umarım öyledir. "Tirene'de büyüdün, bu yüzden birkaç vahşi ejderhadan korkmana şaşırdım."

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Anahtar kelime *vahşi* olmak. Bu ejderhalar daha önce insanlarla hiç etkileşime girmemiş ya da onları hiç görmemiş olabilir."

Anlaşıldı.

Kanatlarımı genişçe açıyorum, bordo ve altın rengi vuruşlar ışıpta parıldıyor. Ortak bir bakışla yukarı doğru sıçrayarak bu görkemli yaratıkların alanına giriyoruz.

Yaşlı ejderhalar başlarını sallıyorlar, gizli dünyalarına giren iki yabancıya sessiz bir hoş geldin diyorlar. Dikkatleri aramızdaki bağı tüy gibi okşuyor.

Gençlerden birkaçı geçişlerini yaparken "yanlışlıkla" Bastian'la benim arama girerek onu uzaklaştırıyor, o da bana yakın durmak için mücadele etmek zorunda kalıyor.

Bastian'ın benimle birlikte olduğunu ve içeri zorla girmediğini aktarmayı başardıktan sonra, bu ejderhaların hiçbirinin daha önce insan görmediğini öğreniyorum, kanatlılar bile.

Antik olan hariç.

Bunu, bu kadim ejderhayla tanışmayı en az benim kadar merak eden Bastian'la paylaşıyorum.

Vadinin derinliklerine kadar eşlik ediliyoruz, yeşil pullarla çevriliyiz. ve kahverengi ve mavi, harikalarla dolu bir manzara üzerinde. Burası sadece ejderhaların yaşadığı bir vadi değil. Her türden hayvanın bulunduğu tam bir ekosistem. Keskin boynuzları olan iri, alaca bir kedi.

Kulaklarının ve tırpan gibi dişlerinin yanında çıkıntı yapan dişleri, çalılıklarda gezinir.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bastian, şunu görüyor musun?" Tıslıyorum.

Bastian'ın gözleri büyür. "Aman Tanrım, bu bir şeytan kedisi. Soylarının tükenmiş olması gerekiyordu."

Şaşkınlığım bazı acımasız muhafızlarımızın dikkatini çekiyor.

Bize doğru bakıyorlar ama hemen ilgilerini kaybediyorlar. Şeytan kedinin mucizevi yeniden ortaya çıkışı onlar için eski bir haber olmalı.

Akademisyen kardeşim ellerini ovuşturuyor. "Bu, nesli tükenmiş olduğunu düşündüğümüz diğer hayvanların da burada olabileceği anlamına geliyor."

"Hiçbiri bizi atıştırmak istemediği sürece sorun yok." Huffs.

"Oyunbozan."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum sevgili kardeşim ama dev bir hançer kertenkelesi tarafından yenmek de moral bozucu bir şey olurdu."

"Ama sindirim sistemini ilk elden incelemenin ne kadar harika olacağını bir düşünün."

Ben kıs kıs gülüyorum, o da bana sırıtıyor. Bu noktada, sanırım ikimiz de biraz tokat müptelası olduk.

Nehrin yılan gibi kıvrılan yolu kumlu bir kıyıya açılıyor. Orada, güneşin kucağında güneşlenen, Yorla'daki sarayın taht odasına bile sığmayacak kadar büyük bir ejderha yatıyor.

Keskin bir nefes çekiyorum. "Kutsal tanrılar. Şuna bir bakın."

Nailah ve Kaida karaya çıkıp diğer ejderhalara yaklaşarak koku alışverişinde bulunur ve kuyruklarını sallayıp başlarını sallayarak selamlaşırlar.

"Tarihin bir parçası canlanmış gibi." Bastian parlıyor ve zihninde dönen küçük bilimsel çarkları neredeyse görebiliyorum. "Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum."

Bu kadim ejderhanın büyüklüğü yaşını ele vermeye yetmiyorsa bile, ondan yayıldığını hissettiğim güç bunu gösteriyor. Diğer erkek ejderhalar gibi inşa edilmiş; iki sıra jilet gibi keskin dişleri, boynuzları Kafasından spiraller çiziyor, omurgasının alt kısmında çiviler var, kuyruğu sopalı ama yine de onda farklı bir şeyler var.

Kadim güçten daha fazla bir şey. Parlak gümüşü bir rengi var, pulları ışıktaki parlıyor. Daha önce hiç bu renkte bir ejderha görmemiştim. O muhteşem.

Yaklaşımımız gözden kaçmıyor.

Ejderhanın başı kalkıyor, gri gözleri yılların etkisiyle bulutlanmış ama farkındalıkla keskin. Selamlaması aklıma yaşlı ve bilge bir dokunuş gibi geliyor. Diğerleri gibi o da bizimle tanışmaya hevesli. Hatta daha da fazla.

Burada karşılaştığı diğer insanlar kanatsız türdendi. İzinsiz girdikleri için onları yaktı.

Bu anının ardındaki duygular hoş değil ve ben hakkında herhangi bir merak belirtisi göstermemem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Bu karşılaşma. Bastian ve ben saygılı bir mesafeye indik ve bir krala saygılarımızı sunar gibi hafifçe eğildik.

Garip bir şekilde, ejderhaların eskortu havada kalıyor. Aslında, onlar Kadim olanın gelişimize vereceği herhangi bir tepkiye kapılmamak için bilerek uzak dururlar. Çoğu, bize nasıl tepki vereceğini izlemek için geride duruyor ve o zamana kadar kararlarını saklı tutuyor.

Süt rengi gözleri üzerimizde gezinirken ve bedenlerimizi koklaması saçlarımı geriye savururken, yıllar önce annesinden öğrendiği insanlarla tanışmaktan duyduğu huşu zihnimde dans ediyor. "Annesi bizden bahsetmişti. Tiren halkından. Bu da en azından bulduğumuz haritayı açıklıyor."

Bir adım öne çıkıp, avuç içimi yukarı kaldırarak elimi uzatıyorum. Ejderha kocaman başını eğiyor. Yavaş ve nazik hareketlerle pullu yanağının küçük bir kısmı.

Basit bir dokunuşla zihnime garip bir bilgi giriyor.

Sadece bir kelime. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama bir şekilde bunun kadim ejderhanın adı olduğundan eminim.

"*Cailleach*." İsim dilimden yuvarlanıyor ve ejderha memnun olmuş gibi havlıyor. "Bu senin adın, değil mi?"

Güvence aramızdaki bağlantıyı su altında bırakıyor, bana hiçbir şüphe bırakmıyor.

Bu yolculukta ilk kez Bastian'ın çenesi düşmüyor. "Nasıl yaptın-"

"Gerçekten bilmiyorum." Bir omzumu silkiyorum. "Ona dokunduğumda hissettiğim bir duyguydu. Kelime bir anda aklıma geldi."

"Kahretsin," diyor ağzını kapatmadan önce.

Evet. Lanet olsun.

Ejderha buraya nasıl ve neden geldiğimize dair merakını dile getiriyor.

Beni buraya getiren karmaşık yolculuğu atlıyorum, sadece gece tanrıçasının buraya gelmemi söylediğini ve halkımı kurtarmak umuduyla anka kuşu gözyaşlarını aradığımı paylaşıyorum ve şiddeti ve ölümü besleyen bir yozlaşmanın yayılmasından muhtemelen dünyayı koruyacaktır.

Yolun bir yerinde, Cailleach'in benimle tüm düşünce ve kelimelerle iletişim kurduğunu fark ediyorum. Bu keşfin yarattığı huşu ve heyecan, kadim gözlerinde acı parıldadığında sönüyor. Kederi bana aradığım şeyi bulamayacağımı haber veriyor. Anka kuşları asırlardır burada değil. Hâlâ burada olsalardı, uzun süreli enfeksiyon yüzünden görme yetisi bulanıklaşmazdı.

Etrafımızdaki hava çok ince görünüyor. Haberler bir alicornun tekmesi gibi çarpıyor, beni nefessiz ve baş dönmesi içinde bırakıyor.

O kadar emindim ki. Nyc nasıl yanılmış olabilirdi? Bir şekilde yanılıyor muydu, yoksa bizi bilerek mi yanılttı?

Bastian'ın eli omzumu buluyor ve bana sabitleyici bir dayanak sağlıyor. "Ne oldu?"

"Burada hiç anka kuşu kalmadı. Tek bir tane bile." "Ciddi misin sen?"

"Evet." Ejderhanın hikâyesini anlatmaya devam ederken sesim titrek çıkıyor. "Onların ayrılışından bu yana nesiller değişti. Bu

Vadi onların hapishanesiydi, güçlü büyüye sahip kanatları olmayan insanların zanaatıyla kuşatılmışlardı. Burada yaşayan tüm anka kuşları, insanlar gözyaşlarını toplayabilsin diye işkence görerek sefil bir hayat sürmüşlerdir. Esaret altında, sonsuz ölüm ve yeniden doğuş döngüsü yaşama arzularını söndürdü. Sonunda anka kuşunun ateşi bile söndü."

Bu vahiy içimde bir şeyleri tırmalıyor, dehşet ve kederin akorlarına çarpıyor. Böylesine canlı yaratıkların kafese kapatıldığı ve parçalandığı düşüncesi beni derinden etkiliyor. Böylesine görkemli yaratıkların çektiği acılardan elde edilen gözyaşlarını kullanma fikri midemi bulandırıyor ve boğazımı asitle yakıyor.

Kadim ejderha tüm bunları nereden biliyor?

Cailleach'in kuyruğu kumda ilerliyor, ağır sopanın ucu bedenimden daha büyük. Geçmişini düşünürken, benimle paylaşıyor.

"Bu ejderhalar, son anka kuşu öldükten sonra buraya uçanların torunları. Arkadaşlarının intikamını almak ve onları yakalayıp işkence edenleri öldürmek için geldiler. Sonra da aynı sebepten kaldılar. Anka kuşlarının yaşadığı bilinen son yere, buraya gelen herkesi öldürmek için. Ama bir ejderha çağırıcının ortaya çıkıp onları sormasını hiç beklemiyorlardı."

Bastian'ın kaşları havaya kalkıyor, şaşkınlığı sesinden belli oluyor. "Anka kuşları ve ejderhalar arkadaş mıydı?"

Eğlence Cailleach'in zihninde dalgalanıyor. Ejderhalar, ejderha çağıranlarla arkadaş olabildikleri gibi anka kuşlarıyla da arkadaş olabilirler.

Aynı şekilde.

"Anka kuşları tıpkı ejderha çağıranların yapabildiği gibi duygularını ejderhalarla paylaşabiliyordu. Ve bu ve yakınlıkları yüzünden Bu ejderha sürüsünün buraya taşınmaya gönüllü olması dostluktur." Bir sonraki kısmı anlamam birkaç dakikamı alıyor. "Anka kuşundan bir şey getirdiler ve o zamandan beri onu bu vadiye koruyorlar."

Bastian'ın eli omzumda sıkılaşıyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Gözyaşı olabilir mi diye sordum, çok eğlendi ve gidip bakmamı söyledi. O

bana nehrin sonunda saklandığı yeri gösterdi. Bir gölün kayalık kıyısında."

Cailleach'e teşekkürlerimi sunuyorum ve önerildiği gibi eşyayı aramaya gideceğimi iletmek için görüntüleri kullanıyorum.

Bastian ve ben kanatlarımızı birlikte çırparak derenin dolambaçlı yolu boyunca uçuyoruz. Masmavi su önümüzde bir şerit gibi uzanıyor, engebeli bir tacın arasında yer alan pırıl pırıl bir göle ulaşıyor.

Taşlar. Yaklaştıkça göğsümde açıklanamaz bir sıcaklık oluşuyor.

Damarlarımdaki büyüünün tınisiyla yankılanan, nabız gibi atan, uğultulu bir his.

"Bunu hissediyor musun?" Bastian'a sesleniyorum, sesim neredeyse rüzgârda kayboluyor.

"Hiçbir şey yok." Kendi merakımı körükleyen aynı yoğunlukla manzarayı araştırıyor.

İnişimizi yavaşlatarak gölün çakıllı kıyısına iniyoruz. Buradaki hava farklı, daha berrak ve beni ileriye çağırıyor gibi görünen görünmeyen bir enerjiyle yüklü. Gözlerim kayaların sessiz tonlarına karşı canlı bir şeye takılıyor.

Bordo, kırmızı, turuncu ve altının dereceli tonlarında renklendirilmiş bir tüy var, tonları

Alevler.

Elimi tüye doğru uzatıyorum ve onu iki taşın arasındaki tuhaf tüneğinden çekip alıyorum. "Bahsettiği şey bu muydu?"

Yumuşak dikenler tenime değdiğinde, dünya değişiyor.

Vadi, Bastian, fısıldayan ağaçlar... zihnimin artık bana ait olmadığı bir hafıza ve hayal alemine sürüklenirken hepsi hiçliğe karışıyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kanatlarımı açıp sonsuz mavi gökyüzünde süzülüyorum, vahşi doğanın kalp atışlarıyla olan bağlantımın tadını çıkarıyorum. Benim sihrim Aşağıdaki tarlada tavşanın temkinli umudunu ve tilkinin kurnaz açlığını hissetmemi sağlıyor.

Keskin bir acı içimde dalgalanıyor. Bağlantıyı bir damlaya kadar engelledikten sonra, aşağı iniyorum ve bacağı bükülmüş sakat geyiğin yerini tespit ediyorum ve kırılmış. Yanındaki uzun otların üzerine konarak başımı eğiyorum ve yıkık dalın üzerine tek bir damla gözyaşı döküyorum. Geyik yavrusu benim Merhametimin ve üzüntümün vücut bulmuş hali olan gözyaşı damlası, yarayı simyasal bir zarafetle onarıyor.

Geyik yavrusu uzaklaştığında, sıcak bir memnuniyetle parlayarak tekrar havalanıyorum. Hiçbir şey diğer canlıların iyileşmesine yardımcı olmanın verdiği duyguyla kıyaslanamaz. Süreç kanıtlaya bile Bütün bir alicorn sürüsünü kirli bir havuzdan kaptıkları parazitten iyileştirdiğim zamanki gibi yorucu.

Bir kaz sürüsü geçerken korna çalarak uçuyor. Selamlarına karşılık veriyorum.

Rüzgârda yol almaya devam ediyorum, yuvama dönerken ağaç tepelerini süpürürken güneş ışığı tüylerimi ısıtıyor. Tam insan evlerinin yakınındaki açıklığa giriyordum ki bir çığlık ortalığı Sakin ol. Yerin altından buz gibi bir dehşet bana çarpıyor. Beyaz bir acı seli takip ediyor ve neredeyse beni gökyüzünden yere düşürüyor.

Acı beni içine çekiyor. Acıyı kaynağına kadar takip etmek için daldığımda etrafımdaki her şey yok oluyor.

Ağaçların yakınındaki açıklığın dış kenarına çökmüş bir İnsan kadın inliyor. Solgun kol ve bacaklarındaki çok sayıda derin kesikten kan akıyor.

Omzunun yanından sertçe yere vurduğumda gözleri faltaşı gibi açıldı ve genişledi.

"Hayır," diye inliyor. "G...git."

Benden korkuyor ama sorun değil. Onu iyileştirdiğimde, bir tehdit olmadığımı anlayacak.

Gözyaşlarımdan biri onun kanayan koluna damlıyor. Yavaş yavaş, yaralar tekrar birleşmeye başlıyor. Beni sersemleten o beyaz sıcak acı, tahammül edilebilir bir dokunuşa dönüşüyor.

Kadın nefes nefese kalır ve doğrulmaya çalışır. "Bırakın! Tuzak! Bu bir tuzak-"

Kanatlarımı açmaya çalışsam da çok geç kaldım. Avcılar ağaçlardan fırladı ve ağır bir ağ beni sardı.

Erkek bir insan bağırıyor, "Kaçmasına izin vermeyin! Gözyaşlarıyla çiftçilik yapmaya başladığımızda durdurulamaz olacağız."

Ağ sıklaşıyor, beni içine alıyor.

Ben dövüşürken, insan erkeklerden biri elinde bir silahla dışının yanına çömeliyor. Beni götürmelerinden önce gördüğüm son şey, boynundan akan yaşam kanı ve içindeki ışığın sönmesi. Gözler.

Vizyon değişiyor ve ben sadece kafesteki bir anka kuşu değilim.

Birkaç tane. Görüntülerden oluşan bir kaleydoskop birbirinin üzerine binerek yanıp söner.

İlk olarak, ağlar ve tuzaklar akrabalarımı tuzağa düşürüyor. Acılarını biliyorum ve

yakalandıklarında ve götürüldüklerinde karışıklık. Sonra oklar bedenlerimizi delip geçiyor. Taşlar uzuvlarımızı kırar. Yediğimiz zehirli avlar içimizi parçalıyor. Her seferinde, gökyüzünden düşeriz.

Yeniden doğuş alevlerim söndüğünde, garip bir yerdeyiz. Metal kafeslerle ve gözyaşlarımızı cam şişelerinde toplamak için her şeyi yapacak insanlarla dolu bir vadi.

Kafesten kurtulmak bile yeterli değil. Buzla kaplı vadi kurtuluş sunmuyor. Sadece toprağı hareket ettirebilen bir insan

Dışarıdaki dünyaya giden yolu açar. Ölümden sonra ölüm, yaşamdan sonra yaşam, keder ve acının gözyaşları aşağılık insanlar için imrenilen bir ödöl olmaya devam ediyor.

Düşen ve alevler içinde yükselmeyen ilk anka kuşu
Ceset çürüyüp kokmaya başlayana kadar insanlar tarafından fark edilmez.

Bu ölümün bir tesadüf olduğuna inanan insanlar, Anka kuşunu bir kenara atarlar.

Ancak bu durum devam ediyor.

Bu insanlar yaşama isteğimizi söndürdü. Bazı kardeşlerim ölümü beklemiyor, kendilerini bıçakların üzerine atarak ya da kafalarını parmaklıkların arasına sokarak ölümü arıyorlar. boyunlarını kırmak için onları hapsediyor.

Bizden ölenler arttıkça, insanlar alarına geçiyor ve vadideki hapishanelerine bir hastalığın girdiğine inanıyorlar. Kafesler dikkatle korunuyor. Her ölü mümkün olduğunca çabuk kaldırılıyor ve Hastalığın yayılmasını sınırlamak için dışarı atıldı.

Hapsedilmekten ve sert muameleden dolayı kalpleri ve bedenleri hasta olan bizler, hala direnme gücünü toplayabilenlerimiz bir plan tasarlıyoruz. Ölmüş gibi yapıp bekleyeceğiz.

İnsanlar bizi kafeslerden çıkarmaya geldiklerinde, onlar bizi dışarı taşıyana kadar ölü taklidi yapıyoruz ve sonra kanatlarımızı çırparak gökyüzüne çıkıyoruz.

Hepimiz hayatta kalamayız. Bazıları oklarla vuruldu. Diğerleri, çok zayıflamış, sadece gökyüzünden düşüyor.

Kaçabilenlerimiz kuzeye uçuyor ve sonunda suyu geçip bu lanetli toprakları geride bırakıyoruz.

Bir sonraki kara parçasında yeni bir hayvan türü buluyoruz. İletişim kurabilenler. Büyük boyutlarına ve tüylerinin olmamasına rağmen, ateş ve düşünce konusunda akrabadırlar.

Ejderhalar.

Duyguları paylaşıırken, yaşadıkları bu yerin güvenli, zengin bitki örtüsü ve avlanacak avlarla dolu olduğunu anlıyorum.

İnsanlar da -kanatlı olanlar- burada yaşıyor. Ejderhalar onlardan korkmuyor, ama dehşetimizi hissediyorlar. Bizi insanların giremediği kuru ve sıcak topraklara götürüyorlar.

Bu yerde, güvenlik için birbirimize yakın yuva yapıyoruz. Ejderhalara duyduğumuz minnettarlık, bir kez daha yavrulamaya başladığımızda artar. birkaç uzun yıl esaret.

İmgelem tekrar, bir zamanlar sakin olan topraklara şiddetli bir fırtınanın saldırdığı bir güne kayar. Gök gürlüyor, şimşekler gökyüzünü yarıyor ve yağmur amansız bir güçle yeryüzüne yağıyor.

Bir zamanlar ulu bir ağacın kırımında güvende olan yuvam, fırtınanın oyuncağı oldu. Havada yuvarlanıyor ve sivri kayalardan oluşan bir kayalığa çarpıyor. Yavrularımın sıkıntılı çığlıkları fırtınanın gazabını delip geçiyor, keskin ve çaresiz.

Kalbimi ele geçiren panikle dağa doğru koştum. Kurtarmaya çalışıyorum

Ama yavrularım tırmanamayacağım kadar küçük ve gagamla ulaşamayacağım kadar derin bir yarığa düştüler.

Yağmur tüylerime işliyor ve ağlayan yavrularımı kurtarmak için bulabildiğim her şeyi -sopalar, taşlar, sarmaşıklar- kullanma çabalarımı yavaşlatıyor.

Onları kurtarmak için mücadele ederken kendi çığlıklarım da onlarınkine katılıyor. Her biriyle başarısız girişim, daha fazla yıkım batıyor. Giderek artan çılgın hareketlerim sırasında kaygan kayada kayıyorum. Bacağım bir yarığa düştü ve İşte böyle, ben de kapana kısıldım.

Fırtınanın içinden, gökyüzünde bir şekil belirliyor ve bize doğru uçuyor. Bir insan.

Taze dehşet beni boğuyor. Bebeklerime sessiz kalmaları için ısrar ediyorum, ama insanların ellerinde zalimce hapsedilmeyi hiç yaşamadıkları için acı içinde çığlık atmaya devam ediyorlar.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kanatlı kadın yaklaşıyor, yavrularımın çaresizlik sesleri tarafından çekiliyor. İnsanların ahlaksızlığını bildiğim için kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama kapana kısılıyorum.

Tek yapabildiğim dişinin koyu kırmızıya inişini izlemek ve Altın kanatları, saçları gölgelerdeki kumların renginde. Pürüzlü taşlara sıkışmış yavrularımı gördüğünde merakı endişeye dönüşüyor.

Tıslamama ve çığlık atmama rağmen, bana sadece kısa bir bakış atıyor. Yavruma odaklanmadan önce. Kayaların üzerine çıkmaya çalışır ve keskin kenarlar etini tırmalar. Kesiklerden kan damlıyor bacaklarında ve ayaklarında.

Geri çekiliyor ve tekrar deniyor. Elini kestiği yerde kan birikiyor. Çok geçmeden derisinde sayısız yara ve çizik oluşur.

Onun inatçılığına duyduğum saygıya rağmen, umutsuzluk beni bıçaklıyor, acı art arda aldığı her yarayla daha da artıyor.

O sadece bir insan. Türünün en iyisi olsa bile, kararlılık ve cesaretin sınırları vardır.

Acı dolu bir iniltiyle parmakları ilk civcivin etrafını sardığında zaten yas tutmaya başlamıştım. Arkasında bir et şeridi bırakarak, Değerli bebeklerimden birini taştan hapisanesinden çıkarıyor ve onu pelerininin sıcaklığında kucaklıyor.

Tekrar ve tekrar uçuruma dalıyor, her kurtuluşunun bedelini et parçalarıyla ödüyor.

Son yavrularımı toplarken kadının kolları bacakları titriyor. Yavrular güvendeyken, azalan gün ışığında bana yaklaşıyor. Sürekli damlayan bir kızıl, kayaların üzerindeki yolunu işaretliyor.

"Şşş, sakın ol. Bakalım seni bebeklerine geri götürebilecek miyiz?" Nazik parmaklar ayağımı sararken acısı içime sızıyor.

Dikkatli manevralardan sonra, sonunda beni serbest bıraktı.

Bir an sonra yanıma yığılıyor, gücü azalıyor ve gözleri kararıyor.

Benim gözlerim de derin minnettarlıktan yaşlarla dolup taşıyor.

Benim küçüklerim de kadının yırtılmış derisine ağlıyor. Kanları ve gözyaşları kanatlı insanın kanına karışırken gözyaşları, büyülmüş bir birleşim meydana gelir.

Bir yenilenme gösterisiyle, yaraları birbirine örüldü, parlak et, yırtılmış sinirin ve kasın yerini birkaç dakika içinde aldı.

İnsanın yüzünde şok ifadesi beliriyor. Sonra ben hissedirim. Benim gençliğim bile hissediyor.

Anka kuşu ve insan arasında daha önce hiç kurulmamış bir bağ.

İnsan bizi evine sığınmaya davet ediyor. Bizi bir nehrin karşısına, bir bahçeyi çevreleyen güzel bir bahçeye götürüyor. muazzam bir konut. Konutu koruyan erkek insanlar onun emirlerine göre hareket etmek için acele ediyorlar ve civcivlerim ve ben saray

Zamanla, bizden hiçbir şey beklenmediğinde veya talep edilmediğinde ve özgürlüğümüz sınırsız kaldığında güvenim yavaş yavaş artıyor.

Anka kuşları ve kanatlı insanlar arasındaki dostluk filizlenir ve bir bağ oluşur.

Zamanla, kutsal alanın haberi kanatlarını açarak Anka kuşları çok uzaklarda. Sarayın yaldızlı saçaklarının altına sığınan her kuş ailesi sıcaklıkla karşılanır ve Saygılar.

Görüntü değişiyor, beni anka kuşunun kafasından fırlatıyor ve yıllarca geleceğe zıplıyor. Geçmişe geri dönüyorum, ancak bir katılımcıdan ziyade bir izleyici olarak ve tarihin ortaya çıkışına tanık oluyorum.

Araziyi, binaları tanıyorum. Burası Yorla, Kayıp Şehir.
insanlar ve hayat. Kadın açıkça prenestir ve ta giymiş babası onunla
birlikte çalışarak gerekli değişiklikleri yapar.
başkent ve saray.

Krallığın insanları yuvaların örölmesine, tünelerin güçlendirilmesine
yardımcı olur ve yakalanmadan bakım sanatını öğrenirler. Görüntü
ortak. Görkemli kuşlar, prenest ve anka kuşu annesinin kurduğu bağın bir
kanıtı olarak, yeryüzünde yürüyenlerin yanında yuvalanmıştır.

İnsan prenest olgunlaşırken ve çocukları onun etrafında körpe fidanlar
gibi filizlenirken yıllar akıp gider. Saray hem insani hem de efsanevi bir
yaşamla dolup taşıyor. Anka kuşlarının şarkıları insanların kahkahalarıyla
i i geçerek bir barış çağından bahseden bir ahenk oluşturur.

Bu uyum ejderhaları da iine eker. Aralarındaki bağdan dolayı ruhu derin
bir empati kuyusuna dönüşen prenest, duygularını bu kanatlı devlere doğru
genişletir.

Aralarında bir duygu köprüsü kurulur ve bu sessiz birlikteliğin
büyüsüne kapılan ejderhalar oyalanmaya karar verirler. Ejderhalar
Uçan yaratıklar ile karada yürüyenler arasındaki bağ güçlenir.

Yine de, bu pastoral birlikteliğin ortasında, keder krallığın kalbine giden
yolu bulur.

Prenest yaşlanır ve kraliçe olur. Hükümdarlığı sırasında, kendileriyle
bağ kurmak isteyen tüm anka kuşlarını ve ejderhaları ağırlar. İnsanlar
ejderhalarla birlikte ve onların üzerinde uçarlar. Anka kuşları
ve insanlar üzerinde. Üç ırk dostluk içinde birlikte yaşar ve her biri ittifaka
kendi güçlerini katar.

Sonunda kraliçe son nefesini verdiğinde, bu çok hızlı olur.

Sarayın içinden akan keder dalgası
her taşı ve her tüyü karıştırır. Yaslarında birleşen ejderhalar ve anka kuşları,
Tirene topraklarında yankılanan çığlıklarla havayı dolduruyor.

Kraliçenin çocukları, dünyalar arasında köprü kuran birine yakışır bir veda hazırlar. Cesedini, ejderhaların ve anka kuşlarının saygılarını sunabilecekleri avluya bırakırlar.

Gün batarken, güneşin son ışıkları kraliçenin dingin yüzünü öper ve formunu saran bir yangını ateşler. Alevler patlar, şiddetli ve vahşi, bu boyun eğmeyen sevgi ve aşk gemisini tüketir.

Merhamet. Ateş, yıldızların doğuşunu yansıtan bir ışıltıyla yanıyor ve Tirene halkı aynı zamanda bir başlangıç olan bir sona tanıklık ediyor.

Yorla'daki sarayın avlusu sihirle dolup taşıyor. Anka kuşunun annesi başını gökyüzüne doğru eğdiğinde, kadim gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çakıyor.

O biliyor. Tüm anka kuşları şüphesiz biliyor ki Kraliçeyi tüketen büyülü alevler bir son değil, görkemli bir yeniden doğuştur.

Toplanan ejderhalara vahyini iletirken kalbi yükseliyor. Neşeli kükremeler havada yankılanıyor, Ateşin çıtırtısı ve patlamasıyla uyum içinde.

Bu coşkulu kakofoninin ortasında, başlangıçta şoktan felç olmuş insan seyirciler avlunun kenarında toplanır, önlerindeki gösteriye tanık olurken yüz ifadeleri korkudan huşuya dönüşür.

Ateşli ateşten kraliçe tekrar ortaya çıkar.

Ateşin dokunmadığı birinin zarafetiyle dışarı çıkıyor. Onun vücudu şimdi gençliğin tazeliğiyle parlıyor. Anka kuşlarıyla ilk tanıştığı zamandan sadece birkaç yaş daha yaşlı görünüyor.

Fısıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyor.

Tirene'nin kraliyet ailesine efsanevi bir dokunuş olmuş, soyları sonsuza dek değişmiştir.

Ejderha çağırانlar yükseliyor; çocuklar ve onların soyundan gelenler, ejderhalar ve anka kuşlarıyla zihinlere dokunma ve empatik yetenekleriyle acıları hafifletme becerisi taşıyacakları için bu isme yeni bir ağırlık veriliyor.

İyilikten doğan ve her türlü büyüden daha güçlü bağlarla beslenen Ejderha Çağırانlar, Tiren halkının kalıcı ruhunun bir kanıtıdır.

Ama iyi olan hiçbir şey sonsuza dek sürmez.

Güneş Yorla'daki sarayın üzerine uzun gölgeler düşürüyor ve Avlu, zırh şakırtıları ve ejderha kükremeleriyle çınlıyor.

Ve savaştan dönen yaralıların yürek burkan feryatları.

Savaş gemileri yaklaştıkça ufuk karanlık yelkenlilerle doluyor. Açgözlülükle hareket eden bu istilacılar, dünyanın en eski halklarının torunlarıdır.

uzak diyarlardaki anka nüfusunu yok eden insanlar. Şimdi Tirene'ye geliyorlar ve anka kuşunun gözyaşlarından elde edilebileceğine inandıkları büyüü arzuluyorlar.

Ejderhalar gökyüzüne çıkar, ateşleri küçük dostlarını korumak için koruyucu bir duvar oluşturur.

Onların yanında, kanatlı erkekler ve kadınlar kılıç çekerler. Ve Kraliçe, atalarının ateşli kararlılığını yansıtan gözleriyle en önde duruyor. Ancak ön saflar saraya daha da yaklaşıırken kıyılarından uzaklaşıyor.

Kanatsızların toprakları Tirene'den çok daha büyük. Savaşa gönderdikleri çok sayıda asker Tireneli savaşçıları yıpratıyor.

Anka kuşlarının ilk dostu ve soyundan gelen düzinelerce ejderha çağırıcının ilki olan kraliçe ne yapılması gerektiğini bilir. Yürek burkan bir ferman yayınlar.

Anka kuşları bu acımasız avcılarının eline düşemez. Arkadaşlarıyla yollarını ayırmalı ve sığınaklarından kaçmalıdırlar.

Uzun zaman önce, tek bir kadının eylemi üç türü tek bir görkemli krallıkta birleştirdi.

Ancak bu gün, üçleme üçe bölünmüştür.

Kraliçe, askerlerinin dikkatini dağıtmak için onları uçamayan insan istilacılarla büyük bir savaşa sürükler.

Ejderhalar, anka kuşları ve yavrularıyla birlikte kuzeye uçarak yeni evler aramalarına yardım eder.

Çok daha küçük bir ejderha grubu güneye yönelir. Vadiyi bulduklarında, anka kuşlarının orada tutulduğuna dair tüm izleri yok ederler.

Hayatta kalmalarını sağlamak için varlıklarına dair tüm işaretler silinmelidir.

Anka kuşlarının en yaşlısı, hikâyenin gelecek nesiller için korunmasını ister. Tireniler ve onların büyü kullanıcıları ile son bir perde,

Bu fedakârlık ve birlik hikâyesinin hafızalara kazınması için yalvarıyor.

İmgelem, bir anka kuşu tüyünün koparılıp büyülenmeye hazır hale getirilmesiyle sona erer. Vadiye giden ejderhalara emanet edilen bu tüy, şefkatle şekillenen dostluk mirasını koruyacak.

Şimdiki zamana, kendime döndüğümde kayalık kenarlar avuçlarımı ısıtıyor, gölün kenarında büyümlü tüy şimdi benim Gözyaşları. Göğsüm kabarıyor, her nefes alışımda beni kavrayan görüntüden dolayı acıdan titriyorum.

"Lark!" Bastian omuzlarımı sarsıyor. "Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

Vadi tabanı altımızda titriyor, varlığıma çarpan ani öfkenin bir başlangıcı. Fırtına, şimdiye kadar yarattığım tüm ateşlerden daha sıcak yanıyor.

Bütün bir ejderha sürüsünün ortak öfkesi.

"Ben iyiyim. Bir imgelem gördüm," diyorum içimi öfke kaplarken.

"Ama ejderhalarla ilgili bir sorun var."

OTUZUNCU Bölüm

Bu duygu seli, yerinden edilmiş Anka kuşlarının yaşadıklarını ilk elden tecrübe ettiğim için duyduğum öfke ve incinmenin şiddetli bir yankısıdır ve Tiren halkının yüzyıllardır çektiği acılar. Akrabalarımın Tirene'yi barış ve huzura götürmeye devam edebileceği bilgisi

Tahtlarını çalan eylemler ihanet sağanağını körüklemeseydi refah.

Hırsız Bardas, Aero ailesi gücünü kaybettikten sonra açgözlülükleri ve kıskançlıklarıyla sayısız can aldı.

Sönümleme kalkanımı çağırıyorum, ejderhaların sesini kesecek kadar güçlü değil ama kendi adıma düşünebilmem için yeterli kendimi onların öfkesine kaptırmadan. Sonra ayağa kalkıyorum, Bastian'ın endişeli bakışları hareketlerimi takip ediyor.

Gürleyen bir kükreme havayı parçalıyor, ağaçlardaki yaprakları sallıyor. Onu göremesem de gözlerim kaynağa doğru kayıyor.

Cailleach. Sabırlı zihni akkor halinde bir öfke yayıyor.

"Hadi gel." Dereye doğru ilerlerken Bastian'a beni takip etmesini işaret ediyorum. "Cailleach'e gitmemiz gerek."

Cailleach'in çağrısına cevap verircesine, ejderhalar vadinin ağzında birleşiyor, pulları bir değerli taş tarlası gibi sönmekte olan ışığı yakalıyor. Kolektif duyguları üzerime çöküyor, düşmanlık ve dehşetten oluşan bir gelgit dalgası.

Davetsiz misafirlerin kokusunu alıyorlar. Kanatsız insanlar. İzinsiz girenler her kalp atışında daha da yaklaşıyor.

Ama başka bir şey daha var. Duyularını tırmalayan iğrenç, rahatsız edici bir koku. Etrafımızdaki her ejderha savaşmaya hazır. kutsal evlerini bu iğrençliğe karşı savunacaklar.

Bu iğrençlikler. Birkaç tane.

Midemin çukuruna soğuk bir korku yerleşiyor.

Kanatlarımız bizi iterken, Bastian ve ben kadim ejderhaya doğru koşuyoruz. Devasa formu kumlu nehir kıyısında kolayca fark ediliyor, kudretin bir kalıntısı şimdi hüsrana içinde çırpınıyor.

"Sakin ol." Yanına iniyorum, öfkesinin sarsıntılarını iliklerimde hissediyorum. Yine de nemlendirmeye cesaret edemiyorum çünkü eğer savaşa katılmak üzereyse ejderhaları hissetmem gerekiyor. "Sana bütün olarak ihtiyacımız var.

Hale."

Cailleach'ın süt rengi gözleri, bir savaşçının ateşiyle doluydu. Körlük, benimkiyle tanış. Diğerlerini istilacılardan korumak için savaşmayı arzuluyor ama bir varlıktan ziyade bir yük olmaktan korkuyor.

Şaşkınlığımı ve endişemi ona doğru itiyorum ve insanların anka kuşlarını avlayarak bu yerin kutsallığına meydan okumaya cüret ettikleri bir zamana dair anılarını alıyorum.

Ama bu davetsiz misafirler daha kötü kokuyor ve yanlarında köleleştirilmiş, hastalıklı ejderhalar getiriyorlar.

"Köleleştirilmiş ejderhalar mı?" Bastian'a dönüyorum. "Ama Sterling'in beni kaçırdığı gün Tiren askerlerinin ejderhaları serbest bırakıp Flighthaven'dan uçurduklarını gördüğümü sanıyordum."

Bastian yüzünü buruşturuyor. "Yaptın, ama bazı ejderhalar çok Tirene'ye uçamayacak kadar hasta oldukları için hepsini Aclaris'teki vahşi bir arazide bırakmışlar. Ejderkuşları özgür kalabilecekleri kadar uzakta olacaklarını umuyorlardı ama görünüşe göre durum öyle değil."

Zihnim vadinin ötesine uzanıyor, o ejderhaları yakalamaya çalışıyor.

Bağlantı yerine oturuyor, soğuk ve yapışkan, yağla kaplı bir yılan dokunmak gibi. Bir Flighthaven ejderhası. Yaratığın zihni zincirlerle sarılmış. Zincirlenmiş.

Kalbim sıkışıyor. Sadece bir tane değil. Onlardan beş tane var.

"Buraya gelirken geçtiğimiz beş ejderha ve binicileri dışarıda içeri girmeye çalışıyor." Etrafıma bakındım, başka bir yol bulmayı umuyordum.

Bu çıkmazdan kurtulmanın tek yolu bir orduyla savaşmak değil. Ya da Aclaris'i anka gözyaşlarını bildiğimiz konusunda uyarmak. "Aclaris'in

Dragonrider'lar Leesa gibi yozlaşmış olabilir. Ejderhalarımız yanlışlığı hissedebilir."

"Bu da demek oluyor ki bunca zamandır seni arıyor olabilirler." Bastian'ın kafası şaşkınlıkla geriye doğru sarsıldı. "Bekle. Eğer ejderha kızakları hakkında söylenenler doğruysa, o zaman Flighthaven ejderhaları neden onlardan korkmuyor?"

"Bir şekilde bastırılmış durumdalar. Birçoğu aklını kaçırmış durumda ve bir insanı hiç düşünmeden yakabilirler." Düşünürken sertçe yutkunuyorum.

Sterling beni Flighthaven'dan uçurmadan hemen önce haydut bir ejderha tarafından yakılan arkadaşım Olive Holte hakkında. "Bunun olduğunu gördüm."

Bastian'ın eli kılıcına gidiyor. "Sence ejderhaları seni hissedip atlılarını buraya mı yönlendirdi?"

"Bilmiyorum. Ama sayıca çok azız. Onlardan kaçmalı ve Tirene'e geri dönmeliyiz."

Cailleach başını vadiyi taçlandıran buzula doğru çeviriyor. Burnunu buz örtüsüne ve ardından dağın yamacında şırıl şırıl akan suya doğru uzatıyor.

Sessiz hareketi takip ediyorum. Güneşin aydınlattığı buzun dibindeki bir parça karanlık gözüme çarpınca kalbim sıkışıyor. "Başka bir açıklık. Dışarıya mı?"

Duyguları arasında endişeyle karışık bir uyarı titreşimi geçiyor. Bu alternatif çıkış yolunun

tehlikeler. Kemiklerimizdeki ilikleri donduracak kadar soğuk koşullar ve kanatlarımız boyunca buz oluşturarak geçidin diğer tarafında bekleriz. Sadece genç ejderhalar, gençlik kibirleriyle, geçmeyi bile denerler.

Bilgileri Bastian'a aktarıyorum. "Bunu yapabiliriz. Ateşimizle Nailah ve Kaida'yı, hatta kendimizi bile geçitten geçebilecek kadar sıcak tutabiliriz."

Belirgin stresine rağmen Bastian'ın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Alışılmadık bir sevgi gösterisiyle saçlarımı karıştırıyor. "İyi "Düşünüyorum, kardeşim."

Gözlerim yanıyor olsa da gülümsemesine karşılık veriyorum. "Benim de bazı anlarım oluyor."

Cailleach'in yaşlı gözleri bana sabitlendi. Her şeyden çok ailesini korumak istiyor. Ama hastalıklı gözleri onu dizginler. Biliyor ki en büyük ve en güçlüleri yanlarında olmak yerine,

daha genç, daha küçük ejderhalar onu korumak için savaşmak zorunda kalacak. Hüzün, suyun üzerindeki sis gibi onun üzerinden yuvarlanıyor ve ben kendi gözlerimde biriken yaşlara engel olamıyorum.

"Hey." Dikkatli adımlarla ona yaklaşıyorum. "Sorun yok."

Yanaklarımdaki ıslaklığı siliyorum ve durup parmak uçlarımdaki damlalara bakıyorum. Zihnim dönüyor.

"Sorun nedir?" Bastian yaklaşıyor, gözleri Cailleach ve benim aramda gidip geliyor.

Hem kadim, güçlü ejderha hem de ben ağlıyoruz.

Parmaklarımda parlayan sıvıya tekrar bakıyorum. Tüyün ortaya çıkardığı geçmişe göre, bunlar sıradan gözyaşları olmayabilir, ama *anka* gözyaşları. Çünkü Kraliçe Aero'nun soyundan gelen ve ejderha çağırma yeteneklerini sergileyen biri olarak damarlarımda akan kan, o yavruları kurtaran anka kuşu anne ile empatik prenses arasındaki o ilk mucizevi alışverişin büyüsünü taşıyor.

En azından teorik olarak.

Saçma bir fikir aklıma geldiğinde, onu bir kenara itemiyorum.

"İzin verir misiniz?" Cailleach'in bulanık gözlerinden birinin yanındaki pullu deriye dokunuyorum.

Şaşkınlığı hissediliyor ama güvenini de hissedebiliyorum.

Görkemli başını eğiyor.

Yavaşça, çok nazikçe, gözyaşıyla ıslanmış parmaklarımı bir gözümü kaplayan sütlü tabakaya bastırıyorum. Bir kalp atışı için, hayal ettiğimden korkuyorum olasılık.

Ama sonra sis dağılmaya başlıyor ve ortaya engelsiz bir altın göz çıkıyor.

İçime bir huşu duygusu yayılıyor. "Zeru'nun ayağıyla."

İmgelem... doğruydı.

Sayısız duygu beni düğüm düğüm ediyor ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Bastian öylece bana bakıyor, çenesi düşük. "Az önce ne oldu lan?"

Neredeyse kıkırdayacaktım. Sanırım Bastian'ın en çok küfrettiğini duyduğum an bu.

"Anka kuşunun gücü kanımda saklı." Ona imgelemlerimin çok kısa bir versiyonunu anlattım ve o da beni sıkıştırmaya başlayınca

sorularla, bir elimi kaldırıyorum. "Şimdi zaman yok. Eve dönüş uçağında size bilgi veririm."

Cailleach göz kırıyor, şok yerini ruhumu canlandıracak kadar derin bir sevince bırakıyor.

Kendi görüşüm tekrar bulanıklaşıyor -şimdi mutluluk gözyaşları- ve diğer gözünü de eski haline getirme hevesiyle onları siliyorum. "İşte, seni tamamen savaşa geri döndürelim." Sesim duygusallıktan çatlıyor.

Bir başka dikkatli dokunuşla ikinci göz açılır ve kadim ejderha vadideki yaprakları ve ağaçları sallayan bir savaş çılgılığı atar.

Onun minnettarlığı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. O artık akrabaları için bir yük değil, bir güvenlik kaynağı ve...

Ve bunu ben de hissediyorum.

Cailleach'ten değil. Bir yankı olarak değil. Ama kendi kalbimden fışkırıyor.

Hayatımın ilk bölümünü başkaları tarafından korunarak geçirdim. Artık gerçek doğamı biliyorum ve sevdiklerimi iyileştirme ve koruma sırası bende.

Bu her şeyi değiştirir.

Cailleach hiç de ejderhalara yakışmayan bir hareketle boynuma sokuluyor. Ejderhanın yanağındaki gümüşü pulları ovuyorum.

"Devam et,

Cailleach. Onlara ailelerimizle uğraşmanın ne demek olduğunu gösterin."

Kana susamış bir eğlenceyle, aynı duyguları geri iletir.

Güçlü bir sıçrayışla yükselir ve uzun süredir yattığı ölü ot yığınına terk eder.

"Vay canına," diyor Bastian yanımda, sesi inançsızlık ve hayranlık karışımı. "Bu inanılmazdı."

"Değil mi?" Ejderhalarla paylaştığım bağ aracılığıyla bir ihtiyaç dalgası yansıtırken sırtımama engel olamıyorum. Birkaç dakika içinde, sadık canavarlar üzerimize çullanıp, etrafımızı toz dumana katan ağır gümbürtülerle yere iniyorlar. "Dışarıdaki birliklerin dikkati dağılmışken gitmeliyiz. Biz

"Onlar ön kapıyı kırmaya çalışırken sen arka kapıdan çıkıyorsun." "Az

önce bir ejderhanın yarasını iyileştirmiş olmanı aklım almıyor.

Görme yetisi." Elini uzatıyor, parmakları yanağımı okşuyor. "Bu... vahşi."

"Bana bilmediğim bir şey söyle. Buradan çıktıktan sonra daha fazla konuşabiliriz."

Bu Bastian'ı harekete geçirir. "Plan nedir?"

"Yukarıda." Parıldayan buz örtüsünü gösteriyorum. "Elimizde kendimize buzuldan bir kaçış yolu bulabiliriz. Ancak üç cehennemin donmasından daha soğuk olacak, bu yüzden korunmak için bir ısı bariyeri oluşturmamız gerekecek."

Bastian çenesini sıkıyor, kararlılık yüz hatlarına kazınmış. "Eğer sinsi olmaya çalışıyorsak, bu zor olabilir. Bence ikimiz birlikte Kaida'ya binmeliyiz. Bu şekilde Nailah da uçabilir.

Gerekirse ezilmemden endişe etmeden onu alt edebiliriz. Bu şekilde ısımızı da birleştirebiliriz."

"Hadi yapalım." Bastian'a sarılıyorum. "Bir ejderha çağırıcısı olabilirim ama ejderha biniciliği hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey var. Hiç bir ejderhayla uçmadım.

Fırtına, Cailleach ve Kaida'dan öğrendiğime göre korkunç bir hava var. Bu işin dizginlerini sen alıyorsun. bir tane."

"Anlaştık. Kanatlarını benimkilerin üzerine koy. Kaida üzerindeki etkimizi mümkün olduğunca azaltmamız gerekecek." Bastian ejderhanın kanatlarına tırmanır.

Bir örümcek gibi ön ayaklarını uzattı ve ben de tam arkasıdayım.

Bastian ve ben yer kapmak için itişip kakışıyoruz ama sonunda, Kaida'yı hazır olduğumuz konusunda uyarmadan önce o önde, ben de onun arkasına sıkıca yaslanmış bir şekilde yerleşiyoruz.

Kaida ağırlığını değiştirerek Bastian'a niyetini belli ediyor.

Kardeşim ejderhanın pullu boynunu sıkıca kavırıyor. "Hadi yapalım şunu."

Nailah ve Kaida güçlü kanat çırpışlarıyla gökyüzüne yükseliyor ve yukarıdaki buzlu açıklığa doğru istikrarlı bir şekilde yükseliyorlar.

Yükseklere çıktıkça hava daha da soğuyor, her bir rüzgâr açıkta kalan tenimi ısıyor. İçimin derinliklerine uzanıp

Ateş büyümle Bastian'ın ve benim etrafıma sıcak bir aura yayıyorum. Sanki bizi görünmez bir battaniyeye sarıyor gibiyim, ısı benim özümde onunkine yayılıyor ve soğuğa karşı koyuyor.

Biz açıklığa yaklaşırken Kaida uyarırcasına homurdanıyor. Kanatlarını kıvrıp dalıyor, güçlü pençeleri buza sürtünüyor ve hiç yokmuş gibi görünen bir yerde alıcı buluyor. Nailah da onu takip ediyor. Birlikte bizi yukarı ve buzulun ağzına doğru çekiyorlar.

Buz hala güneşten gelen ışığı yansıtırken, gölgeler tünelin uzak ucunu şimdiden karartıyor. Muhtemelen sadece sinirlerim ama yemin ederim her nefeste daha fazla ışık kayboluyor.

Kollarım Bastian'ı kavrarken, soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürpertiye zapt etmeye çalışıyorum. Bizi neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok. dağın diğer tarafında.

Kaida'nın ağırlığı altında buz çatırdıyor, ses keskin ve yüksek buzlu yolumuzun sınırları içinde. Buzlu tünelden çıktığımızda dünya beyaz bir bulanıklığa dönüşüyor. Acımasız bir kar fırtınası bizi karşıyor, uğuldayan rüzgarları geride bıraktığımız sessiz sığınakla tam bir tezat oluşturuyor.

Soğuk, etobur bir canavar gibi açıkta kalan her teni ısıyor ve nefeslerimiz puslu bulutlar oluşturuyor. Ben Bastian'a daha sıkı sarılırken ikimiz de küçük baloncuğumuza daha fazla ısı akıtıyoruz.

"Bu karmaşada pek bir şey göremiyorum!" Rüzgâr bağırışımı yutuyor.

Kaida altımızda homurdanıyor, kemiklerimde yankılanan derin bir titreşim. Bu rahatsız edici soğuktan hoşlanmıyor -hiçbirimiz hoşlanmıyoruz- ama ilerlemeye devam ediyor.

Ve bir anda kaya gibi düşüyoruz. Çığlıklar hemen kulaklarıma saldırıyor.

Ne bizden ne de ejderhalardan. Buradaki rüzgar, yüksek tepelerin etrafındaki kar ve buzı savururken acımasız bir çığlık korosudur. dağlar, serbest bırakılmış elementlerin öfkesiyle bize doğru vuruyor.

Arkamızda Nailah'nın küçük bedeninin bize yetiştiğini hissediyorum ve aslında özgür olmadığımızı fark ediyorum.

Kaida bunu, Nailah'ya kanatlarını açmadan önce sıcak ve güvende olacağı karnının altına girme şansı vermek için bilerek yapıyor.

Yerini aldıktan sonra, irtifa kaybederken bile kuzeye yönelerek dağdan aşağı dik bir dalış yapıyoruz. Kaida'nın her kası, her ağırlık değişimi, kanadının her hafif eğimi Nailah.

Sıcaklık için bir araya gelen büyüümüzle bile, soğuğu uzakta tutmak bir mücadeledir. İçinden geçtiğimiz buz, tekrar donmak için eriyor.

Isı balonumuz geçip gittiğinde. Duyduğum çatırtıların buzun erimesi, yeniden donması ve çatlaması mı yoksa kulaklarımın ani irtifa değişikliklerine uyum sağlamak için verdiği mücadele mi olduğundan emin değilim.

Elementlerle bir süre savaştıktan sonra Bastian'ın gücünün azalmaya başladığını söyleyebilirim.

Sinüslerimdeki ağrıya ve sürekli kulaklarımı patlatmaya çalışmama rağmen, izlendiğim hissinden kurtulamıyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve tam gökyüzünü taramak için arkamı döndüğümde fırtınanın içinden karanlık bir şekil fırlıyor.

Altımızda, pulları suyun üzerindeki yağ gibi parlayan siyah bir ejderha dağın yamacında süzülüyor.

"Dragonrider!" Tıslıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

O kadar hazırlıksız yakalandım ve diğerlerini uyarma konusunda endişelendim ki duygularımı bastırmayı unuttum.

Siyah ejderhanın kafası havaya kalkıyor ve doğrudan bana bakıyor. Meydan okumak için ağzını açıyor.

Kaida hemen tepki veriyor ve bir ejderha ateşi patlaması üzerimize doğru gelirken yana dönüyor. Bir büyü hareketiyle onu itiyorum. Alevler karı eritiyor ama yaklaşıyoruz.

Nailah, ejderhayı değil binicisini hedef alan ateş patlamasına karşılık verirken hiçbir uyarıda bulunmaz.

Kara ejderha ateşten kaçarken binicisi fırtınadan daha derin bir ürpertiyle bize bakıyor.

Gözleri, ışıktan yoksun karanlık havuzları, Leesa'nın Drachen'in iğrenç kontrolü altındaykenki halini yansıtıyor.

Bu manzara içimde kavurucu bir öfke uyandırıyor.

"Dikkat et, Lark!" Atlı elini kaldırıp bizi şiddetle savuran rüzgârları çağırırken Bastian bağıyor.

Vücutuma doğru sert bir çekiş var.

Kaida'nın sırtından koparıma tehdidi, biz kaçıp savrulurken büyük bir tehdit olarak beliriyor.

Rüzgâr acımasızca esmeye devam ediyor, her biri sürücüye düşmeyi vaat eden kötü niyetli bir fısıltı.

Acı rüzgara karşı iterken ellerimden alevler fışkırıyor.

Parlak, turuncu-kırmızı ışıltıları, Aclarian binicisinin kullandığı kara büyüyle tam bir tezat oluşturur.

Kara ejderha uzaklaşıyor, devasa kanatları kar yüklü havayı kesiyor.
Nailah ve Kaida'nın tiksinti dolu hırıltıları uğuldayan fırtınanın içinde kayboluyor.

Kara ejderhanın gözünü yakalıyorum, uçurumun içinde bir zekâ parıltısı ve kalbim tanımakla kekeliyor. Onu tanıyorum. İstemedem de olsa bağlandığım ve serbest bıraktığım ejderhanın ta kendisi.
Flighthaven. O gecenin ilerleyen saatlerinde kaçtı.

Bu da tek bir anlama geliyor.

Tekrar yakalandı ve tekrar uyuşturuldu.

"Sana ne oldu dostum?" Zihnimi uzanıyorum, düşünce dalları yaratığa doğru kıvrılıyor.

Nailah bana katılıyor ve biniciye ateş püskürterek eğilip ejderhanın sırtına sığınmak zorunda kalmasını sağlıyor.

Onu saldırıyla baş başa bırakıp farklı bir taktiğe odaklanıyorum.

Daha önce kullandığım güçten yararlanırken kafamın içinde alev ve gölgenin dansı var.

Bir özgürlük anısı. Geçmiş

savaşların bir yankısı.

Hapsedilmenin acısı. Kafa karışıklığı.

Bağlantı yerine oturduğunda, ejderhanın ıstırabına ve iradesinin etrafındaki zincirlere dalıyorum.

Bu zincirleri kırabiliriz. Bunu daha önce yaptık.

Tüm kararlılığımı zihnimi kavramaya harcıyorum.

Büyümün bir dalgalanmasıyla kontrolü biniciden alıyorum, karanlık etki yanmış parşömen gibi parçalanıyor. Ejderha bir anda Biniciyi boşluğa fırlatan vahşi, umutsuz bir dönüş.

Ürkütücü bir sessizlik sesi tamamen yutmadan önce çığlığı fırtınayı deliyor.

Kara ejderha havada duraklıyor ve kontrolünün son kalıntılarını da titreyerek atıyor.

Minnettarlık üzerime yıkıyor, o kadar saf ve derin ki göğsümü sıkıyor. *Özgürce uç! Uzaklara uç! Kaçın!*

Öyle de yapıyor, yumuşak bir yay çizerek aşağı iniyor ve işkencecisinin düşmekte olan figürünü yakalıyor. Ejderha biniciyi parçalıyor

keskin dişlerinin arasından tükürerek karla kaplı dağın yamacına doğru düşmeye devam etti.

"Az önce ne oldu?" Bastian başını çevirmiyor, yeni bir saldırı ihtimaline karşı bakışlarını önümüzde sabit tutuyor.

Kara ejderha uzaklaşıp kaçarken Kaida ve Nailah mutlulukla borazan çalıyor.

"Kara ejderha uyuşturuldu ve köleleştirildi. Aslında ikinci kez. Daha önce de yaptığım gibi zihnini serbest bıraktım.

Flighthaven. Aclaris'ten uzakta bir yerde güç kazanıp iyileşecek bir yer bulacak. Onu bu şekilde bırakamazdım. Yardım edebilecekken olmazdı."

Kara ejderha telaşın içinde kayboluyor ve göğsümde gurur alevleniyor.

Bastian yüksek sesle nefes verir. "O zaman buradan gidelim ve borazan sesini başka kimsenin duymamasını umalım. Sen bizim tarafımızda olsan bile, diğer dört atlıyla başa çıkmaya çalışmak istemiyorum. Korkarım ateşim de tükenmek üzere, bu yüzden savunma ya da bizi sıcak tutma konusunda pek yardımcı olamayacağım."

Üzerimize bir korku dalgası yayılıyor ve Nailah'nın kaçan kara ejderhanın peşinden uçmasına, Kaida'nın da gökyüzünü ararken etrafta çırpınmasına neden oluyor.

Kara ejderhanın buz gibi paniği içimde dolaşmaya başladığında korkunç bir şeyin yaklaştığını anlıyorum.

Bölüm Otuz BİR

Bastian'ın sırtına yaslanıp üç yetişkin ejderhaya bu kadar korku salan şeyi görmeye çalışırken kar taneleri etrafta uçuşup yüzüme batıyor. Yükseklerdeyiz, altımızdaki sıradağlar fırtınanın hiddetinde pürüzlü bir yara. Kaida'nın devasa kanatları gök gürültülü bir ritimle çırpıyor, siyah pulları fırtınanın içinde zar zor görünüyor.

Whiteout.

Nailah ve Aclaris ejderhası ortadan kayboldu, siluetleri kuzey fırtınasında kayboldu. Gözlerimi kar fırtınasına diktim ama Onlar. Kalbim onlar için acıyor. Korkuları akıllarını çalmış durumda ve benim zihinsel yatıştırma çabalarım bile işe yaramıyor.

Kemikten korunmak için etrafımızdaki ateşten çelenge odaklanıyorum-soğuk. Bu hassas bir denge. Çok fazla yaparsam Bastian ya da Kaida'yı yakma riskim var, çok az yaparsam da donma tehlikesiyle karşı karşıya kalabiliriz. Benim sihrim

Dönen kara karşı ürkütücü bir parıltı yayıyor. Ama bu sıcaklık bile Nailah'yı bize geri dönmeye ikna etmeye yetmiyor. Nailah'ın Geri çekilen siluetler, yüksek dağlardan aşağı dökülen buz ve kar tabakalarında kayboluyor.

Hâlâ bu korku akınını neyin tetiklediğini bilmiyoruz. Bir Drachen en mantıklı varsayım olurdu. Ancak, yükseklerdeyiz ve onların ulaşamayacağı bir yerde olmalıyız. Bunun gibi kar fırtınaları bazen şimşekli fırtınalara dönüşebilir. Bu da içinde bulunan hayvanlarda ya da insanlarda tedirginliğe neden olabilir.

Empatik bağlantımız sayesinde Kaida'ya onları takip etmesini söylüyorum. Isı kabarcığı olmadan, Nailah'ın kanatlarında buz oluşacak ve onu yavaşlatacak.

hiç değilse aşağıya. Kontrolünü kaybedebilir ve çok aşağıda saklı vadide dönerek ölebilirdi.

Kaida'nın kükremesi kemiklerimi titretiyor, öfke ve korkunun bir karışımı. O da Nailah kadar korkmuş olsa da buna boyun eğmeyi reddediyor, Bizi tekrar terk etmemeye inatla kararlı. Ve her şeye rağmen kaçmak istediği için öfkeli. Öfkesi fırtınada bir fener, korkudan titrerken tutunduğu bir can simidi.

Uğuldayan rüzgâr Bastian'ın bağıırışını bozuyor. "İşte!"

Bakışlarını takip ediyorum ve nefesim kesiliyor. Fırtınanın içinden siyah bir ejderha çıkıyor, dehşet elle tutulur bir güç gibi yayılıyor. Vücudumdaki her sinir ve kalbimin her atışı bana bu canavarın korku olduğunu söylüyor. cisimleşti. Korku ve içgüdüsel kaçma dürtüsü amansız bir dalga gibi duyularıma çarpıyor.

"Kahretsin!" Başım zonkluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bu dehşetin beni tüketmesine, boğmasına izin veremem. Dişlerimi sıkarak, sihrimi çekiyorum İçime dönüyorum, zihnimde etrafımı saran bir kalkan oluşturuyorum. Koruyucu bariyer, ham duyguların saldırısını köreltiyor.

Sonra soğuk içeri sızar.

Sönümleme kalkanımı oluşturmak için ısı balonumu kırdım. Bastian ve Kaida sıcaklıklarını kaybettikleri için titremeye başladılar.

Odaklan, Lark. Bu iş sende. Biri girdi. Biri dışarı. İkisini de nasıl yapacağını biliyorsun. Şimdi ikisini aynı anda yapmalısın. Bunu yapabilirsin.

Parmaklarım Kaida'nın pullarını kazıyor, buzlu patlamalar kendimizi koza gibi sardığımız sıcaklığı soyarak tehdit ediyor.

Bu çaba, zıt yönlerde uçan iki vahşi alikornu tutmak gibi. Mümkün ama zar zor. "Bir terslik var. Ejderha korkmuş durumda, ama hala bize doğru geliyor. Bir şey olmalı.

Drachen onu takip ediyor."

"Ona ulaşabilir misin? Sakinleştirebilir misin?" Bastian fırtınanın uğultusu arasında bağıırıyor, sözleri kaostan içinden zar zor geçiyor. "Belki de bize saldırmadan önce sonuncusuna yaptığın gibi onu da kontrollerinden kurtarabilirsin?"

Dişlerimi sıkıyorum, aynı anda çelişen kalkanları korumaya alışmaya başlıyorum. "Sadece sönümlmeyi bırakırsam, ama o zaman

yansıtılan korkuyla doludur ve sonunda aptalca bir şey yapabilir."

Kaida alçalıyor, dağın öfkeli havasıyla aramıza mesafe koyarken kara pullarının altındaki kaslar kıvrılıyor.

Sonunda fırtınanın pençesinden kurtuluyoruz, karın şiddeti azalıyor ve takipçimizi daha net görmemizi sağlıyor.

Rüzgar tenimi ısıyor, binlerce soğuk iğnesi Kaida hızla sola doğru yatarken, devasa kanatları fırtınaya karşı geriliyor. Odağımı ön plana itiyor, peşimizdeki ejderhayı anlamaya çalışıyorum.

"Bu doğru görünmüyor. Eğer bir binici tarafından teşvik edilmiyorsa ejderha neden bize doğru koşsun ki?" Kaşlarım çatıldı. "Ve hareket etme şekli..." Tedirginlik içimin derinliklerine yerleşiyor. Yanlış mı görüyorum? Yansıtıcı buz ve kar girdaplarıyla, belki de ben halüsinasyon görüyorum.

Sonra, sanki kalkanımın özü bana ihanet etmeye karar vermiş gibi, titriyor. Dehşet sel gibi akıyor, beni ham dehşete boğuyor.

Bu sıradan bir korku değil. Eski, ilkel ve tamamen felç edici.

Kaçmak için çığlık atmıyor. Ya da saklanmak için. Ya da ejderhaların daha önce hissettiği gibi başka bir şey. Neler oluyor? Aşağıda onu bize saldırmaya zorlayan bir şey mi var?

"Tekrar bak!" Bastian'ın bağıırışı kalbimi kaplayan uyuşukluğu yarıp geçiyor. "Bu ejderha değil."

Gözlerimi kısarak bakıyorum ve gördüğüm manzara nefesimi kesiyor. Biz aşağı uçarken o yukarı uçtuğu için, neredeyse bizimle aynı hızda, uçuş yolumuzu ürkütücü bir hassasiyetle yansıtıyor.

Siyah kanatları ve gövdesi, etrafını saran beyazla tam bir tezat oluşturuyor. Bu yaratık Kaida'nın bir gölgesi olabilir.

Bükülmüş ve çarpıtılmış olan canavar devasa boyutlardadır.

Kuyruk ucundan çenesine kadar gördüğüm en büyük ejderha. Kanatlar dalga gibi yayılıyor, kemiksiz ve bir kez daha çok uzun, çok sivri.

Altında dört uzantı asılıdır ve jilet keskinliğinde sivrilirler.

Noktalar. Kuyruğu çok uzun ve kırbaç gibi, burnu ve fırfırları olan belirgin bir kafası da yok. Bunun yerine, ucu bize doğru dönük soğanımsı bir şekil var ve aç, siyah gözler bizi kötü niyetle yutuyor.

Yaratığın mutlak yanlışlığı içimi kaplarken dehşet verici bir ürperti bedenimi sarıyor.

"Drachen!" Nefes nefese kaldım. Sesimi kendim bile zar zor duyabiliyorum, bu yüzden anladığından emin olmak için bağırmaya başlıyorum. "Bastian, o bir ejderha değil. Bu bir drachen!" Tamamen bedensel bir drachen.

Panik göğsümde yükseliyor, bitmek bilmeyen dehşetle karışıyor. Sönümleme kalkanım tekrar titrerken yaratıktan yayılıyor. Kaida korkuyla haykırırken farkına varmak beni çok etkiliyor. Bastian eğildi, vücudu kaskatı kesildi.

Her çuvalladığımda Kaida da acı çekiyor ama şimdi donup kalmanın sırası değil.

Her saniye önemliyken değil. Değer verdiğim insanların hayatları tehlikeyken olmaz.

Korkunun beni ele geçirmesine izin vermeyi reddediyorum. Bugün olmaz. Yeniden

Drachen bu kadar yakınken bocalarsam bunun uçumuzun de sonu olabileceğini bildiğim için çabalarım tekrar azalıyor.

Baskı yok.

Tüm içgüdülerim kaçmam, bu kâbuslar âleminden kurtulmam için haykırıyor. "Devam et, Kaida! Çıkar bizi buradan!"

Bir Drachen'ı atlatabilir miyiz bilmiyorum ama denemek zorundayız.

"Saraya dönene kadar onu atlatmaya çalışamayız!"

Bastian, Kaida'yı daha hızlı hareket etmeye teşvik eder. "Bir plana ihtiyacımız var." Bir plan.

Doğru.

"Üzerinde çalışıyorum!"

Drachen, sürünen bir karanlık ve dehşet kütlesi, gözlerimin önünde inanılmaz bir şekilde uzuyor. Saldırıyor, soğanlı kafası Diş yerine hançerlerle kaplı, doğrudan Bastian ve beni hedef alan açık bir çene.

Kaida'nın tepkisi anında olur, ağır kuyruğu bir trebüket gücüyle sallanır.

Sopanın ucu mide bulandırıcı bir gümbürtüyle birleşerek Drachen'ı yana savurdu.

Övgülerimi doğrudan Kaida'ya göndermek istiyorum ancak sönümleyici kalkan yerinde. Duygularımı paylaşamadığım için

diğer ejderha binicileri gibi ses ve vücut diliyle. "Güzeldi!" Havada kendini düzeltirken Kaida'nın pullarına tutunarak bağıyorum.

Zihnim acele ediyor. Drachen'a karşı kullandığımız her silah işe yaramadığını kanıtladı. Bir kez bile mızraklarımız, kılıçlarımız ya da oklarımız birbirine değmedi... hepsi kanatlı silahlar. Farkı yaratan Kaida'nın kuyruğunun körlüğü mü? Ya da belki de bu kâbus gibi yaratık bir şekilde yaralanabilen tamamen fiziksel bir forma evrilmiştir, İlk karşılaştığımız gölgeli yaratıkların aksine.

Her iki durumda da rahatlama kısa sürüyor çünkü drachen korkutucu bir hızla toparlanıyor ve yenilenmiş bir açlıkla tekrar üzerimize saldırıyor.

"Kahretsin!" Bastian, yaklaşan aracı takip etmek için etrafında dönerken küfür ediyor, odağı çakmaktaşı kadar keskin.

Bu şeyden sonsuza kadar kaçamayız.

Ateş Bastian'ın çağrısına cevap verir, kolunu ileri atıp mızrak gibi yaklaşan drachen'e doğru fırlatmadan önce avucunun içine oturur.

Alevler parmak uçlarımda dans ediyor, umutsuz ve aç. Drachen her yaklaştığında, gözlerine çok sayıda küçük kıvılcımlar. Önümde Bastian da aynısını yapıyor, büyüğü daha az güçlü ama daha konsantre çünkü aynı anda sıcaklık balonunu tutması gerekmiyor.

Drachen ateşli saldırımızın içinden geçiyor, formu ölümcül ısıdan kaçmak için rüzgârdaki duman gibi kıvrılıyor. Daha fazla görünüyor Ateşimizden çok Kaida'nın kuyruğundan kaçmakla ilgileniyorum ama bizi hayatta tutacak her şey benim için yeterli.

Tabii daha fazlası gelsin diye oyalanmıyorsa? Bir drachen nasıl bu kadar büyümüş olabilir? Bu boyutta daha fazla drachen varsa buradan çıkmamızın imkânı yok. Bununla yüzleşerek hayatta kalabileceğimizden emin değilim.

Bastian'ın ateşi zararsız bir şekilde drachen'in boynundan aşağı akıyor ve omzuna sığıyor. Ateş saraydaki saldırı sırasında drachen üzerinde işe yaramıştı ama sadece onları geri püskürtmüştü. Bu -yüzlerce hatta binlerce kat daha büyük- alevlerimizden hiç etkilenmiş gibi görünmüyor.

Drachen'larla her karşılaştığımızda değişiyorlar. Sanki sürekli gelişiyor ve güçleniyorlar.

Kaida havada dönüp duruyor, güçlü kanatları bizi rotamızdan saptırmakla tehdit eden fırtınayı kesiyor. Kaida sırtıyla saldırırken, kolum büyüklüğündeki pençelerim Drachen'ın üzerinde geziniyor.

Bacaklar.

Ama drachen acımasızdır, korkunun karanlık bir silüetidir. sarsılmayı reddediyor. Gölge ön ayakları Kaida'nın kuyruğuna doğru uzanıyor. "Hadi, kıpırdama!" Bastian homurdanıyor, hayal kırıklığı

Ses.

"Çalışırken iyi şanslar," diye bağırmadan önce kestirip atıyorum. "Dikkat et!"

Drachen bir geçiş daha yapmadan önce ikiye katlanıyor, pençeleri sırtının ortasından sinisi bir niyetle bize doğru uzanıyor.

Kaida beni hazırlıksız yakalayacak kadar ani bir manevrayla yana doğru savruluyor.

Yuvarlanışım pençeden fırlayan dokunaçtan kaçmak için yeterince hızlı değil. Kıvrımlı gölge yan tarafıma çarparak ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Tutuşum kayıyor ve kalbimin durduğu bir an boyunca Bastian'ın sırtını tutmaya çalışırken havayla boğuşuyorum. "Siktir!"

"Lark!" Bastian dönüyor ve alevle kaplı elleri bana uzanıyor. Çok yavaş. İkimiz de çok yavaşız.

Serbest kaldım, olabilecek en kötü şekilde havalandım. Aşağıdaki fırtınanın buzlu pençesine yuvarlanırken, yer beni karşılamak için çok hızlı bir şekilde yukarı fırlıyor. Isı kabarcığını Kaida'ya sabitliyorum, hala etrafını saran buzdan korunacak kadar alçakta olmadığını biliyorum.

Ve eğer Kaida soğuktan yavaşlarsa, hepimiz ölürüz.

"Hayır, Lark!" Bastian'ın sesi uğuldayan rüzgâra karşı uzak bir yankı.

Kaida'nın kükremesi fırtınayı sarsıyor, öfke ve korkuyla besleniyor. Kendisi için değil, benim için. Kargaşayı delip geçen bir ses bu, içimi tırmalayan paniğe rağmen beni topraklıyor.

Bu çok kötü. Gerçekten kötü. Düşerken yüzüme kar yağıyor, her bir pul bana affetmeyen rakımı hatırlatan küçük bir hançer gibi.

Kanatlarımı açıyorum, soğuk hava narin kemiklerimi ve eklemlerimi ısıyor. Sertleşiyorlar ama itaat ediyorlar, dalışımı beceriksizce bir süzülüşe dönüştürüyorlar. Nefesim düzensiz puflar halinde çıkıyor, havanın ortasında bile görülebiliyor.

dönen kar. Dönerek kendimi düzeltmeye çalışıyorum ama her rüzgar yeni bir meydan okuma.

Rüzgar gözlerimi yaşartıyor, acısı neredeyse dayanılmaz.

Drachen yılmadan saldırılarına devam ediyor, söğüt kanatlı bir gölge fırtınanın öfkesine biniyor. Yaratık Kaida'nın peşini bırakıp bana odaklanıyor, korkumu lezzetli bir parfüm gibi çekiyor.

Ondan kaçamam.

Çok hızlı, öldürmek için çok hevesli.

Doğaya meydan okuyan bir hızla, canlı karanlığın dalları ana kütleden bana doğru uzanıyor. Biri etrafımı sarıyor, sıkıyor. Kanatlarımı yanlarıma doğru ezerken nefesim kesiliyor ve duygusal kalkanıma karşı.

Bariyeri kavrayışımın zayıfladığını hissediyorum ve onu desteklemek için daha fazla güç harcıyorum. Eğer kalkanım parçalanırsa, ben gidiciyim. O zaman

Yolsuzluk içime girecek ve beni aileme ve arkadaşlarıma karşı bir kukla gibi kullanacak.

Kanatlarımı vücuduma yaklaştırıyorum ve basınçtaki hafif kırılma biraz daha fazla hava emmemi sağlıyor.

Drachen'ın soğuk, inatçı tutuşu bir mengene gibi sıkılaşıyor.

Bastian kaosun içinde adımı haykırıyor.

Beni arıyor.

Ardından Kaida'nın öfkesi yankılanıyor, havayı titreten gırtlaktan gelen bir ses.

Beyaz fırtınada şeklini seçemiyorum. Bastian'ın hâlâ güvenle sırtında olup olmadığını söyleyemiyorum. Ama seslerindeki acıyı, dehşeti duyuyorum.

Benim için geri dönmeye çalışıyorlar, bunu biliyorum ama fizik ve kötü niyetli bir irade hepimize karşı.

Daha büyük ve daha ağır olan drachen'e sarılmış bir halde gökyüzünden düşerek onlardan uzaklaşıyorum.

Kendimi korumak için çenemi göğsüme bastırıyorum. Hızla yaklaşan toprakla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece devam eden Kar yağışı bana hala bir şekilde dağın zirvesine yakın olduğumu söylüyor.

Dallar yayıldı, omuzlarımı ve başımı çevreledi ve gözlerimi yaşartacak kadar sert bir şekilde sıktı.

Canavar titriyor ve tiz bir çığlık kulaklarımı deliyor. Sonra tekrar serbest düşüşe geçiyorum.

Kuru, soğuk hava açıkta kalan tenimi ve kapalı göz kapaklarımı parçalıyor.

Gözlerimi zorla açıp dönen kara karşı gözlerimi kısıarken acı içime işliyor.

Drachen ölümcül pençesini bırakırken, siyah dallarda düzensiz delikler açılıyor.

Gözyaşlarım, fark ettim. Delikler benim gözyaşlarımdan. Kalbim bir zafer patlamasıyla çarpıyor.

Her nasılsa, gözyaşlarım Drachen'ın karanlığını yakıyor.

Küçük bir zafer ama kabul ediyorum.

Tamam, Lark, düşün. Aşağıdaki kayalık zemine sıçramadan önce bunu yapmak için bolca vaktin var. Tabii yolda gördüğümüz mızrak benzeri taş çıkıntılarında birine çarpmazsan.

Bir okyanusa ağlayamam ama belki başka bir yolu vardır. Soğuk hava tenimi ısıtırken bile içimdeki umut daha da parlıyor.

Drachen beni acımasızca takip ediyor, delikler birbirini onarıyor ve gözlerimin önünde iyileşiyor. Birkaç saniye içinde yaratık yeniden bir bütün oldu. Gözyaşının neden olduğu hasara dair hiçbir kanıt yok.

Kalbim sıkışıyor.

Umut kıvılcımı tutuştuğu kadar çabuk söner.

Drachen'ı gözyaşlarımla öldüremem. Ve ateş onları eskisi kadar kolay püskürtmüyor.

Çünkü piçler sürekli değişiyor.

Ama kaçmanın bir yolu olmalı. Bu canavarı geri çekilmeye zorlamak için.

B planı zamanı. Bunun için Kaida'nın yardımına ihtiyacım var.

Tereddüt etmeden, etrafımdaki canavarlardan gelen duygu dalgasını susturan büyülü kalkanı aşağı çeviriyorum, sadece

düşüncelerimi ona iletiyorum. Zihnimi tırmalayan korkuyu bir kenara iterek ejderha müttetikime uzanıyorum.

Tıpkı onun korkusunu bastırmak için öfkeye sarıldığı gibi, ben de beni kurtarması için ejderha ateşine olan ihtiyacıma sarılıyorum.

Onun isteksizliğini ve kendi korkumu neredeyse bastıran bir endişe dalgasını hissediyorum. Beni incitme riskini almak istemiyor.

Ejderha ateşi bizim kullandığımız türden bir ateş değildir. Daha ağır, daha kalın, yönetilmesi daha zor. Sürekli fişeklerin yoğunluğu hareketi neredeyse imkansız hale getirir.

Tüm irademi odaklayarak ısrar ediyorum. Kaida'ya o hareketsiz kütleyi bana doğru fırlatması için yalvarıyorum.

Göğsü kocaman bir nefes almak için genişlerken kendimi destekliyorum.

Homurdanarak kanatlarımı açıyorum, düşüşüm aniden dururken ve rüzgâr tüylerimi yırtarken çektiğim ateşli acıyı görmezden geliyorum.

Sarsılarak ayağa kalkıyorum, bundan sonra olacaklarla yüzleşmeye hazırım çünkü pes etmek benim doğamda yok. Hala kazanılması gereken bir savaş varken olmaz.

"Hayır!" Bastian'ın dehşete düşmüş çığlığı rüzgârın ve kanat çırpışlarının uğultusu arasından bir şekilde bana ulaşıyor. Paniklemiş, Kaida'nın alevlerinin beni tüketeyeceğinden korkuyor.

Ona ejder ateşini yönlendirebildiğimi söylemeyi hiç düşünmedim. Çünkü bunu sadece bir kez yaptım. Ve asla ejderha ateşi ile yönlendirmedim

Doğruca bana doğru. Chirean ben ona binerken ateş püskürttü, sonra alçaldı, böylece tehlikeyi büyümle uzaklaştırmak zorunda kaldım. Bu, onun için iyi bir ejderha binicisi olup olmayacağımı öğrenmek için bir testti, korumak için endişelenmesi gerekmeyen bir ejderha binicisi.

Drachen, arkasındaki ejderhayı görmezden gelerek şansını deniyor.

Bana doğru uzanıyor, kendini inceltiyor, doğrudan kalbimi hedef alan bir gölge bıçağına dönüşüyor.

Bugün değil, seni lanetlenmiş karanlığın yarattığı. Etime her zerresiyle alevlerimi çağırıyor, kendimi ikinci bir deri gibi ateşe sarıyorum.

Kaida'nın kükremesi gökyüzünü yarıyor ve dünya öfke ve ateşten bir alevle tutuşuyor. Buz ve kar bir tıslamayla erir ve gökyüzü aniden Bir savaş gemisi büyüklüğünde bir ateş topu bana doğru roket atarken daha da fazla ışıkla parlıyor.

Hay aksi. Düşündüğümde daha büyükmüş.

Bir an endişelendim ama artık geri çekilemeyecek kadar içerideyim. Kanatlarımı çırparak ve kollarımı savurarak onun saldırısını taklit ediyorum ve ilkini karşılamak için sadece Lark büyüklüğünde bir ateş topu gönderiyorum.

Drachen her iki taraftan da vuruldu. Ürkütücü bir çığlıkla, yaratık kıvrılıyor ve kıvranıyor. Bizimkilerin arasından fırlıyor. yapışık cehennem, fiziksel bedeninden hayalete dönüşüyor şekil. Artık sızan siyah bir gölgeden başka bir şey olmayan yaratık süzülerek gözden kaybolur.

Hala çok canlı. Ama ben de öyleyim.

Bölüm Otuz İki

Üç ejderhanın güçlü kanatları gökyüzünü yararken gecenin soğuğu bir pelerin gibi etrafımı sarıyor. Drachen gittikten sonra Nailah döndü ve yanında kara ejderhayı getirdi. Yanımızda, uçuşumuzu çevreliyor, yıldız ışığını içen pullarıyla düşünceli bir gölge.

Benden sonra nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum. Onu en son esaret altındayken gördüm. İkinci kez nasıl yakalandığını ve köleleştirildiğini bilmiyorum. Ama bilmesini isterim ki Tirene'de hoş geldiniz. Bu düşüncemi siyah ejderhaya aktararak başkentin bir resmini çizdim.

Vuruşunun ortasında duraklıyor, hava minnettarlığının ağırlığıyla uğulduyor. Komik derecede insani bir baş sallama hareketiyle kuzeye doğru ilerliyor ve ağır gecenin içinde kayboluyor.

Aklım Flighthaven'da geçirdiğim zamana ve Sterling ile ejderhaları beslediğim güne gidiyor. İstemeden de olsa siyah ejderhayla bağlantı kurduğum zaman. Sonra kaçtığını öğrendiğimde.

Mygist. Birdenbire isim aklıma geldi. Cailleach'e olduğu gibi değil, ondan yayılan kadim güç onun adının kafamda belirmesine neden olduğunda. Hayır, Mygist
Siyah ejderha için seçtiğim isim.

Her ejderha bir ismi hak eder.

Dakikalar saatlere uzanıyor. Yolumuza devam ediyoruz ve ben de bu zamanı vadide gördüklerimi Bastian'a anlatmak için kullanıyorum. Bir süre sonra
rahat bir sessizliğe büründü.

Kısa bir sonsuzluktan sonra havada tanıdık bir nabız var. Tirene'nin sınırını işaret eden ejderha zihinlerinin sıcak vızıltısı. İleride saray görünüyor, kuleleri karanlığı savuşturan bir ışıltıyla geceyi deliyor.

İçim rahatladı. Işıklar daha da parlaklaşıyor, bizi daha yakına çağırıyor. Bir zamanlar yabancı ve gizli tehditlerle dolu olan bu yerin evim gibi bir yer haline gelmesi çok tuhaf. Belki de yüksek duvarlar ve görkemli ejderhalar bu güvenlik hissini uyandırıyor. Ya da belki de içerideki insanların beni kabullenme şeklidir, kusurlarım ve her şeyimle. Yani, bazılarını.

Ama Sterling'i düşündükçe -gözleri benimkilerle buluştuğunda nasıl yumuşadığını ya da dudaklarının sadece benim için nasıl gizli bir gülümsemeye dönüştüğünü- beni buraya bağlayan şeyin taş ya da büyü olmadığını fark ediyorum.

Ev bir yer değildir. Bir insandır. Ve ben Sterling'e aidim.

Umut burada, bu kulelerin ve ejderhaların arasında, her daim var olan drachen tehdidine rağmen yaşıyor.

Göğsümde bir duygu dalgalanıyor. Benim değil, Dame'ın. Dağlardaki gizli ininden uzanıp bana hoş geldin diyor.

Sessiz bir yemin ederken selamına karşılık veriyorum.

Bebekleriniz güvende olacak. Söz veriyorum.

Yangın padokuna doğru inmeye başladığımızda, zihnimin köşelerine yapışan endişe fısıltılarını bir kenara itiyorum. Şimdilik, içimde parlayan ve beni evim demeye başladığım yere ve kişiye doğru yönlendiren mutluluğun tadını çıkarmaya bırakıyorum kendimi.

Kaida'nın kanatları ritmik bir gümbürtüyle havayı döverek otlağa inişimizi yavaşlatıyor. Öne doğru eğilip pullu kulağına teşekkür sözcükleri fısıldıyorum.

sıcak taş zemin. Gece serin ama taşlar hala günün sıcaklığını koruyor ve bana güneşin amansız bakışlarını hatırlatıyor.

Attan iniyoruz ve sadece yorgun bir görevli bizi karşılamak için dışarı çıkıyor, gözleri uykudan ağırlaşmış.

"Lütfen onlara biraz su getirebilir misin? Ve yiyecek bir şeyler. Uzun bir uçuş geçirdiler." Görevliye başımla selam veriyorum, o da koşarak uzaklaşıyor ve ejderhalarla ilgilenmeyi bize bırakıyor.

Ejderhalar genellikle kendi yiyecekleri için avlansalar da, dragontender'lar diyetlerini tamamlar.

Artık memnun olan ejderhalar taze et yerken, Bastian ve ben kralın kanadına doğru ilerliyoruz. Saatin geç olmasına rağmen sarayda hareketlilik var ve hava gerginlikle uğulduyor. Hizmetçiler ellerinde yüklü tepsilerle oradan oraya koşuşturuyor ve hizmetçiler ellerinde mesajlarla acele ediyor.

Avluya açılan çok sayıdaki kapıdan birinde duran muhafıza bakıyorum. "Bir sorun mu var?"

Midemi sıkıştıran bir ciddiyetle bana bakıyor. "Veliaht prens, kraliyet konseyiyle birlikte kilit altında tutuluyor, onlar için sayfalar ve hizmetçiler koşturup duruyor.

Herkes diken üstünde. Ancak hiçbir şey ilan edilmedi."

Rahatlama ba  ımı döndürdü. O ana kadar, döndüğümüzde ne bulacağımız konusunda ne kadar endi  elendi  imi fark etmemiştim.

Bastian koridora şöyle bir bakar. "Görünüşe göre hiç sıkıcı bir an yok."

Koridorların ilk kesişimine ulaştığımızda, kısık seslerle konuşan küçük bir soylu grubu buluyoruz. Biz geçerken durup bize bakıyorlar.

"Biri gelse ne yapacağımı bilemezdim."   zerimdeki ağırlığı atmaya çalışıyorum.

Biraz önce hissettiğim mutlulukla taban tabana zıt bir şekilde, içimde bir huzursuzluk belirliyor. Sterling'e doğru attığım her adımda, beklentim şimdi ikimizin de taşıdığı tacın ağırlığıyla yumuşatılmış.

Ancak kralın kanadına ulaştığımızda, atmosferdeki ince bir değişim beni bir kefen gibi sarıyor. Salonda sıralanan kraliyet muhafızları her hareketimizi dikkatle inceliyor. Gözleri beni inceliyor gibi. Neyi aradı  ımdan tam olarak emin değilim.

"  yi akşamlar." Ruh hallerini çözmeye çalışırken onlara geniş bir gülümseme gösteriyorum.

Karşılığında aldığım tek şey düz ifadeler. Bu bakışlar Beklenti mi, şüphe mi? Keşke insanların duygularını da ejderhalar kadar kolay okuyabilseydim. Bu düşünce beni gıdıklıyor.

Bu büyük saraydaki herkesin gizli duygularıyla bombardımana tutuldu  unuzu hayal edin. Hayır, teşekkür ederim. Bu tam bir karmaşa olurdu.

Bu saçmalığa neredeyse kahkahalarla gülerek koridordan Bastian'ın odasına doğru dönüyorum. Yaklaştığımızda duruyor ve beni kucaklıyor.

Bu jest beni hazırlıksız yakalıyor ve boğazımda bir duygu düğümü oluşuyor. Bir ağabey ile büyümenin nasıldı?

En azından artık ona sahibim. Kimse annemin yerini alamayacak olsa da Bastian'a kavuşmak onun kaybından kaynaklanan en keskin yaraları hafifletmeye yardımcı oluyor. Leesa'yı yolsuzluğundan nasıl kurtaracağımızı bulduğumuzda, kız kardeşime de kavuşacağım.

"Başını dik tut, Bastian." Sarılmaya karşılık veriyorum, sonra geri çekiliyorum. "Gözyaşlarımı kullanmanın Leesa üzerinde işe yarayıp yaramayacağını ya da bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bunu çözeceğiz. Yine de ilk önce Sterling."

"Elbette. Sen benim kız kardeşimsin. Bu yüzden senden harika şeyler bekliyorum." Gülümsemesi tam olarak gözlerine ulaşmıyor ama en azından deniyor. "Yolculuklarımızın kirini temizleyeceğim, sonra da Leesa ile birlikte olan muhafızları kontrol edeceğim. Bakalım bir şeye rastlayacak mıyım?"

Kraliyet Arşivleri'nde anka gözyaşlarının nasıl çalıştığına dair yararlı bilgiler var."

"Ne bulduğunuzu bana bildirin."

Sözsüz bir baş hareketiyle odasına girer ve kapıyı kapatır.

Karnım gurulduyor, bana ihmal edildiğini hatırlatıyor ve kendi odama doğru ilerlerken adımlarımı hızlandırıyorum. İçeri girdikten sonra Rhiann'ı çağırmak için zili çalmadan önce hiç vakit kaybetmiyorum.

Banyo odasında yüzüme ve boynuma soğuk su çarparak yolculuğun kalıntılarını temizliyorum. Bu his topraklama, kaosun ortasında basit bir zevk.

Bir an için küvete özlem dolu bir bakış attım.

"Eee?" Rhiann yatak odama giriyor, kapıya yakın duruyor. "Yolculuğun başarılı geçti mi?"

Her zamanki gibi, sözünü sakınmıyor.

"Evet, ama arkamızda bir ordu vardı. İhtiyacımız olanı alır almaz oradan kaçmak zorunda kaldık. Görünüşe göre bela bir gün izin yapmayı bilmiyor. Ama sana anlatacak çok şeyim var. Sana söylemeyi tercih ederim."

Hepimiz toplandıımızda açıklarım." Ellerimi kuruluyorum ve onunla yüzleşmek için yatak odasına geri dönüyorum. "Burada işler nasıl?"

Rhiann'ın yüz ifadesi görev perdesinin ardında her zamanki gibi okunamaz halde. Gümüş rengi kuzguni saçları loş ışıktaki bile parlıyor, bembeyaz yas kıyafetiyle tam bir tezat oluşturuyor. "Agnar Knox'un odasının dışında bekliyor."

"Beklemek mi?" Kaşlarım birbirine çarptı. Ne demek bu? "Ne için?"

"Belki de gidip soruşturmalısınız." Kaçamak bir zarafetle başını kapıya doğru eğiyor.

Birinci katın inanılmaz yükseklikteki tavanlarından sarkan büyük fenerler ve sürekli yanan ışıkların kombinasyonunun oluşturduğu gölgeler içinde sarayın zenginliği neredeyse gizlenmiş bir halde koridorlarda ilerliyoruz.

İlk olarak Agnar'ın uzun boylu gövdesi görünür; geniş omuzları, masanın önünde volta atarken attığı her telaşlı dönüşte yuvarlanır. korumalı kapılar. Delici mavi gözleri yorgunluktan donuklaşıyor ve kalbim adamlarla birlikte atıyor.

"Yerlerde bir desen mi giymeye çalışıyorsun?"

Bakışlarıma karşılık vermiyor. "Üzerinde çalışıyorum."

Suçluluk duygusu kalbime saplandı. Anka kuşunun gözyaşlarını bulma yolculuğuna o kadar odaklanmışım ki, yola çıkmadan önceki gece yaşanan trajediyi neredeyse unuttuyordum. Şimdi hatırladığımda, taze bir keder dalgası üzerime çöküyor ve yaşadığım şeyin Agnar ve Sterling'in acısıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Zavallı Agnar. Blair'i kaybetmekle uğraşacak vakti bile olmadı.

Kraliyet muhafızları yaklaştığımda yer değiştiriyor, sert yüzleri yontulmuş taş gibi. Gözleri beni takip ediyor, bakışları keskin, ama onlar hiçbir kelime sunmuyorlar. Onlar sadece henüz bilmediğim sırları koruyan heykeller. İçimde bir öfke parıltısı dolaşıyor.

Bu adamların hepimizden çok daha büyük bir oyunda sadece bir dizi piyon olduğunu bilmek.

Agnar'ın yanına sokuluyorum ve onun telaşlı adımlarını durdurmak için koluna giriyorum. "Lütfen bana Sterling'in olmadığını söyle..." Kendimi zorlayamam.

Bu cümleyi bitir.

Agnar kolumu okşayarak başını sallıyor. "Öyle bir şey yok. Ama işler karışık Lark. Kendini kraliyet konseyine kapattı.

Başka kimseyi görmeyeceğim."

"Karmaşık'ı tanımla." Konuşmayı sessizce dinleyen Rhiann'a bakıyorum.

"Anladığım kadarıyla," diye yaklaşıyor ve kısık bir sesle konuşuyor "Bu sabah casuslarımızdan biri ortaya çıktı. O zamandan beri işler yolunda gitmiyor. Aclaris'te askeri hareketler oluyor. Birliklerin harekete geçirilmesiyle ilgili bir şeyler. Hepsi gizli kapaklı."

Tedirginlik içimi sıkıyor. "Ne? Ama neden?"

Agnar omuz silkiyor, her zamanki özgüveni yok. "Beni aşar. Hiçbiri taktiksel olarak mantıklı değil. En azından benim için."

Sinirli bir nefes üflüyorum. "Peki ya Leesa?"

"Son kontrol ettiğimde stabildi." Kız kardeşimin arkadaşını öldürmüş olmasına rağmen sesinde bir yumuşaklık var. "Hâlâ hücresinde, muhafızlarla çevrili."

"Güzel." Bu rahatlatma omuzlarımdaki gerginliği gevşetiyor. "En azından-"

Karnımdan gelen bir hırıltı koridorda yankılanırken sözlerim kesiliyor; bu ses, soğukkanlı muhafızların bile sırtına neden olacak kadar yüksek. Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ama çenemi kaldırıyorum.

Agnar bir kaşını kaldırıyor. "En son ne zaman yemek yedin?"

Harika bir soru. En son ne zaman yemek yedim? "Sanırım bu sabah biraz kurutulmuş et yedim?" Kasvetli havayı hafifletmek için bir şaka yapmaya çalışıyorum. "Benim büyük, cesur yemek tadıcım önce denemezse yemek aynı çekiciliğe sahip olmuyor."

"Vay canına, çok duygulandım. Gerçekten." Elini kalbinin üzerinde kavuşturur. "Şimdi, bir şeyler yemeye ne dersin? Sterling'e her ne yapıyorsa bitirmesi için daha fazla zaman verir. Önce yemek, sonra kompo."

"Bu bir şakaydı," diye mırıldanıyorum. "Sanırım artık senin tadım görevinden vazgeçebiliriz. Bana bir şey olmaz."

"Knox onay verir vermez bundan vazgeçebiliriz."

"Burada dikilip durmayalım." Rhiann kapalı kapıyı ve asık suratlı muhafızları işaret eder. "Yemeğiniz şimdiye kadar odalarınıza teslim edilmiş olmalıydı Leydi Lark. Yemeklerinizi veliaht prensle birlikte yemeyi sevdiğinizi biliyorum ama bu gece belki bu düzenleme daha iyi olur. Bu işler ne kadar sürerse o kadar sürecektir, bir an bile azalmayacak."

Agnar homurdanarak onaylıyor ve muhafızlara bir kez daha yan gözle bakıyor. Onların varlığı sürekli bir kaşıntı gibi.

Acaba daha önce hiç Sterling'in kapısında bekletildi mi? "Bu normal mi? Sanki tacı çoktan takmış gibi gece boyunca çalışmak? Sanırım herhangi bir yolsuzluk belirtisi göstermiyordu?"

"Hiçbir saldırganlık belirtisi göstermedi ve içeride bu kadar insan varken bir şey değişseydi haberimiz olurdu. Normal mi? Belki de değil." Rhiann yorgun bir iç çekti ve sesi yumuşadı. "Bu zamanlarda krallık için başka kim karar verebilir? Dul kraliçe mi? Verdiği ölümlerden sonra neredeyse hiç gücü kalmadı.

Günden güne dersler azalıyor ve bir süre sonra zihni sürüklenmeye başlıyor."

Muhafızlar ayaklarının üzerinde kayıyor, soğukkanlı maskelerinin altından bile rahatsızlıkları belli oluyor.

Kırılganlığı kararlılığıyla sürekli çelişen Alannah'dan bahsedilince kalbim sıkışıyor. "Peki dersler nasıl gidiyor?"

"Beklediğimden daha iyi." Agnar gururla çenesini kaldırıyor. "İşi öğreniyoruz. Değil mi Rhiann?"

"Kesinlikle." Başını sallıyor, yine de yüzünde beliren şüphe titreşimini yakalıyorum. Gölge hızla kayboluyor ve beni hayal görüp görmediğimi düşünmeye itiyor.

"Başardın mı?" Soru, hem merak hem de bir parça endişeyle kendimi durduramadan ağızından kaçıyor.

"Elbette." Gözlerinde kendinden emin ses tonuyla pek uyuşmayan bir şey var.

"Güzel. Çünkü herhangi bir Drachen'la tekrar karşılaşana kadar bundan emin olamayız." Kötülükten korunma işaretini göğsümün üzerinde izliyorum, küçük bir jest ama bu belirsiz zamanlarda ağırlığı olan bir jest.

Rhiann şaşırılmış bir halde gözlerini kırıştırır, sonra hareketlerini aynen yansıtır. "Devam et ve ye. Eminim Agnar için de bolca vardır."

"En azından seninle yürüyeceğim." Agnar volta attığı patikadan dönüyor. "Hazır mısın?"

"Hazırdan da öte. Teşekkürler, Rhiann." Arkamı dönerken boğazım sıkılıyor.

Yürürken Agnar sürekli bana bakıyor, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. "Çıkar ağzındaki baklayı Agnar. Seni rahatsız eden ne?"

Keskin bir nefes çeker. "Yok bir şey. Ben sadece..."

"Sadece ne? Bu sen değilsin ve bu beni korkutmaya başladı. Neler oluyor?"

"Endişelenmeni istemedim. Bu yüzden Sterling'le konuşacak ve umarım sen dönmeden önce işleri yoluna koyacaktım." Agnar nefesinin altında alçak sesle ve yavaşça küfrediyor. "İnsanlar senin ortadan kaybolmanla ilgili yorumlar yapıyordu. Aclaris'te birliklerin hareket etmeye başladığı gün gittin. Dedikodular başladı, şüphesiz bizim inatçı milliyetçi grubumuz tarafından başlatıldı."

Devam etmesini beklemek işe yaramıyor. "Söylentiler nedir? Tekrarlamak istemediğinize göre zaten kötü olduklarını varsayabilirim."

Yürürken birkaç dakika dudağını çiğniyor. "Hepsi Aptalca. Eğer biri, hatta seni tanımayanlar bile saçma olduklarını anlarlar. Aclaris için çifte ajan olduğunu iddia ediyorlar. Ya da sadece tahta erişebilmek için Sterling'e yakınlaştığını."

Gözlerimi deviriyorum. "Sterling Aclaris ile ateşkes ilan etti ve açıkça onlarla çalışıyorum. Ayrıca, nişanlandığımızı çoktan açıkladı. Bu söylentiler en azından daha önce mantıklıydı, ama şimdi?"

Odama vardığımızda koridorda bekleyen bir yiyecek arabası bulduk.

Agnar benim için kapıyı açtı. "Sana aptal olduklarını söylemiştim."

"Doğru. Bakalım burada neyiz varmış." Biraz toparlanmaya çalışıyorum

Arabayı içeri itip, örtüyü çekerek ekmek, peynir, söğüş et, meyve ve bir çeşit çorba çeşitlerini ortaya çıkarırken coşku duyuyorum.

"İyi görünüyor. Ama denemeden emin olamam." Agnar ekmeği elimden kaptı, masmavi gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Resmi tat testçisi görev başında." Yarım dilimi ağzına atıp çiğniyor.

Bana başparmağıyla onay vermeden önce düşünceli bir şekilde. "Her şey tamam. Ama burada bir kişi için çok fazla yiyecek var. Boşa gitmesi yazık olur."

Gözlerimi deviriyorum ve kendi ekmeğimi alıyorum, kabuğu altın sarısı ve davetkâr. Düşüncelerim Leesa'ya, onu ele geçiren doğal olmayan şeye geri dönüyor ve kalbim ağrıyor. Yarın. Yarın her şeyle yüzleşeceğim. Şimdilik yemek yemeli, Sterling'i kontrol etmeli ve biraz dinlenmeliyim.

İlk dilimi bitirdikten sonra ikinci dilime uzandım. İşte o zaman tabakların arasında parşömeni fark ettim.

Kenarları keskin bir şekilde katlanmış bir not.

Merakımı yenemeyip aldım ve yüksek sesle okudum. "Anka kuşunun soyunun peşine düştüğüne göre artık beni ziyarete gelmelisin. Sana zarar gelmeyeceğine dair söz veriyorum."

Notu incelemek için eğildiğinde Agnar'ın yüzündeki şakacı ifade siliniyor. "Kimden gelmiş bu?"

"Geçen hafta beni taht odasının dışındaki koridorlardan kaçırın adam. Bana Kayıp Şehir'in haritasını veren kişi. Sanırım ona güvenebiliriz."

"Öyle mi *düşünüyorsun*?" Kaşları birbirine çatıldı. "Seni kaçırdı, Lark. Harita olsun ya da olmasın, ona güvenmiyorum. Yemeğinin geri kalanını kontrol edeceğim."

İşini yapmasına izin vermek için geri çekiliyorum.

Tabaktan табаға geçiyor, küçük parçalar tadıyor ve içindekileri koku peşindeki bir tazı gibi kokluyor. Çorbaya geldiğinde.

Tereddüt ediyor, sonra kâseyi deviriyor ve içindekileri tepsiye döküyor. Sıvı gümüşe sıçrarken, havada keskin bir tını yükseliyor. "Kahretsin. Bununla oynanmış." Agnar çorbaya kaşlarını çatıyor.

"Bir ayıyı bayıltacak kadar güçlü bir uyku otu."

"Ya da bir ejderha çağırıcı." Boğazımdaki ani kuruluğa karşı yutkunuyorum.

Birisi beni etkisiz, savunmasız bırakmak istiyor. Oyun değişti. Riskler her zamankinden daha yüksek. Geçen sefer bana yardım eden adam bu muydu? Yoksa biri beni sarayın geri kalanından uzaklaştırmak için onun gibi mi davranıyor?

"Bunu her kim gönderdiyse," Agnar notu parmaklarımın arasından çekip alıyor, "onları bulmamız gerek. Onlar sana ulaşmak için başka bir yol bulmadan önce."

"Yolu göster." Yemeğin geri kalanına dokunmadan bıraktım, iştahım kaçmıştı.

Bölüm OTUZ Üç

Neyse ki, eksantrik adamın kulübesinin yerini hatırlıyorum. Yine de karanlıkta yeri bulmak biraz zor oluyor. Açıklık görüldüğünde iniyoruz ve yolun geri kalanını yürümeyi tercih ediyoruz. Ön kapıya ulaştığımızda Agnar'la bakışıyoruz.

Elleri kılıcında, çelik bakışları benimkileri delip geçiyor.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Hazır mısın? Kısa kılıcımı çekerken ağzımı açıyorum, yabancıya üstünlük sağlamak istemiyorum.

Agnar çenesini eğerek kendi silahını bir hamleyle kınından çıkarır. Duvarlarda dans eden bir ışık şeridi gönderen pratik bir rahatlık. Akıcı bir hareketle kapı inleyerek açılır.

Agnar hemen içeriyi incelemeye koyulur. Keskin bakışları arka taraftaki bir şeye odaklanıyor. O tarafa bakıyorum ve duvara yaslanmış kınılı bir kılıçla birlikte bir yay ve ok sadağı. Ucundaki tüyler beni duraksattı.

Tanıdık geliyorlar.

Bir öksürük dikkatimi, yabancıнын bir sandalyede oturup yontma yaptığı girişin yanındaki dikdörtgen ahşap masaya yöneltiyor. Kafasını kaldırıp bakmıyor bile ama davetsiz misafirliğimizin farkında olduğunu biliyorum.

Birkaç kalp atışı boyunca kimse konuşmadı. Bu fırsatı onu incelemek için kullanıyorum.

Benden kırk yaş büyük olmasına rağmen, bu adamda hiç zayıflık yok. Uzun boylu ve zayıf, sıcak bej teni yıllarını güneşte geçirmiş gibi yıpranmış. Koyu kahverengi saçları

Şakaklarındaki kırlar yüzünün etrafına dökülüyor ve en azından birkaç günlük büyümeyi fırçalıyor.

Sakalının altında bile güçlü yüz hatları belirgin. Çizgiler alnını kırıstırıyor ve gözlerinin köşelerini kırıstırıyor ve burnu birkaç yerde hafifçe çarpık. Üzerindeki silahlara bakılırsa yetenekli bir dövüşçü.

"Tekrar merhaba." Dudakları gülümsemek istiyormuş ama buna alışık değilmış gibi kırırdıyor ve kızıl gözlerinde sıcaklık parıldıyor. "Aradığın her şeyi bulabildin mi?"

Sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi ses tonunu rahat tutuyor.

Agnar arkamda geriliyor ama adamın bakışları endişelenmeden çıplak silahlarımızın üzerinde geziniyor. "Hayır. Hâlâ bir silah arıyorum. Anka kuşu." Başparmağımı kısa kılıcın kabzasında gezdiriyorum. "Burada bir tane bulabileceğimi düşündüm."

Muhtemelen bu adamı hiç tanıımıyorken ona yem atmak pek akıllıca bir fikir değil. Ama çok kötü bir hafta geçirdim ve iyi davranacak havada değilim.

"Bana senin yaşındayken kendimi çok hatırlatıyorsun." Sırıtişını serbest bırakarak bizden uzaklaşıyor, dikkati ejderhaya binen kadın resmine takılıyor.

Buraya son gelişimden beri aklımdan çıkmayan aynı görüntü.

Sabırım tükeniyor. Oyun oynayacak vaktim yok. "Kimsin sen?"

Agnar yanıma yaklaşıyor, odayı tararken hareketleri metodik.

"Evlatlık kardeşini temizlemek için gözyaşlarını kullandın mı?"

Yabancıнын sorusu sessizliği delip geçiyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir endişe sızıyor.

Ne o, bir çeşit casus mu?

Cehaleti tercih ediyorum, silahımı sıkıca kavriyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum-"

Bilmiş kahkahası taş duvarlarda yankılanıyor. Bu benim içimi gören birinin gülüşü ve sinirlerimi geriyor. kenar.

Kim bu adam? Peki onu sadece ikinci kez gördüğüm halde neden bu kadar tanıdık geliyor? Belki de ilk seferinde

O zamanlar yüzünü çoğunlukla sakladığı için sayılır.

"Şimdi gel." Ayağa kalktı, odayı adımlamaya başlarken tam bir savaşıçı gibi görünüyordu. "Anladığım kadarıyla Anka Kuşu'nun tarihini öğrenmişsin. Ailenin soyunu. Gözyaşları için bir anka kuşunu yakalamana gerek olmadığını biliyor olmalısın."

Agnar'ın ağzı açık kalıyor, bakışları adamdan bana doğru kayıyor. "Bana en az benim kadar karanlıkta olduğunu söyle."

"Ah." Adam birkaç adım önümüzde volta atmayı bıraktı. "Sanırım korumanız yolculuğunuzda size katılmadı."

"Doğru. Kardeşim bana eşlik etti. Gerçi sen her şeyi biliyor gibi göründüğün için bunu zaten biliyorsundur." Gözlerimi adama dikmiş, Agnar'ı bilgilendirmeye çalışıyorum. "Bu uzun bir hikaye. Ayrıntıları sonra anlatırım ama temelde ejderha çağırıcıların soyu Anka kuşları. Ve bir çeşit iyileştirme gücümüz var. Ben... bu kadim ejderhanın görme yetisini iyileştirdim."

"Kutsal. *Siktir*." Agnar'dan yayılan gerginliği ve hayranlığı hissederek ona hızlıca bir göz atıyorum. "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Pek zamanım olmadı. Ayrıca, Sterling'e anlattığımda sana da anlatacaktım, böylece hikâyeyi tekrar tekrar anlatmak zorunda kalmayacaktım." İçimi çektim. "Ama işte buradayız."

Adamın gözleri benimkilere takılıyor, bir şeylerin kıvılcımını taşıyor. esrarengiz. "Sen annenin soyunun en büyük kızıydın, Anka kuşunun büyüünün mirasçısıydın. Her ikinize de benziyor olsanız da Anne ve baban, içinde annenle neredeyse aynısın. Biyolojik annen."

Kalbim küt küt atıyor.

Ailem hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor? Benim hakkımda?

Yanımda, Agnar koluma dokunuyor. Sessiz bir dayanışma jesti.

Adamın sözlerini anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerim fırtınadaki yapraklar gibi dağılıyor. "Sana bir kez daha soracağım. Kimsin sen? Ve bütün bunları nereden biliyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp sadece bir adım ötede durduğunda tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ben Eldor Gentry. Büyükbabanız." Son kelimedede sesi yumuşuyor.

"Ve anneni biliyorum çünkü o benim kızım."

Baş dönmesi beni çarparken oda eğiliyor. Yok artık. Bunu doğru duymuş olmamın imkanı yok. Elim yanıma düşüyor, kısa kılıcım neredeyse yere sürtünüyor. "Özür dilerim... Sen benim neyimsin?"

Agnar yüzüstü düşmemden korkuyormuş gibi bir kolunu omuzlarımdan geçiriyor.

Eldor duvardaki tabloyu işaret ediyor. Bir ejderhaya binmiş kadını işaret ederken gözleri parlıyor, kadının profili ortaya çıkıyor hem vahşi hem de nazik görünen biri. "Bu senin annen. ve kızım Marina. Senin ruhunda da onunki gibi bir ateş var."

Resme doğru sallantılı bir adım attığımda, Agnar'ın tutuşu etrafımda sıkışıyor. Ben portreye takılıp kalırken o gözlerini adamdan, büyükbabamdan ayırmıyor.

Bakışlarım kadının -annemin- yüzünün çizgilerini takip ediyor, gülümsemesinin kıvrımında ya da gözlerinin şeklinde bir aşinalık arıyor.

Bu mümkün olabilir mi? Yoksa Eldor her ne olursa olsun kendi gündemini ilerletmek için tuhaf bir hikaye mi uydurdu?

"Eğer gerçekten Lark'ın büyükbabasıysan, neden ona daha önce söylemedin?" Bayılmak üzere olmadığımın memnun görünen Agnar Kolunu indirmeden önce omuzlarımı sıktı. "Sen onu göndermeden önce tüm bunları bilseydi, onu çok fazla zaman ve çabadan kurtarabilirdi. krallıklar arasında gezinmek."

Haklı olduğu bir nokta var.

"Bana inanır mıydın?" Eldor iç çekerek bir elini zaten dağınık olan saçlarında gezdirdi. "İnanmış olsaydın bile, ki doğana bakılırsa bundan oldukça şüpheliyim, bu kendi başına öğrenmen gereken bir şey. kendi."

"Bunu hazmetmek çok zor." Silahımı kınına sokuyorum, Agnar'a minnettar bir bakış atıyorum ve Eldor'a sesleniyorum. "Ama eğer söylediğin şey

"Eldor kaşını kaldırdı ama sözümü kesmedi," dedi, "benimle konuşmak için bir sürü fırsatın oldu.

Beni kaçırdığın için. Bu arada seni affetmiş değilim." Agnar öksürür ama onun dışında sessiz kalır.

Eldor cevap vermeden önce bir süre duraklar. "Hayal kırıklığına uğradığınızı anlıyorum-"

"Öyle mi? Çünkü son zamanlarda keşfeden sen değilsin. Hayatınız boyunca size söylenen her şeyin yalan olduğunu. İki kızgın ejderhanın bulunduğu bir arenaya atılan, kral tarafından uzun süredir kayıp olan nişanlısı olduğun söylenen ve sonunda sözde nişanlın tarafından pis bir hapisane hücreğine atılan sen değilsin. Annen sadece kız kardeşin tarafından öldürülmedi. Sen zehirlenmedin ya da uyuşturulmadın." Eldor'a kaşlarını çatıyorum. "Bunu yeni öğrenmedin. Çılgın gölge yaratıklar modası geçmiş gibi insanlara saldırıyor ve içlerine yerleşiyor ve onları yenmenin bir yolunu bulmak sizin omuzlarınızda."

"Hayır," diye onaylıyor Eldor, ses tonunu bir çocukla konuşuyormuş gibi yumuşatarak alicorn tayı kaçabilir. "Ama yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek torunumun bunların çoğunu yaşamasını izledim. Sana göz kulak oluyordum, biliyorsun... Tirene'e geldi."

"Beni mi izliyordun?" Duygulanmalı mıyım yoksa ürkmeli miyim karar veremiyorum. "Neden? Neden normal bir insan gibi kendini bana tanıtmıyorsun?"

Benim tiradıma karşılık Eldor'un dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Unuttuysan söyleyeyim, Kral Jasper pek hoşgörülü biri değildi. kişi. Seninle vakit geçirmek için sarayın etrafında dolanmamı pek hoş karşılayacağını sanmıyorum."

Zekice bir yorum yapmamak için dudağımı ısııyorum çünkü o haklı. Eldor'u çok az tanıyorum ve henüz ona güvenmiyorum, ancak itiraf etmeliyim ki şimdiye kadar beni yanlış yönlendirmedi. Kullandığı yöntemler oldukça alışılmadık.

"Bir dakika bekleyin." Agnar kılıcını kınına sokar, görünüşe göre Eldor'un bize zarar vermeyeceğinden emindir. "Lark'ı izlediğini söylemiştin. Bahçelerde bir adamın muhafızı öldürüp Lark'ı kaçırmaya çalıştığı ve birinin saldırgana ok attığı o gün de onu izliyor muydun?"

"Ziva'nın alevi, işte bu! Okları böyle tanıdım. Sendin, değil mi?" Eldor'un dudakları seğirir ve avuçlarını kaldırır. "Suçlu."

"Muhtemelen hayatımı kurtardın."

İfadesi yumuşuyor ve bir an için gözümün önünden büyükbabam olduğunu iddia eden bu adamın sert dış görünüşü. "Bana güvenmek için bir nedeniniz yok, ama zamanla güveneceğinizi umuyorum. Biz birbirimizi tanıyabiliriz."

Ellerini iki yanında gevşeten Agnar ona şöyle bir bakış atar, *Saçının teline zarar verirsen seni öldürürüm.*

İyi olduğumu belirtmek için arkadaşımın elini sıkıyorum. Bana baktığında vücudundaki gerginliğin bir kısmı azalıyor.

Agnar'a "*Uslu dur*" anlamına geldiğini umduğum sert bir bakış attıktan sonra boğazımı temizliyorum. "Bana ondan bahset... annemden. Nasıl biriydi?"

"Olağanüstü biriydi. Hayatı severdi ve seni daha da çok severdi." Eldor tünığinin içinden mühürlü bir zarf çıkarıyor. Kenarları yıpranmış, sanki beni bulmak için zamanın içinde yolculuk etmiş gibi. "Sen kaçırıldığında annen perişan haldeydi. Daha sonra bunu senin için yazdı."

Zarfı titreyen parmaklarımla kabul ediyorum, kuşakların ağırlığını avuçlarımda hissediyorum. Zarfı ellerimde evirip çeviriyorum, yüzü boş ve kirle lekelenmiş.

Bu, tüm sorularımın yanıtlarını içeriyor mu?

Tenim yüzeye değdiği anda mürekkep, ay ışığında açan bir gece çiçeği gibi zarfın üzerinde çiçek açıyor. *Ella*, sanki tüy kalemi hala tutan görünmez bir el tarafından güzel bir yazıyla cisimleştiriliyor.

Biyolojik annemin bana verdiği isim. Nefesim kesildi.

Eldor tepkime gülüyor. "Meraklı gözlere karşı bir koruma. Sadece uygun kişi dokunduğunda tepki veren kan büyüğü. Annenin en sevdiği korunma şekli."

"Kan büyüğü mü?" Bu yeni bir şey.

"Gerçekten de öyle." Yüzünde nostalji ve eğlence karışımı bir ifadeyle kitap rafına yaslanıyor. "Ve öğreneceğin daha çok şey var. Ama şimdilik," bakışları elimdeki mektuba doğru kayıyor, "ne yazdığını oku. Vakit geldi."

Parmaklarım titriyor ama ben kâğıdı açmadan önce Eldor'un gözleri nemleniyor. Sanki kâğıdın içini görebiliyormuş gibi bana bakıyor.

taş duvarlardan tarihimizi barındıran topraklara. "Sen Ella Leona Hendrix olarak doğdun."

"Marina Hendrix, Ella Hendrix'in annesi." İsimleri dilimin üzerinde yuvarlayarak içime yerleşmelerine izin veriyorum. Resme bir kez daha bakarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Annem bana bakıyor gibi görünüyor, ifadesi kim olduğumu, kim olduğumuzu kucaklamak için sessiz bir çağrı. Onu tanımak için duyduğum özlem, keskin pençeleriyle beni pençeliyor.

"Hey." Agnar omzuma nazik bir el koydu. "İyi misin?" "İyiyim."

Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum ve kararlılığımı pekiştiriyorum.

Agnar'ın bana attığı bilmiş bakış, yalanıma bir an bile inanmadığını gösteriyor.

Zarfın mührü çatlıyor ve sanki odanın sessizliğinde yankılanıyor. Parmaklarımin altındaki kâğıt kalın, kenarları zamanla yumuşamış. Alevlerin dansı gibi sayfadan aşağıya inen döngüsel yazıyı içime çekiyorum.

Sevgili Ella,

Sevgili kızım, eğer bunu okuyorsan.

Hayatta umduğum gibi yeniden bir araya geldim. Ama kader değışken bir şeydir ve onun başka planları vardır. Yıllarca tanrılara bir çocuk için dua ettim. Sen doğduğunda, sende farklı bir şeyler olduğunu anladım.

İnanılmaz derecede özel bir şey. Sen her yönden mükemmelsin, benim kızım olmaktan daha yüce bir amaç için doğdun.

Sen alındıktan sonra kalbim paramparça oldu. Seni aramaktan hiç vazgeçmedim. Bir gün bana döneceğine olan inancımdan asla vazgeçmedim. Ve nerede olursan ol, senin mutluluğun ve güvenliğin için tanrılara yalvarmayı asla bırakmadım.

Umarım haklıyım ve o korkunç günde biri sizi kaçırmıştır. Onlardan ne kadar nefret etsem de, umarım her kim yaptıysa seni sevmiş ve sana iyi davranmıştır. Seni kollarıma alıp sallamak için nasıl da can attım.

seni bir kez daha uyutmak için. Tatlı kahkahalarını duymak için, görmek için

o güzel gülümsemeni tekrar göreceğim. Tek umudum sevildiğiniz ve size iyi bakıldığıdır.

Hayatta ne ile karşılaşırsan karşılaş, bil ki seninle gurur duyuyorum, sevgili kızım. Kendine güven. İçinin derinliklerine bak ve harika şeyler yapacaksın.

Sana beni hatırlaman için bir hediye, kederini saklayabileceğin bir yer bırakıyorum.

Öldükten sonra bile seni hep seveceğim. Umarım uzun ve anlamlı bir hayat yaşarsın. Ve bir gün, yaşlanıp saçların ağardığında ve öteki dünyaya gittiğinde, yine birlikte olacağız.

Anne

Agnar sabırla bekler, çenesini indirmiş ve ellerini arkasında kenetlemiştir.

Mektubu katlayıp tuniğimin içine koyuyorum. "Nasıl öldü?"

"Dul şapkası. Bir tüccar ona zararsız kuzugöbeği mantarı yerine bunları satmış." Eldor'un sesini acılık kaplıyor. "Bugüne kadar, tüccarın ona o mantarları bilerek mi sattığını yoksa dürüst bir hata mı yaptığını bilmiyorum. Aylarca onu aradım ama asla bulamadım. Başka kaç kişinin aynı kaderi paylaştığını merak ediyorum."

Böyle şeyler duymuştum. İki mantar birbirine çok benziyor ama biri yenebilirken diğeri ölümcül bir zehir.

Aklımdan çıkmıyor. Soylu bir kadın olan annem, deneyimsiz bir toplayıcı tarafından toplanan bir bitki yüzünden ölüyor. Kafamda binlerce soru dönüp duruyor.

Annem bir ejderha çağırıcı mıydı, yoksa sadece bir gen taşıyıcısı mıydı? Aynı anda birden fazla ejderha çağırıcı oldu mu hiç? Hepsisi kadın mıydı, yoksa erkek ejderha çağırıcılar da oldu mu?

Boğazımı temizlerken vahyin ağırlığı hâlâ omuzlarımda asılı duruyor. "Bana bir hediye bıraktığından bahsetti mi?"

"Ah, evet." Eldor pantolonunun cebine uzandı ve deri bir kese çıkarıyor. İçinden küçük bir hançer çıkarıp nasırlı parmaklarının arasında özenle tutuyor. "Annen buna çok değer verirdi. Nesillerdir ailemizdeydi. Söylentiye göre ilk ejderha çağırana aitmiş." Gözleri parıldıyor ve ben onu ciddi olup olmadığını anlayacak kadar iyi tanımıyorum. "Artık senin."

Silahı ondan alırken temkinli davranıyorum. kenar boyunca oyulmuş karmaşık parşömen işi. Gümüş çizgiler zarif bir dans sergiliyor. Jilet keskinliğindeki uç, en ufak bir dokunuşta hassasiyet ve tehlike vaat ediyor.

Elime tam oturuyor, sanki benim için üretilmiş gibi. Bir kez Yine duygularım kabarıyor, gözyaşlarım önlenemez bir şekilde akıyor. Onları silerken, karmaşık parşömen işçiliğindeki kanalları fark ediyorum.

Sana beni hatırlaman için bir hediye, kederini saklayabileceğin bir yer bırakıyorum.

Nabız atışlarımla bıçağın üzerine birkaç damla damlatıyorum. Gözyaşlarım bıçağın ucunda toplanmadan önce küçük bir nehir gibi oluklardan geçiyor.

Agnar ısılık çalar. "Bu çok kötü." "Öyle değil mi?"

Bu sadece bir hatıra değil. Mirasım için tasarlanmış bir araç, şifa sağlamak için bir araç.

Asıl soru, gözyaşlarım drachen tarafından bozulmuş olanları iyileştirecek kadar güçlü mü? Drachen'ın kendisini yok etmeye?

"Teşekkür ederim." Sesimin çatlamayacağından emin olana kadar bekleyerek bir gözyaşı seline daha göz kırpmıyorum. "Bu inanılmaz."

Eldor bir an için beni inceliyor, bakışları sabit. "Tekrar söylüyorum, bana teşekkür etmene gerek yok. Ama senin için burada olduğumu ve Drachen'ı yenmene elimden geldiğince yardım edeceğimi bilmeni istiyorum. Savaşabilirim. Araştırma yapabilirim. Siz ve size yakın olanlar neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya çalışırken size danışmanlık yapabilirim. Neye ihtiyacınız olursa."

Ona tekrar teşekkür etme isteğimi bastırırken aklıma bir fikir geliyor. "Neden sarayda kalmıyorsun? Ya da en azından istediğin gibi gelip gidebilirsin. Bir oda ayarlayabilirim."

Rhiann büyükbabamın saraya her gelişinde güzel bir odada kalmasını sağlamakta sakınca görmeyecektir. Muhtemelen.

Agnar homurdanıyor, sonra itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor, ama kaburgalarına dirsek attım. Büyükbabamın önünde "*Ona güvenebileceğimize emin misin?*" konuşması yapmak istemiyorum.

Eldor yüzünde eğlenen yarım bir gülümsemeyle bu alışverişi izler. "Buna gerek yok. O kadar uzak değil ve kimseye rahatsızlık vermek istemiyorum."

"Saçmalama." Reddini el sallayarak geçiştirdim. "Drachen söz konusu olduğunda, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Yarın sizin için bir odanın hazır olmasını sağlayacağım ve istediğiniz zaman gelebilirsiniz." Sadece

Omuzları kabullenişle çöktüğünde buraya gelme nedenlerimden birini hatırlıyorum. "Yine de merak ediyorum. Neden çorbama uyku otu koydun? Uykuyu temizleyip temizleyemeyeceğimi görmek için mi? zehir kasesi?"

"Çorba mı?" Eldor başını sallar. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Notu peynir tabağının yanına koydum. Ne bir kase vardı ne de fincan tepsinizde."

Agnar yanımda küfrediyor.

Kanım donuyor. "Eğer yapmadıysan... Notu bıraktığında çorba tepside değil miydi?"

"Hayır. Görünüşe göre burada hâlâ bazı düşmanların var, Lark." Eldor kaşlarını çatıyor, gözleri endişeyle kararıyor. "Onları bulmayı listenin başına koymayı öneririm."

Bölüm Otuz DÖRT

Eldor'la görüşmeden dönerken, Agnar'a yolculuğumun detayları. Uzun birkaç gün oldu ve tek yapmak istediğim Sterling'le birlikte olmak. Sabah Agnar bize katılacak ve bir çeşit plan yapacağız.

Saraya girdiğimde, nihayet Sterling'le konuşma fırsatı bulduğum için heyecanlı bir şekilde muhafızları geçiyorum. Anne tarafından büyükbabamın hayatta olduğu gerçeği de dahil olmak üzere onunla paylaşacak çok şeyim var.

Özel oturma odasına girerken kapıyı arkamdan kapatıyorum. Burası sessiz ve karanlık. Sterling çoktan yattı mı? Gardiyanlar ona döndüğümü söyledi mi?

Sarayın bu bölümünde hiç ışık fark etmiyorum. Elimi uzatıyorum ve duvarları kaplayan her mumun fitilinde küçük alevler canlanıyor. Işık gölgeleri kovalarken onu arıyorum ama Sterling burada değil.

Belki de uyuyakalmıştır. Bu noktada saat gece yarısına yaklaşmış olmalı. Çünkü dehşetin üstüne kraliyet konseyi ile uzun bir gün geçirdik. Muhtemelen onu yıpratmıştır.

Mumlardan birini alıp odayı geçiyorum ve yatak odasının kapısını açıyorum.

Burası da oturma odası kadar karanlık ve sessiz.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, parmak uçlarımla büyük yatağa doğru ilerliyorum ama yatağı boş buluyorum.

İpek çarşafların arasında uyuklayan bir veliaht prens yok.

Onu hiçbir yerde bulamazsınız.

"Sterling?" Banyo odasına açılan kapıya bakıyorum. "Sen-"

Güçlü kollar arkamdan belime sarıldı.

Ağzımdan şaşkın bir çığlık yuvarlanıyor ve vücudumdaki her kas saldırıya hazırlanmak için geriliyor... ta ki tanıdık deri, sabun ve bir miktar baharat kokusu beni sarana kadar.

"Ziva'nın alevleri!" Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya devam etse de gerginlik dağılıyor. "Hayatımı kısaltmaya mı çalışıyorsun? Kaç kere

Beni gizlice yakalayıp karanlık mağaralara ya da odalara çekiyorsunuz. Bunun bir çeşit sapkınlık olduğunu düşünmeye başladım."

Sterling beni kendine çekiyor ve boğazımın kenarına uzun bir öpücük konduruyor. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, o karanlık yerlerde sana yaptıklarımın hep zevk almışsındır."

Gerginlik bedenime geri dönüyor, bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı. "Kötü adam."

Dudakları boynuma karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu bir şikayet mi Düşes?"

"Hayır." Ona doğru eğildim, gücünün tadını çıkarıyordum. "Asla."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Parmakları belime dolanıyor, diğer eli karnımda geziniyor. "Seni özledim. Bir daha asla bu kadar uzun süre uzak kalma."

"Sadece birkaç gün oldu." Eli aşağı indiğinde titriyorum. "Ama ben de seni özledim. Kraliyet konseyiyle birlikte kapalı kalmanı kıskandığımı söyleyemem. Birkaç saat önce döndüğümde muhafızlar seni görmeme izin vermedi."

Eli yörüngesine devam etmeden önce bir an donuyor ve arzumun alevlerini körükleyerek aşağıya iniyor. "Konsey. Ne kadar clusterfuck. Ama bu gece seni tüm bu detaylarla sıkmayacağım. Bana seyahatinizden bahsedin."

"İyiydi. Gerçekten iyiydi." Göğüs göğüse gelene kadar kollarında dönüyorum ve ona bakıyorum. "Ama belki sonra konuşabiliriz?"

İhtiyacı olan tek davet bu.

Sterling ağzını benimkine doğru indiriyor ve bastırılmış arzuyla dolup taşan doymak bilmez bir öpücükle beni sahipleniyor.

Birbirimizi yutarken, bedenim sıvıya dönüşüyor ve endişelerim eriyip gidiyor. Anka kuşları, büyükbabam, Leesa, Drachen ve diğer her şeyle ilgili düşünceler yok oluyor. Bunlarla daha sonra uğraşmak için bolca zamanım olacak. Şu anda sevdiğim adamda kendimi kaybetmek istiyorum.

Evde olmak çok güzel.

Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirirken beni daha sıkı kavlıyor.

"Dikkatli ol, yoksa canımı çıkaracaksın," diye takılıyor, onu görebilmek için birkaç santim geri çekiliyorum.

Loş ışıkta yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum ama gördüklerim nefesimi kesiyor. Koyu renk bir tutam saç yontulmuş yanağının üzerine düşüyor ve alevler gözlerindeki altın benekleri ortaya çıkarırken geri kalanını obsidyen ve gölgeli hale getiriyor.

Prensimsi vahşi, sert ve biraz da korkutucu. O her zaman tanıdığım en güzel adam olacak.

Sterling, belimdeki ve kaburgalarımındaki baskı arttıkça gülümsüyor. artıyor. Başını tekrar eğiyor, dişleri nabzımın üzerinden boğazımı kazıyor.

Birileri bu akşam çok hevesli.

Tam bir nefes almaya çalışıyorum ama boğazıma takılıyor. "Sterling?" Odanın sessizliğinde, hırıltılı kıkırdamam gergin çıkıyor. "Biraz... havaya ihtiyacım var."

Kolları daha da sıkılaşıyor, demir bantlar gibi daralıyor. Benim Eğlence azalıyor ve göğsümde ilk korku kırıntıları dalgalanıyor.

Dişleri derimi sıkıyor, sertçe ısıyor.

"Ne... yapıyorsun?" Omuzlarını itiyorum, kurtulmak için çabalıyorum ama o kadar soğuk ve hareketsiz ki saray bahçelerini kaplayan heykellere karşı da savaşıyor olabilirim.

Göğsümdeki korku katılaşıyor tam teşekküllü bir paniğe dönüşüyor. Sterling her zaman güçlüydü, ama bu? Bu doğal görünmüyor.

Beni tekrar ısıyor, dişleri bu sefer omzuma batıyor ve keskin acıdan sarsılmama neden oluyor. "Mmm."

Soğuk, zalim bir kahkaha atıyor. Kollarımı tutup iki yanıma sıkıştırırken omurgamdan aşağı buzlar süzülüyor.

"Dur!" Dehşet kalbimi kavıyor ve sıkıyor. "Canımı... yakıyorsun..."

Bileklerini tırmalıyorum, tırnaklarımı derisine batırıyorum.

Ben mücadele ettikçe, gerçek daha da belirginleşiyor. Sevdiğim adam acılarımdan ve korkularımdan zevk almıyor.

Bu adam bir yabancı.

Tanrılar bana yardım etsin.

"Sterling, lütfen." Yalvarışım benden kopuyor, onun hala orada olabilecek bir parçasına ulaşmak için son bir nafile çaba. Son kez Bir parça güçle başımı onun bakışlarıyla buluşacak kadar geriye atıyorum.

Bana bakan şey prensime benziyor, ancak bir zamanlar etkileyici kahverengi olan gözleri şimdi siyah, içi boş kötülük çukurları.

Görünmez bir çizme kalbime basıyor. O bozulmuş.

"Hayır..." Dehşet damarlarımdaki kanı katılaştırıyor.

Zihnimin derinliklerinde ejderhaların kıpırdadığını hissediyorum, huzursuzlukları kendi dehşetimi yansıtıyor.

Aramızdaki bağ aracılığıyla benden onlara doğru yayılan korkuyu hissedebiliyorlar, kara bir dalga onları sürükleyip götürmekle tehdit ediyor.

Yeni bir tür korku beni ele geçirdi. Eğer onu kapatmazsam, onlardan biri ya da birkaçı beni kurtarmaya gelecek ve Sterling'in ne yaptığını öğrenirlerse, onu öldürebilirler.

Çaresizlikten, sönümleyici kalkanımı çağırıyorum. Ben Bağlantımızı tamamen engelleyemiyorum ama duygu selini yavaşlatmayı başarıyorum. Umarım, hala yaşadıkları sıkıntılar normal bir tartışma veya benzeri önemsiz bir mesele olarak algılanacaktır ve acil bir durum söz konusu olmayacaktır.

Onun demir pençesine karşı güreşiyorum. "Neden?"

Sıkılmış gibi iç geçiren Sterling elini hafifçe gevşetiyor. "Çünkü çorbayı içmedin."

Farkına varır. "Sen... bunu yaptın mı?"

"Evet. Ben makul bir adamım." Gözleri üzerimde geziniyor. Neyi arıyordum, bilmiyorum. "Tek yapman gereken çorbayı içmekti ve sakinleştirici seni biraz kestirirdi. Uyandığında yenilmez olmanı sağlayabilirdim. Hayal edebileceğinden çok daha güçlü ve kuvvetli."

Gözlerimi kapatıp hıçkırıklarımı bastırıyorum. Ne zamandır Drachen'ın kaptislerinin kölesiydi? İşaretleri neden daha önce görmedim? Yozlaşmayı saklıyor muydu, yoksa sonunda teslim olmak için onunla savaşıyor muydu?

Sevdiğim adam hâlâ orada bir yerde mi? Yoksa sonsuza dek gitti mi?

"Bana ne... yapacaksın?"

"Hep bir sürü soru." Gülümsemesi, bir buzulun tüm sıcaklığına sahip keskin bir bıçak gibi. "İşime burnunu sokman planlarımı hızlandırdı. Anka kuşu gözyaşları için yaptığınız küçük gezinti yüzünden, parçaları zamanından önce hareket ettirmek için ayarlama yapmak zorunda kaldım. Şimdi daha fazla insan ölecek

Çünkü arkanıza yaslanıp yapmanız gerekeni yapamazdınız."

İfademi nötr tutmaya çalışıyorum ama kalbim hızla çarpıyor.

Kimi öldürmeyi planlıyor? Leesa hala güvenli bir şekilde zincirlenmiş mi? "Ne yaptın sen?"

"Birçok şey, ama korkarım tüm övgüyü ben alamam." Alnıma bir öpücük konduruyor, dudakları tenime karşı soğuk. "Bana emredildiği gibi yapıyorum."

Bana emredileni yaparım.

Kız kardeşimin Blair'i öldürdüğü gece söylediği sözlerin aynısı. "Bütün günümü güneye doğru ekipler göndererek geçirdim. Çok geçmeden, Tirene'nin kuvvetleri, Drachen tarafından çalınan farklı bir davulla yürüyecek."

Tüm ordumuzun Sterling ve Leesa gibi bize karşı cephe aldığı düşüncesiyle içimi soğuk bir korku kaplıyor.

Kamor'a doğru yürürken gördüğüm güçlere katıldım. Adamlarımız, ejderhalarımız, hepsi bu şekilde tutsak.

Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" Kalçalarımı yana çevirmeye çalışıyorum, aramıza biraz mesafe koymak, dengesini bozmak için. Herhangi bir şey.

İyi eğitilmiş vücudu girişimlerimi kolaylıkla engelliyor. Ağırlık merkezini değiştiremiyorum ve kontrolünden kurtulamıyorum. "Çünkü yapılması gerekiyor."

Safranın buruk tadı ağzımı istila ediyor.

Sterling'in derisini giyen yaratık elini boğazıma doğru kaydırıyor ve sıkıyor. "Seni öldürmekten zevk alırdım ama hâlâ işimize yarıyorsun."

"İşe yarar mı?" Törpüledim. "Nasıl?"

O soğuk, boş gülümseme yüzüne yayılıyor. "Cevaplar zamanı gelince ortaya çıkacak. Şimdilik benimle geliyorsun."

Cehennemdeyim.

Parmak uçlarımda ateş büyüğü titreşiyor. "Gerçekten de ben bağırır bağırılmaz muhafızların koşarak gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ne ruh ama." Kahkahası neşesiz ve boş, bildiğim ve sevdiğim sıcak, gırtlaktan gelen kahkaha değil. Bu sert ses içime işliyor.

Yüzlerce küçük örümcek gibi. "Takdire şayan ama nafile. Hiçbir muhafız gelip sizi kurtarmayacak. İnsanlar tek başlarına kazanamazlar. Biz tek bir zihniz. Ve planladığımız gibi yayılıyor. Zihinleriniz

Küçük, tek bir bedene hapsolmuş. Sizi ayırmak kolay. Bu yüzden bize katılmalısınız. Hepiniz. Dünya barışı bu sayede tanıyacak. kan dökerek, beden bedene, krallık krallığa. Bu kez durdurulamayacağız."

"Bu asla olmayacak." *Yardım et, Ziva.* "Nerede bulursan zayıflık değil, güç görüyorum. Çeşitliliğimiz, bireyselliğimiz, bizi dirençli kılan da bu."

"Hadi bu teoriyi test edelim."

Ben gözümü kırpamadan kafamı duvara çarptı.

Sağ şakağım taşa çarpıyor. Görüşümde yıldızlar patlıyor, acı kafatasımdan sekiyor.

Chirean öfkeyle kükrüyor. Zihnimde mi yoksa sarayın dışında mı, bilemiyorum.

Kapı kırılarak açıldı.

"Lark!" Agnar kılıcını çekmiş olarak içeri daldı. Beni işaretliyor Sterling'le yüz yüze geldiğinde yüz ifadesi buruşur ve dehşete kapılır. "Ne yaptın sen?"

İçime dolan anlık rahatlama dağılıyor, sadece Sterling'in perdelerin yanındaki gölgelere çekildiğini görünce yerini yeni bir dehşete bıraktı.

"Bu savaşı sen kazandın, Lark. Ama savaşı biz kazanacağız." Pencereden içeri girer ve gözden kaybolur.

Agnar beni kontrol etmekle Sterling'in peşinden gitmek arasında kalmış gibi duraksıyor ve yanıma çömeliyor. Şakağımdan dökülen saçlarımı tarıyor. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

Acı, dehşet ve keder içimde kabarıyor, boğazımı tıkıyor. Gerekli kelimeleri tıkanıklığı aşmaya zorlayamadan önce birkaç kez yutkunuyorum.

"Ben iyiyim. Peşinden git!" Acı vücuduma yayılırken nefes nefese kaldım. "O bozulmuş!"

Evrene ulumak istiyorum. Tanrılara öfke duymak ve bunu düzeltmelerini istemek.

Gerçeği kabul etmek dışında her şeyi yapmak istiyorum.

Sterling'im gitti ve Agnar onu bulup geri getirmezse ve ben de anka kuşu gözyaşlarını yozlaşmayı iyileştirmek için nasıl kullanacağımı çabucak bulamazsam, onu sonsuza dek kaybedebiliriz.

Bölüm OTUZ Beş

Agnar açık pencereye doğru koşmadan önce bana sadece bir bakış atıyor. Kanatlarını çırparak dışarı atlıyor.

Dakikalar sonra döndüğünde, ağrıyan bedenimi yerden kaldırmayı başarmıştım.

"O gitti. Dışarıdaki nöbetçi de ölmüş. Boğazı kesilmiş." Yüzü asık. "Ne oldu böyle?"

"Biz..." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve cümlemi tamamlayamıyorum. "Üzgünüm... Ben sadece..."

Odanın içinde adım atarken yüzü yumuşuyor. "Üzgün olan benim. Siktir." Çenemi hafifçe kaldırıyor, boğazımı incelerken kaşlarını çatıyor. "Seni incitti."

Tökezleyerek geri döndüm. "Önemli bir şey değil. Kendinde değildi."

"Önemli bir şey değil." Agnar iki parmağını boğazımda gezdiriyor ve irkiliyorum. "Bunlar *dış* izleri mi?"

Utanç yüzümü ısıtıyor. "Evet. Orada işler bir an için biraz zorlaştı ama eğitim sırasında daha kötülerini de yaşadım."

Ortamı yumuşatma çabam boşa gitti.

Yüzündeki suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırıyor. "Seni onunla asla yalnız bırakmamalıydım. Leesa'dan sonra, bunun sadece bir Yolsuzluğun yerleşmesi an meselesiydi."

"Sorun yok." Kolunu sıkıyorum. "Hepimiz hâlâ bunun nasıl Yolsuzluk işleri. Bir milyon yıl geçse de Sterling'in beni delirteceğini düşünmemiştim. Bir dakika, beni öpüyor ve bana soruyordu ve bir sonraki adımda beni duvara çarpıyordu."

İrkildi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Evet, sonrasını yakaladım. Planları hakkında bir şey söyledi mi? Drachen hakkında?"

"Biraz." Sterling'in bana anlattıklarını anlattım.

"Eğer onu bulabilirsek, onu iyileştirme şansın nedir?" Sesi kararsız, her şeye rağmen umutlu.

"Henüz tam olarak nasıl çalıştığından emin değilim, ama sanırım gerçekten yapabileceğim." Başımın duvara çarpan tarafına dokunurken irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Leesa. Önce onu iyileştirmeye çalışmalıyım. Ve

O zaman Sterling konusunda ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Önce oturman gerek." Agnar koluma girip beni Sterling'in oturma odasındaki bir kanepeye götürdü. "Yaralarını kontrol etmesi için bir şifacı göndereceğim, sonra da dul kraliçe, konsey ve askerlerle konuşmam gerek. Sterling'in yerini bulmaları için muhafızlar gönderin. Yapılacak çok şey var."

"Elbette. Git ne yapman gerekiyorsa yap." Ona minnettar bir bakış attım. "Ve teşekkür ederim. Eğer geldiğin zaman gelmeseydin..."

Dudağım titriyor ve gözyaşlarımın kaçmasına engel olamıyorum.

Yanımdaki kanepeye oturdu ve elimi okşadı. "Onu geri alacağız, Lark. Umudunu kaybetme."

"Yapmamaya çalışıyorum."

Sterling'in tenimde bıraktığı izleri incelerken Agnar'ın göğsü inip kalkıyor. "Sorabilir miyim... neden ejderhaları yardıma çağırmadın? Onlar da gelirdi, değil mi?"

Gözlerine bakamıyorum. "Ona zarar vereceklerinden korktum," diye fısıldıyorum.

Sözlerimi birkaç vuruşluk sessizlik izliyor ve sonra Agnar parmaklarını çenemi kaldırmak için kullanıyor. "Bana bak." Diğer eliyle çenemi kavırıyor. Yanaklarında ve yüz ifadesinde daha önce bana yönelttiğini hiç görmediğim bir merak ve sıcaklık var. "Bu inanılmazdı

Aptalca... ama yalan söyleyemem ve bunu yaptığın için üzgün olduğumu söyleyemem. Sen cesur bir kadınsın Lark ve bilgin olsun diye söylüyorum, senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Knox'un yanında oturduğunu görmek ve sana kraliçem demek benim için mutlak bir onur olacak."

Agnar yanağıma nazik bir öpücük konduruyor ve ben hıçkırıklara boğulmadan önce oradan ayrılıyorum.

Birkaç dakika içinde yaralarım ile ilgilenmek üzere bir şifacı geldi. Başka bir şey yapmadan önce dinlenmemi söyledi ve bana bitkisel bir içecek verdi.

ayrılmadan önce ellerimde.

Sterling'in odasında bir kez daha yalnız kalınca, sönümleyici kalkanımı tamamen indiriyorum.

Gecenin olayları kafamda tekrar tekrar canlanıyor.

Neyi farklı yapabilirdim? Eğer Agnar başlangıçta yanımda olsaydı, Sterling'i onun yozlaşmasını iyileştirmeye çalışmama yetecek kadar zapt edebilir miydik? Başarabilir miydik? Sterling şimdi nerede? İyileşecek mi?

"Affedersiniz, Leydi Lark?" Bir ses zihnimdeki huzursuzluğu yarıp geçiyor ve odaya giren bir muhafız görmek için başımı kaldırıyorum. "Majesteleri kraliçe sizi görmek için burada. Salonda olacağız. bize ihtiyacı var." Kapının ardındaki ikinci bir muhafıza eliyle işaret ettikten sonra kendini dışarı atar.

Ben bir yanıt veremedim, kapı aralığını başka bir varlık dolduruyor, ciğerlerimdeki havayı sıkı bir varlık. Kraliçe Alannah orada duruyor, uyku bomezine sarınmış bir keder portresi, zayıflık ikinci bir deri gibi ona yapışıyor.

Kalbim onun için, yanaklarında sessiz, yıpranmış yollar açan gözyaşları için acıyor. "Majesteleri." Başımı saygıyla eğiyorum.

"Söyle bana, oğluma ne oldu?" Kederine rağmen kraliçenin sesi güçlüdür.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Bu gece, Drachen onu tamamen ele geçirdi."

Kaşları sessiz bir soruyla kalkıyor.

"Sahip olmak gibi." Daha fazla soylu toplandıkça ilgi odağı oluyorum. "Şifacılar bunun bir tanrının ölümlü bir bedene geçici olarak yerleşmesine benzediğini söylüyor. Ama bu tanrı değil. Drachen karanlığını yaymak için onu kullanıyor."

"O zaman akıllılar mı? Korktuğumuz akılsız yaratıklar değiller mi?" Kraliçe Alannah yanımdaki kanepeye çöktü.

"Sterling bana bunun onunla konuştuğunu söyleyebildi. Yaptığı şeyleri yapması için onu ikna etti. Bana saldırdığında, dünyanın barışı kan dökerek tanıyacağını ve bu sefer durdurulamayacaklarını söyledi. Sanki planları varmış gibi konuştu."

"Planlar?" Ellerini kucağında kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlıyor.

"Fetih. Krallık üstüne krallık, hayat üstüne hayat. Sadece beslenmek istemiyorlar. Hükmetmek istiyorlar. Onları kimin kontrol ettiğini bilmiyorum, Xenon mu yoksa başka biri mi? Tüm bunlar öyle oldu ki hızlı."

Bana doğru eğilmeden önce bir süre sessiz kaldı. "Anka kuşu gözyaşlarını bulmak için yaptığın yolculuğu biliyorum. Çok şey istiyorum ama sence bu yozlaşmaya bir son verebilir misin?"

"Umarım öyledir. Ama henüz denemedim. İşe yarayacağının garantisi yok ve her şey ters gidebilir. Eğer kız kardeşimde işe yararsa..."

"Sana güveniyorum." Elimi narin elleriyle kavırıyor. "Zor bir gün geçirdiğini biliyorum. Ama bence Leesa'yı ziyaret etmek için daha fazla beklememelisin. Akıl sağlığına karşı eğitimli korumalar al. saldırılar. Koridorda birkaç tane var."

Kraliçe haklı. Zaman bizden yana değil. "Elbette, Majesteleri. Elimden geleni yapacağım."

Başımı sallayarak ayağa kalktım, kraliçenin inatçı ruhu beni harekete geçirdi.

Çıkarken Alannah'nın sesini duyuyorum, kraliyet muhafızlarına emirlerini dikte ederken kararlı ve emredici. "Prens Knox'un bugünkü emirlerini iptal edin, geçen hafta imzaladığı tüm belgeleri toplayın ve bana getirin. Ve biri ateşi yaksın. Hava soğuyor."

Dört muhafız tarafından kuşatılmış bir halde zindanlara doğru ilerlerken zırh şakırtıları koridorlarda yankılanıyor. Her adım bir öncekinden daha ağır, zihnim şüpheler ve korkularla yarışıyor. Ya Leesa kurtarılamayacak durumdaysa? Ya cesedini kuklaştıran bir Drachen ise?

Yolsuzluk tersine çevrilebilir mi?

Koridorun ilerisinde Agnar beni fark ediyor ve aceleyle bizi karşılamaya geliyor.

Kasvetli alayımıza katılırken kanatları düzgünce katlanıyor. "Onu bulamadık. Ama ihtiyacınız olan her şey için buradayım." Boğazıma şüpheli bir bakış fırlattı. "İyi misin?"

"Hâlâ hayattayım ve şimdilik bunu bir kazanç olarak görüyorum." Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Şifacı beni kontrol etti ve sonra kraliçeyle konuştum. Bu gece Leesa'yı iyileştirmeye çalışmamı istiyor."

"Mantıklı." Yanımda adım atmaya başladı. "Bu şekilde Sterling'i bulduğumuzda neyle karşı karşıya olduğunuzu bileceksiniz. Ve

"Umarım," sesi yumuşar, "kız kardeşini geri alırsın. Bastian'ı uyandırmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. İşler ters giderse buna tanık olmasına gerek yok. Ama bu işe yararsa, sonrasında Leesa'yı görebilir."

Her biri bir öncekinden daha küçük olan birkaç koridordan devam ediyoruz.

İki muhafız ve dört askerin nöbet tuttuğu ağır bir kapıya ulaşana kadar.

"Kraliçenin emriyle, Leydi Lark içeri alınacaktır," diye sesleniyor arkamdaki muhafızlardan biri.

Topuk sesleriyle nöbet tutan adamlar kenara çekiliyor. Son ikisi girmemiz için ağır kapıyı açıyor.

Toprak hücre, Kral Jasper'ın kısa bir süre önce beni içine attığı hücrenin neredeyse aynısı.

Kız kardeşim köşede yerde oturuyor, zincirler bileklerini ısıyor. Yüzündeki keskin gülümseme tanıdığım kız kardeşime hiç benzemiyor ve siyah gözleri vahşi bir şeyle parlıyor. O bir kâbus ete kemiğe büründü ve ben bu manzara karşısında yükselmekle tehdit eden safrayı yuttum.

"Hey, abla." Dudakları alaycı bir sırıtişla daha da genişliyor. "Oynamaya mı geldin?"

"Leesa." Ben yaklaştıkça adı boğazımda düğümleniyor.

"Beni türümün geri kalanından ayırmanız hiçbir şeyi değiştirmez. Ne yapılması gerektiğini biliyorum." Kelimeler Leesa'nın ağzından alaycı bir şarkıyla dökülüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Neredeyse zaman, sevgili küçük kardeşim. Hikaye nasıl devam ediyor? Canlı canlı gömölüp, sadece ölmek için mi çıkarılıyor?"

Elimde değil ama ürperiyorum. Bunu söyleme şekli, sanki Her hecenin tadına bakıyor, sanki son yemeğiymiş gibi tadını çıkarıyordu. Ama onun sesi değil. Sesi Leesa'nınki gibi gelebilir ama içinden damlayan kötülük tamamen yanlış.

Bakışlarım onunkilere kilitleniyor, tanıdık bir şeyler arıyorum ama sadece karanlığı buluyorum. Kız kardeşimin eskiden olduğu yerde bir uçurum.

"Bildiğin şey nedir?"

Başını eğiyor, görünmeyen iplere bağlı bir kukla gibi ve kıkırdıyor.

"Yakında gerçek kral yükselecek ve senin ateşin sönecek.

O zaman önümüzde hiçbir engel kalmayacak." Dili dudaklarında geziniyor,

ve Blair'in kanını bıçaktan yaladığında yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

Her kelime göğsümde bir bıçak gibi dönüyor. Leesa hâlâ orada bir yerde. Olmak zorunda.

Gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Bu gerçekten akıllıca bir fikir mi? Beni ağlatmak?"

Siyah gözleri benimkilere dikiliyor. İlk defa gözlerinde gerçek bir korkunun parıltısını fark ediyorum.

"Bakalım bu işe yarayacak mı?" Soğuk demirin Leesa'yı tutsak ettiği yere yaklaşmadan önce nemli yanaklarımı sıvazlıyorum.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum, sonra gözyaşlarıyla ıslanmış avucuma bastırıyorum

-Boğazının çıplak tenine karşı.

Vücudu dokunuşumdan geri çekiliyor. Tıslıyor - vahşi bir ses - ama zincirler onu sıkıca tutuyor. "Lanet olsun! Bu yakıyor! Bunu kendi kız kardeşine nasıl yaparsın?"

Leesa çığlık atar ve iki büküm olur, tüm vücudu sarsılırken başı savrulur ve kirli bukleleri uçuşur. Zincirler takırdıyor ve muhafızlar vücudu kısıtlamaların ulaşabileceği kadar bükülürken.

Güçlü iradeli kız kardeşimin bunu atlatabilmesi için tüm tanrılara dua ederek geri çekiliyorum. Eğer o yapamazsa, başka kimsenin yapabileceğinden şüpheliyim.

Kurbanları ne olursa olsun öldürecekse yolsuzluğu ortadan kaldırmamanın ne anlamı var?

Çılgın gözleri genişliyor.

Başını çevirip dişlerini etime geçirmeden önce sahip olduğum tek uyarı bu. Elimi zar zor zamanında geri çektim.

Gülüyor, gözleri kafasının içinde öne doğru kayıyor. "Büyük planın bu mu? Ne kadar acınası. Ben iyileşip her geçen gün daha da güçlenirken, senin ailen zayıflamış görünüyor."

Agnar yanıma yaklaşıyor ve kulağıma alçak sesle konuşuyor. "Anka kuşları ya da gözyaşları hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, eğer deri bir enfeksiyonu iyileştiriyorsa, şifacılar gerçekten iyileştirmek için deriyi mızraklamak zorundadır."

"Bu çok mantıklı." Çizmelerimin içine uzanıp Eldor'dan hançeri çıkarıyorum. "İşte her şey başlıyor."

Yanağımdaki bir damla gözyaşını bıçağın ucuyla dikkatlice sıyrıyorum. Sabit bir el ile ucu Leesa'nın tenine bastırıyorum.

Küstah bir kabadayılık maskesi takarak alay ediyor. Derisini delip geçen sivri ucun etrafından kan fışkırıyor. Boğuk bir ses kahkahasını kesiyor, ses kaçmak isteyen kafesteki bir canavar gibi kulaklarımı tırmalıyor.

Leesa'nın acı dolu çığlıkları havayı deliyor. Omurgası geriye doğru kıvrılıp göğsünü dışarı çıkarırken ve başını geriye atarken bunu taklit etmek mümkün değil. Zincirlere karşı zorlanıyor, kasları geriliyor ve alnında ter boncukları oluşuyor.

Ani ve şiddetli bir öksürük. Ağzından siyah bir yapışkan madde sızıyor ve ıslak bir şapırtıyla toprağa çarpıyor.

Elimi ağzıma götürüp kuru kusma dürtüsüyle savaşıyorum çünkü bu da neydi böyle?

Muhafızlar silahlarını çekmiş bir şekilde hücreye koşarlar.

"Hayır!" Bir elimi uzatıp muhafızlarla aramıza alevden bir duvar çekiyorum. "Ona zarar vermeyin. Geri çekilin!"

Başı öne düştü ve vücudu gevşedi. Dizlerimin üzerine çöktüğümde hava ciğerlerimi terk ediyor.

Az önce kardeşimi mi öldürdüm?

Bölüm OTUZ ALTI

"Şifacı çağırın. Hâlâ nefes alıyor!" Agnar muhafızlardan birine bağıyor. "Sen, bana onun zincirlerinin anahtarını getir."

Kalbim küt küt atıyor ve dökülmemiş gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor.

"Leesa, ben buradayım." Bir muhafız Agnar'a onu bağlarından kurtarması için dikkatle yardım ederken onun nemli, tel tel saçlarını okşuyorum. "Benimle kal."

Metaller gıcırıyor ve onu pis zemine yatırdıklarında içim cız ediyor.

Şifacı gelene kadar baygın kız kardeşime cesaretlendirici sözler fısıldıyorum, Agnar yanımda diz çökmüş, elini sırtıma koymuş.

Şifacı Luci diz çöker ve elinin tersini Leesa'nın önce alınına, sonra yanağına dayar. "Ateşi yok. Bu iyiye işaret." Kardeşimde yara ya da sıkıntı belirtisi olup olmadığını incelemeye devam ediyor. "İyi görünüyor ama uyanıncaya kadar emin olamayız."

Saniyeler -ya da belki dakikalar- sonra Leesa'nın gözleri pırpır ederek açılıyor. Rengini fark ettiğimde göğsümde ihtiyatlı bir umut yükseliyor. Kahverengi.

Berrak ve canlı, en ufak bir siyahlık bile yok.

Yüzüme odaklandıklarında, tanıdık bir sıcaklık parıldıyor ve sonunda tekrar nefes almayı hatırlıyorum.

Doğrulamaya çalışırken kafası karışıyor. "Neler oluyor?"

"Dikkatli ol. Henüz hareket etmeye çalışma." Elini sıkıyorum. "Çok şey atlattın."

"Ben... hücrede miyim?" Dik oturmaya çabılıyor, bileklerindeki kızgın kırmızı izlere bakarak soluk soluğa kalıyor. "Ne oldu?"

"Sakin ol." Şifacı nazik bir elini onun omzuna koydu. "Kendini toparlaman biraz zaman alacak. Şu anda en çok ihtiyacın olan şey dinlenmek ve beslenmek."

Leesa'nın neler yaşadığını ve ne kadar çok şey hatırladığını düşünmeden edemiyorum. "Her şey yoluna girecek. Güvendesin."

Etrafını özömsüyor. Kraliyet muhafızları, kirli hücre, şifacı, Agnar. Agnar'a dönmeden önce bakışları tekrar bana takılıyor.

Bir eli ağzına doğru uçarken gözleri dehşetle açılır. Tüm vücudu titremeye başlar.

"Hayır." Başını ileri geri sallıyor, yüzü buruşuyor. "Lütfen tanrılar, hayır. Bana bunun doğru olmadığını söyle. Hatırladıklarım, tüm o korkunç şeyler... Bunlar doğru olamaz." İnliyor. "Ben yaptım, değil mi? Onları ben öldürdüm. Anne. Blair. Ben...oh, tanrılar. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Tamamen yıkılır, histerik bir şekilde ellerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağlar ve ileri geri sallanır.

Onu kollarımın arasına alıyorum, gözyaşlarım onunkilere karışıyor.

"Geçti artık.

Kendinde değildin. Bu senin hatan değil."

Agnar muhafızlara bir şeyler mırıldanıyor, sonra üçümüz hariç herkes ayrılmadan önce şifacıyla konuşuyor. Birkaç dakika sonra bir muhafız elinde ağır bir battaniyeyle geri döndü.

Battaniyeyi Leesa ve benim üzerime örttükten sonra Agnar kayarak diğer tarafıma. Hücrenin soğuk ve kirli zemininde titreyerek öylece otururken zaman geçiyor.

Hıçkırıkları dinene kadar Leesa'nın saçlarını okşuyorum. Küçük bir sonsuzluktan sonra konuşuyor.

"İlk Drachen saldırısından sonra kendimi biraz sersemlemiş hissettim." Sesi boğuk bir törpü gibiydi. "Bunun ve baş ağrılarımın dışında iyiydim. Ama

Sonra Kayıp Şehir'de Eyril içtim ve işte o zaman onu duyabildim. Kafamın içinde bana fısıldayan bir ses. Sanki bir rüyadaymışım gibi. O ses bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu." Burnunu çekiyor. "İlk başta direndim. Ama itaat etmemek gittikçe zorlaştı. Rüya bir kâbusa dönüştü. sadece kabus gerçektir."

Onay, karnıma bir yumruk gibi çarptı. Eyril Drachen korku saldırısından sonra tüketim yozlaşmayı tetikler. Özellikle, ejderha kanıyla lekelenmiş Eyril.

Kral Xenon'un Flighthaven'da yetiştirdiği türden.

Bunun farkına varmak beni iliklerime kadar ürpertti.

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Leesa, ne olduğunu hatırladığını söylemiştin, şey-"

"Annem ve Blair'le birlikte." Gözlerini sıkarak kapatıyor ve ciğerlerine gürültülü bir nefes çekiyor. "Hatırlıyorum."

"Drachen tam olarak ne dedi?" Agnar'a bakıyorum ve yüzündeki ıstırap kalbimi sızlatıyor.

Uzanıp büyük elini küçük elimle kapatıyorum, kendi kalbim kırılırken onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Sadece," diye boğazını temizledi Leesa, "onları öldürmek zorundaydım, yoksa onlar beni öldürecekti. Ben istemedim. Annemle savaştım. Ama o ses daha güçlü, daha talepkar oldu. Daha gerçekçi. Kendimi kaybetmeye başladım. Sanki bir şey beni kendi içimde daha derinlere, bir Sonra beni bir kutuya tıktı ve kapağını kilitledi. Muhtemelen mantıklı gelmiyor ama o şey sonunda tamamen kontrol altında."

Bir kez daha sessiz hıçkırıklar bedenini sararken kalbim paramparça oluyor. "Sen değildin, Leesa. Drachen yaptı. Dediğin gibi, senin üzerinde mutlak bir kontrolü vardı. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Olanlar için kimse seni suçlamıyor."

Başını iki yana sallar. "Bu doğru değil," diye fısıldıyor. "Çünkü ben yapıyorum. Kendimi suçluyorum. Eğer daha güçlü olsaydım..."

Ardından gelen inleme sesi duyduğum en kötü seslerden biri. Sırtını ovuyorum ve yatıştırıcı sözler fısıldıyorum ama sanki ben burada değilmişim gibi inlemeye devam ediyor.

Hücrenin kapısında bir hareket dikkatimi çekiyor. Bastian Ağırlığını kaydırıyor, yüzü benimkiyle aynı acıyı gösterdiğinden emin olduğum bir şekilde buruşmuş. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyorum ama yüz ifadesi yeterince duyduğunu gösteriyor.

Bize doğru geldi ve çömeldi. "Leesa."

Düzensiz bir hıçkırıkla kendini ona atıyor, kollarını boynuna doluyor ve tutarsız kelimeler geveliyor.

Onu yavaşça kollarının arasına alarak ayağa kalkar. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür.

Leesa'yı hücreden çıkarmadan önce bana *teşekkür* ediyor. Agnar ve ben konuşmadan oturduk ve onların uzaklaşmasını izledik.

Saatin çok geç olmasına rağmen -daha doğrusu çok erken olmasına rağmen- Agnar ve ben, kirli ve yorgun bir şekilde kraliçeyi bilgilendirmek için geri dönüyoruz. Sterling'in oturma odasına yaklaşıırken kalbim hızla çarpıyor ve Leesa için rahatlatma ve bizi bekleyenler için korku karışımı bir hisle doluyorum.

Mekânı hareketlilikle dolu buluyoruz. Sayfalar ve kuryeler Alannah'dan yazılı siparişleri almak için içeri girip çıkıyorlar. Bir kanepede oturuyor, kucağına bir battaniye örtülmüş ve önünde bir çay servisi düzenlenmiş.

Rhiann, her zamanki gibi yatak odasının saygıdeğer hanımı ve sadık yeğeni olarak arkasında hazırolda duruyor. Kraliçe'nin yanında Her emrini yerine getirmeye hazır bekleyen hanımlar. Çeşitli kraliyet konseyi üyeleri yeniden düzenlenmiş koltuklarda oturmaktadır; bazıları tamamen giyinik, bazıları ise geceliklerinin etrafına sabahlık giymiş ve saçları dağınıktır. Herkesin yüz ifadesi kasvetli ve odaklanmış.

Düşes Breann bizi ilk fark eden oldu, içinde bulunduğumuz acınası durum karşısında gözleri büyüdü.

"Majesteleri." Vereceğim haberin gerginliği biraz olsun azaltacağını umarak bir adım öne çıktım. "Leesa'yı iyileştirmeyi başardık. Fiziksel olarak iyi görünüyor, ama duygusal ve zihinsel olarak? Bu biraz zaman alacak. bir süre."

"Teşekkür ederim canım." Kraliçenin gözleri bu haberi işlerken yumuşar ve omuzlarındaki endişe biraz azalır. "Kız kardeşinizle ilgili haberleri duyduğuma çok sevindim. Bu bana oğlum için umut veriyor."

Şimdi tüm gözler üzerimizde, ifadeler şoktan küçümsemeye kadar değişiyor.

Zavallı Sterling her gün onlarla uğraşmak zorundaydı. Her gün. Her gün. Gün.

Düşes Breann merakımı fark edip beni yanına çağırıyor ve ağarmış saçlarını sinirli bir hareketle geriye itiyor. "Prensin emirlerini gözden geçiriyorduk. Onu bulanın sen olduğunu duydum. Çok üzgünüm, Lark. Sen kız kardeşinle birlikteyken Majesteleri bizi bilgilendirdi."

Düşesin karşısında, parlak kahverengi saçlı, kıvrımlı bir kadın olan Nira başını sallıyor. "Sanırım tek bir günde verilen emirler konusunda yeni bir rekor kırmış olabilir." Bir eliyle göz alıcı zümrüt rengi elbisesini düzeltiyor. "Kendinde olmadığını ve krallığa karşı çalıştığını bildiğimiz için emirleri mümkün olduğunca çabuk iptal etmeye çalışıyoruz."

Kraliçe yeni emirler yazmaya devam ederken, hazır bulunan kraliyet konseyi üyeleri kendi aralarında sohbet eder.

"Prens Knox, Aclaris'ten eyril ithal edilmesi için emir verdi." Yirmili yaşlarının başında, sarı saçlı ve belirgin çeneli bir adam görünüşümü görünce burnunu kırıstırıyor. "Onda vardı Tirene'deki her askere dağıtıldı. Her askerin komutanı Drachen saldırısına karşı askerlerine eyril içirmeleri emredildi."

Düşündükçe midem bulanıyor. Drachen ya da onları kontrol eden her kimse, Sterling'in konumunu nüfuzlarını yaymak için kullanmanın bir yolunu buldu ve sayısız hayatı tehlikeye attı.

İnce kır saçlı, pos bıyıklı, dedeye benzeyen bir adam, masanın üzerine yayılmış ve renkli iğnelerle işaretlenmiş bir haritayı işaret ediyor ve karalanmış notlar. "İşin kafa karıştırıcı kısmı, Dük Bron, tüm askerler bu noktadan geçmek üzere rotasyona tabi tutuldu," parmağıyla güneydoğu sınırına dokunuyor, "bir tür sınır muhafızlığı şeklinde dağılmadan önce." Agnar'a ve bana bakıyor, yüzü endişeyle sıkışmış. "Neden olduğundan emin değiliz, çünkü onlara bir şey alamaz, toplayamaz ya da bırakamazsınız."

Agnar haritayı inceleyerek ileri doğru adım atıyor. Ben de onu takip ediyorum, parşömen üzerindeki işaretleri incelerken kalbim hızla çarpıyor.

Sterling'in sözleri aklıma geldi.

Günü güneye doğru birlikler göndererek geçirdim. Çok geçmeden Tirene'nin kuvvetleri, Drachen tarafından çalınan farklı bir davulla yürüyecek.

Bu açıklama, akşam yemeğimden sadece birkaç ısırik alabildiğime sevinmeme neden oldu.

"Az önce Leesa ile Prens Knox'un bana söylediği bir şeyi doğruladık. Bir drachen'in korku saldırısı, sizi hareketsiz tuttuklarında veya onlara doğru yürümenizi sağladıklarında, sürecin bir parçasıdır. Ama yozlaşma aynı zamanda kişinin eyril içmesini de gerektiriyor. Bu da yozlaşmayı harekete geçirir. Majesteleri asker göndereceğini söyledi."

Agnar'ın gözleri anlayışla açılır. "Dük Arlo, prens ordunun her bir üyesini, onları bir daha geri dönmemek üzere Drachen'ların beklediği bir bölgeye. Bozulduktan sonra da adanın etrafında bir ağ oluşturmak üzere harekete geçerler."

"Tanrılar adına." Dük Arlo haritadaki işaretleri gösteriyor. "Bundan sonra, gönderdiği emirlere uyarak, ordu içe dönecek ve Tirene'de yaşayan her insanı ya öldürecek ya da yozlaştıracak. Diğer krallıklardaki insanları da."

Toplanan konsey üyeleri arasında nefesler ve mırıltılar dalgalanıyor. Kraliçe kızarır ve boş kâğıtlar dağıtmaya başlar. "Çabuk hareket etmeliyiz. Bu çılgınlığı durdurmak için emirleri yazmama yardım edin. Rhiann, acilen kâtiplere ihtiyacım var."

"Elbette, Majesteleri." Rhiann saniyeler içinde kapıdan çıktı.

Mobilyaları kirletmemeye dikkat ederek doğruca kraliçeye doğru yürüyorum ve önünde duruyorum. "Ya bu yeterli değilse?"

Kraliçe duraklıyor, tüy kalem havada ve bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun canım?"

Odadaki tüm gözlerin ağırlığı üzerime çöküyor.

"Ordu durma emri aldığı anda, drachen bölgesine girmeyecekler. Ama yine de drahenlerin peşlerinden gelmeyeceği ne malum? Tirene'deki önceki drachen saldırılarına bakılırsa, buraya tekrar gelmeleri an meselesi."

Bana sürekli kaşlarını çatmasa yakışıklı olduğunu düşüneceğim esmer bir adam olan Rafe Bennett alay ediyor. "Aptal kız. Eğer Drachen tekrar saldırırsa, hazır olacağız. Bu yüzden kraliçe birliklere geri çekilme emri veriyor, böylece bekleyen drahenlerle karşılaşmayacaklar. Dinlemiyor muydun?"

Odanın içinde mırıltılar dolaşıyor.

Adını hatırlayamadığım ateşli kızıl saçlı bir kadın Rafe'ye fısıldıyor, "Belki de basit düşüncelidir. Öyle olmak zorunda. domuzlarla çamurda yuvarlanan bir köylü gibi giyinmiş kraliçe ile görüşecek."

Rafe sırtıyor, sanki az önce sadece ikisinin duyabileceği özel bir şaka yapmış gibi.

Tam burada durmam dışında. Senin önünde.

Öfke içimde yaşayan, nefes alan bir şey. Bu kraliyet konseyi üyelerinden bazıları daha önce uğraştığım soylulardan daha iyi değiller. Aclaris.

Neyse ki, eskiden olduğum gibi kolayca korkutulan bir kız olmaktan çok uzaklaştım.

Tüm odaya hitap etmek için kraliçeden uzaklaştım. "Sizi temin ederim ki kraliçenin söylediği her kelimeyi duydum. Ve benim Görüşü önemli değil, o haklı. Veliht Prens'in önceki emirlerini iptal etmek ilk ve en mantıklı hareket tarzıdır. Ama burada duramayız. Flighthaven'a gitmeliyiz."

"Domuzlarla çamurda yuvarlanmak" yorumunu görmezden geliyorum. Sterling'in ve diğer pek çok kişinin hayatı söz konusu ve bu kadının ya da bir başkasının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil.

Bunu bana Sterling öğretti.

Dük Arlo kaşlarını çatıyor, sözlerini endişe kaplıyor. "Neden Kral Xenon ve drachenlerin çoğunluğu oradayken Flighthaven'a gitmek ister miydiniz?"

Tanrılar bana sabır versin.

Ben cevap veremeden Kraliçe Alannah buz gibi hareketsiz kalarak çölü dondurabilecek bir bakışla düke döndü. "İşte benim

Tirene'in veliaht prensi olan oğlu, büyük ihtimalle bedenine bürünmüş canavar tarafından esir tutuluyor. Sterling taç giyme törenindeki yerini almak için zamanında geri dönmezse, taç başkasına geçecek."

Oda sessizliğe gömülür, hava rahatsızlıkla ağırlaşır. O Toplanan soylular birbirlerinin bakışlarından kaçınarak koltuklarında kıpırdanırlar.

Agnar'ın gözleri boş bakıyor, ama tuhaf bir şekilde, ağzında bir mizah belirtisi olduğuna yemin edebilirim.

"Sırada kim var?" İlk kez ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu fark ediyorum. Kralın kuzeni Rhiann ve bir zamanlar bir grup yabancının değersiz olarak nitelendirdiğine kulak misafiri olduğumuz Sterling'in kuzeni Jaime aklımdan geçiyor.

Kraliçe derin bir nefes alıyor, bakışları benimkini bir hançer gibi deliyor. "Eğer kralın doğrudan soyundan uygun bir varis yoksa Taç ve taht Tirene'deki en yüksek rütbeli ejderha çağırıcısına gidecektir."

Kraliçenin sözlerinin tüm karmaşıklığını fark ettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Ama ben tek ejderha çağırıcısıyım."

Kraliçe Alannah ciddiyetle başını sallıyor. "Kesinlikle."

Gülmeye başladım. "Tamam, çok komik. Gerçi sanırım şu anda hepimizin biraz mizaha ihtiyacı var."

Odaya baktığımda başka kimsenin gülmediğini görüyorum; Agnar çizmelerine sırtıyor ve düşes de gülümsemesini bastırıyor gibi görünüyor.

Yüzlerin geri kalanı son derece ciddi, telaşlı ve inanılmaz derecede sinirli.

Mizahım ani bir ölümle öldü. "Oh, kahretsin. Şaka yapmıyordun, değil mi?"

Alannah'nın yüz ifadesi sabırlı olmaya devam ediyor. "Hayır canım. Sterling Tirene'e geri getirilmezse, krallığımızın bir sonraki kraliçesi olarak taç giyeceksin."

Tutarlı bir cümle kurmakta zorlanıyorum. "Kraliçe mi? Kraliçe olmak için yeterli donanıma sahip değilim."

O anın sıcaklığıyla, Bardas'ın tacı çaldığı ve tacın onlardan çok bana ait olduğu gibi öfkeli düşüncelere kapılmış olabilirim. Bu, kendimi kandırarak gerçekten yönetmeye uygun olduğuma inandığım anlamına gelmez.

Alannah kalemini bırakıyor ve bakışlarıyla beni hizaya getiriyor. "O zaman oğlumu eve getirmenizi öneririm."

Bölüm OTUZ Yedi

İhtiyacım olan uykuyu aldıktan sonra bir tunik ve pantolon giyip Leesa'yı kontrol etmek için koridorları takip ediyorum. Çoktan uyanmış ve Giyinmiş, Bastian'la birlikte pencere kenarındaki küçük masada oturmuş, çayını yudumluyor. Beni selamladığında içimi bir rahatlama kaplıyor, çünkü dün geceki gibi biri değil. Gölgeler gözlerinin altındaki deriyi mor çürükler gibi karartsa da ve suçluluk duygusu gözlerinin Gülümsemesi her zamanki parlaklığında, omurgası düz ve ben Yüzünü incelediğimde, çocukluk arkadaşımın bana geri yansıdığını görüyorum.

Kız kardeşim tipik Leesa Axton tarzıyla kendini toparladı, daha azını beklediğimden değil.

Her zaman güçlü bir iradeye ve cesarete sahip olmuştur. Leesa hayatta kalır. Bunu da atlatacaktır, özellikle de Bastian, Agnar ve benimle birlikte.

Onu ve Bastian'ı Aclaris'e seyahat planlarımdan haberdar ettiğimde, İkisi de bana eşlik etmekte ısrar ediyor. Eyril olmadan büyüü pek yardımcı olmayacak olsa da, Leesa Flighthaven'ı benden daha iyi biliyorsun.

Kraliyet konseyi üyelerinden bazıları Sterling'i kurtarma planımızdan pek hoşnut olmasalar da, neyse ki onlara hesap vermek zorunda değilim. Kraliçe görevimizi onayladı ve önemli olan da bu.

Yolculuğa hazırlanmak bir kasırgadır.

Günü stratejileri tartışarak, silah ve malzeme toplayarak ve dinlenmeye çalışarak geçiriyoruz. Pek bir şey yapamayacak kadar ve akşam olduğunda gitmeye hazır oluyorum.

İkisi birbirini tanıdığı için Leesa Kaida ile uçar, Agnar da Tanwen'e biniyor. Büyük yeşil ejderhanın Sterling ile özel bir bağı var ve eğer görevi başarabilirsek Sterling, Tanwen ve Agnar ile birlikte geri uçacak.

Bastian ve ben Chirean ve Dame'ı seçiyoruz, ya da daha doğrusu, bizi seçtiler. En azından birinin yumurtalarını korumak için geride kalacağını düşünmüştüm ama ikisi de ısrar etti. Hiç şüphem yok ki değerli bebeklerini korumak için birden fazla zorlu ejderha görevlendirdi.

Yola çıktığımızda güneş yavaş yavaş ufka doğru tırmanmaya başlamış, manzaraya sıcak bir parıltı yaymıştı. Ben Dame'ın sırtına yapışırken rüzgâr kulaklarımda ısıklık çalıyor, güçlü kanatları gökyüzünü dövüyor.

Mesafenin çoğunu sessizlik içinde kat ediyoruz, her birimiz kendi kafamızda kayboluyoruz. Arada sırada Leesa'ya kaçamak bakışlar atıyordum. Daha fazla

Bastian ve hatta Agnar'ı da aynı şeyi yaparken yakalıyorum. O iyi görünüyor ve Kaida'da herhangi bir kargaşa hissetmiyorum. Eğer Her şey cehenneme döner ve Leesa sinir krizi geçirirse Bastian'ın onu güvende tutacağından hiç şüphem yok.

Umarım o noktaya gelmez, ama zihinsel olarak hazırlanmak daha iyi hazırlıksız yakalanmaktansa en kötü olasılıkları düşünmeyi tercih ederim. Etrafımı hayatım konusunda güvendiğim insanlarla çevrelemek, bana biraz daha fazla Güvence. Bu görevde ne olursa olsun, en azından yalnız olmadığımı biliyorum.

Flighthaven'a yaklaşırken, tespit edilmekten kaçınmak için alçaktan uçuyor, ağaç tepelerinin üzerinden sıyrılıyoruz. Ne yazık ki, hastalıklı yeşillik çoğu zaman gizlenmeyi zorlaştırıyor. Flighthaven'a en son gittiğimde yeşillikleri öldürdüğünü fark ettiğim çürüme, otlayan bir sürü gibi yayıldı. böcekler, arkalarında çürüyen gövdeler ve çıplak, cılız dallardan oluşan bir iz bırakıyor.

Neyse ki kampüse giderken tek bir ejderha ya da alikornla karşılaşmıyoruz. Bu gerçeğin tuhaflığı içimde hoşnutsuzluk uyandırıyor, şikayet ettiğimden değil.

Zephyr'i bir gün tekrar görmeyi çok istesem de, umarım eski mount özgürce uçuyor ve bu boktan gösterinin yakınında bile değil. Ve tam olarak nasıl bir boktan gösteriye gireceğimizi tahmin edemesem de, bildiğim bir şey var. Ne kadar az insanla karşılaşsak o kadar iyi.

Ejderhalarımız yere doğru alçalırken serin sabah havası etrafımızı sarıyor. Flighthaven'ın doğu sınırını belirleyen sık bir ormana yaklaşıyoruz. Hedefimiz ormanın ötesinde. Ejderhaları burada bırakıp ormanda yaya olarak ilerleyeceğiz.

Solumdaki Agnar'a dönüp ellerimle Dame'ın inmek üzere olduğunu işaret ediyorum. Beni duyabilmesi için rüzgâra karşı bağırmaya cesaret edemiyorum. Devriyeler yakınlardayken olmaz.

Agnar başını sallıyor, ardından sessiz mesajı arkamızdaki Bastian ve Leesa'ya iletiyor.

Dame alçalırken adrenalinim yükseliyor, yere doğru süzülürken devasa kanatları sessizleşiyor. Yere iner inmez ön ayağını uzatıyor, böylece aşağı inebiliyorum.

Diğer ejderhalar etrafımıza iniyor ve herkes attan indikten sonra planı bir kez daha gözden geçiriyoruz.

Hasat edilen eyril depolarını bulun ve onları yok edin.

Ejderhaları serbest bırakın.

Sterling'in yerini bul ve bozulmasını iyileştir.

Herkes tek parça halindeyken buradan defolup gidin.

Sanki bana görevimizin ilk bölümünün önemini hatırlatmak istercesine, yumuşak bir esinti üzerimizden geçerek hastalıklı tatlı çürük kokusu. Burnum yanıyor ve başımı hızla başka yöne çevirip kuru kusmamak için yutkunuyorum.

Leesa da gülüyor.

Bastian kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

"Lekeli eyrilin kokusunu alamıyor musun? İğrenç."

Agnar ve Bastian havayı kokluyor. Agnar omuz silkiyor. "Endişe verici bir koku almıyorum."

Kardeşimin alnında bir kırıışıklık oluşuyor. "Benim de öyle. Buna karşı her zaman hassas olmuştundur, değil mi? Belki de yetiştirmek için kullandıkları ejderha kanı yüzünden?"

"Evet." Her ihtimale karşı ağızımdan nefes alıyorum. "Ya bu şekilde yoğunlaştığında ne kadar kötü koktuğunu unuttum ya da daha da kötü

Şimdi. Ancak ejderha çağırıcı mirası Leesa'nın neden bu kadar etkilendiğini açıklamıyor."

Leesa burnunu kırıştırır. "Daha önce hiç böyle olmamıştım. Sanırım yozlaşmanın bir yan etkisi olabilir." Üçümüz de ona artan bir telaşla baktığımızda ellerini kaldırıyor. "Ben iyiyim. Bunun dışında kendimi tamamen kendim gibi hissediyorum. Bunu yapmadığım an, söz veriyorum birine haber vereceğim, böylece beni bağlayıp korumaları için ejderhaların önüne atabilirsiniz."

Tam da bu amaç için halat getirmiştik. Ne olur ne olmaz. Umarım kullanmamız gerekmez. "Görevinden memnun olduğuna emin misin? Her zaman işleri değiştirmeyi deneyebiliriz."

Lessa kararlı bir şekilde başını sallar. "Ben hallederim, yemin ederim."

Bastian ve ben çenesini eğmeden önce bakışıyoruz. O ve Leesa ejderhaları yok etme görevinde, ben de ejderhaları özgürleştirme görevindeyim. Agnar en az bir düzine uyuşturulmuş, kızgın ejderhayla yüzleşmemden hoşlanmıyor ve dürüst olmak gerekirse ben de hoşlanmıyorum. Ama daha önce onlarla kafa kafaya geldim ve hatta iki tanesini beyinlerini saran çürümeden kurtardım. Ama asla aynı anda birkaç tanesini değil.

Ve işler kötüye giderse, ikimizin de yanmasının bir anlamı yok.

Görevimi bitirdiğimde, umarım Agnar Sterling'in yerini tespit etmiş olur.

Eninde sonunda, tüm Drachen'ları avlayıp yok etmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Ama bugünün sorunu bu değil.

Dame'ın pullu yanağını okşadıktan sonra gruba tekrar hitap ediyorum. "Herkes hazır mı?"

"Bu işi bitirmeye hazırım." Leesa beni yakaladı ve sıkıca kucakladı.

"Kendini öldürtme. Yaparsan çok kızarım."

Sırıyorum. "Ben iyi olacağım. Ben senin için endişeleniyorum. Her şeyden sonra buna hazır olduğuna emin misin?"

Geri çekiliyor, yüzü yumuşuyor. "Evet. Senin sayende. Günler önce aldığım eyril vücudumdan çıkmış olmalı, bu yüzden bir drachen'le yolum kesişse bile tekrarlanmayacak."

Ormandaki yürüyüşümüz sessiz geçiyor. Kimse varlığımızı kimseye duyurma riskini almak istemiyor.

Yerde uzanan gölgeler yolumuzu ayırt etmemizi zorlaştırıyor. Dikkatli bir şekilde ilerliyor, yakın duruyor ve herhangi bir tehlike işaretini dinliyoruz.

Bir saat boyunca ağaçların ve çalılıkların arasında süründükten, her kuş sesi duyduğumuzda ya da yapraklar hışırdadığında donup kaldıktan sonra Sonunda Flighthaven'ın sınırına ulaştık. Kampüsün daha az nüfuslu bir kısmına yakın bir duvar parçasına doğru süzülüyoruz ve Bastian Leesa'yı taşıırken hızla tepeden uçuyoruz.

Güneş ışığı, ürkütücü bir şekilde durgun olan kampüsün tanıdık binalarını ve yollarını yıkıyor.

Devriye gezen muhafızlar yok. Derse giden öğrenci yok. Eğitim tatbikatlarına katılan kimse yok.

Hiçbir şey.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama ürkütücü bir sessizlik ve tek bir yaşam belirtisi yoktu.

Kalbim çarpıyor ve alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Burada geçirdiğim zamanın anıları bana saldırıyor, hem iyi hem de kötü.

Olive, o ilk gün kafeteryada beni dostça bir gülümsemeyle karşıladı ve herkes masada otururken kendimi daha az yalnız hissetmeme yardımcı oldu.

uzun masalar fısıldadı ve aval aval baktı.

Helene, sözde bir zeytin dalı olarak bana vanilyalı muhallebi ikram etti ve eklediği buzlu toksinin havamı kesmesini izledi.

Akciğerler.

Helene daha sonra, kız kardeşimle gizlice çıktığını ve Leesa'nın Flighthaven'ın benim için tehlikeli olduğuna inandığını ve Helene'in beni uzak tutmasını isteyeceğini bildiğini iddia ederek o üstün tarzıyla eylemlerini haklı çıkardı.

Duşılardaki saldırıda küçük bir grup öğrenci başıma bir çuval geçirdi ve uçamayacak kadar korktuğumu kanıtlamak için beni bir alicorn ile bir kulenin tepesinde mahsur bıraktı. Ve sonra yağmurda aşağıya doğru tırmanmaya başladığımda huysuz bir eğitmen tarafından kurtarılmam. Aşağı inerken bedenimi onunkine bastırduğunda içimde ateşlediği şiddetli ihtiyaç. Bu arzuya nasıl karşılık verdiğini yere indi, ışıltılı gözleri kıvrımlarıma yapışan yağmurdan ıslanmış geceliğin üzerinde geziniyordu.

O gece öpüşmeye çok yaklaşmıştık ama ikimiz de direndik.

Sonunda, mücadelemiz boşa çıktı. Aramızdaki çekim o kadar güçlüydü ki, bu dünyadaki hiçbir gücün bizi ayrı tutabileceğini sanmıyorum.

Belki yolsuzluk hariç.

Umutsuzluk içime doluyor, kalbime batıyor ve nefesim kesilene kadar ciğerlerimi boğuyor. Nefes almak için çırpınırken ellerimi dizlerime koyarak iki büklüm oluyorum.

Yatıştırıcı, tanıdık bir el sırtımı ovuyor. "Her şey yoluna girecek, Lark. Sadece nefes alıp verişlerinizi sayın ve ne hissedip duyabildiğinize odaklanın."

Başımı sallıyorum ve kız kardeşimin talimatlarına uymaya çalışıyorum. Elinin baskısını hissediyorum. Botlarımın altındaki sert zemini. Ilıman esinti yanağımı okşuyor ve örgümden kaçan saç tutamını hışırdatıyor.

Agnar ve Bastian'ın sessiz konuşmalarını duyuyorum. Leesa'nın nefesleri sayarkenki yumuşak sesi. Dışarıda bir yerde bir kuşun mesafe.

Son bir titremeyeyle ayağa kalkıyor ve kollarımı sallıyorum. "Sadece bir Ufacık bir panik atak. Endişelenecek bir şey yok. Şimdi iyiyim. Bunu yapabilirim."

Agnar üst kolumu sıkıyor. "Yapabileceğini biliyoruz."

Bastian ve Leesa başlarını sallıyorlar ve bana olan sessiz inançları omurgamı düzeltmeme yardımcı oluyor.

Prensimi geri alacağım. Öyle ya da böyle.

"İyi şanslar" fısıltıları ve "sakın kendini öldürtmeye kalkma yoksa peşine düşer ve seni yine kendim öldürürüm" varyasyonlarıyla ayrıldık. Leesa ve Bastian eyrillerin bulunduğu binaya doğru ilerliyor, Agnar da beni takip ediyor.

Sesimi alçak tutuyorum. "Sterling'i aramana ne oldu?"

"Sterling'i arıyorum. Bunu yaparken de tesadüfen seninle yürüyorum."

Sessiz olmamız gerektiğini hatırlamadan önce neredeyse homurdanıyordum. "Onu kampüsün ortasında göz önünde bulacağınızdan şüpheliyim."

"Daha çılgınca şeyler de oldu." Omuz silkiyor. "Ama başka bir yeri aramadan önce Flighthaven'ın her santimini kontrol etmem gerekiyor. O yüzden seninle biraz yürüyebilirim."

"Aşırı korumacı olmadığına emin misin?"

Agnar'ın dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Kendini içinde bulduğun bazı durumlardan sonra, birinin sana karşı aşırı koruyucu olması gerekiyor."

Başımı eğiyorum. "Haklısın."

Sabahın erken saatlerinde Flighthaven'ın dış mahallelerini oluşturan iki devasa taş bina halkasından biri boyunca süzülüyoruz. Işık kampüsü aydınlatıyor.

Arkamızda bir yerde bir dal kırıldı. Göz açıp kapayınca kadar Agnar beni bir binanın arkasına çekti.

Ağır ayak sesleri yaklaşırken kalbim gümbür gümbür atıyor. Görünüşe göre birkaç çift.

Hayır. Birkaçtan fazla. Birçok, birçok çift.

Agnar'ın bakışlarına karşılık vererek sessiz bir *teşekkür ediyorum*. O da başını sallıyor.

Avını takip eden bir kedi gibi hareket ederek binanın kenarına doğru ilerliyor.

Köşeye göz attığında vücudu kaskatı kesiliyor. Omzunun üzerinden bakıp bir parmağını dudaklarına götürerek bana ona katıl.

Agnar pozisyonunu ayarlıyor, böylece ben de aynı anda bakabiliyorum.

Ellerimi kaba taş duvara dayayarak kenarından dolaşıyorum ve kargaşaya neden olan şeye bakıyorum.

Kalbim atarken dondu.

Yüzlerce insan, tepeden tırnağa çeşitli silahlarla donanmış halde tek sıra halinde yürüyor. Siyah, boşluğa benzeyen gözler boşluğa bakıyor yüzler.

Ordu, Flighthaven'daki her eğitmen, acemi ve askerden oluşuyor... hepsi yozlaşmış.

Eğer bizi yakalarlarsa, boku yeriz.

Gerçekçi olalım. Zaten boku yedik, çünkü

Tüm diyarlardaki en büyük iyimser, dördümüzün yozlaşmış bir orduya karşı koyup hayatta kalmayı beklemesinin mümkün olmadığı konusunda hemfikirdir.

Önümdeki sinir bozucu sahneyi dehşet içinde izliyorum, bakışlarımı ayıramıyorum. Hareketleri mekanik, yüzleri

Zihinleri ve bedenleri kendilerine ait değilmiş gibi duygudan yoksunlar.

Kum sarısı saçları gördüğümde korkum bambaşka bir boyuta ulaşıyor.

Theo Everheart diğer bozulmuşlarla birlikte yürüyor, bir zamanlar parlak mavi olan gözlerindeki pırıltı gitmiş. Kolayca sırtmıyor.

Gamzeler. Eski arkadaşım katıdır. Duygusuz. Olive'in tepsisindeki yemeği o bakmıyorken aşıran ve mideye indirirken bana göz kırpan şakacı adam gibi değil.

Sıranın ilerisinde, tanıdık bir yüz daha görüyorum. Uçuş birimimden Abel Rummon. Dağınık sakalı normalde pürüzsüz olan abanoz ĉene.

Kalbim sıkışıyor. şimdiye kadar ikisini de ne kadar özlediğimi fark etmemiştim, ancak onları görmek bana neşe aşılamak yerine, içimde dev bir çukur aılmasına neden oluyor.

Küçük, karamsar bir yanıml Olive'in bu acıyı çekmesine gerek kalmadığı için şükrediyor. lm hızlı ve acısız olduğu için. duruşmadaki haydut ejderha onu sadece saniyeler içinde yaktı.

Bir yanıml da hâlâ hayatta olan arkadaşlarım için üzülüyor. Tanrı bilir ne tür korkunç şeyler yapmaya zorlanıyorlar.

Sonradan pişman olacakları şeyler. Tabii hayatta kalabilirlerse.

Peki Nick Pendrick nerede, birliğimdeki diğer yavru? Bir şekilde kaçıp ailesinin yanına mı döndü? Yoksa yozlaşmışların arasında bir yerde mi?

Ya da daha kötüsü... ld m?

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onlara gitmek, dostlarımı -hatta dşmanlarımı bile- yozlaşmışlıklarından kurtarmak istiyorum. Ama dışarıda sayısız yozlaşmış insan var ve sadece ikimiz varız. Bu ihtimallerden asla kurtulamayız.

Tırnaklarımı avuç ilerime batırıyorum, acının sızısını kendimi toparlamak için kullanıyorum. "Bu..." Hiçbir kelime bu durumu yeterince açıklayamaz.

"Tüyler ürpertici mi?"

"Evet. Orada tanıdığım insanlar var. Arkadaşlarım. Uçuş birimimin yeleri."

"Başka neyin tüyler ürpertici olduğunu bilmek ister misin? *Seni* tekrar görmek.

Yaşıyor." Bu sözleri duyduğumda vücudumdaki her kas geriliyor,

küçümseyici bir sesle. "İkiniz de elleriniz havada yavaşça arkanızı dönün, yoksa lanet olası boğazlarınızı keserim."

Panik, saldırmaya hazır bir yılan gibi içimde kıvrılıyor ve eski düşmanım Elijah Durand'a doğru dönüyorum.

Resmen sıçtık.

Eğer bir daha asla görmemeyi umduğum ilk on kişiyi sıralamam gerekseydi, Elijah Durand en üst sıralarda yer alırdı.

Agnar ve ben arkamızı döndüğümüzde yüz yüze geldiğimiz kişi de bu.

Adam iri yarı, kaslı kolları, kalın kahverengi saçları ve sadece benim için ayırmış gibi görünen iğrenç bir kaş çatması var. Bana baktı. bir kılıcı kavrarken bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

İncelemesinin altında ezilme isteğimle savaşıyorum. Akademiye katıldığımda Elijah Flighthaven'ın en büyük pisliği olabilir ama o zamandan beri ondan daha zorlu düşmanlarla karşılaştım. Ve sinmeyi reddediyorum.

Bakışlarım onun gözlerine kayıyor ve içimden bir şok geçiyor.

Gözleri her zamanki gibi soğuk ama irisleri siyah değil kahverengi.

"Sen... sen bozulmamışsın."

"Yok artık. Senin de burada olmaman gerekiyor." Agnar'ı incelerken, yanımdaki askerin kıllarının diken diken olduğunu hissedebiliyorum. "Bu da Tiren aşıklarından biri mi?"

"Buraya sağlığım için gelmedim, ahmak." Tehdidi neredeyse ölümcül bir seviyeye taşıyan acemi öğrenciye gözlerimi kısıyorum. "O bir arkadaş."

"O bıçağı suratımızdan çekmen için sana üçe kadar sayacak bir arkadaş." Agnar ona gözlerine ulaşmayan soğuk bir gülümseme gönderiyor. "Bir. İki..."

Daha üç yaşına gelmeden aramızdaki topraktan kökler fışkırıyor ve Elijah'ın vücuduna dolanıyor. Bir nefesten diğerine, botlarından omuzlarına kadar her yeri kaplanıyor.

Elijah, silahı bir gümbürtüyle toprağa düşerken yüzünü buruşturuyor. "Ne oluyor lan? Onu düşürecektim!"

"Özür dilerim." Agnar'ın yüzündeki yırtıcı parıltı bana en ufak bir üzüntü duymadığını söylüyor. "Sanırım seni yanlış değerlendirmişim. niyetler."

Başka koşullar altında, Elijah'ı zapt edilmiş, çaresiz ve altına sıçacak kadar korkmuş görmekten zevk alırdım. Ama şu anda müttefikimiz az. Ve eski zorbamla ortaklık yapmak ne kadar çekici olmasa da, kampüste çok sayıda yozlaşmış varken, dilenciler seçici olamaz.

"Tamam," diye elimi kaldırdım, "sidik yarışını sonraya saklayalım, olur mu? Bunun için zamanımız yok."

Elijah ters ters bakıyor. "Çıkar şunları üzerimden."

Agnar'ın dudakları tembel bir sırıtişla yukarı kalktı. "Sadece iyi oynayacağına söz verersen."

Elijah hiçbir şey söylemeyince, kökler boynuna dolanır ve sıkar.

Yavru kuşun yüzü kızarıyor ve gözleri şişiyor. "Pekala, seni sıkık," diye hırıldıyor.

Baskı altında bile, adam yardım edemiyor ama bir pislik gibi davranıyor.

Agnar'ın bileğinin bir hareketiyle kökler tekrar toprağa gömülüyor. Toprak, sanki hiç ortaya çıkmamışlar gibi kıvrılıp üzerlerini örtüyor. Elini kulağına götürüyor. "O da neydi öyle? Seni duymakta zorlanıyordum."

"Kibar davranacağım." Elijah kelimeleri söylemesi acı vericiymiş gibi gıcırdatıyor, sonra boğazını ovuşturuyor ve nefesinin altında *Deli kanatlı saksocuya* çok benzeyen bir şeyler mırıldanıyor.

"Bakın," kimsenin bize gizlice yaklaşmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum, "burada olan her şey bizden daha büyük, bu yüzden bir kez olsun farklılıklarımızı bir kenara bırakabilir miyiz? Buradan canlı çıkmayı gerçekten çok istiyorum."

Beni bir kılıçla şişlemekten daha iyi bir şey istemiyormuş gibi bana bakıyor ama "tamam" diye mırıldanmayı başarıyor. Bir süre daha sessiz kaldı, sonra iç geçirdi. "Neden buradasın?"

"Eğitmen Thorne'u bulmak için buradayız." Elijah alay edip kaşlarını kaldırınca hemen kendimi düzeltiyorum. "Knox Barda olarak da bilinir, Tirene Prensi." *Ve geleceğin kralı*, eklemiyorum. "O bir süredir ve onun burada olabileceğini düşünüyoruz. Ya da en azından Aclaris'te bir yerde. Bu arada sen nasıl bozulmadın?"

"Kısa versiyonu mu?" Elijah etrafına bir göz attıktan sonra sesini alçaltıyor. "Bir toplantı yaptık. Xenon geldi ve bir

Yakın tehdit. Bize birimlere göre sıraya girmemiz gerektiğini söyledi. Onu ve korumalarını eğitim odalarından birine kadar takip ettik." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken boğazı sallanıyor. Belki de ilk kez Sanırım Elijah Durand'ın sinir krizi geçirdiğine tanık oluyorum. "İlk birime içeri girmeden önce eyril şişeleri verildi ve yavrulardan ikisi odadan geri çıkmadı."

Soğuk bir korku omurgamdan aşağı süzülüyor. "Ne demek 'geri dönmedi'?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne sanıyorsun lan? İçinden geldiği gibi çıkmadı, öldürüldüler. Nedenini bilmiyorum. Diğerleri kafaları karışmış bir şekilde geri döndüler.

Garipti. Öğrenciler ve öğretmenler paniklemeye başladı ve ardından tam bir kaosa dönüştü. Askerler etrafımızı sardı.

insanlar odaya. Bu iğrenç siyah leke orospu çocukları Cehennem kadar korkunç dallar dışarı sızdı, bu da oradan siktir olup gitmem için bir işaretti. Sanırım bazı insanlar kaçtı, ama Helene sadece bir tane-"

Ben araya girdim. "Helene Mortimer?" Çenem düştü. "O burada mı? O iyi mi?"

"Tek ve birick." Yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Saklanıyorduk. İnsanları ve o yaratıkları gözetliyorduk. Xenon'un planının ne olduğunu ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya çalışıyorduk. Eyri'i alt edemeyeceğimiz çok açık, bu yüzden bir fareye zarar verecek kadar bile gücümüz olmaması berbat."

Agnar kollarını kavuşturur. "Bu kötü bıçağı açıklıyor. Birinin boynunu tereyağı gibi kesebilirmiş gibi görünüyor."

Elijah bir omzunu silkiyor. "Ne kadar kullanışlı olduğunu bilsen şaşarsın."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu hiç de rahatsız edici değil."

"Bu hayatta kalmak, tatlım," diye kestirip atıyor Elijah. "Sınıf arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi şaka olsun diye öldürmüyorum."

Burada geçirdiğim süre boyunca Elijah'ın benden ne kadar nefret ettiği düşünülürse, bu ifade tartışmaya açık. Şüphelerimi ifade etmek için kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, sınıf arkadaşlarından bahsetmişken, Helene nerede?"

"Muhtemelen hâlâ kütüphanede, bu şeyler hakkında bilgi bulmaya çalışıyordur."

"Drachen." Örgümün ucuyla oynuyorum. "Onlara böyle deniyor. İnsanları büyülemek için korkuyu kullanıyorlar. Bir drahenle karşılaştıktan sonra eyril almak yozlaşmayı harekete geçirir. Yine de, söylediklerinize göre, eyril almadan hemen önce Belki de bu bir zamanlama meselesidir. Sonunda, gözlerin gözbebekleri görünmeyen *simsiyah* bir hale gelir ve o *iğrenç siyah leke orospu çocuklarının* kuklası olursunuz."

"Bu berbat bir şey." Elijah kaşlarını çattı. "Senin deyiminle bu drachen'ler hakkında her şeyi nasıl bildiğini sormak ister miyim? Gerçi benim onlara verdiğim isim daha iyi."

Bu Elijah'la hemfikir olduğumuz tek şey olabilir. üzerinde.

"Muhtemelen hayır." Agnar'la sert bir bakış alışverişinde bulundum. "Ve ben

Ster... Prens Knox'u bulmamız gerektiğini söylerken şaka yapmıyordum. Yozlaşmayı tedavi etmenin bir yolunu biliyorum ama bunu topluca yapamam. Onu bulmalı, iyileştirmeli ve Tirene'e geri götürmeliyiz ki yeniden toplanıp ne yapacağımıza karar verebilelim."

Bana şüpheli bir bakış attı.

"Doğruyu söylüyor. Ve zaten yeterince zaman kaybettik." Agnar boşta kalan parmağını kılıcının kabzasında gezdiriyor. "Peki sen ne diyorsun? Bizimle misin?"

Elijah yukarı doğru bakar ve iç geçirir. "Görünüşe göre elimdeki tek seçenek bu."

"İşte ruh budur." Agnar, Elijah'ın tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde sırtına vuruyor ve ona bok yiyici bir sırıtış fırlatıyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Evet, bu da bizden biri yapar.

Gözlerimi deviriyorum. "Artık bu küçük bağ kurma seansı bittiğine göre, buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapabilir miyiz?"

"Evet. Her şeyi mahvetmeye hazırım." Elijah ölümcül silahını eline alıp kınına sokarken ve başını sallarken yüzünde bir anlığına içten bir gülümseme beliriyor. "Peki plan nedir?"

Bölüm Otuz SEKİZ

Yirmi dakika sonra, Agnar ve Elijah ile yollarımız ayrıldıktan sonra Helene'i bulabilmek ve Sterling'i aramada yardımını alabilmek için kütüphanenin dışında, kampüsün içinden ejderha sığınağına fark edilmeden sızdım. Sterling'in adamları tarafından başlatılan yangın alicorn ahır ve aerie'nin yanıcı kısımları da yok oldu, siyah kömür ise taşın bir kısmını kapladı. Dışarıda kimse nöbet tutmuyor ve bu da ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Ejderha muhafazası her zaman korunmuştur.

Derin bir nefes alarak devasa demir kapının üzerindeki parmaklıkları çözüyorum ve kapıyı yavaşça açıyorum.

Loş ışıklı muhafazaya girdiğimde keskin idrar ve kokuşmuş et kokusu sert bir duvar gibi üzerime çarpıyor ve öğürmemek için ağzımdan yavaşça nefes almak için duraklıyorum. İçeride henüz onarılmamış olan yangın hasarının keskin, dumanlı kokusu da yardımcı olmuyor.

İçeri gireli on saniyeden az oldu ve şimdiden ejderhaların yaşam koşullarının son ziyaretimden katlanarak daha kötü olduğunu söyleyebilirim.

Beyaz öfke kanımı donduruyor.

Xenon bu muhteşem yaratıklara yaptığı kötü muamelenin bedelini ödeyecek.

Kafeslerine inen kıvrımlı rampayı döndüğümde, karanlığın içinden devasa formlarını zar zor seçebiliyorum. Bağlantım bana orada olduklarını, yaşamaya zorlandıklarını söylüyor. bu mezar benzeri hapisanede. Çok sayıda bölme-hücre gerçekten demir parmaklıklara sahip.

ön tarafta. Her bir ejderha, kanatlarını açabilecekleri kadar geniş olmayan bir kafese tıkıştırılmış durumda. Kalbim bunlar için acıyor
Asil yaratıklar kendilerinin sadece kabuklarına indirgenmişlerdi.

Öfkeli gözyaşları yüzünden yanan gözlerimle yaklaşıyorum. Ejderhalara gizlice yaklaşmak, onları ürkütmek berbat bir fikir, ama aynı zamanda Yakınlarda gizlenen insanlar olursa diye sessiz olun.

Ama hiç insan izi yok. Sadece el arabaları, kovalar, variller, ve Tirene padokunda geçirdiğim zamanlardan hatırladığım, yiyecek taşımak için kullanılan aletler.

İlk kaleme yaklaştığımda etraf temizdi.
Varlığımı duyurmak için ayaklarımı sürüklüyorum. Bu kadar yakınken bile ejderhanın zihnine zar zor dokunabiliyorum.

Cam kavanoza sıkışmış bir sineğinki gibi alçak bir uğultu var.
"Merhaba. Ben Lark." Elimi demir pamaklıklardan birinin üzerine koyuyorum. "Her şey yoluna girecek."

Donuk, sırlı altın gözleri olan kum rengi ejderha varlığımı kabul etmiyor.

Midemde batan bir hisle, onlar için bırakılan yemeği inceliyorum. Sümüksü etin içinde kurtçuklar kıpırdanıyor ama yemeğin büyük kısmını bir tür bitkinin sapları ve yaprakları oluşturuyor.

Bu bir etobur için uygun bir diyet değil.

"Sana ne yaptılar?"

Ateş büyüme konsantre olup daha iyi ışık sağlamak için küçük bir alev çağırıyorum. Çürümenin iğrenç kokusu beni tam da titrek parıltı yemi aydınlatıyor ve nefesim kesiliyor. Diğer kötü kokular yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki altta yatan kokuyu fark etmemiştim ama şimdi görüyorum ki çürümüş ete karışan bitki eyril. Ezilmiş saplar ve yapraklar, doğranmış ve bağırsaklarla ve daha küçük kesiklerle karıştırılmış.

Aclaris'in bu görkemli canavarları nasıl kontrol edebildiğini fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor.

Açlık.

O kadar açlar ki her şeyi yiyebilirler.

Öfke ve umutsuzluk içimde güreşiyor. Tıpkı ejderhaların bunu yapabilecek güçleri olsaydı, yapacaklarından emin olduğum gibi.

Saldırgan bir tepki gelmemesinden cesaret alarak hücrenin kapısını açtım ve içeri girdim. Erkeğin sarkık başının altına eğildim. Bu zavallı ejderhanın sağlığını ölçmek için daha iyi bir görüntü elde etmeye çalışıyorum. Koku herhangi bir arabadan gelmiyor. Ağıldan geliyor. Bir kısmı kurumuş, bir kısmı taze olan çamur, ejderhanın ayaklarına yapışmış ve neredeyse gidecek hiçbir yeri kalmadan kıvrılıp bükülen kuyruğuna yapışmış.

Duvarlar o kadar sağlam olmasa derin bir nefesle devirebileceği bir kaleme sığabilmek için kelimenin tam anlamıyla kendini mümkün olan en küçük şekle sokmuş.

"Lanet olası piçler."

Öfkem elimdeki alevler gibi parlıyor ama kendimi dizginlemeyi başarıyorum. Onların istismarcı bakıcıları üzerinde duracak zaman yok. Bu ejderhalara yardım etmeliyim. Ve her ne kadar burayı ateşe vermek istesem de, önce onların zihinlerini özgürleştirmeye odaklanmalıyım. başka bir şey.

Tabii içinde bulundukları acınası durum göz önüne alındığında onlarla bağlantı kurmak bir olasılıksa.

Derin bir nefes alarak, içimde kaynayan öfkeyi bir kenara itiyorum ve elimdeki göreve odaklanıyorum. Kendime konsantre oluyorum. Ejderha çağırma yeteneklerimi kullanarak ilk ejderhaya ulaşmaya ve onunla bağlantı kurmaya çalışıyorum. Eyri ve açlığın neden olduğu zihinsel sisi delmeye çalışırken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Donuk, neredeyse sessiz zihin, geçici bağlantıyla yönünü şaşırır.

Ejderhanın başı gevşek boynunun üzerinde sallanıyor, kafası karışıyor.

Daha sert itiyorum, sıkıca ama nazikçe.

Chirean, Dame, Tanwen, Kaida, Mygist, Nailah, Ryu ve diğerleriyle etkileşime girdiğimde yaşadığım duyguya odaklanıyorum. Her biri farklı ama aynı zamanda aynı, saygı ve sevgi üzerine kurulu bağlar. dostluk, hayatlarımızı daha iyi hale getirmek için birlikte çalışma isteği üzerine kuruludur.

Kafa karışıklığı, korku ve acı içime akıyor, hissettiği tüm bu zayıflatıcı duygular.

Ona diğer ejderhalarla paylaştığım sıcak duyguların bolluğunu ve bunları paylaşmayı ne kadar çok istediğimi gönderip duruyorum.

onunla da duygular.

Saniye saniye, konsantrasyonumun her zerresini bir bağlantı kurmaya yönlendiriyorum.

Dakikalar geçiyor ve sırtımdan daha fazla ter damlıyor ve kontrol ediyorum.

Tam umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım ki, sonunda kurtuldum.

Bağlar yerine oturduğu anda sis buharlaşıyor. Yine de kutlayacak zaman yok, çünkü şimdi elimde daha büyük bir sorun var.

Kızgın bir ejderha çok küçük bir kafese tıkılmış.

Ejderha kükrüyor, gözleri yeni keşfettiği farkındalıkla parlıyor. Hücrede çırpınıyor, öfkeli ve hâlâ kafası karışık. Kafasını defalarca taş duvarlara çarptıktan sonra, devasa çenesini kilitleyen metal ağızlık kırılarak açılır ve bir gümbürtüyle yere düşer.

Karşı karşıya olduğum bu ejderhanın yardım etmek için burada olduğumu anlamadığını fark ettiğimde kalbim hızla çarpıyor.

Ziva kurtar beni.

Devasa bir kuyruk bana doğru savrulurken yolumdan çekiliyorum. Ejderha dudaklarını kıvırıyor.

Tek uyarısı.

Öne atılarak güçlü çenesini şaklattı. Ben yana kaçıyorum.

İnç. Jilet gibi keskin dişler tarafından şişlenmeme sadece birkaç santim kaldı.

Güvenli bir pozisyon bulmak için çabalarken adrenalin yükseliyor. En sonunda

Aynı zamanda, korkmuş yarattığı sakinleştirmeyi umarak aramızdaki zayıf zihinsel bağı korumaya çalışıyorum.

"Sakin ol. Sana yardım etmek için buradayım."

Özgür bıraktığım diğer ejderhaları düşünüyorum, onların özgürce uçup gittiğini görmekten duyduğum mutluluğu.

Özgürlük bekliyor.

Bu duyguları geçici bağ aracılığıyla yönlendiriyorum.

Ejderha bir an tereddüt eder, üçgen yüzünde şaşkınlık titreşir. Fırfırları kabarır ve gevşer.

Bu fırsatı değerlendirerek aramızdaki bağı güçlendiriyor ve duygularımın samimiyetini hissetmesini sağlıyorum.

"Güven bana." Doğrudan gözlerinin içine bakmamaya dikkat ederek başımı kaldırıyorum. "Özgür olacaksın."

Öfkesinin sıcaklığı yavaş yavaş azalır. Ejderha rahatlamaya başlar.
Ötüyor.

Ve sonra hissediyorum.

Bağ boyunca akan ezici bir minnettarlık.

Ejderhanın bir zamanlar acılı ve uzak olan gözleri, şimdi tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor. Hissedebiliyorum Yalnızlığının derinliği, çok uzun zamandır taşıdığı ezici bir ağırlık. Kalbim sıkışıyor ve gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Merhaba." Elimi uzattım, avuç içim yukarı bakıyordu, daha önce gördüğüm gibi Sterling'in ürkmüş bir alicornla ne işi olur?

Tereddüt ediyor, sonra kocaman başını eğiyor.

Burun deliklerinden bir buhar bulutu yükselirken pullu yüzünü okşuyorum.

Aşırı açlık mideme kramplar sokuyor.

Benim açlığım değil. Onun açlığı.

"Çok özür dilerim. Diğerlerini serbest bırakacağım ve sonra sana yedirdikleri boktan başka bir şey yiyebilirsiniz."

Dikkatli bir şekilde, bir sonraki hücrenin kapısının sürgüsünü açıyorum.

Dişi ejderha yere yayılmış yatıyor, gözleri doğal olmayan bir uysallıkla donuklaşmış.

Kalbim onun için acıyor, kendi zihnine hapsedildiğini, sadece birkaç metre uzaktayken türünden izole edildiğini biliyorum.

Dokunacak kadar yakın.

Umursamayacak kadar

zayıf.

Dişi ejderhanın zihnine dokunmak için uzandığımda tereddüt ediyorum, sonra erkeğinkiyle olan bağlantıyı da kavırıyorum. Beni yarı yolda karşıladı ve

Kadınla ilgili yardım istediğim anda bağlantımı güçlendirdi. "Biz buradayız.

Uyan. Bizi hisset," diye fısıldıyorum zihnine.

Eyril'in neden olduğu sisi aşmak için sihrimi kullanıyorum. Daha fazlası gerekiyor.

Bu sefer çaba gösterdim ama sonunda ruhunun kıpırdadığını, uzun uykusundan uyandığını hissediyorum.

Kükrüyor ve çırpınıyor, vahşi bir güç gösterisiyle etrafını ateşler sarıyor.

Ben tepki veremeden, ilk ejderha hücreye girerken yer gümbürdüyor. Aramıza giriyor ve alçak bir hırıltı çıkarıyor. havada yankılanıyor.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi dişi ejderha durgunlaşıyor, nefesi ağırlaşıyor, bakışları aramızda gidip geliyor.

Kafa karışıklığı ve yalnızlık bana çarpıyor.

Onun için göğsüm ağrıyor. En kötü türden bir hapishanede yaşamaya zorlanan tüm bu görkemli yaratıklar için. Hem beden hem de zihin için bir hapishane.

Bir ejderhayla daha burun buruna gelmek istemediğim için mesafemi koruyorum.

Sonunda, ilk ejderhada olduğu gibi, bağ sağlamlaşır. Bu sefer direniş yok. Öfkeli bir kükreme yok. Sadece rahatlatma ve geçici umut.

İşte o zaman bacaklarındaki yara izlerini fark ediyorum. Hayır, çizgiler değil.

Parkurlar.

Ana damar bacaklarından aşağı iniyor. Leesa'nın ve benim şüphelerimiz ve Elijah'ın bize söyledikleri doğru. Xenon, Eyril'i döllemek için bu ejderhaların kanını akıtıyor.

Ama sonra dönüp eyril saplarını ejderhalara mı yediriyorlar? Tanrılar aşkına, burada neler oluyor?

Kalan ejderhaları kurtarmak için elimden geldiğince hızlı çalışsam da zaman geçiyor. Vücudum ağrıyor ve kendi mide sancılarım ejderhalar tarafından şiddetlendirildi, ama süreci aceleye getiremem. Her ne pahasına olursa olsun sakın kalmalıyım çünkü stres ya da olumsuz duyguları yönlendirmek bu köleleştirilmiş ejderhaların ihtiyacı olan son şey.

Ve yakılmak istemiyorum.

Son ejderhayı hem zihinsel hem de fiziksel olarak serbest bıraktığımda, çığlıklar havayı yırtıyor. Vücudumdaki her hücre alarma geçerken tüylerim diken diken oluyor.

Ejderhaların takip edip etmediğine bakmadan dış kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve sese doğru koşuyorum.

Bölüm Otuz DOKUZ

Ejderha sığınağından çıktığımda ay, araziye ruhani bir parıltı yayıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, neredeyse yakındaki okyanusun dalgaları çarpıyor. Karada gölgeler uzanıyor ve serin gece esintisi tenimi ürpertiyor. Ciğerlerim yanıyor ve botlarım toprağı tokatlıyor.

Ama koşmayı bırakmıyorum.

Bir çığlık daha içimi ürpertiyor ve bacaklarım daha hızlı pompalanıyor.

Öfke bana çarpıyor ve yoğunluğundan nefesimin kesilmesine neden oluyor. *Benim* öfkem değil. Ejderhalarınki. Hem Tiren ejderhalarının hem de az önce özgür bıraktıklarımın. Onların öfkesi benim öfkem, korkum ve çaresizliğimle karışıyor.

Üstümde bir yerde bir ejderha kükrüyor.

Sanki biri acı çekiyormuş gibi daha fazla acı dolu çığlık bunu takip eder.

Daha hızlı, daha sert koşuyorum. Vücudumu hiç olmadığı kadar zorluyorum.

Tanrılar bana yardım etsin. Lütfen arkadaşlarımı bağışla. Ve sevdiğim adamı. Bunu onsuz yapabileceğimi sanmıyorum.

Eyril tarlasının yanında alçak bir vadi ortaya çıkıyor. Buradan, ay ışığında dalgalanan sapları zar zor seçebiliyorum.

Önceden hatırladığım sinsi, anlaşılmaz fısıltılar kulaklarımı tırmalıyor. Bir parçam bunun ekinleri yetiştirmek için kullanılan ejderha kanına karşı duyarlılığım ile ilgili olup olmadığını merak ediyor, ama bu bağırışlar daha yüksek ve daha çaresiz hale geldiğinde bu düşünce aklımdan uçup gidiyor.

Adrenalin sistemime dalarak beni daha da hızlandırıyor.

Ayağım engebeli zeminde kaymadan önce mesafeyi kısaltmayı başarıyorum. Düşüşümü engellemek için ellerimi uzattığımda engebeli araziye çarpıyorum. Sağ dizimde ve avuç içlerimde keskin bir acı hissediyorum ve birkaç saniye boyunca hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

İnleyerek kendimi yukarı çektim ve uzuvlarımı test ettim. Acıyan avuç içlerim çizildi ve dizim şimdiden morarmaya başladı.

Bir bağırış patlaması beni gerçeğe geri döndürüyor.

Yüzümü buruşturarak tekrar havalanıyorum, gürültüye doğru koşarken biraz topallıyorum.

Ben koştukça, karanlık siluetler şehrin eteklerinde şekillenmeye başlıyor. Eyril sahası. Bir bağırış daha duydum. Sonra avuç içi ete çarpmış gibi yüksek bir ses.

Altı figür ortaya çıkıyor. Altı kişi.

Onları gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Leesa. Bastian. Agnar. Helene. Elijah. Nick.

Göğsümde rahatlama kabarcıkları. Uçuş birimimden Nick Pendrick. Yaşıyor.

Bu rahatlama, altısının da omuzlarından ayak parmaklarına kadar buzla kaplı olduğunu fark ettiğimde tek bir kalp atışında sönüyor.

Korkunç sahne beni olduğum yerde dondurdu.

"Merhaba, Leydi Lark." Kral Xenon gölgelerin arasından çıkarken sesi kötülükle karışık bir şekilde alay ediyor. "Ben de senin bize katılın."

Lanet olsun. Bu bir tuzak. Ve ben de en büyük aptallar gibi tuzağa düştüm.

Geceleyin eyril tarlasının ortasında dururken bile Aclaris'in kralı onu son gördüğümdeki kadar ihtişamlı. O bir giyer kolsuz altın tunik, etrafında eşleşen altın bantlar Pazuları. Başında her daim var olan altın tacı mücevherlerle parılıyor. Uzun gri saçları omuzlarına dökülüyor ve Korkunç da olsa yakışıklı bir yüz.

Arkasında hazır olda bekleyen iki kraliyet hizmetkârı onun her hareketini izliyor.

"Bırakın gitsinler." Aileme ve arkadaşlarıma doğru bir el hareketi yaparken içimde katıksız bir öfke dolaşıyor. "Onlar sana hiçbir şey yapmadı."

"Çok talepkar." Xenon yaramaz bir çocuğu azarlar gibi parmağını sallıyor. "Ama senin... arkadaşlarını donduran ben değilim."

Onun işaretiyle, eyril saplarının arasından başka bir figür çıkıyor.

Boğazım sıkışıyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Onu gördüğümde içim içime sığmıyor, ruhum buruşuyor. Simsiyah giyinmiş, ifadesiz bir Sterling kralın yanında durdu, gözleri hala dipsiz bir obsidyen.

Xenon'un kahkahası çınlıyor, içimi burkan soğuk ve acımasız bir ses. "Devam et. Bayana bu işin nasıl yürüyeceğini anlat."

"Sigorta için buradalar." Sterling gülümsüyor, yüzünü buruşturarak güzel yüzünü çirkin ve korkunç bir şeye dönüştürdü. "Kral ne derse onu yapın ve buradan canlı çıkmayı başarın."

Öyle rahat söylüyor ki, sanki her şey çok basitmiş gibi. Ama bu boktan durum hiç de basit değil.

Tanıdığım ve sevdiğim Sterling gitti, çılgın kralın kaprislerinin kölesi oldu.

Korkunç bir farkındalık üzerime çöküyor. Xenon'un gözleri Her zamanki gibi aynı tedirgin edici gri, fırtına öncesi yağmur bulutları gibi. Bozulmamış. Ve Drachen onu kontrol etmiyor.

Vay anasını. Xenon *onları* kontrol ediyor.

Birden fazla zihinsel yol aracılığıyla ejderhaların zihinleri benimkilere değişiyordu. Duygularımı yansıtıyor, korku ve dehşetimin yoğunluğunu onlara doğru fırlatıyor olmalıyım.

Üstümüzde, beyaz alevler havada süzülüyor ve ardından delici bir kükreme duyuluyor.

"Onları geri çağır, yoksa arkadaşların teker teker ölür." Xenon Sterling'e başını sallıyor.

İtaat etmekte acele eden Sterling bileğine bir fiske vurur. Leesa'nın yüzünde ince bir buz tabakası oluşur. Dudakları maviye döner. Tek bir gözyaşı kaçıyor ve yanağının yarısına kadar donuyor.

Boğazımda bir çığlık yükseliyor ama ağızımdan çıkan tek şey düzensiz bir yalvarış. "Hayır. Lütfen. Ona zarar vermeyin. Hiçbirine zarar verme. Ejderhalar seni rahatsız etmeyecek."

Umutsuzluğumu bastırarak her bir bağlantıya odaklanıyorum.

Sorun yok, diye onları temin ediyorum, anlamsız kelimeler mırıldanıyorum ve mesajımı iletmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. *Bizi yalnız bırakın.*

Toplayabildiğim tüm sakinliği yansıtıyorum.

Ve sonra onları engelliyorum.

Dame tepemizden geçiyor, artık dönmüyor. Nereye gittiğini bilmiyorum. Buradan uzakta olduğu sürece - ejderhalar ve arkadaşlarım hayatta kaldığı sürece - önemli olan tek şey bu.

Xenon çenesini Sterling'e doğru kaldırarak bir tür sözsüz mesaj veriyor ama gözleri benim üzerimde. "İşte. O kadar zor muydu?"

Leesa'nın yüzündeki buzlar eriyor ve sonra buharlaşıyor. Nefes nefese kalıyor.

Bu küçük rahatlama beni rahatlattı. "Bak, bu işi çözelim. Bugün kimsenin ölmesine gerek yok."

"Tutamayacağınız sözler vermek için bu kadar aceleci olmayın. kalsın." Xenon, hizmetkârlarına ona yer açmalarını işaret etmeden önce bana o keskin gülümsemesiyle gülümsüyor. Birkaç adım geri çekilirler. "Şimdi Bunu da hallettiğimize göre başlayalım, olur mu?"

Göğsüm sıkışıyor ve her şey bir yapbozun parçaları gibi birbirine geçerken nefes almak muazzam bir çabaya dönüşüyor.

Xenon'un gözü çocukluğumdan beri benim üzerimdeydi. Planlarını gerçekleştirmek için bir ejderha çağırıcıya ihtiyacı var.

küçükken Tirene'den birçok genç kızı kaçırmak için kölelerim vardı.

Bu herifin hastalıklı ve sapkın niyetleri ne olursa olsun, beni de kapsıyor.

Ölecek olan *benim*.

KIRKINCI Bölüm

Hava gerginlikle çatırdıyor ve fırtına öncesi nem toprak ve ateş kokusu taşıyor.

Kemiklerimi sıvılaştıran dehşeti yutuyor ve sakinleşmeye çalışıyorum. "Neyi başlatacaksın?"

"Ah, sen sadece saf bir çocuksun." Eyril tarlasına doğru geniş bir hareket yapar. "Bu toprak geçmişte dökülen kanı hatırlıyor. Sen tarihini hatırlamıyor olabilirsin ama ben o zaman oradaydım. Son büyük savaş. Toprak kanla kırmızıya boyandı. Kana bulandı. Ben *öldüm*. Ve o gece, yeniden doğdum."

Aclaris'in kralı aklını kaçırmış. Neden bahsediyor bu? "Sence bu topraklar bir şekilde kutsal mı oldu?"

Sterling geri çekilir, Xenon'un yanında hazır olda dururken yüzü soğukkanlıdır.

"O topraklar *zaten* kutsaldı. Ama çok miktarda kan... fedakârlık... yüzyıllardır uyumakta olan şeyi uyandırdı." Ay ışığında, Xenon'un gri gözleri insanlık dışı bir şeyle parlıyor. "Yüce Narc, kâbusların tanrısı, kıpırdandı. Beni canlandırdı,

bana yeni bir hayat verdi. Minnettarlığımdan dolayı onunla bir ittifak kurdum. Yarattığı, sizin drachen olarak bildiğiniz şeyi kullanmam için bana ödünç verdi." Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Xenon Drachen'leri mi canlandırdı? Kraliçe Aero'nun onca yıl yendiği yaratıklar. önce mi? *Vay*

anasını.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Ama uzun yıllar süren uykunun ardından zayıf düşmüşlerdi. Narc zayıftı. Güçlenmek için daha fazla kana ihtiyaçları vardı. Güçlü kana."

Gözlerim açılıyor ve arkadaşlarımdan olduğu yöne doğru hafif bir küfür duyuyorum. "Ejderhaların kanı."

"Kesinlikle." Xenon'un gülümsemesi kanımı donduruyor. "İşte şimdi anlıyorsun."

Bakışlarım eyrillerin arasındaki karanlık, kıvranan şekillere kayıyor.

Buradalar. Drachen. Onlardan düzinelerce var.

Bu mesafeden bile, hissedilir açlıkları uzak durmaları için ilkel bir uyarıdır.

Xenon onlara doğru bakıyor. Bir elini kaldırır ve yaratıklar hareketsiz kalır. Sızan her siyah kafa, efendilerine itaat eden köpekler gibi ona doğru kıpırdıyor.

Bakışlarımı o rahatsız edici görüntüden ayırıp kralı düşünüyorum. "Neden?"

"Barış. Başka?" Bana kuşkulu bir bakış fırlattı, sanki ben cevabı zaten biliyor olmalısınız. "Zorunlu düzen yoluyla barış. Kaosun olmadığı bir dünya. İtaatsizliğin olmadığı."

Barış mı? Masum insanları katletmek ve özgür iradelerini ellerinden almak hangi dünyada barışla eşdeğerdir?

"Seçeneksiz demek istiyorsun." Öfke bir virüs gibi yayılır. "İnsanlığı özünden mahrum bırakırsınız."

"Yine doğru." Gülümsemesi soğuk ve acımasız. "Yapmaları gerekeni yapacaklar ve bu saçma kavgaları bırakacaklar."

Ateş damarlarımda uğulduyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Cesedimi çiğnemedi." "İşte şimdi anlıyorsun." Xenon'un bakışlarındaki parıltı

Yırtıcı. "Narc'ın tamamen uyanması ve hem tanrılara hem de ölümlülere hükmetmesi için büyük bir fedakârlık gerekiyor. Bir ejderha çağırıcısının canı, kehanete göre."

İyi tanrılar.

Buzla kaplanmış arkadaşlarıma bakarken öfkem dehşete dönüşüyor. Bir şekilde buzu eritmeyi başarsam bile, bana yardım edecek durumda değiller.

Özür dilerim, en tutarlı görünen Agnar'a söylüyorum. "Tamam."

Xenon'a dönüyorum. "Bunu yapacağım. Tek bir şartla. Bunu yapmak zorundasın.

Bırak gitsinler."

Şartlarımı değerlendiriyor, sonra başını sallıyor. "Anlaştık."

Bu şaşırtıcı derecede kolaydı. Şimdi eğer-

Xenon yıldırım hızıyla ileri atılıyor, beni kolumdan yakalıyor ve yanından bir hançer çekiyor. Avucumda hassas bir kesik açtı. Yaradan kan damladıkça acı fişkırıyor.

Keskin bir nefes çekiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kımıldama." Kendi elini kesiyor, sonra benim elimi sıkıyor. ve kulaklarıma yabancı gelen kelimeler mırıldanıyor. Sihir kıvılcımlanıyor ve kolumdan aşağı yakıcı bir acı yayılıyor. "Bitti."

Beni bıraktığında nefesim kesildi. "Ne oldu?"

"Bir kan pazarlığı." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Senin hayatına karşılık onlarınki."

Bedenin eyril tarlasında secdeye vardığında serbest kalacaklar. Gitmekte özgürler."

Ona bakakalıyorum, aklım karışıyor. "Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

"Bir kan anlaşması bozulamaz. Sözümü tutamasam bile aramızdaki büyü onları serbest bırakacaktır." Yarı donmuş gruba temkinli bir bakış atar.

Garip bir huzur korkumu yumuşatıyor. Sözleri beni bir nebze olsun rahatlatıyor, en azından bundan sağ çıkamazsam diğerlerinin yaşayacağını bilerek ölebileceğimi söylüyor.

Kraliyet hizmetkârlarından biri öne çıkıp Xenon'a bembeyaz bir çarşaf uzatırken tuzlu deniz havası yüzüme fısıldıyor. Bu Kral bezi kapar ve yarasına bastırır. Sonra da yere atar.

Geri geri giderek arkadaşlarıma yaklaşıyorum.

Xenon hiçbir uyarıda bulunmadan elini kaldırıyor ve elemental büyü kullanarak etrafımda dönen bir hava girdabı yaratıyor. Rüzgar beni havaya kaldırdı.

yere.

İçimde bir şey canlanıyor, beni uyuşmuş kozamdan çekip çıkarıyor.

Topla kendini!

Kanatlarımı açıyorum ve fırtınaya biniyorum. Gözleri açılıyor, yüzüne aç, neredeyse özlem dolu bir ifade kazınıyor. Tek cevabı, tam kafamı hedef alan şiddetli bir hava patlaması oluyor.

Kaçıyorum, saldırıyı sadece birkaç santimle kaçıyorum.

Büyümün hızlanmasına izin vererek, piçin üzerine bir ateş topu fırlatıyorum. Hedefim doğrudu. Alevler bacağını sardı ve yere düştü, küfrediyor ve yuvarlanıyor.

Xenon, altmışlı yaşlarındaki bir adamdan beklediğimden çok daha hızlı ve çevik bir şekilde ortaya çıkıyor.

Başka bir hava patlaması. Başka bir kaçış.

Kanatlarımı omurgama doğru düz bir şekilde çırpıyorum ve darbeden kaçmak için dönüyorum. Tekrar açmadan önce alçalıyorum.

"Yeter!" Xenon bana doğru bir patlama daha gönderirken kükrüyor. Beni karnımdan yakalıyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltarak yere düşmeme neden oluyor. "Bu gece öleceksin. Kehanet bunu emrediyor. Fikrimi değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kanatlarımı bir saniyeliğine uzaklaştıracak kadar ileri görüşlüyüm. yere düşmeden önce. Buruşuk bir yığın halinde yatarken nefes alıyorum ama ciğerlerim çalışmayı reddediyor.

Xenon bana doğru geliyor.

Her adımda kalbim sanki kendi kişisel ölüm yürüyüşümün ritmini atıyormuş gibi çarpıyor.

"Aptal kız." Ben yerde kıvranırken o üzerimde yükseliyor.

"Bunu olması gerekenden çok daha zor hale getiriyorsun. Sen." Sterling'i işaret ediyor. "Onlardan birini öldür."

Hiç tereddüt yok. İtiraz edecek zamanım yok. Ben yapamadan Denemek için ağzımı açsam bile Sterling tembel bir el kaldırıyor ve buzdan bir duvar Nick'in boynunu ve kafasını kaplıyor.

Sonra parmaklarını şıklattı ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla Nick'in kafası kopar. Lanet olası kafası omuzlarından düşüyor ve duyulabilir bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

Boynundaki kütük, kıpkırmızı bir karmaşaya dönüşmüş.

Safra boğazıma doluyor. Sarı safrayı yere fırlatmak için tam zamanında eğildim.

"Mükemmel." Xenon kendini beğenmiş bir çocuk gibi ellerini çırpıyor.

"Eğer şimdi işbirliği yapmazsa, öldürün onları. *Hepsini.*"

Hayır. Tanrılar hayır!

Yüzü boş bir tuval olan Sterling çenesini eğiyor - krala verdiği tek onay bu.

Tekrar soluklanıyorum, sonunda kısa, kesik kesik bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Keder ve yakıcı bir öfke içimde iç içe geçiyor. Xenon'un cezasını çekmesinden başka bir şey istemiyorum. Yaptığı her şey için ona acı çektirmek.

Kral iki elini havaya kaldırarak benden uzaklaşıyor. Yerden ve eyril tarlasından gölgeler yükseliyor, kendi ölümcül formlarına ayrılıyor.

Karanlık, kıvrımlı şekiller yerde sürünüyor, kayıyor ve şişkinleşiyor. En karanlık kâbuslardan fırlamış mutasyona uğramış ve şekilsiz bir süvari birliği gibi, tarlada bize doğru koşuyorlar.

Drachen'lar tarladan sürüler halinde, düzinelerce, hayır, yüzlerce -Onlardan. Sayılamayacak kadar çok.

Titrek bacaklarımla kendimi ayağa kaldırıyorum.

Sterling tek bir parmağını kaldırdı. Helene'in solgun yüzü maviye çalıyor, başının tepesindeki parlak siyah örgü ile tam bir tezat oluşturuyor.

Çaresizlik damarlarımda dolaşıyor. Hayır. Bu gece başka kimse ölmeyecek.

Xenon'u ve tehditlerini sikeyim. Eğer bir şey yapmazsam, hiçbirimiz bundan sağ çıkamayacağız.

Sönümleme kalkanlarımı indiriyorum.

Bana yardım et. Sahip olduğum tüm çaresizliği birden fazla bağa boşaltıyorum. Ejderhalar hemen cevap veriyor.

Kararlılıkla karışık öfke.

Yardım yolda.

Alevler avuçlarımı yalarken büyü titriyor ama kendimi bırakmaya cesaret edemiyorum.

Henüz değil. Sterling onları öldürmekte tereddüt etmeyecek.

Ürkütücü bir vınlama sesi dikkatimi gökyüzüne çekiyor. Yüzlerce çift sinsi siyah kanat ay ışığını engelliyor.

Dehşet içinde bakakalıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum. Daha önce hiç görmediğim kadar çok Drachen, efendilerinin çağrısına kulak vererek Xenon'a doğru uçuyor.

Yüzünü kaldıran Aclarian kralı ağzını açar. Her Drachen'ın ağzından çıkan, dönen, ince, parıldayan siyah tüylerden oluşan bir bolluk gökyüzünde dalgalanır. Siyah, dumanlı tüyler canlı yaratıklar gibi havada yarışıyor.

Büyü. Onların özü.

Tüyler birleşerek ham güçten oluşan bir kasırga yaratır.

Xenon ağzını daha da açarak ellerini havaya kaldırır ve bu iğrenç yaratıkların özünü içine çeker. Vücudu kaskatı kesilirken Drachen'ın gücünü alan sinir bozucu gri gözler parlamaya başlar.

Hiçbir terapi bu görüntüyü zihnimden silemeyecek.

Yine, sönümleme kalkanımı ejderhalarla bağlantı kuracak kadar indiriyorum. *Yardım edin. Lütfen bize yardım edin.*

Ve Tanrılar sevdiğim insanları korusun.

Şimdi. İyi ya da kötü, zamanı geldi.

Kanatlarım açılırken ellerimi kaldırıyorum ve tarlanın üzerinde havaya yükseliyorum. Sihrimi çağırırken kanımda güç kaynıyor. İçimin derinliklerine ulaşıyorum, varlığımın özünden çekiyorum.

Vücudum ısınıyor. Yine de onu tutuyorum, irademin canlı bir uzantısı olana kadar gücün oluşmasına izin veriyorum. Ter boncuk boncuk, sonra kürek kemiklerimin arasından damlıyor. Ellerim titriyor.

Ve sonra sahip olduğum her şeyi bırakıyorum.

Kör edici, yanıp sönen ışıktaki, binlerce küçük yıldız görüşümde dans ediyor.

Biri çığlık atıyor. Belki *ben* çığlık atarım.

Şimşek çakıyor. Eyril tarlası alev alev yanıyor; maviler, beyazlar, turuncular ve kırmızılardan oluşan büyüleyici bir cehennem.

Süzülüyorum. Düşüyorum. Aşağıya doğru spiral çiziyorum.

Alevler beni yutarken mutluluk veren karanlık beni ele geçiriyor.

Karanlık beni sarıyor, tenimi bir anne şefkatiyle okşuyor. Kalbim yavaş bir ritimle atıyor, bu sonsuz boşluğun nabzına uyuyor.

Ben ölüyüm. Burası öteki dünyanın toprakları olmalı.

Yine de sıcaklığın rahatlatıcı kucağı iliklerime kadar işliyor.

"Çok dramatik, küçük insan."

Etrafımı saran karanlığın sesini tanıyorum.

Battaniye. Nyc. Karanlık sadece bir yer değil. Bu o, Tanrıça

gece kendisi.

"Ben..." Soruyu bitirmek için kendimi zor tutuyorum.

"Öldü mü? Oh, hayır. Fazlasıyla hayattasın. Eyril tarlasını yakmakla iyi numara yaptın." Ardından gümüşü bir kahkaha geliyor ama ses tonunda anlam veremediğim bir şey var. Keder mi? Pişmanlık mı? "Ama ateşiniz yeterince derin yanmadı. Eyril kökleri hâlâ duruyor ve Drachen hâlâ hayatta."

Öğrendiklerimi anlamaya çalışırken gözlerim ağırlaşıyor, beynim durgunlaşıyor. "Sterling. O-"

"Drachen'lar onun üzerindeki kontrollerini sürdürse de o yaşıyor."

Katıksız yenilgi, göğsümde oturan bir alicorn gibi bedenimi ağırlaştırıyor. "Onu nasıl geri getireceğim? Kendimi çok umutsuz hissediyorum."

"Her zaman umut vardır." Nyc'in sesi nazik bir okşayış gibi beni rahatlatıyor. "Bunu asla unutma."

Gözlerimi açtım ve yıldızlı gece gökyüzüyle irkildim. önümde cisimleşiyor. Birkaç dakika sonra uçuşumu fark ediyorum... Mygist'in sırtında. Güçlü siyah kanatları havayı dövüyor. Güçlü itişler ve etrafımızdaki diğer ejderhaların ve binicilerin puslu bir görüntüsünü yakalıyorum.

Her zaman gecenin şafaktan önce en karanlık olduğunu duymuşumdur ve bizim gecemiz de az önce zift gibi karardı. Önümüzdeki günler, savaşa eşlik eden tüm doğal kan dökme ve kayıplarla birlikte savaşı kapımıza getirecek.

Bu bilginin beni mahvetmesine izin verebilirdim. Bunun yerine, içimdeki güç çekirdeğinden besleniyorum ve ejderhanın her kanat çırpışında daha da yükseliyorum.

Çünkü mirasım göz önüne alındığında bilmem gereken bir şey varsa o da küllerimden nasıl doğacağımdır.

Devam edecek...

Sırada ne var?

ÜCRETSİZ Bonus Hikaye

Lark ve Sterling'in ilk öpüşmesini Sterling'in bakış açısından deneyimlemek ister misiniz? Gerçekte nasıl hissettiğini öğrenmek için bonus hikayeyi okuyun.

bölüm 25'in alternatif versiyonu.

ÜCRETSİZ bonus hikayenizi bugün almak için [BURAYA](#) tıklayın!

BONUS STORY

KINGDOM
OF
SHADOWS
AND
WINGS

NINA FROST

Özel Okuyucu Topluluğuna Katılın ve Tirene'nin Derinliklerine Dalın!

Yeni çıkan kitapları, kapak tanıtımlarını ve özel içerikler - hepsi sizin gibi hayranlar için hazırlandı! Haber bültenime **kaydolun** ve heyecan verici avantajların kilidini açın:

- **Yeni Çıkan Kitaplara Erken Erişim** - Gelecek kitaplardan ve çıkış tarihlerinden ilk siz haberdar olun.
- **Özel Kaçamaklar** - Bölümlere, çizimlere ve bonus içeriklere içeriden göz atın.
- **Eşantyonlar ve Özel Teklifler** - Ücretsiz kitaplar, özel ürünler ve daha fazlasını kazanmak için katılın
- **ARC Ekibi Davetiyeleri** - İleri Okuyucu Kopyası ekibine katılın ve hikayeyi şekillendirmeye yardımcı olun!

İçeriden güncellemeleri seven bir kitapsever topluluğuna hazırsanız, aşağıdaki bağlantıya tıklayarak bugün kaydolun - sizi ağırlamak için sabırsızlanıyorum!

[ABONE OLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Teşekkür

Birçok farklı türden hoşlanıyorum, ancak romantizm kalbimin sahibi, fantezi ise yakın bir ikincisi. İki favorimi tek bir hikayede birleştirme fırsatını yakalamak beni çok mutlu bir yazar yapıyor.

Tüm yazarların bildiği gibi, bir kitabın yaratılmasında ilk fikirden son yayına kadar geçen sürede yapılan iş miktarı hiç de az değildir. Şaka. Bu yolculuk pek çok insanın desteğini gerektiriyor ve minnettarlığımı ifade etmezsem ihmalkâr davranmış olurum.

Kitabı daha güçlü hale getirmeme yardımcı oldukları ve Merriam-Webster'ın tuhaf, hipen-fobik yöntemleri (yeniden güvence altına alındı, MW? Gerçekten mi?) konusunda benimle bağ kurdukları için editör ekibime teşekkür ederim.

Kapak sanatçıma sesleniyorum, çünkü hiç kimse benim sanattan yoksun eserlerime maruz kalmamalı.

RoseHarbor Yayıncılık'a yeni bir yazara şans vererek hayallerimi gerçekleştirdiği için çok teşekkür ederim.

Beta okuyucuları, heyecanınızı ve geri bildirimlerinizi çok takdir ediyorum. Ayrıca, beni aralarına kabul eden ve yol boyunca bilgilerini paylaşan küçük yazar grubuna da teşekkürler.

Hayallerimin peşinden koşarken yanımda oldukları için aileme ve arkadaşlarıma inanılmaz derecede minnettarım. Hepinize çok sevgiler, muah!

Son olarak kitabımı indirerek bana dikkatinizi ve zamanınızı ayırdığınız için siz okuyuculara teşekkür ederim. Her biri için minnettarım

ve her biriniz! Nina

NINA Frost Hakkında

Nina Frost'un hikâye yaratma tutkusu ilkokulda onu ağlatan kitap sonlarını yeniden yazmaya başladığında başladı. Fantastik dünyaları, kahkahalarla güldüren şakaları, asla pes etmeyen cesur kadın kahramanları ve onlara sıırsıklam aşık olan çileden çıkarıcı ama karşı konulmaz kahramanları seviyor.

Doğma büyüme Kaliforniyalı olan Nina, yazı yazmadığı zamanların çoğunu dışarıda geçiriyor, güneşli havanın tadını çıkarıyor, bir yandan da mevsimlerin eksikliğinden yakınıyor. Okumaktan, şelale yürüyüşlerinden ve kocası, çocukları ve kürklü bebekleriyle kanepede sörf yapmaktan hoşlanıyor.

Nina Frost hakkında daha fazla bilgiyi web sitesinde [bulabilirsiniz.](http://www.AuthorNinaFrost.com)
www.AuthorNinaFrost.com

Nina ile çevrimiçi bağlantı kurun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

